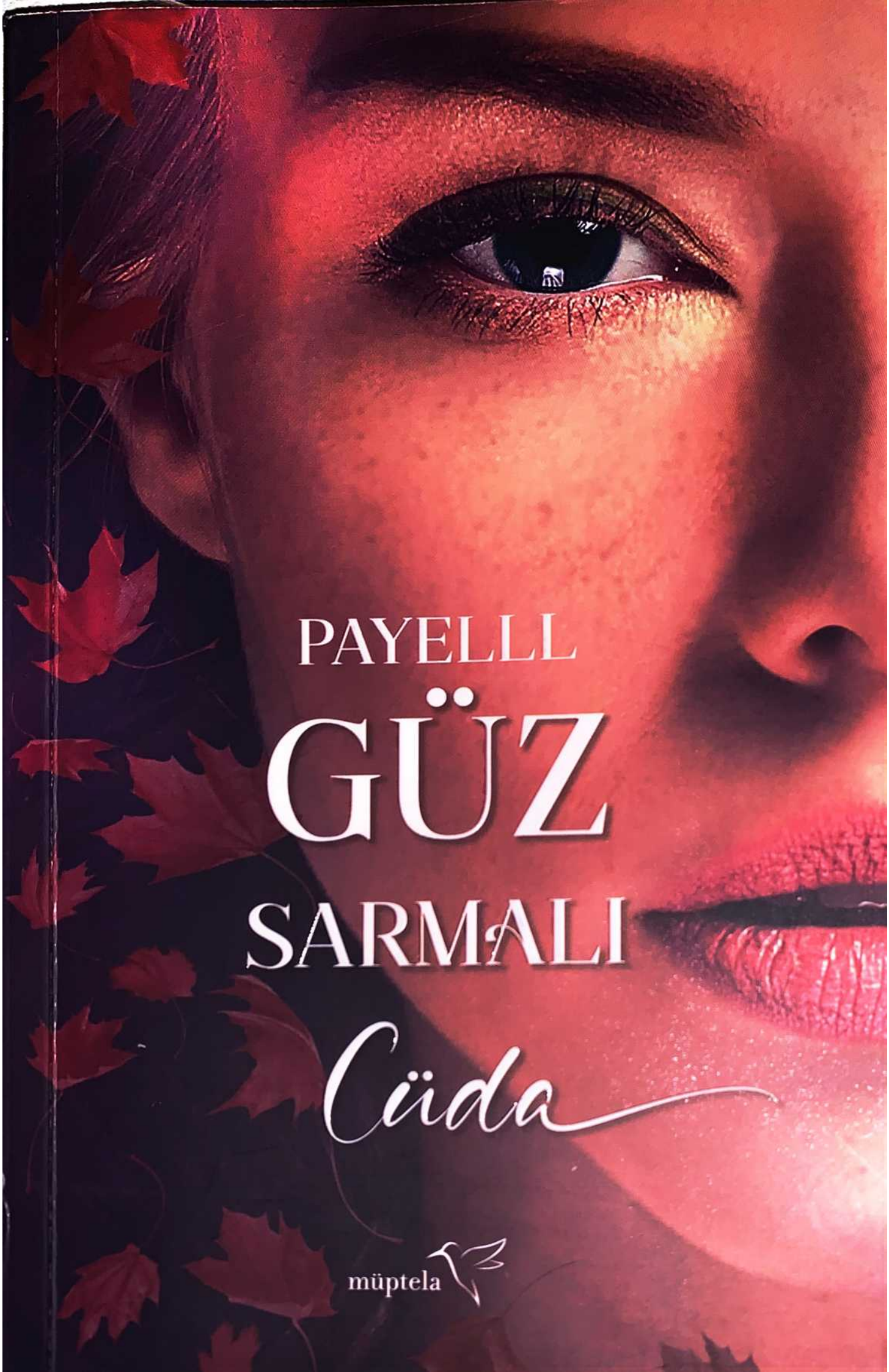

PAYELLL
GÜZ
SARMALI
Cüda
müptela

Töreler uğruna katledilmiş kadınların anısına...
Güldünya Tören anısına...

BİRİNCİ KİTAP

Cüda

1. Bölüm

Ayşem

Kapıya kulağını dayamış olan genç kız, içeride dönmekte olan kader çemberini anlamaya çalışıyordu. Başarılı olduğu da kulağına gelen sözlerle, büyüyen göz bebekleriyle aşikârdı. Etrafında kimsecikler yoktu. Olmazdı zaten. Erkekler içerideyken kadınlar bu kapıya yanaşmazdı. Helin dışında... O, ablasının Urfa ayağıydı. Bekir dedesinin sesini duydu tekrar. "Sen ne dersin Haşim? Ben ne kızlarımı harcadım bu yolda ne de torunlarımı harcarım. Sen beni bilmez misin?"

Haşim Ağa kendinden emin şekilde elindeki tespihini çekiyordu. Sekiz kardeştiler, dört erkek, dört kız. Dört erkek kardeşten geriye ikisi kalmıştı. Kız kardeşlerinden de sadece biri hayattaydı. Haşim en küçük olandı. Ondan başkasının oğlu olmamıştı. *Ağalık* vasfına sahip olacak Karacadağlı soyunun devamı Haşim'in oğullarının kaderindeydi.

Bekir, ailenin en büyüğüydü, ağalık vasfına sahipti. Bir oğlu olmadığı için görevini Haşim'e devretmişti. Haşim de kendi oğluna devredecekti fakat başka bir aşiretten kız almak istemiyordu. Çünkü ağabeyi Bekir kendinden fazlasıyla zengindi. Gözü ağabeyinin topraklarında olan Haşim, Bekir'den bir kız alarak bir ilki başaracaktı. Bekir, aile içine kız vermiyordu, en büyük ağa olduğu

için de kimse sözünü ezip geçemiyordu. O kız alınacak, topraklar yine aile içinde kalacaktı. Haşim bundan başka bir şey istemiyordu. Niyetinde kötülük barındıran tek şey paraydı. Ağabeyini çok sever sayardı.

"Abi." Gözlerini tespihten kaldırdı. "Zorla alacak değilim. Sor soruştur. Hiçbiri mi istemez oğlumu? Benim oğlumu en iyi sen bilirsin. Benden çok sana benzer..."

Bilirdi Bekir, çok iyi bilirdi. Oğlu gibiydi. Kardeşi bir nebze doğru söylüyordu belki ama Bekir kimseyi zorla vermezdi. Kara lekeli toprakları iyi bilirdi. Adına destanlar yazılan... Aşklara mezar olan... Âşıkları mecnun eden kararmış kaderleri gözleriyle görmüştü. Toprak önemliydi insan evladı için. Toprakta ne yetişirse o biçilirdi. Bekir iyilikten başka bir şey ekmemiş, biçmemişti kendi adına.

Canından can gördüğü karısına az zulüm etmemişlerdi. Annesi vakti zamanında bir erkek çocuk için en zalim yönünü kullanmıştı. Bekir korumuştu karısını. Elinden geldiği kadar... Üzerine kuma alacaklarında artık bıçak kemiğe dayanmış, İstanbul'a yerleşme kararı almıştı. Karısını ve beş kızını da yanında götürmüştü. Yıllarca kısa ziyaretler dışında dönmemişti. Uzaktan yönettiği topraklarına dönmek istediğinde kendi haklarından vazgeçip, yerini kardeşine bırakmıştı.

"Abi, sende kız torun çoktur. Benim oğlanın evlilik çağı geldi geçer. Sırf senden bir kız alayım diye evlenmesine karşı çıktım." Yalandan kim ölmüştü? Oysa oğlu evlenmemek için hep kaçmıştı.

"Düşüneceğim, Haşim. Evlenmek isteyen varsa soracağım. Kabul eden olursa sen de sevin, ben de. Yoksa ben senden hiçbir şey duymadım, sen de söylemedin."

Haşim bu işin peşini bırakmayacaktı. Büyük oğlunu evlendiremezse küçük oğluna bir şekilde kız alacaktı

ağabeyi Bekir'den. "Hayırlısı olsun, abi." Kalktı yerinden, kapıya yaklaşan seslerle, Helin yakalanma korkusuyla ter damlatıp ok gibi fırladı yerinden. Koşar adım odasının yolunu tuttu. Konsolun üzerinde duran telefonunu kavradı. Ayakları yere ritim tutmuşken hissettiği heyecan biraz da korkuyla uzun çalışlara lanet etti. "Aç abla, aç!"

"Açtım, ne oldu?" Ayşem aynanın karşısında mavi gözlerine kalem çekmekle meşguldü. Şanlıurfa'nın en güzel gözlü kızıydı. Beyaz tenine gök mavisi gözleri, sarı saçlarıyla kapıdan ayrılmayan görücüleri defetmek için ne uğraşırdı Bekir dedesi. Babası Urfalı değildi. Ama kendi Şanlıurfa'ya âşıktı. Ara sıra gider gelirdi. Kısa ziyaretler dışında gitmiyordu. Bazen aylarca gelmezdi Urfa'ya. Görmenin acı verdiği birileri vardı, unutamadığı anıları...

"Abla!"

"Of Helin, ne oldu? Abla abla, annem babam iyi mi?"

Helin heyecanla elini havada salladı. "Onlar iyi de..."

"E?"

"Abla Haşim Amcam geldi az önce."

Ayşem kalem elinde öylece aynadaki kararan ifadesine baktı. "Helin düzgün anlat!"

"Oğluna kız arıyor, dedemin torunlarından biri..."

"Kim? Hangi oğlu?"

"Hangisi olursa, dedi. Evlenmek isteyen kızlardan birini istedi. Dedem karşı çıktı ama yine de evlenmek isteyen bulursa verecek."

Ayşem gözlerini kapatıp açtı. "Helin... Hangi oğlu diye sordum?"

"Akın Doğan bir şey ifade ediyor mu?"

"Lanet olsun!" Elindeki kalemi aynaya fırlattı. Eliyle saçlarını geriye itti. Sonunda o gün kapısını çalmıştı.

Doğan'ın kendinden başka herhangi bir kadınla evlenecek olması korkusu sonunda kemiğe kadar dayanmıştı. Pek çok şey yapabilirdi, yapacaktı. Doğan onundu. Belki bencilceydi ama veremezdi. Kalbi ondan başka erkek tanımamıştı. "Evet," dedi içinden, "Dönme vakti."

"İlk uçakla geliyorum. Ben gelinceye kadar bütün kızların etlerini koparabilirsin. Doğan'a göz dikeni vur!" Telefonu kapatarak yatağına oturdu, bir süre düşündü. O günü getirip ortaya serdi zihni. Yıllar öncesini...

Daha on sekiz yaşındaydı. Tek bildiği Akın Doğan Karacadağlı'ya ilk çağlarında âşık olduğuydu. Fakat bulundukları topraklar o kadar acımasızdı ki asla bu topraklara gelin olmak istememesiyle aşkı birbirine zıt yönlere koşmuştu.

"Ben bu topraklara gelin olmayacağım, Doğan." Başını iki yana salladı. Karşısındaki genç adam dişlerini sıkmıştı. "Dediğin nasıl olacak Ayşem? Ben bu topraklar için canımı veririm. Senin için de..."

"Hayallerim var benim. Okuyacağım, meslek sahibi, ayakları üzerinde duran bir kadın olacağım. Daha on sekiz yaşındayım, evlenmek istemiyorum." Mavi gözlerini Doğan'ın yeşil gözlerine kararlılıkla sabitledi.

Başını yana çevirdi Doğan. "Hayallerinde ben yokum."

Elbette vardı ama Ayşem için hayalleri de önemliydi. Henüz taze genç bir kızdı. Aşkın ne olduğunu hissediyor olsa da geleceğine engel olmasını istemiyordu. "Öyle değil." Doğan'a hüzünlü gözleriyle baktı. "Ömrümü bir konakta sana erkek çocuklar doğurarak geçirmek istemiyorum. Benim de bir hayatım var, ben senin çocuklarını doğuracağım güne kadar hayallerimi de gerçekleştirmek istiyorum. Eğer şimdi evlenirsek bunun hiç kimseye faydası olmayacak. Baban, annen buna izin vermezler."

Haklıydı Ayşem. Doğan bunu kabul ediyordu. Çoğu zaman gücü yetmiyordu. Ama içinde hissettiği kıskançlık, aşk acısı

içine oturmuştu. Yeşil gözleri ton değiştirdi. "Ben de o güne kadar seni bekleyeceğim, öyle mi? Sen hayatını yaşarken, burada seni bekleyeceğim! Yirmi beş yaşındayım, Ayşem. Senin hayallerinin gerçekleşmesi kaç yıl sürecek? Benden uzakta olacaksın. Kimlerle olacaksın?"

Ayşem yerinde rahatsızca kıpırdanmıştı. "Akın lütfen... Beni anlamak zorundasın."

"Akın?" Kaşları havalandı genç adamın. Ayşem her zaman Doğan derdi oysa. Ne zaman tartışma çıksa, içinden çıkamayıp bocalasa "Akın" olurdu. Sevgi sözcüklerine Doğan eklerdi. Ama şimdi Akın demişti. Yine bocalıyordu, yine içinden çıkamıyordu aklındakilerin.

"Git hayatını yaşa, Ayşem! Kaderimizde yokmuş vuslat."

Hüzünlü gözlerini adama kaldırmıştı. "Sakın evlenme!" Mırıldanmıştı haksız olduğunu bile bile.

Histeri bir gülüş fırlamıştı kasılmış iki dudağı arasından. "Seni ne diye bekleyeceğim?"

"Seviyorsun beni."

"Beni sevmeyeni neden seveyim? Neden bekleyeyim?"

Anlatamıyor muydu kendini? Yoksa Doğan mı anlamak istemiyordu? Öfkeye kapılmış, gözleri kısılmıştı. "İyi, evlen! Boy boy kızların olur inşallah."

"Âmin. Evleneceğim tabii ki. Hem de Bekir Ağa soyundan bir kız alacağım. Sen de düğünümüze gelirsin."

"Öldürürüm seni. Yemin ederim cellat olur gelir, yakana yapışır, canını alırım. Benim soyumdan bir kız alamazsın. Alamayacaksın!"

Yüzünde hiçbir ifade kendini göstermiyordu. Doğan'ın canı yanıyordu ama karşısındaki inatçı kıza bunu göstermemişti. "Kaderde ne varsa o yaşanır, Ayşem." Büyük adımlarla ayrılmıştı yanından.

Arkasından baktı genç kız. Aşkı ne kadar büyük olursa olsun hayallerinden vazgeçmeyecekti. Yapması gereken şeyleri

bu yaşında ağa karısı olarak yapamazdı. Bir hedefi vardı ve her ne pahasına olursa olsun başaracaktı. Doğan'ı çok seviyordu ama bu toprakların kurallarına uymak istemiyordu. Dizlerinin dermanı Doğan'la beraber gitmişti. Sarı toprak üzerine dizlerini yatırdı. Gözlerinden dökülen yaşların sebebi kendisiydi ama kararlıydı.

Hırsla yerinden kalktı. Avucunun içindeki telefonu sıktı. "Evlenemezsin! İşte o kadar. Ya benimle evleneceksin ya da bekâr öleceksin!" Dolabının kapağını açtı. Gözü gibi baktığı kutuyu çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Karton kapağı kaldırıp büyük kutu içindeki küçük kadife kutuyu eline aldı. Siyah kutudan çıkarttığı kolyeyi parmakları arasına alıp bakındı. Gümüş zincire taktığı eski tarz para üzerine işlenmiş motifleri, uçlarında takılı mavi boncukları inceledi tekrar ve tekrar...

"Vakit geldi." Kutuyu kapatıp çantasına attı. Ufak tefek eşyalarını çantasına attığında en gerekli olanı unuttuğunu hatırladı. Çekmecesini açarak gümüş rengi küçük silahını eline aldı. Bununla uçağa binmesi sorun olmayacaktı. Çıkışta alabilirdi. Mermileri, ruhsatıyla birlikte kabına geri koydu ve onu da büyük çantasına yerleştirdi. Gelecek, şimdi geçmişin ağırlığını yüklenmiş geliyordu ama Ayşem bundan zerre kadar korkmuyordu.

Şoförle geldiği havaalanında ablasını bekliyordu Helin. Aileden kimseye söylememişti. Ablası öyle istemişti. Ablasına benzer sarı saçları, büyük ela gözleri vardı. Buğday teni ışıl ışıldı. Ayşem'den bir yaş küçüktü. Ailesiyle birlikte Şanlıurfa'da yaşıyordu. İki kız kardeştiler. İstanbullu olan babası, *iki kız yeter* deyip bir daha çocuk sahibi olmamış, iki kız kardeş olarak kalmışlardı.

Babaları Tahsin Bey annesi Nagehan'la evlendikten sonra kayınpederi Bekir'in işlerini devralmıştı. Karacadağlı şirketlerinde yönetici ve hissedardı.

Valizi dahi olmayan ablasını seçti uzaktan. Bir sırt çantasıyla gördüğü kadına gülümsedi. "Adam elden gidiyor ya öyle gelirsin işte..." El sallayıp yerini belli etti Helin. Ayşem sert bakışları, gülümsemekten uzak suratıyla kardeşine yaklaştı. "Hoş geldin abla."

"Hoş buldum." Kapıyı açan şoföre döndü. Yıllardır tanırdı. Dedesinin konağında ve Urfa'da tanımadığı mı vardı? Babası bir şehirli olabilirdi ama Ayşem bir *a*ğa torunuydu, hem de Şanlıurfa'nın en iyi adamının. Bekir gibi ağa az gelirdi bu topraklara. Zorbalıktan zerre haz etmez, edene de engel olurdu.

"Anahtarı bana ver Eşref Abi." Elini uzattı. Eşref, Ayşem'e başını salladı. Anahtarı uzatırken çocukluğunu bildiği kıza gülümsedi. "Yine neyin derdindesin deli kız?"

"Urfa'yı yakmaya geldim Eşref Abi, ben eve dönene kadar dedeme söyleme, sürpriz yapacağım." Anahtarı aldığı gibi şoför kapısını açtı. "Sen eve dönersin." Kapıyı kapattı. Helin de ablasının yanına kuruldu. Ayşem havaalanından çıkıp ana yola girdi.

"Ne yaptın?"

"Biraz dedikodu topladım. Doğan Ağa'ya sevdalı olanlar mı ararsın? Yoluna halı oluruz diyenler mi? Büyük teyzemin torunları atakta bekliyormuş. Sadece teyze kızları da değil, aşiret büyükleri de *'Doğan kızımızı alsa,'* diye bekler olmuşlar." Ablasına çevirdi bedenini Helin. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Önce onun kafasını kıracağım, sonrasına bakacağım." Rahatça arkasına yaslandı. Direksiyonu tek eline verdi.

"Acaba bu yaptığın yüzsüzlük olmuyor mu?"

"Valla ne dersen de adına. Çekip gitmiş olabilirim. Boşuna gitmedim. Onun istediği gibi olsaydı her şey; ablan şu an lise mezunu, birkaç çocuk annesi, konakta sağa sola emir veren bir gelin ağa olacaktı. Kaybetmiş olmam

bir daha bulamayacağım anlamına gelmez. Sonuçta o da evlenmedi. Evlenebilirdi ama yapmadı. Artık bir mimarım, hayatta istediğim her şeyi yaptım. Onu geri alacağım, Helin."

"Gazamız mübarek olsun o zaman."

"Âmin. Nerede olduğunu öğrendin mi?"

"Evet. Fikret'i aramak zorunda kaldım. Şapşal şey, senin yüzünden şu adamla muhatap olacağım ya ona yanıyorum."

Ayşem kahkaha attı. "Fikret iyidir. Ne istiyorsun ondan? Yıllardır peşinde, görsen ya."

Helin yüzünü buruşturdu. "Bir eve bir gelin yeter abla. Bergüzar Hanımağa'nın kalbine iner sonra." Yengesinin taklidini yaptı Helin. Çenesini kaldırıp göğüslerini kabarttı. *"Bu toprakların hanımağa* olacak kızı çoktur. Benim oğullarım onlara layık."

İki kız kardeş arabayı kahkahalarıyla doldurdular. "Beni sevmiyor," dedi Ayşem. "Hiç sevmedi ama üzgünüm."

"Sadece seni değil, beni de sevmiyor. Üstten bakıyor bana da."

Burun kıvırdı Ayşem. "Göreceğiz kim kime üstten bakıyor. Nerede söyle."

"Ağız aramak için aradım, fabrikada olduklarını öğrendim. Yarım saat önce falandı."

"Ah, bu güzel işte." Arabayı yol kenarında durdurdu. "İn, üç beş tane orta boy taş topla. Öldürmesin."

Helin başını iki yana salladı. "Abla sen dehşet bir şeysin!"

Fabrika yoluna girdiğinde aklında tek bir şey vardı. Onu çok ama çok özlemişti. Yıllardır birkaç metre ötesine yaklaşmamıştı ki bu bile birkaç kezle sınırlı kalmıştı. Uzaktan birbirlerini gördükleri anda bakışlarını diğer ta-

rafa çevirirlerdi. Onu çok özlemenin dışında yaptığından asla pişman olmamıştı. Ama bu onu deli gibi özlemesine engel değildi. Bazen burnuna o erkeksi kokusu dolardı. Ardından burnunun direği sızlar, birkaç damla yaş akıtırdı gök mavisi gözlerinden. Her an biriyle evlenecek korkusuyla geçirmişti yılları. Beş yıl geçmişti ayrılıklarının üzerinden. Ayşem mimar olmuştu. İlk hedefi babasının yanında çalışmak olacaktı bundan sonra.

Düşünerek ilerlediği yolda yaklaştığı virajı fark edince yavaşladı. Virajı geçtiğinde Helin heyecanla bağırdı. "Abla geliyor! Tam karşıdaki araba."

Kalbi ağzında atmıştı. Bedeni bir heyecan dalgasıyla savruldu. Derin bir nefes alıp, arabayı yolun ortasına yanlamasına sert bir frenle durdurdu. Helin'in yüreği ağzında atıyordu. Çarpacak sandığı arabanın dönüşüyle gözlerini kapatıp yerine çivilenmişti. İki arabanın da içinden birbirini fark eden gözler kısılmıştı.

Arabadan hızla indi. Kapıyı kapatacağı anda vites boşluğunun üzerinde duran taşları hatırlayınca avucuna doldurdu. Kapıyı serçe kapattı. Aracın önünden dolanıp hedeflediği arabanın karşısında durdu.

Şanlıurfa'nın bozkırı gibiydi saçları. Hafif meltemin yüzünü yalayıp, saçlarını savurmasını izledi Doğan. Bir kadın ancak bu kadar güzel olabilirdi. Kısık gözleri hüzünle, hasretle aralandı.

Fikret kaşları havada bakıyordu. "Sanki başın dertte, abi!"

Doğan eli direksiyonda Ayşem'e bakıyordu. Yeşil gözleri kısıktı. Köşeli yüz hatları bir an kasılıp gevşedi. Dirseğini camın kenarına dayamıştı. Eli kirli sakallarında gezindi. Bu neydi şimdi? Aklında başka bir soru canlanmadı. Kapısını açıp, uzun ve iri bedenini aracından çıkardı. Kapıyı kapatıp Ayşem'e yaklaştı. Bir kadın

en fazla ne kadar özlenirdi? Bu gözler neden başka bir kadında yoktu? Dalgalı sarı saçlar... Gittiği günkü gibi acıyordu kalbindeki bıçak yarası. Üç metre kala durdu. Ellerini kendine has bir edayla beline yerleştirdi. İkisi de gözlerini dahi kırpmıyordu.

"Derdin ne?"

"Önce kafanı kıracağım, sonra anlatırım."

Suratında oluşan minik dudak kıvrılmasına engel olamadı Doğan. Hep hırçındı. Her zaman kuralsızdı. Ağa falan takmazdı. Bu topraklar için her zaman fazla cesurdu. Kendine bile boyun eğmemişti. Ayşem kimseye boyun eğmezdi.

Havada uçan ilk taştan çevik bir hareketle kurtuldu. Taş arkasındaki arabaya gürültüyle çarptı. Anlayamadığı, bu kadar yıldan sonra neden kızmış olabileceğiydi.

"Benim tarafımdan kız alamazsın demedim mi sana?" İkinci taşı fırlattı. Bu sadece bir bahaneydi, Doğan kiminle evlenirse evlensin Ayşem yine aynısını farklı yollarla yapar, engel olurdu. Bunu kesinlikle yapardı.

Doğan büyük bir adım atıp kadının yanına geldiğinde ikinci taştan da kurtulmuştu ama taş havada süzülüp arabanın camına çarparak ön camda ufak bir çatlak oluşturdu. Ayşem'in kolunu kavradı. Ayşem kolunu kurtarmaya çalışınca iki eliyle kızın bileklerini sıkıca tuttu. Beş yıldır en yakın temas buydu, bu andı. Teni ellerinin arasındaydı. Yürek yarası parmakları arasındaydı.

"Kendine gel!" diye bağırdı.

Mavi gözlerini sonuna kadar açtı. "Gelmiyorum, ne yapacaksın?"

Kadının dolgun pembe dudaklarına takıldı gözleri. Kuytu köşelerde doyasıya tattığı dudaklar... Dilinden gitmesin diye başkasında aramadığı tattı Ayşem. Gözlerine baktı Doğan. "Ayşem." Diline tatlı şerbet değmiş gibiydi.

Sesli dile getirmişti. Ne kadar zaman olmuştu adını ona söylemeyeli? Adını söylemeyi bile özlemişti Doğan.

Aynı düşünceleri Ayşem de geçiriyordu içinden. Adının sonundaki iyelik ekini duymak istediği tek kişiydi Doğan. İçinde sıkı sıkıya bağladığı halatlar kopuyordu. Hiç gitmemiş, hiç bitmemiş gibiydi. "Bırak!"

Doğan yavaşça bıraktı bileklerini. Fikret araçtan inmiş, yanındaki iki çılgını görmeden kendi kalbinin istikametine, Helin'e doğru yürüdü. Arabaya yaslanmış Helin'in yanında, aynı onun gibi durdu. "Abim alır bu rövanşı."

Helin burun kıvırdı. "Rövanşlar önemli mi?"

"Çok değil."

Helin omuz silkti. "Âşık olan kazansın."

"Kaybedecek olan kim merak ettim."

"Ablam olmayacağı kesin."

Fikret kıza döndü. Parmak uçlarıyla Helin'in saçlarını ileri itti. "Ah Helin..." Usulca inledi. Eliyle adamın elini uzaklaştırdı. "Fikret, kes şunu."

Fikret gülümseyerek hızlı davrandı, yakın olan kızın yüzüne çocukça bir buse kondurdu. Helin'in gözleri sonuna kadar açıldı. Fikret'e döndü. "Lan manyak, beni neden öptün sen?"

"Kimi öpeyim?"

"Ebeni..." Tekme tokat girişti Helin. Fikret kızın elini ayağını tutacağım diye uğraşmaya başladı. Doğan kendilerinden fazla derdi olan ikiliye bağırdı. "Yeter!"

Helin dudaklarını öfkeden düz bir çizgi hâline getirirken, gözlerini küçülttü. "Seni bir tenhada yakalarım, Fikret. Kafanı yaracağım."

"Her zaman bul beni tenhada, ceylan gözlüm." Göz kırptı. Hırsla döndü ablası tarafına Helin, kollarını göğsünde bağladı.

"Bana inat olsun diye benim ailemden kız alıyorsun, değil mi?"

"Ayşem, senin ailen benim de ailem, ne saçmalıyorsun?"

"Sen ne demek istediğimi biliyorsun."

Elbette biliyordu ne demek istediğini ama bu çıkışa bir anlam verememişti Doğan. "Seni anlamıyorum, hiçbir zaman da anlamadım. Ama bu saçmalığa bir son ver, doğru düzgün anlat."

"Baban, dedeme gelmiş. Torunlarından birini istemiş, senin için! Sana bunu yapmamanı söylemiştim." Hırsla adamın göğsüne yumruklarını geçirmeye başladı. Doğan yerinden kıpırdamadı bile ama kızın bileklerini tekrar tuttu. İki bileğini iki eli arasında sıkıştırıp kendine yaklaştırdı. "Sana ne Ayşem? Ben de sana senin ailenden birini alacağım demiştim. Eh fazlasıyla gönül eğlendirdim artık evleneyim, değil mi?"

Ayşem iki kaşını da havaya kaldırdı. Dilini dişine vurdu. "Cık. Değil." Bileklerini sertçe çekip kurtardı. Sarı, beline kadar uzun olan dalgalı saçlarının kokusu, döndüğünde Doğan'ın özlemini ikiye katladı. Hâlâ aynı kokuyordu. Yasemin...

Arkasını dönen genç kadının yıllar içinde değişen ama gitgide kadınsı olan hatlarını inceledi. Sesiyle gülümsememek için iç yanağını ısırıp dudağını sola kıvırdı.

"Vururum seni! Ağalığın bana sökmez. Yemin ederim vururum!" Arabasının içine girdiğinde, Helin de bindi. Aracı çevirip geldiği yöne tekrar döndü.

Elleri cebinde ağabeyine doğru attığı her adımda gülümsemesi yüzüne dağılan Fikret, bu işin sonunu bilir gibiydi ama nasıl olacağını merak etmişti.

"Ne saçmaladı bu?"

Fikret elini saçına götürüp kaşıdı. "Şey, abi," diye geveledi. Doğan kardeşine döndü. Çatık kaşları kendinin bilmediği konu içindi. "Fikret?"

"Babam, Bekir Amcamın torunlarından birini almak ister, biliyorsun ya babamı. Annem söyledi bana da. Çok sinirliydi, *'İstemem ben o aileden kız!'* diye kendini parçaladı. Ama babam dinler mi? Demek ki amcama gitmiş."

Çene kasları seğiren Doğan'ın gözleri alev almaya başlamıştı. Defalarca kez babasına istemediğini söylemişti. Hele Ayşem'in teyze kızlarını, asla! Ama babasının toprak sevdası anlaşılan o ki baskın çıkmıştı.

Araba konağın önünde durduğunda kapıdaki görevli korumalar bile ürkmüştü. Sertçe ani fren yapan Doğan'ın ne için bu kadar kızdığını bilememiş ama el pençe başlarını eğerek karşılamışlardı. Kapılar ardına kadar hızla açılmış, Doğan büyük adımlarla avluya göz gezdirmişti. Ne annesi ne babası görünürlerde yoktu. Arkasından sessizce gelen Fikret ağabeyinin yanından ıslık çalarak geçip üst kata çıkmak için taş merdivenleri keyifle çiğnemeye başladı. Dilinde bir şarkı, Doğan'ı alaya aldı. "Ne kavgam bitti ne sevdam. Ömür geçer gönül geçmez. Gel gel sarışınım gel..."

"Fikret!" Doğan'ın kükremesiyle ağzına fermuar çekip sustu. Suratındaki eğlenen ifade olduğu gibi duruyordu. Yanından hızla geçen Doğan'ın arkasından bakıp başını iki yana salladı. "Beni kandırma bari..." Ağabeyi bunu duymadı.

Annesiyle babası büyük salonda kahvelerini içerken içeri gürültüyle giren oğullarına başlarını kaldırıp baktılar. "Hayırdır oğlum?" dedi annesi ayaklanıp. Oğlunun öfkeli hâlinden korkmuştu. Haşim Ağa yerinden kımıldamadı. Tahmin ediyordu. Laf çabuk dağılırdı.

"Baba! Sana söylemiştim, ben evlenmek hele ki amcamın torunlarından biriyle evlenmek istemiyorum. Nasıl gider kız istersin? Hem de bana danışmadan."

"Kusura bakma oğul, yaşın geldi geçer. Bu hane bir Karacadağlı göremedi. Evlenilecek çok kız vardır elbet ama abimin kızlarından olacak, o kadar."

Bergüzar kocasına ters ters baktı. O da istemiyordu ki o aileden kız. Kocasına anlatamıyordu.

Babasının derdini biliyordu Doğan. Bitmek bilmez toprak sevdası içindi tüm bunlar.

"Beni, benim istemediğim biriyle mi evlendireceksin?"

"Git iste! Sen erkeksin, biri takılır gözüne. Çelersin aklını, alırsın kızı. Bu evde artık bir düğün olacak! Bir gelin gelecek! Ya sen beğenir seçersin, amcanın rızasını alırsın ya da ben abimi ezer babalarına gider isterim." Öfkesiyle ayağa kalktı Haşim. Oğlunun yanından hışımla geçti. Doğan dişlerini sıkarak annesine baktı. Annesinin derdi bambaşkaydı, babasınınki bambaşka. Geleceğin ağası olmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Başında bir büyük vardı ve ata sayılırdı. Sözü dinleniyor gibi görünür ama kendi bildiklerinden şaşmazlardı.

"Babama, düşünecekmiş dersin." Annesi de oğlunun çaresiz hâline baş salladı. Doğan geldiği yolları aynı hızla inerek arabasına ulaştı. Bugün son gelinecek yer evdi, gün geceye varana kadar...

Büyük kapı açıldığında ağa dedesini gördü. Büyük konağın ortasındaki süs havuzunun başında sağa sola volta atıyordu dedesi. "Ağa dedem." Bekir Ağa tanıdığı ama yanılma sandığı sese döndürdü yaşlı bedenini. "Ayşem." Yavaş adımlarla dedesinin yanına gelerek eline uzandı. Elini öperek alnına koyduktan sonra dedesinin sinesine sokuldu. "Hoş geldin." Bekir Ağa kızın sırtına ellerini yerleştirdi sevgiyle, merhametle.

Ayşem geri çekildi. "Hoş buldum dedem, annemler nerede?"

"Evde değil, gelir yakındır." Helin de yaklaşıp dedesine sarıldı. "Ablam temelli döndü dede." Bekir Ağa'nın gözleri sevinçle parladı. "Ne dersin?" Ayşem'e döndü yaşlı adam. "Doğru mu?"

Nereye gitseydi, Doğan'ın ellerinden tamamen kayıp gideceğini bile bile? Mecbur burada kalacak, kaçtığı gecikmiş kaderi kendi vereceği şekille yaşayacaktı. "Doğru dedem. Bundan sonra Urfa'da üst üste konacak her tuğlaya ben yön vereceğim, tabii müsaadenle."

Bekir Ağa keyifle kahkaha attı. "Müsaade ne demek? Arkandayım, Şanlıurfa ağa torunu görsün. Bekir Ağa'nın torunlarını bilsin de örnek alsın."

Dizeceği patika yolda dedesi en büyük yardımcısı olacaktı. Her bir parke taşını boşluksuz yerine yerleştirecek, üzerine basarak geçecek ve yerini sağlama alacaktı. "Alacak dedem, alacak."

Doğan arabasını park ettikten sonra ellerini cebine sokup oraya, Ayşem'in kendinden vazgeçtiği yere doğru yürümeye başladı. İki büyük kayanın yanı başına gelip, sırtını kayaya yasladı. Harran Ovası'nın dümdüz görüntüsüne çevirdi bakışlarını. Sol yanındaki katmerli sancı beş yıldır sızlamadığı kadar kendini belli etmişti bugün. Gök mavisi gözleri uzun yıllar sonra yakından görmek, kabuk bağlayan yaranın üzerine bir çentik atmıştı. Geleceğini biliyordu. Bir gün geri döneceğini... Kendinden vazgeçmediğini biliyordu. Hep bilmişti. Ayşem'i her daim haklı bulmuştu ama yine de kızıyordu. Özlemişti, özlüyordu.

Ardına bile bakmadan gitmişti. Bir gelecek sahibi olmak onun hakkıydı, üzerinde yaşadıkları törelere inat Ayşem başarmıştı. Gitmesine izin vererek ona iyilik yapmış

ama kendi en büyük eziyeti yaşamıştı. Her bir günü onu özleyerek, hasretiyle yanarak geçmişti. Geleceğine feda etmişti aşkı. Hak vermesi ona öfkelenmesine engel değildi. *Gel,* bile dememişti... *Bekle beni,* dememişti. *Sev beni... Sen de gel... Ben sensiz olamam,* dememişti. *Seni azat ediyorum ama evlenme,* demişti. *Ben hayatımı yaşayacağım, sen de yaşa ama evlenme!*

Ne yaman bir çelişkinin içine bırakmıştı kendisini. Başını kayaya yasladı. Yeşil gözlerini Ayşem'i andıran gökyüzüne açtı. Gözleri gökyüzüne benzeyen bir kadını nasıl unutabilirdi? Başını her kaldırdığında onu görüyor gibiydi. Gülümsediğinde güneşle karışan mavi renk... Öfkelendiğinde geceyi andıran koyu maviler... Çok sevmenin ne olduğunu öğreten kadındı Ayşem. Vazgeçilmeyen kadın... Yurt dışında eğitimini bitirip, vatani görevini yapıp döndüğünde karşısına alımlı bir genç kız olarak çıkmıştı. Yıllar içinde serpilmişti. Ama şimdi! Tam bir kadın gibi değişen bedeni, cesaretine esaret katan gözleriyle Doğan'ın kalbine attığı demirleri yukarı çekiyordu. İçindeki adam avaz avaz bağırıyordu. *"Kaptan demir aldık, rotamız Ayşem! Varacak, son kez demir atacağız."*

Kendi düşüncesine gülümsedi. Başını kayadan çekip sağa sola salladı. Gülümsedi. "Kafamı kıracakmış." Kendi kendine mırıldandı. "Akın Doğan Karacadağlı'nın kafasını kıracakmış. Sen önce kırdığın kalbi bir tamir et bakalım. Kafamı zevkle sana hediye edeceğim."

Yaz mevsimini fırsat bilerek anne babasını ve dedesini kandırıp, "Çok özledim, biraz dolaşmak istiyorum. Helin kızlarla çay faslı ayarlamış, biraz hasret gidermek için büyük teyzem Hacer'e gidelim diyoruz," deyip iki kız da arabaları reddedip peşlerinde iki adet korumayla kol kola ilerliyorlardı toprak zemin sokaklarda. "Abla

bana kızacaksın ama ben Doğan Abimin yerinde olsam seni affetmem."

"Ben de kendimi affedemiyorum bazen. Ama pişman mıyım? Değilim. Yine olsa yine yapar mıyım? Sanırım yapmam. Çok korktum evlenecek diye. Hep bu korkuyla yaşadım, sen de biliyorsun." Helin başını salladı. Biliyordu. Yılladır en ufak haberi ablasına anında uçururdu. Kulakları hep tetikte beklemişti.

Ablasının omzuna omzunu vurup itekledi hafifçe. "Onu çok seviyorsun." Ayşem konuyu değiştirmek istedi. Evet, seviyordu ama bunu dile getirmek istemiyordu. Henüz... İnatçı bir kadındı. İstemezse kimse ona bir şey yaptıramazdı. "Fikret'in seni sevdiği gibi mi? Sahi ya bugün seni öptü o." Elini ağzına kapatıp gülmeye başladı.

"Hatırlatma şunu, bak yine kanım kaynamaya başladı. Öldüreceğim onu."

"İlk öpücüğünü çalan bir ölü."

"Gebersin. Ay abla uyuz oluyorum Fikret'e."

Konuşarak, arada kahkahalar atarak gelmişlerdi teyzelerinin evine. Avlu kapısı açıldığında konağa derin bir sessizlik hâkimdi. Gülümseyerek yaklaşan teyzesine birkaç adım atıp sarıldı Ayşem.

"Hoş geldin güzelim." Hacer Hanım sıkıca sarılıp çekildi, kızın yüzünü elleri arasına aldı. "Bu ne güzellik böyle?"

"Aynı Ayşem, teyze ne güzelliği? Kızlar nerede, hiç ses yok." Işıklı avluya göz attı. Helin de teyzesini öperek bildiği yola yürüdü. "Yukarıdalar, sizi bekliyorlar. Ağam evde yok, rahat rahat eğlenin." Mutfağa doğru ilerleyen teyzesinin ardından baktı. Neden öyle demişti ki? Dudaklarını büküp Helin'in peşine düştü. Merdivenleri çıkınca büyük olan balkonun odalara dağıldığı geniş alanda odalardan birinde ufak camlarından ışık sızdığını

gördü. Kızların odası bir üst kattaydı ama Helin büyük salona ilerleyince eli mahkûm adımlarını o yöne çevirdi. Yaklaştıkça yükselen müzik sesiyle gülümsedi. *İşte eğlence diye buna denir.* Kapı açılınca gözleri büyüdü. Helin içeri oynaya oynaya girdiğinde daha da şaşırdı. Çünkü kapıyı açan kızın yüzünde peçe vardı. Oryantal müzik kapının açılmasıyla kana karışmaya başlamıştı.

Hacer teyzesi, annesinin teyzesiydi. Büyük teyzem diye seslenirlerdi. Hacer teyzesinin eşi tarafından akraba olan Aysima, şaşkın Ayşem'i bileğinden tutup içeri çekip kapıyı kapattı. Üzerinde hiçbir şey yok denecek kadar azdı. Taşlı, süslü büstiyerin altında bacakları ortaya seren tüllü dansöz eteklerinden vardı.

"Hoş geldin Ayşem." Genç kız sarılıp öpmüş, sonra da kızın etrafında göbek atmaya başlamıştı. Ayşem tutmadığı kahkahasıyla kızlara katıldı. Büyük odanın uzun masasının üzerine gözü takıldı. Tepsi tepsi baklavalar, börekler, patlıcan ve kabak dolmaları, meyveler... Odanın içi genç kız kaynıyordu. Haremi andıran görüntünün görseline bayılmıştı. Kimi oynuyor kimi ritim tutuyordu. Üç tane dansöz kıyafeti giyen kuzenlerine sarıldı önce. Onların bu karşılama olayını biraz abarttıklarını düşündü ama ortam o kadar eğlenceliydi ki kendini kaptırdı.

Doğan en yakın dostu, aynı zamanda da dayısının oğlu olan Baran'la bugün olanları Harran sokaklarında uzun uzun konuşarak eve kadar gelmişlerdi. Baran, Doğan'ın en iyi dostuydu. Doğan da onun tabii ki. Baran evinin önüne geldiklerinde Doğan'ın karşısında durdu. "Zor olacak dersin, doğru mu?" Dostu, aynı zamanda halasının oğluna üzülmüştü, bilirdi nasıl sevdiğini.

"Göreceğiz... Sırf o geri dönecek diye bekledim. Hem de benden böyle bir şeyi istemediği hâlde. Ondan hiç şüphe etmedim. Edemedim. O kabul etmiyor ama buraların kızı. Ne kendine ne adına laf getirmedi."

"Ama?" Baran soru dolu bakıp tek kaşını kaldırdı. Doğan başını asi Ayşem'in gözlerine kaldırdı, gökyüzüne. Gece mavisi... "Ama onu çok seviyorum. Bir kadını sevmek, başka bir kadına hiçbir şey hissedememek çok acımasız bir duygu, Baran. Ne kadar haklı olduğunu bilsem de vazgeçtiği bizdik. Çok kolay harcadı bizi. Toplaması çok zor olacak. Olacak ki bir daha gitmek mümkün olmayacak."

Baran bilmez miydi bir kadın nasıl sevilir? Baran çok iyi bilirdi. Doğan'dan farklı bilirdi. Doğan severdi sevilirdi ama Baran öyle miydi? Kendini görmeyen kıza deli gibi tutkundu. Amcasının güzeller güzeli kızı *Aysima* diye mırıldandı kalbi. Siması ay gibi parlak olan kızın cenneti vaat eden nehir gözleri vardı. Baran'a bir kez aşkla baksa Baran kendini yalancı cennete düştüm zannedecekti.

"Baran." Doğan dalıp giden arkadaşına seslendi. Yürek yarası yine gün yüzüne çıkmıştı. Böyle dalıp gittiğinde biliyordu ki Aysima'dan başkasını düşünmüyor.

"Daldım yine. Gel bir kahve içelim. Bu gece uzun olacak."

Eve gitmek istemiyordu Doğan. Ne kadar geç giderse o kadar iyi gelecekti ona. Ayşemli bir şehirde yaşıyordu artık. Ve yaşayacaktı. Ağabey dediği Tahsin Bey akşamüzeri kendisini arayıp Ayşem'in artık şirkette çalışacağı haberini vermişti. Engel olamazdı. Şirketin en büyük hissedarı amcası Bekir'di. "İçelim."

Baran kapıyı açıp içeri buyur etti. Mutfakta ışıklar kapalıydı. "Kahve bize kaldı." Birlikte mutfağa girdiler. Neyin nerede olduğunu bir süre araştırdılar. Sonunda

bulduklarıyla birer fincan kahveyi alarak Urfa'yı izlerken biraz daha konuşmak için üst kata çıkmaya karar verdiler.

"Başın büyük derttedir Doğan. Ayşem seni kevgire çevirecek." Baran keyiflenmeyi seçti kalbindeki hüzne inat.

"Ona ne şüphe?"

Merdivenler bittiğinde müzik sesini algıladılar. Birbirlerine kaş çatıp baktılar. "Bu ses ne?"

Baran bilmem dercesine dudak büktü. Elindeki kahveyi taş tırabzana bırakıp sesi takip etti. Oldukça yüksek çıkan sesin ne anlama geldiğini çıkaramadı. Doğan da istemsiz içgüdüsüyle Baran'ı takip etti. Büyük salonun önüne geldiklerinde sesin mekânı bulunmuştu. Kapıyı açıp içeri dalamazdı. Kızların sesini işitmişlerdi. "Haberim yoktu. Eğlence var sanırım." Baran konuşurken gözü minik pencereden içeri kaydığında Doğan arkasını döndü. "Biz bir üst kata çıkalım."

Ama Baran gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Aysima! Açık olan perde kenarından gördüğü kadarıyla eğlencenin dibine vuruyordu ve bunu Doğan görmemeliydi.

Doğan nereye baktığını, neden donduğunu bilemediği adamın baktığı yöne başını çevirmek için hareket etmişti ki Baran, "Sakın dönme!" diye resmen kükremişti. Doğan yan şekilde durdu. Dönememişti.

Doğan'ın yanına kaydı hemen. "Yukarı çıkalım, Doğan. Kızlar gerçekten eğleniyor."

"Çıkalım." Doğan ondan önce davranıp üst kat merdivenlerine ulaştı. Baran hâlâ olduğu yerde derin nefesler alıyordu. Yeterli olduğuna kanaat edince kahvesini alarak Doğan'ı takip etti. Annesi Hacer Hanım kesti yollarını. "Hoş geldin, Doğan."

"Hoş bulduk yengem. Dayım yok mu?"

"Yok, oğlum, anası köyüne gitti, yarın dönecek."

"Anne içeride kim var?" Baran'ın gözleri sadece Aysima'yı görmüştü.

"Kızlar toplandı oğlum. Ayşem'e gece düzenlediler."

"Ayşem burada mı?" Doğan'ın ağzından birden çıkmıştı, hemen pişman oldu. "İstanbul'da biliyordum."

"Ayşem döndü. Dediğine göre artık buradaymış." Hacer Hanım bilmiş bir anne edasıyla elini havada salladı. "Yandı Urfa yandı. Ayşem kadar güzel kızın peşini bırakmazlar. Ağa torunu okumuş etmiş. Yeğenim çeyizi hazır ede." Konuşarak odasına doğru ilerleyen kadının arkasından iki genç adam da ağızları bir karış açık baktı.

"Kızı çok zorlama bari Doğan. Bir bakmışsın kuş olup uçmuş." Soğumaya yüz tutan kahvesinden büyükçe bir yudum alıp Doğan'a yandan baktı. Başka birinin kadını olma ihtimali bir saniye gözleri önünden gelip geçti. İşte o zaman yanardı Urfa. "O kuşu yakalar, içini doldurur, süs diye duvara asarım Baran. Senin de dilini koparırım."

Baran dudaklarını büzdü. "Çok sert oldu." Kahkahası sessiz geceyi delip geçerken, Doğan fitili ateşlenmiş dinamit gibiydi. Aşağından yükselen sese çevirdi başını. Kendisi öfkeden kuduruyordu ama Ayşem Hanım eğlencenin dibine vuruyordu. "Git elektriği kes!"

"O neden?"

"Dağılsınlar, Ayşem'le konuşacağım."

2. Bölüm

Sende Benim Olan

Gülperi...

Elindeki aynalı gümüş tarağa gülümsedi. Ufak aynadan yansıyan görüntü bugün de güzel olduğunu söylüyordu. Hatta her gün biraz daha güzel... Başak sarısı saçlarını yasemin yağıyla buluşturmuştu annesi. "Artık bir genç kızsın, bakımlı olmak iyidir. Gel bakalım." Annesinin dizi dibine oturmuş, saçlarına yayılan yağın güzel kokusuyla mest olmuştu.

Dün gece sürülen yağın kokusu bugün de üzerindeydi. Giydiği bol taşlanmış kot pantolonu üzerine kısa kollu pembe gömleğiyle de fena olmamıştı. On beş yaşında hayat ne kadar da güzeldi. Ayağa kalkıp boy aynasına ilerledi. Kendi etrafında dönerek bakındı. Eliyle topladığı saçlarını tek omzu üzerinde örmeye başladı. İşini bitirip odasından çıktı.

Kahvelerini içmekte olan annesi ve dedesinin yanına vardığında kollarını dedesinin boynuna dolayıp yılların yorduğu yüze bir öpücük kondurdu Ayşem. "Ağa dedem, bugün nasılsın?"

Bekir torununun kolunu sıvazladı. "Sen geldin ömrüme ömür kattın, çok daha iyi oldum." Dedesinin yakasından sıyrılıp yanına oturdu. "Anneannem nerede?"

"Bergüzar yengeme gitti." dedi annesi. "Sen nereye?"

"Gülperi ile buluşacağız."

"Eve geç kalmayasın." Annesinin yanağına bıraktığı öpücükten sonra konaktan çıktı.

"Kızın çok güzeldir, Nagehan."

Kızının çıktığı kapıya bakakalmıştı Nagehan. "Öyle babam. İnadı kime benzer dersin?"

Bekir Ağa gururla göğüs kabarttı. "Elbet bana. Çok büyük kadın olacak Ayşem, bilirim ben, anlarım. O kadar kız torunum var ama hiçbiri Ayşem kadar dik değildir. Eğilmez, bükülmez değildir. Babası kadar mert, dedesi kadar inat... Bu topraklar için yaratılmıştır. Adını Ayşem taktım..." Torununun çıktığı kapıya baktı yaşlı adam. "Kader..."

Nagehan babasına döndü. "Neden öyle dedin babam?"

Bekir Ağa hüsranla iç çekti. "Bilmez misin kızım, bu topraklar cesur olmayanı yer kemirir. Ama Ayşem'e kimsenin gücü yetmeyecek. Ben de son nefesime kadar arkasında duracağım."

Nagehan pek bir şey anlamamıştı ama babasına da belli etmemişti. "İnşallah babam, inşallah."

Harran'ın taş evleri arasında keyifle yürüyordu. Burayı seviyordu. Senenin belli zamanlarını İstanbul'da baba-annesinde geçiyordu ama gittiğinde başlıyordu özlemi. Doğduğu topraklar değildi belki... Annesi ve babası o beş yaşındayken Şanlıurfa'ya yerleşme kararı almıştı. Sevmişti, benimsemişti... Ufacık bir çocukken bile yanından ayrılmadığı da biri vardı. Doğan...

Çocukluk aklıyla ne düşündüyse, onu nerede görse hemen yanına gider, çeşitli bahanelerle onunla oynamak isterdi ama Doğan kendinden yedi yaş büyük olduğu için sadece sarı saçlarını okşayıp kendi arkadaşlarının yanına dönerdi.

"Artık kocaman oldum." Düşüncelerine keyiflendi. Kalbinde uçuşan kelebeklerin bile rengi pembeydi. "O da büyüdü, beni fark eder." Yüzünde kocaman gülüşüyle arkadaşının kapısı önüne geldi. Tahta kapıyı iterek açtı. "Gülperi..."

"Geliyorum..." Ses oldukça uzaktan da gelse Ayşem duymuştu. Bir dakika bile beklemeden siyah saçlarını savura savura gelen Gülperi ay gibi yüzüyle gülerek merdivenleri inmeye başladı.

"Çabuk kaçalım Ayşem," dedi telaşla.

"Neden?" Arkadaşının ardından koşturdu.

"Anam çamaşırları as dedi, he dedim kaçtım." Gülüşerek koştular. Evden uzaklaşınca durup nefes aldılar. "Buradan da göremez, dur nefes alalım."

"Alalım ya..." diyen Gülperi elini kalbinin üzerine koyup nefeslendi. Sakince yürümeye başladılar. Ayşem omuzuyla itekledi genç kızı. "Seninki nerede?" Gülperi'nin yanakları alev aldı. Beyaz teni gül gibi açıldı. "Pamuklara bakmaya gidecekti babasıyla. Seninkinden haber var mı?"

Ayşem'in suratı düştü. "Keyfi yerinde, geleceği yok." Yüzünü eski hâline çevirdi. "Ama dönecek nasıl olsa."

"Çok uzakta be Ayşem. Özlemiyor musun?"

"Özlüyorum. Okuyup büyük adam olmaya gitti. Ben de gideceğim, o zaman da o beni özler."

"Önce seni sevmesi şart biliyorsun, değil mi?"

Ayşem örgüsünü çözüp sarı saçlarını savurdu. "Sevecek tabii ki. O gittiğinde ben çocuktum, şimdi genç kız oldum. Görecek beni bak görürsün."

"Kız seni görmeyen mi var? Bence de görecek, kalbinden vurulacak."

"O vurulmazsa ben onu bir şekilde vuracağım Gülperi."

"Git elektriği kes! Ayşem'le konuşacağım."

Baran deli görmüş gibi baktı kuzenine. "Sen kafayı yedin, bunu yarın da yapabilirsin."

"Yedim. Bunca yıl sonra gelip duruşuyla bile bana aklımı yedirtecek tek kadın aşağıda eğleniyor, ben de onu istemeye gelecek andavallara öfkelenmekle meşgulüm. Yeterli mi Baran?"

"Ne diyeceksin gecenin bu saatinde? Seni istemeye gelen olursa kabul etme mi?"

Doğan fincanı taşın üzerine bırakıp Baran'a döndü. "Canım sıkkın, onun da canı sıkılsın istiyorum."

Baran kahkaha attı. "Ayşem'in canını sıkacağını mı sanıyorsun sen? O senin canını iyice sıkmasın da..."

"Git dediğimi yap!"

"Olmaz, annem de evde. Bekle, elbet giderler, ben Ayşem'i alıkoyarım. Ya da dur daha kolayı var." Cebindeki telefonu çıkarıp kız kardeşini aradı Baran. Doğan yerinde sabırsızca beklemeye başlamıştı. Uzun çalışlar sonunda açılan telefonla alt balkonda kız kardeşi göründü. "Abi?"

"Mercan yukarı bak."

Mercan kaş çatıp başını kaldırdı. Allah'tan onun kıyafeti düzgündü. "Baktım. Bunun için mi aradın beni?"

"Bir bahane bul, Ayşem'i yukarı getir."

"O neden be?" Sesin yarısı yukarıdan yarısı kulağındaki telefondan geliyordu. Mercan dikkatli bakınca Doğan'ın karartısını görünce gözleri büyüdü. "Doğan Ağam."

"He ondan gülüm, hayde çabuk ol."

Telefonu kapatan genç kızın tutuşmuş hâline gülümsedi Baran. "Yıllar geçmiş ama unutulmamış ha Doğan? Ayşem deyince ardına Doğan eklenir hâlâ."

"Öyle görünüyor. Ataların kulağına gitmesin yeter."

"Dip dibe çalışacaksınız, o nasıl olacak?"

"Bilmiyorum, göreceğiz."

Aşağıdaki seslere başlarını eğdiler. Ayşem'in sarı saçlarını seçti Doğan. Ellerini korkuluklara verip eğildi.

"Ne çekiştiriyorsun Mercan?"

Mercan, Ayşem'in kolunu bıraktı. "Ayşem az yukarı gel, sana ne göstereceğim." Tekrar tuttu kızın kolunu Mercan. Ayşem göz devirip kızın kendini çekmesine izin verdi. "Allah Allah ya, ne var, ne göstereceksin?"

Son basamağı da çıkınca sağa döndürdü kızı. Birkaç adım attıklarında Ayşem karşısında Doğan'la Baran'ı görünce Mercan'a öfkeyle baktı. Mercan mahcup ifadeyle bekledi karşısında. "Abim sana hoş geldin edecekti, görmek istedi."

"İyi etti abin." Doğan'ı görmezden geldi.

"Hoş geldin bacım, dönmüşsün artık, duydum, yüzünü göreyim dedim."

"Hoş buldum Baran Abi, nasılsın?"

"Şükür hâlimize. Şirkette işe başlayacakmışsın, birlikte çalışacağız."

"Ya, öyle olacak. Tahtınızı sallamaya geldim. İnşallah güzel işler yapacağız."

"Tahtımızdan şikâyetin mi var Ayşem Hanım?" Baran'ı susturan Doğan daha fazlasına izin vermedi. Mercan'a kaş atan Baran da ufaktan yaylanmaya koyuldu.

"Göreceğiz Akın Bey."

Kendine bir adım atan Doğan'a bir adım da Ayşem attı. Ne Mercan kalmıştı yanlarında ne Baran.

"Neyi göreceksin Ayşem?"

Ayşem dudaklarını büzdü. "Bakacağım, incelemelerim sonucunda sana bilgi veririm."

"Kendine çok güveniyorsun, dikkat et elinde patlamasın o güvenin."

"Ederim canım, sen düşünme bunları. Sen de kendi hayatına bak. Yakında babacığın sana bir kız bulur, evlenir, balayına falan çıkarsın belki." Düşündükçe kıskançlık krizine girdiğini saklamadı Ayşem. Saklamak gibi bir niyeti hiç yoktu. Buraya adamını almaya gelmişti ve alacaktı.

"Olabilir, neden olmasın?" Doğan kendini beğenmiş sırıtmasıyla Ayşem'e bir adım daha geldi. "Sen olma da o kadın."

Ayşem başını yana yatırıp gülümsedi. Çok yakın duran adama az daha sokuldu. "Aşkım..." dedi cilveli sesiyle, Doğan'ın gözleri kısıldı.

"Sen çok mu istiyorsun beni? Ama bu kadar belli etme ne olur. Bir gören, duyan olur bak başına kalırım sonra. Anneciğin beni gelin alacağını duyunca kalpten gidiverir."

Doğan'ın dudağının ucu havalandı, biraz daha yaklaştı. "Ben mi seni istiyorum? Sen, beni geri istiyorsun o yüzden döndün. Evleneceğimi duyan Ayşem'in aşkı harlandı. Ağa elden gidiyor tabii dönersin."

Ayşem'in gözleri öfkeyle parladı. "Ben seni ağa diye mi sevdim Doğan? Ağam elden gitmesin diye dönecek olsaydım, geldiğim yerde bir CEO ile evlenir, buraları tek tek satın alırdım."

Dişleri birbirine giren Doğan elini hızla kaldırıp, Ayşem'i çenesinden tutup başını havaya kaldırdı. Kadının korkusuz gözlerine bakarken yüzüne daha da yaklaştı. "Sen beni ne diye sevdin? Ne zaman sevdin?"

Tüm gücüyle Doğan'ın ellerini itip kurtuldu Ayşem. İşaret parmağını adama salladı. "Ne diye sevdim, ne zaman sevdim, sana ne?"

Doğan kızı bileğinden kavrayıp kendine çekti. Burnunun ucuna kadar girdi. "Bana ne, öyle mi? Sen gittiğinden beri kayıp biriyim ben. Seni ne zaman özlesem gökyüzüne baktım. O taşın başına beş yılda kaç kez gittim bilmiyorsun? Sen hiç gittin mi? Bunca yıl sonra gelmiş bana *sana ne* diyemezsin! Benim yapacağım her şey için *sana ne* Ayşem! Bende ne hakkın var?"

Doğan'ın her dediği göğsüne saplandı. Acıttı ve yaktı. Kalbi ezildi adamın acıyla yanan gözleri altında. "Sen beni hâlâ seviyorsun."

"Ama sen beni hiç sevmedin."

"Bunu bilemezsin."

"Aksini gösterseydin sana hak verebilirdim."

Gözlerini kapatıp başını iki yana yorgunlukla salladı Ayşem. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Ne için, bizden vazgeçtiğin için mi? Bence hiç üzülme! Sen doğru olanı yaptın. Sayende sadece sevmenin mutlu etmediğini öğrendim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin gibi laf dinlemez bir kadın istemiyorum hayatımda. Uysal biri olacak."

Tek kaşını kaldırıp bedenini Doğan'a yasladı. Doğan'ın gözlerini bir saniye kapatışını zevkle izledi. "Sana yalan söylemeyi hiç yakıştıramadım. Uysal olduğum yerler olabilir, olacaktır." Kendini dikkatle izleyen adamın, tek eliyle yakasından tutup kendine çekti. "Seni öldürürüm Doğan!" diye fısıldadı adamın dudaklarına.

"Sebep?" Doğan keyifle üstten baktı.

"Bir kere şunu aklına sok! Ya benimle evlenirsin ya da ikimiz de ölene kadar bekâr kalırız. Yok, ben başkasıyla evleneceğim dersen yazık olur evleneceğin kadına, daha odana bile almadan zehirlerim onu."

Baktıkça bakası geliyordu, acı veriyordu. Kızın bileğini bırakınca Ayşem bir adım uzağa gitti. "Seninle evleneceğimi nereden çıkardın?"

"Çok basit. Beni hâlâ seviyorsun, az önce bana dokunmamak için büyük savaş verdin. Tutkumuz bile yerli yerinde. Kör değilsin, değilim. Biz birbirimizin kaderiyiz. Er ya da geç olacak. Ha ama sen dersen hayır ve hayır, taliplerimi göz önüne alabilirim."

Öfkeyle boynunu sağa sola yatırıp kemiklerinden kütürtü sesleri çıkardı Doğan. "Az önce sen değil miydin, bekâr öleceğiz diyen?"

"Hadi ama ağam, ben şehirde yaşamış biriyim. Orada pek değer vermiyorlar böyle şeylere. Sonuçta buralı değilim."

"Sen..." Doğan açılan mesafeyi geri kapatıp dirseğinden tuttuğu kızı kendine bastırdı. "Ben?" Keyifle bakma sırası Ayşem'e geçmişti.

Boştaki elini kaldırıp Ayşem'in yanağında gezdirmeye başladı. Yanağından ensesine ilerledi. Büyük eli kızın incecik boynunu kapladı. "Değişmişsin. Bu öz güven..."

Elini havaya kaldırıp arkasını dönmedi. "Başka bir kadına baktığını görürsem, hayal ettiğini bile hissedersem ve annen sana bir eş aramaya devam ederse feleğini şaşırtırım. Ben yokken ne halt ettiysen ettin ve bitti."

Gülüşünü Ayşem'in görmüyor oluşuyla büyüttü Doğan. Ne etmişti ki o yokken? Koca bir hiç! "Bana gel diyorsun yani?"

Ayşem de yüzünde sinsice bir sırıtma taşıdığı için dönmedi. "Burası Urfa, yok öyle şeyler. Basarsın nikâhı evleniriz."

"İstediğin bu, değil mi?"

Ayşem adama çevirdi bedenini. "Ne?"

"Benimle evlenmek! Evlenmiyorum!"

"Öyle bir evlenirsin ki tek taşım oturduğumuz kaya olur da önümde diz çökersin."

Başarmak istediği, varmak istediği sonuca elbet varacak ama Doğan'dan da olmayacaktı. Doğan ona bir kez elini sürse hiçbir zaman bırakmayacaktı ama Ayşem evlenmek istiyordu ve bir hedefi vardı. Kendini garantiye alacaktı Ayşem. Hedefe giden yolda en kestirme yol buydu.

Elleri cebinde ağır ağır yürüdü. Uzun boyu geniş bedeniyle Ayşem'e tepeden baktı. "Ah Ayşem..." Başını yıldızlı gökyüzüne kaldırıp nefesini tazeledi. Ayşem gelecek hamleyi hesaplıyor, vereceği cevabı hazırlıyordu. "Sevgilim..." Başını sağ omzuna yatırıp tatlılıkla baktığında Doğan başını indirip Ayşem'in sevimli hâline gülümsedi.

"Yolumuz çok çetin farkında mısın, sevgilim? Ama benim sana uymak gibi tercihlerim olmayacak."

Gülüşünü büyütüp ona doğru bir adım attı. "Ağam... Ben de çok çetin bir kadınım, bilmez misin? Yarım kalan her şeyi toplayıp üzerine eklemeler yapacağım."

"Görelim mi Ayşem?" dedi kısık sesle. "Bana neler yapacaksın merak etmeye başladım. Gidişini nasıl unutturacaksın?"

Ayşem bakışlarını çekmeden gülümsedi. Aklında elbete ve her zaman bir şeyler vardı. Ama ona diyecek değildi. "Yarın görüşürüz."

Arkasını dönüp adım atacağı anda bileği Doğan'ın elleri arasına girdi. "Dur bakalım, henüz konuşma bitmedi, kaçıyor musun?"

"Senden mi? Güldürme beni..." Nefesini bozmamaya gayret etti. Bileğindeki el onu yakıyordu, temas özlem yüklüydü ve Ayşem oradan kaçmak istiyordu.

"Heyecanlı görünüyorsun."

"Heyecanlı olduğumu nereden çıkardın, gayet sakinim."

"Yapma! Titriyorsun, seni öyle iyi tanıyorum ki... Bu arada benim olanlar..."

"Evet." Sessiz bir nefes saldı geceye. Doğan'ın parmakları hâlâ bileğini sarıyordu. "Madem öyle... Sen kimsenin sana dokunmasına izin vermemişsindir." Kısık ve sert bir sesle sarf etmişti sözlerini.

"Olmuşsa ne olacak?"

Parmakları arasındaki bileği birden hırslanıp sıktı. "Ayşem!" dedi hırıltılı ses.

"Of Doğan! Bunca yıl uzak durdun, bir güne fazla şey sığdırdın."

"Cevap!"

İki eliyle adamın ellerini iterek kurtuldu. Saçına giden elleri dağılan telleri düzeltti. "Olmadı. Senin aksine ben kimseye dokunmadım. Kimsede seni aramadım. Aptalsın, hayvansın, pisliksin sen. Sen beni benim seni sevdiğim kadar sevemezsin, sevmedin de. Bak ben döndüm ama sen bir kez bile bir adım atmadın. Ben giden taraf oldum ama sen, terk eden... Gurur mu taslıyorsun sen bana?"

Bağırmamak için fısıltılı çığlıklarıyla konuştu Ayşem. Güzel ve zeki bir kadının aynı anda nasıl bir dişi kaplana dönüştüğünü izliyordu Doğan. "Gidebilirsin."

"Ne o, ağır mı geldi ağam?"

"Ayşem!"

"Söyleme adımı! Ayşe de bana. Sen söyleme, herkes söylesin, sen sus!"

Dişlerini sıktı Doğan. "Ben kendi hayatımı yaşayacağım diyen sen değil miydin? Giderken beni bekle dedin mi? Gel benimle dedin mi? Demedin! Hayallerin vardı senin. Hayallerinde ben yoktum. Beni bir kez o hayallerinin içine almış olsaydın, bugün bu konuşmayı yapmak yerine çocuk yapıyor olurduk."

Öfkeden göğsü kabaran Ayşem derin derin soludu. Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, sakin." Doğan'a baktı, daha sakindi. "Yine yaparız. Yapacağız da. Söylediğim her şeyin arkasındayım. Geçmişin de geleceğin de."

"Hâlâ neler söylüyorsun..."

Parmağını adamın göğsüne bastırdı. "Ben sana bir aşk emanet ettim yıllar önce. Sen benim için deliriyorsun, ben de kendimi saklamıyorum." Çok yakın olan ikili dip dibe, göz göze duruyordu.

"Emanetimi geri almaya geldim, alacağım."

Arkasını, hiçbir durdurulmaya mahal vermediği hızla dönerek, merdivenlere yönelip hızlıca inmeye başladı.

"Buyur gel hanımağam, sen istedin de biz vermedik mi?" Tüm karmaşanın içinde netlik kazanan, sadece birbirlerini fazlası bir tutkuyla sevdikleriydi...

3. Bölüm

Öpülmek İçin Yaratılmış

Aşağı indiğinde Mercan'ın hâlâ kendini bekliyor oluşuyla rahatladı. İçerideki bir düzine kıza nerede olduğunu açıklaması zor olabilirdi. Ayşem'in istediği en son şey dile dolanmaktı. Haberin, dedikodunun ışık hızıyla yayıldığı topraklardaydı. "Soran olursa abim aşağıda, seni görmek istedi."

"Tamam." Soluğunu ve saçlarını bir kez daha düzeltip salona girdiler. Müzik kesilmiş, herkes tabaklarını doldurmuştu. Helin, ablası için hazır ettiği tabağı işaret etti. "Abla ben sana hazırladım, gel buraya otur."

Ayşem kız kardeşinin yanına oturup tabağını kucağına aldı. İştah falan kalmamıştı, nasıl yiyecekti önündeki şahane yemekleri? Doğan'la tıka basa doymuştu. Dudakları üzerindeki parmakları hâlâ hissediyor olması yılların özleminden ibaretti. Sırtı bile alev alevdi. Adamın göğsüne sokulan teninin ateşini hissediyordu.

"Nereye kayboldunuz?" dedi Gönül. Kendisi en büyük teyzelerinin torunuydu. Fettan bir yapısı, sürekli arayış içinde olan büyük kahverengi gözleriyle alttan alttan baktı Mercan'a. Tabağını almak için masaya yaklaşan Mercan kıza dönmedi. "Aşağıdaydık Gönül. Abim Ayşem'le hasbihâl etti. Çok mu özledin kız bizi?"

Helin, ablasına eğilip fısıldadı. "Abla bu o?"

Zorla tatlısından bir ısırık alan Ayşem kardeşinin ne demek istediğini hiç anlamamıştı. "O derken?" Çatalın ucundaki baklavayı ağzına taktı.

"Doğan Ağama varmaya niyeti olan, Gönül."

Baklavayı yutacağı anda duyduklarıyla öksürmeye başladı. Çatalını bırakıp elini ağzına kapatırken Helin peçete uzattı. Masadan su koşturan Mercan'ın verdiği suyu zorla içtiğinde kardeşine yan gözle bakıp Gönül'e döndü. "Neden merak ettin Gönül?"

Siyah saçlarını geriye itti Gönül. "Hiç, öylesine sordum, Ayşem." Yandan bakışlar eşliğinde tabağına döndü. Kendisinden kıdemli olan Ayşem'den nefret ediyordu. Okulunu bitirmiş, meslek sahibi olmuş, inanılmaz güzelleşmiş kızı kıskanmıştı Gönül. Şimdi bütün Urfa yemez içmez bu kızı konuşurdu. Evlilik çağı da gelmişti Ayşem'in. Bekir dedelerinin emirlerine uymuştu Ayşem ve her kız torunu. Okulu bitirmek mecburiydi bir kız için ama Gönül'ün henüz iki yılı vardı. Bu iki yıl içinde kısmetlerinin kaçmasına izin veremezdi.

Kıza uzun süre baktıktan sonra önündeki tabağa döndü. "Ben senden büyüğüm, üç yaş kadar. Ayşem mi olduk şimdi? Sen bayağı büyümüşsün." Aldırmaz, keyifli bir tavırla konuştu Ayşem. Öfkelenmek istemiyordu ama oldukça sinir bozucuydu kız.

"Aman canım, şunun şurasında hepimiz akran sayılırız. Ne ablası? Hem sana iyilik ediyorum, abla dersem yaşın çıkar ortaya." Sözde bir fesatlık içine girmişti Gönül. Lafı gediğine koyduğunu düşünürken bile keyifliydi.

Bu seferde Helin'in lokması dar geldi boğazına. Aysima göz devirirken Mercan yüzünü buruşturdu. Diğer kızlar keyifle izliyordu. Arada kıkırdayanlar da yok değildi. Birbirlerini dürtüp susturuyorlardı.

"Yaşımda ne varmış?" Ayşem kızın küstahça sözlerine öfkelenmedi. Aksine komikti. Doğan'ın değil karısı olmak sekreteri olacak kapasitede bile değildi Gönül. Vasatın altında biriydi çünkü kibir sahibiydi. Doğan kibirli insandan hiç haz etmezdi.

"Evlilik yaşın geçer daha ne olsun." Gönül tabağından sarma alıp ağzına atarken Ayşem'e baktı. Ayşem'in yüzünde sinsi bir gülüş belirdi. "Haklısın, senin kadar azmadığım için hiç aklıma evlilik gelmedi. Yoksa kesin evlenirdim."

Gönül beklemediği cevap karşısında kalakaldı. Dudakları düz bir hâl alırken gözleri kısıldı. Kızların ufak kahkahaları iyice damarına bastı. "Herkes ister evlenmek. Azmak da neymiş..." Sahte gülüşüyle ardına yaslandı Gönül. "Şöyle yakışıklı, boylu poslu bir damat kim istemez?"

"Hayırdır Gönül?" dedi Mercan. "Ufukta biri mi var? Bilir, tanır gibi konuştun."

Ayşem içinden kendini sakinleştirdi. *Doğan* derse parçalamamak için *ya sabır* çekti. Kurtlara kuzu bırakıp gitmişti ki bunu biliyor olmasıyla görüyor olması taban tabana zıttı. İçi kaynamaya başlamıştı.

"Bilmem." Gönül kırıla kırıla gülümsedi. "Ağa dedem haber etmiş bugün, evlenmek isteyen var mıdır, diye."

Aysima ve Mercan başta olmak üzere diğer kızlar da kulak kabarttılar. Hepsi birer genç kızdı, bu tür işler heyecan vericiydi onlar için.

"Allah Allah, biz duymadık," dedi Mercan. "Kim için sormuştur Bekir Ağam?"

"Karacadağlı oğulları için. Fikret değil, ağa için."

Ayşem elindeki peçeteyi sıkıp yumruğuna hapsetti. Düz bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu. Helin çatalını tabağa vurup bıraktı. "Fikret de bir ağadır, bu dediğin çok ayıp."

Birden Fikret'i neden savunduğuna anlam veremedi Helin ama içinden gelmişti. "Hem sen ne kendine pay biçtin hemen? Doğan Ağam seni alacak mı zannediyorsun?"

"Yuh be Gönül," dedi Aysima. "Sen ağamdan on yaş küçüksün. Hem de daha okulun bile bitmedi. Sen ona ufak gelirsin, boşuna gelin güvey olma."

Eğer Doğan'la Ayşem arasındaki yaşanan aşkı bilseydi Gönül, dediklerine asla cesaret edemezdi. Bilen sayılı kişi vardı, Gönül o kişilerin arasında yoktu.

"Erkeğin büyüğü olmaz der büyükler, bilmez misiniz? Büyükse büyük... Haber edeceğiz ağa dedeme. Buyursun gelsinler." Keyifle tabağına döndü Gönül.

Helin kahkaha attığında Gönül sinirle kaldırdı başını. "Neye gülüyorsun?"

"Sana gülerim, çok mu dizi izliyorsun sen? Çok heves etme Gönül, bak sonra kırılır gönlün."

Tabağını kenara bırakıp ayağa kalktı Gönül. Üstüne başına çekidüzen verdi. "Neyse ben gideyim artık. Buranın havası hiç bana göre değilmiş." Mercan hızla kalktı ev sahibi olarak. "Ben geçireyim seni."

"Ha git dersin Mercan, kal demediğine göre."

"Kalsana Gönül." Ayşem'den gelen tepkiye kızlar kaşlarını çattı. "Başka zaman görüşürüz Ayşem."

"Ama lütfen kal. Bizi çok eğlendirdin bu gece. Sen gidince canımız sıkılır." Suratında eğlenen ifadesiyle bakıyordu. Görüşünün altında, derinlerde kaynayan kazanları kimseye belli etmiyordu Ayşem.

Gönül suratını hızla çevirdi. Bir *hanımağa* olsaydı sorardı bunlara hesabını. "Başka kapıya canım." Kapıdan çıktığında Ayşem nefes bıraktı. 'İnşallah Doğan aşağı inmemiştir *ya da gitmiştir,*' düşüncesiyle ardına yaslandı. Kıskançlıktan gebermemek için gösterdiği çaba takdire şayandı. Helin bile hayret etmişti.

Saatler ilerlediğinde herkes evine dağılmış, Aysima kalmıştı bir tek. Dansöz kıyafeti üzerine geçirdiği uzun yöresel elbisesiyle geldiği anki kadar masum görünüyordu.

"İşin baya zor Ayşem ama ben sana hayretler ediyorum," dedi Aysima.

"Neden?"

"Nedeni mi var? Bak gördün çakalları. Sen ağamı nasıl bırakıp gittin bunların eline? Ya gönlünü bunlardan birine kaptırsaydı?

Ayşem omuz silkti. "Gönlünü sökerim onun. Ayrıca da gitmek zorundaydım, bu kayıtlara eklensin artık. Seve seve gitmedim."

"Tam da seve seve gittin Ayşem, konuşturma beni," dedi Mercan. "Doğan'ı seviyordun ama gittin. Gidişinin nedeni belliydi elbette ama ona da çıkış kapısı bırakmadın."

Kucağındaki parmaklarında olan odağını kızlara kaldırdı. "Bunları geçelim, benim sizlere bir teklifim olacak."

"Ne gibi?" diye sordu Mercan. Yüzünde, aklındakileri hayata geçirecek olmanın heyecanıyla kocaman bir gülümseme oluştu. "Nasıl olacağını ilk önce bana bırakacaksınız. Ben sizin adınıza hepsini halledeceğim."

Aysima yerinde kıpırdandı. "Heyecan yaptım iyi mi? Anlatsana..."

"Başlıyorum, iyi dinleyin."

Dolabına baktığında her şeyini İstanbul'da bıraktığını hatırladı, daha fazlasına ihtiyaç duyacağını da düşündü. Eline telefonunu aldı. *"Azra"* adına bastı. Ünlü modacı AZENAS'ın sahibi Azra, en yakın arkadaşlarındandı. Dolaptaki kıyafetleri incelemeye daldığında kulağındaki neşeli sesin sahibine döndü.

"Ayşem."

"Azra, ben neredeyim bir bilsen."

"Hayırdır?"

"Ben Urfa'ya geldim. Uzun süre, belki hiç dönmeyi düşünmüyorum."

"Özlerim kızım seni, neden gittin durup dururken?"

"Çok uzun mesele, neyse... Hiç gelmeyeceğim değil. Benim sorunum ellerinden öper."

"Kıyafet tabii."

"Evet. Not al anlatıyorum."

Kalemini alıp not defterini önüne çekti Azra. "Anlat çiçeğim."

"Mini de değil ama uzun da olmasın, her renkten etek. İş kadınına uygun takım elbiseler. V yaka, köşeli ne varsa... Pantolon da yolla, dar olsun. Ceket önleri çok açık olmasın, gerekirse ben açarım. Gömlekler düğmeli olsun, onları da gerekirse açarım. Renkler; kırmızı, bordo, mavi kahve tonları, krem ve beyaz ağırlıklı olsun."

Azra telefonun diğer ucundan kahkaha attığında Ayşem de gülümsedi. "Anladım ben, kudurtulacak biri var."

"Fazlasıyla."

"Aşk böceğim, o iş bende. Sana ekstra transparan bluzlar, şifon etek ve elbiseler de göndereceğim ama biraz vakit alabilir."

"Sorun değil, beklerim. Yaşasın kadın gücü."

Aynada son hâline baktığında hanım hanımcık görüntüsüne gülümsedi. Yapması gereken işler için bugün bu elbiseye ihtiyacı vardı. Ceketinin önünü de iyice kapattı. Uzun, bol pantolonu da çok uygundu.

Odasından çıktığında Helin'in de kendi gibi hazır olduğunu görünce iki kardeş birbirine bakıp gülümsedi. "Aman da aman Ayşem Hanım, bu ne sadelik?"

"Bugünlük kâfi. Sen de fena değilsin."

Helin sarı saçlarına verdiği bukleleri eliyle düzeltti. "İlk iş günüm. Olsun o kadar." Kahkahalar atan kardeşleri keyifli yüzle izleyen babaları Tahsin Bey, iki kızının ortasına girip, kollarının altına aldı kızlarını. "Kızlarım..." Babalarına kocaman öpücükler verdi kızları. "Babacığım, günaydın."

"Günaydın, Ayşem." Kızlarıyla birlikte yürüyen adamın aklında kızının yapacağı şeytanlıklar kol geziyordu. Yıllar sonra *okulu bitirdim* diye dönmesini yememişti. Hiçbir şeyi yemiyordu ama tok görünmeyi biliyordu. "Ayşem?"

"Efendim."

"Odanı hazırlatmadım, kendin seçmek istersin diye düşündüm."

"Çok iyi ettin. Yemekten önce seninle biraz konuşsak mı baba?" Basının kolundan çıkıp karşısına geçti. Tahsin genç ve dinç duruşuyla ellerini cebine attı. "Söyle bakalım."

"Ben kendi ekibimi kuracağım." Tahsin Bey'in kaşları havalandı. "Helin boşuna ziraat mühendisliği okumadı. Tıpkı Mercan'ın peyzaj mimarlığı, Aysima'nın da halkla ilişkiler okumadığı gibi."

"Ee?"

"E'si şu babacığım, bugün gidip kızları ailelerinden alacağım, senin de benimle gelmeni istiyorum. Bekir Ağa'nın oğlusun sen bir nevi. Sen yanımda ol, ben gerisini halledeceğim."

Babasının boynuna atılıp başını göğsüne yasladı Ayşem. "Benim için çok önemli baba, lütfen. Bak bu kızlar okudukları hâlde çalışamıyorlar. Sen benim prensim, sen benim kahramanım olan adamsın."

"Ben de diyordum Ayşem nasıl başımı yiyecek diye? Neyse bu kolay olanmış." Helin iç çekti. "Babaların babası..." Bir koldan da o sarıldı. "Sen isteseydin çalışırdın Helin, ablan geldi diye mi bu sevincin?"

Helin omuz silkti. "Daha bu yıl bitti okul. Azıcık dinleneyim demiştim. Ablamın gelişiyle başlarım işte." Ayşem sevinçten mavi gözlerini sonuna kadar açtı. "Seni çok seviyorum baba."

Tahsin Bey kızlarını tekrar kolunun altına aldı, merdivenlerden indiler. "Ben de sizleri çok seviyorum. Hatta anneniz duymasın ama sizi ondan kıskanıyorum, her zaman ona yakınsınız."

Öksürük sesiyle yakalandığını anlayan Tahsin Bey son basamağı inince kızlarını bırakıp karısının yanına geçti. Kendine ters bakan Nagehan'a gülümsedi. "Bakma öyle hatun, kızların gönlünü çalayım dedim yakalandım. Yoksa ben öyle şeyler düşünür müyüm hiç?"

Ayşem ve Helin annesiyle babasına bakıp gülümseyerek uzaklaştılar. "Babamın anneme olan aşkından istiyorum."

"Ne, duyamadım Fikret'i mi istiyorsun?" Kardeşini alaya aldı Ayşem. Dün geceki hâlini unutmamıştı henüz. En az ağabeyi kadar yakışıklı, hoş bir adamdı Fikret. Demek ki sorun Helin'in kalbindeydi.

Helin gözlerini büyüttü. "Abla! Ne Fikret'i, babam diyorum, babam."

"Sahi, dün geceki hâlin neydi Helin? *Fikret de bir ağa, bu yaptığın çok ayıp!*" Helin'in dün geceki taklidini yaptı Ayşem.

"Valla ben de anlamadım kendimi. Ama ayıp değil mi? İlla başında ağalık şapkası mı olacak? Bence ben onun saçma düşüncesine kızdım. Altında bir şey aramamalısın. İkisi de ağa oğlu sonuçta."

"Bence de haklısın. Bugün o işi de halletmeliyim ama onu akşama bırakacağım."

"Hangi iştir o?" Bekir Ağa'nın sesiyle yerlerinden zıpladı genç kızlar. Yanında büyükanneleri de vardı. Basto-

nuna dayanmış kocasının ardında dağ gibi duruyordu. "Ağam bu kızlar bir iş çevirir senden fark ettin mi?" dedi büyükanne Meryem.

Ayşem'in üzerinde olan gözler hiç çekilmedi. "Ettim Meryem Hanım ama ben kızıma güvenirim. O işini bilir."

"He dedem, biliyorum. Akşam döndüğümde sana bilgi vereceğim." Büyükannesine varıp kırışıklıklarla dolu suratı mıncıklamaya başladı Ayşem. "Kız sen ne fenasın. Beni dedeme mi geçiyorsun?"

Bastonun ucunu Ayşem'in bacağına çarptı Meryem Hanım. "Hadi oradan, fena olan sensin. Ben seni dizginlemeye çalışıyorum."

Ayşem ellerini havaya kaldırdı. "Pes! Ben ne ettim size, neyimi gördünüz?" Yalandan dudak büktü. Meryem Hanım torununun ciğerine kadar indi bakışlarıyla. "Bir sen unutmadın, gözlerindeki ateş hiç sönmedi." Ortamı sensizliğe gömerek kocasıyla önden yürüdü.

Helin ablasına kısa bir bakış atıp büyüklerinin ardına düştü. Hatırladığında koyulaşan gözleri Helin'i bile ürkütüyordu. Başını salladı Ayşem. Şimdi değildi. Zamanı gelecekti artık, üzülmek istemiyordu.

Gülperi...

Fıstık ağacından birer tane fıstık koparıp pembemsi kabuğu soyduktan sonra sert kabuğu kırıp keyifle ağzına attı Ayşem ve Gülperi. Toprağın üzerine uzanıp saçlarını elleriyle geriye attılar. Ellerini enselerinde birleştirip gökyüzünü seyre daldılar. "Gülperi?"

Başını çeviren Gülperi, büyük kara gözlerindeki ışıltıyla baktı. "Efendim?"

Ayşem gökyüzüne bakmaya devam etti. "Ne vardı Doğan bu şehirde olsaydı?"

Gülperi de gökyüzüne kaldırdı kara gözlerini. "Sen dedin okuyor, büyük adam olacak. Buraların ağası olacak o. Kolay değil. Senin de işin zor ama..."

"Nedenmiş?"

Gülperi kıkırdadı. "Hanımağa olmak da zor Ayşem."

Ayşem keyifli bir şekilde saçlarıyla oynamaya başladı. "Doğan olsun da maraba olmaya bile razıyım." Elini cebine atıp iki gün önce doğum günü hediyesi olan cep telefonunu çıkarttı. "Yaklaş bak sana fotoğrafını göstereceğim."

Gülperi yerden kalkıp Ayşem'in yanına geçti. İki genç kız oturur vaziyete geldiklerinde Ayşem ekrana Doğan'ın fotoğrafını getirince Gülperi arkadaşını omzuyla dürttü. "Değişmiş sanki. Daha mı yakışıklı olmuş ne?"

Parmağını ekranın üzerinde gezdirdi. "Hiçbir şey de bilmiyorsun kızım, ona olgun erkek denir. Buraya dönmeden askerliğini de yapacakmış, annemle büyükannem konuşurken duydum."

"Eyvah! Annesi yakında kız aramaya da başlar. Elini çabuk tutmak zorundasın."

Sıkıntıyla yüzünü astı Ayşem. Telefonu kapatıp yere bıraktı. "Gelmiyor ki, gelse, beni görse olacak da bekleyeceğim."

"Haklısın. Dönmesine var daha ama zaman çok çabuk geçer Ayşem, üzme kendini."

Ayşem'in mavi gözleri mutlulukla parladı. "Üzmüyorum. Özlüyorum. Bu konuda beni hiç anlamayacaksın Gülperi. Agâh hep senin gözünün önünde, seni seviyor. Ben öyle değilim, bir yokuşun başında bekler dururum Doğan bana gelse diye."

Gülperi dostuna kolunu attı. "Sen Ayşemsin. Yapacaksın! Gönlüne gireceksin, bak gör. Bu günleri gülerek hatırlayacaksın."

Ayşem burukça gülümsedi. "Bak bu doğru işte." Gülperi can arkadaşıydı, herkesten üstün tuttuğu dostuydu. "Gülperi!" Sesle ikisi de irkildi, boş bulunmuşlardı. Arkalarını döndüklerinde Agâh'ın gülen gözlerini gördüler. Gülperi'nin gülen gözlerinde bahar dalları belirdi. Birbirlerine yardım ederek ayağa kalktılar. Ayşem telefonunu alıp cebine bıraktı.

"Ben gidiyorum, çok geç kalma." Ayşem'e başını sallayan Gülperi'nin beyaz teni kızarmaya başlayınca Ayşem kızın sevimli utangaç hâliyle daha sonra dalga geçmek için not aldı aklına.

"Görüşürüz, Agâh."

"Görüşürüz bacım," diyen genç delikanlı sevdiği kıza yaklaşırken sözü sarf ettiği Ayşem'in uzaklaşıyor olduğunu bile göremiyordu. Elini tuttuğu Gülperi'yi yere oturttu Agâh. Ellerini kömür karası saçlarda gezdirdi. Tazecik genç kızın utanmış hâliyle kendi saf yüreği birleşince sevdanın en koyu rengine bürünüyorlardı. Saçlarındaki el eline kaydığında Gülperi iç çekti. Nasıl da kalbi tutuşmuştu. Başını utanarak kaldırdı sevdiği gence.

"Çok özledim seni. Sizin evin etrafında dolandım ama göremedim. Buraya gelmiş olacağın geldi aklıma."

"Ayşem'le bizim yerimiz burası, biliyorsun. İyi ettin. Benim de seni göresim gelmişti. Bana babanla tarlaya gideceğim demiştin iki gün önce."

"Yeni döndük. Hemen sana koştum."

Genç kız gülümsedi yüreğinin tek sahibine. Elini sıkıca tutan gencin elini sıkıca tuttu. Kaldığı dakikalar boyunca da ne Agâh bıraktı eli ne de Gülperi çekti. Evlere

uzak olan fıstık bahçesinde gönüllerini biraz olsun doyurmuşlardı.

Saatine baktı Doğan. Öğlen üzeri üç buçuk olmuştu. Ayşem hâlâ ortalarda yoktu. Çalışacağım diyerek böbürlenen kızın, ilk günden bu saate kadar gelmemesi onun işine gelmişti. Geldiğinde çarpacak birkaç lafı olacaktı. Baran kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde elinde tabletiyle mail okuyordu. "Doğan, aldığımız ürünlerden bazılarında sorun çıktı."

"Hangi ürünler?" Baran kapıyı kapatmadan ardından Fikret girdi odaya. "Abi inanmayacaksın ama projede bir terslik var. Belediye izni vermedi."

Doğan, Baran'a ve Fikret'e kaşları çatık baktı. "Teker teker."

Baran tabletini indirdi. "Çimentolar... Firma bize ucuz mal yollamış. Bu tamamen onların kabahati ama bizimkiler geç fark etmişler." Çözülmeyecek sorun değildi belki ama sıkıntıyla gerildi Doğan. "Seninki?"

"Mimar ve mühendis hatası, baştan çizilecek." Elindeki beyaz ruloyu havaya kaldırdı Fikret.

"Ben alayım onu Fikret." Ayşem ruloyu havada kapıp parmakları arasına sıkıştırdı. Tam da gelmemesi gereken yerde gelen Ayşem'e sıkıntısını fark ettirmeden ardına yaslandı Doğan.

Gülümsemesiyle Doğan'ın masasına yaklaştı. "Sakin olun beyler, okulu birincilikle bitirdim. Adımı, kütüğe sağlam vurup, tek seferde çaktım. Stajımı da Demirkan bünyesinde gerçekleştirdim." Doğan'a bakıp göz kırptı.

Konuştukça hareket eden kırmızı dudaklar öpülmek için yaratılmış hissi verirken Ayşem'in kibrine dudak büktü Doğan. Baran ve Fikret'in arasından geçerek kapıya yürüdü Ayşem. "Fikret gelir misin?"

Ağabeyine bakan Fikret emir bekler gibiydi. "Gitsene Fikret, ne bakıyorsun? Hanımağa çağırıyor."

Baran gülerken Fikret elini havaya kaldırdı. "Ey güzel Allahım, beni iki ateş arasında koyma!" Ellerini indirip Ayşem'in peşinden gitti.

"Çok hızlı daldı," dedi Baran.

"Bu şirketin yüzde otuz beş hissesi onun, babasının ve kız kardeşinin, en doğal hakkı. Daha neler edecek bize çok merak ediyorum."

"Ona da bu kadar açık olursan bizi ezer haberin olsun. Yanında etme bari."

"Merak etme sen, başarılı olacağına eminim, göstermeden destekçisi olacağımdan habersiz sadece."

"Toplantı odasına geçelim. Firmanın derdi neymiş bir bakalım." Doğan yerinden kalkıp kapıya yürüdü. "Şantiye şefiyle daha sonra konuşacağım."

Toplantı odasında Tahsin Bey ve Baran'la yaptıkları kısa toplanın ardından *ağabey* dediği Tahsin Bey'e döndü Doğan. "Ayşem odasına yerleşti mi?"

"Bakacaktı, birlikte geldiğimizden bu yana görmedim." Tahsin Bey, Karacadağlı şirketinde yönetim kurulu üyesiydi. Doğan'la dönüşümlü yönetim kurulu başkanlığı yapıyorlardı.

"Yeni inşaatın projesini kapıp kaçtı. Fikret de onunla olmalı," dedi Doğan. Tahsin Bey gülümsedi. "Kızıma güveniyorum."

Doğan başını olumlu anlamda salladı. "Ben de... Eminim çok iyi işler çıkaracak."

Baran dosyalarını toplayarak ayağa kalktı. "Benim şantiyeye gitmem gerekiyor."

Doğan da ayağa kalkacağı anda kapı açıldı. Sarı saçları girişinin hızıyla havalan Ayşem belirdi ilk. Ardından gelen kızları gören Doğan ve Baran ayakta şaşkınlıkla bakakalmışlardı.

Baran'ın kaşları havalandı. "Aysima?" dedi kendinden habersiz. Aysima Baran'a bakıp sırıttı. "Baran Abi."

Ve Baran yıkıldı. Bu kız ne zaman ağabey dese Baran'ın tüm umutları dağılıyordu. Doğan kızlar üzerinde gezdirdi bakışlarını. "Ne işiniz var burada?"

Ayşem ay gibi parlak yüzüne masumane gülüşünü yerleştirdi. "Mimarınız ve mühendis ekibi Doğan Abi." Doğan dişlerini birbirine geçirip hırsla baktı. Ağabey diyen ağzına bir ara isot doldurmayı düşünüyordu. Hatta düşünmüyordu, yapacaktı. En sevmediği şeyi yapmıştı Ayşem. Geçmişte en çok duyduğu ve nefret ettiği ağabey sıfatı kendine Ayşem'den gelince öfkesi volkan gibi kabarıyordu. O ağzını talan etmek vardı şimdi ama Tahsin Bey'e göz attığında adamın keyifli bakışlarının kızının üzerinde olmasıyla hiçbir şey yapamayacağını anladı.

"Gel abisi, ekibin de sen de gel." Dişleri arasından öfkeyle konuşmuştu. Karşısındaki genç kızın damarına bastığını bilmesiyle keyiflenmiş hâli içinden yine ve yine *ya sabır* çektirdi.

Ayşem'in elleri belinde, tek kaşı havada eğlenen bakışları son bulduğunda masaya açılan projeye tekrar baktılar. Kendisi bulmuştu hatanın nerede olduğunu. Doğan'a laf edecek bir şeyler geçebilirdi belki eline.

İnşaat mühendisi olan Doğan'la mimar olan Ayşem'in uzmanlık alanına giren projeye babası dâhil olmadan odadan çıktı. "Bana bilgi verirsiniz," demişti. Tahsin Bey

kapıyı çeker çekmez yanında duran Ayşem'in kolunu kavrayıp kendine çevirdi. "Nasıl yaptın bunu?"

Baran, Mercan, Aysima ve Helin ikilinin hâliyle şoka uğramıştı. "Neyi?" dedi Ayşem.

"Bu kızların babalarını nasıl ikna ettin? En önemlisi abilerini..."

Ayşem kolunu çekip kurtardı. "Çok bir şey yapmadım."

Baran kardeşine döndü. "Ben ikna olmadım daha." Mercan'a ters ters baktı. "İnsanlık namına bir sorsaydın, Mercan."

"Soracaktım da evde değildin. Ayşem de bizi tuttuğu gibi getirdi." Ayşem'e bakıp, dün gece yapılan konuşmayı hatırladı. Her şeyi Ayşem'in üzerine atmak serbestti. "Babam da ikna oldu. 'O kadar okudu, tabii çalışsın,' dedi."

Baran gözlerini devirip diğer yanındaki Aysima'ya döndü. "Ya amcam, abin?"

"Abim askerde biliyorsun, henüz haberi yok. Babam da hiç sorun çıkarmadı. Başka bir yer olsa izin vermezdi ama Tahsin Enişte kefil oldu. Hem ne oluyoruz anlamadım? Bizi okutan ailelerimiz çalışacağımızı elbet biliyorlardı."

Tüm gün yanında, yakınında olacak olması fikri hoşuna gitmişti Baran'ın. "Doğru diyorsun." Keyifle ardına yaslandı.

"Oldu mu ağam? Sorun kaldı mı?" Elindeki tükenmez kalemin tepesine basıp çıkardığı sesten sonra kalemi masaya bıraktı. "*Abiye* ne oldu?"

"Dağa kaçtı."

"Ayşem..." Gözlerini kapatan adam, dişlerini sıkıp kızın adını telaffuz ederken adeta öfkeyle inlemişti.

"Baran Abi, senden bir şey isteyebilir miyim?" dedi Ayşem.

"Buyur, hanımağam?" Baran elini de öne uzatıp keyifle gülümsedi.

"Kızların çalışma alanlarını sen ayarlar mısın? Ben odamı seçtim, bana yakın olsunlar."

Baran ve kızlar mesajı aldıkları için ayağa kalktılar. "Tabii ki."

Doğan yerine oturdu. Ayşem de ayakta herkesin çıkmasını bekledi. Kapı kapanınca adamın koltuğunu kendine çevirdi. Kendisi sesini çıkaramadan Doğan kıza parmağını kaldırıp salladı. "Bana bir daha *abi* dersen..."

"Derim veya demem, ne olacak? Babamın yanında öyle dedim ayrıca." Koltuğunu çekip önüne döndü. Masanın üzerine bırakmış olduğu telefonu çalınca Ayşem telefona uzandı. Doğan da projeye tekrar döndü. Hatanın başlangıç noktasını arıyorlardı.

"Büyükanne?" Ayşem'in hayretle kaşları çatılmıştı. "Sen beni nasıl aradın? Ne?" Doğan henüz odaklanmıştı ki Ayşem'in sesi tüm dikkatini dağıtmıştı.

"Kim? Beni mi isteyecekmiş? Ne zaman görmüş beni? Bugün mü?" Ayşem yüzünü buruşturup elini alnına bıraktı. Doğan'a derken kolaydı bu işler, kendine dönünce çok sıkıcı gelmişti. Kim bilir annesi kaç kez oğlunun karşısına genç, güzel kızlar çıkarmıştı.

"Yok. İstemiyormuş dersin. Evet, büyükanne, Ayşem evde kalacakmış hiç evlenmeyecekmiş de dersin. Beni de ilk bulduğun kişiye aratma, lütfen. Çalışıyorum, akşam döndüğümde konuşalım."

Telefonu kapatıp masanın uzak köşesine itekledi. "Nerede kalmıştık?" Önündeki çizimlere odaklanmaya çalıştı.

"Kimmiş?"

Sert sesle gözlerini yumdu. "Kim kimmiş?"

"Uzatma!" Doğan'ın açık yeşil gözleri koyuya dönmüş, kendini parçalara ayıracakmış gibi sert ve acımasız bakıyordu.

"Doğan, ne önemi var?"

"Delirtme de söyle!"

Adamın sert kükremesiyle gözleri istem dışı kapanıp açıldı. "Karacadağlılardan, dedemin amca oğlunun torunlarındanmış. Bilmem ben kim için bahsetti."

Önüne döndü Doğan, onun akrabası kendi akrabasıydı. Aklına birkaç kişi geliyordu ama... "Çalışalım. Hata şu kısımda, dikkatli bakarsan bulacaksın." Az önce kükreyen o değilmiş gibi sakinlikle işine dönen Doğan'a fark ettirmediği gülümsemesinin ardından işaret ettiği yere baktı.

"Haklısın, tam da orada."

4. Bölüm

Hoş Geldin Gökyüzüm

Hava kararmaya yüz tuttuğunda belini esnetti Ayşem. "Yarın devam edelim."

"Edelim. Yarın, öbür gün, sonraki gün..." Ayağa kalkan Doğan çıkarıp kenara bıraktığı ceketine uzandı, gözleri kızın üzerindeydi. Ayıramıyor oluşuna hayret etmiyordu, zaten saatlerdir beyninden kalbine sızan yasemin kokusuyla sarhoş olmuştu.

"O kadar sürmez. Sabahlayacak olsak biter. Dün gece de geç yattım, bugün biraz hâlsizim." Yorgunluğunu belli eden gözleriyle bakıyordu adama. Adamın heybetli vücuduna geçirdiği ceketi zevkle izledi. Kendine gelişini, üzerine doğru eğilişini... "Bakma öyle."

"Hasta mısın diye bakıyorum."

"Dudaklarımdan mı okunuyor Doğan?"

"Yok, oraya onun için bakmadım, ruju da beni delirtmek için sürmüş olduğun gerçeğini düşünüyordum." Yeşil gözleri kısılmış yaklaştıkça yine baş gösteren kokunun etkisiyle debeleniyordu ruhu.

"Delirmiş olsaydın boş durmazdın. Emelime ulaşamadım desene." İki eliyle adamı uzaklaştırıp ayağa kalktı. Proje dosyasını rulo hâline getirip, kutusuna koyup Doğan'a uzattı. "Sende mi duracak?"

"Sen bilirsin, odana da koyabilirsin."

"Yanıma alayım o zaman."

Normal zamanlarda sükûnet içinde anlaştıkları günleri anımsadı Doğan. Ufak tefek şeyler dışında inat etmezdi Ayşem. Ama bazen de istediği bir şey olmadığında ayaklarını yere vuracak kadar inatçıydı. Doğan'ın çarpık gülüşünü fark edince o da gülümsedi. "Ne?"

"Tartışmadığımız zaman iyi bir ikiliyiz. Söz dinleyen, uysal Ayşem'i özlemedim dersem yalan olur." Ayşem'in gözlerinden gelip geçen eski anıları bir saniye de olsa görmüştü Doğan. Gizlice gittikleri yerlerde, sadece ikisinin olduğu anlarda tartışmadan tek yaptıkları birbirlerine olan sevgilerini dile getirmek olurdu.

Ayşem omuz silkip işine döndü. Etrafa dağılan eşyalarını toplamaya başladı. O da biliyordu ki o günler başka bir güzeldi. "Biz her zaman iyi bir ikiliydik, inat olan sensin. İstersen hemen evlenebiliriz bile. Sana hayır demeyeceğimi biliyorsun." Doğan'ın kabul etmeyeceğini biliyordu. Yapması gereken çok fazla şeyi vardı ve hanımağa olarak bunların hiçbirini yapamazdı. Ama kaçacak balık ömürünü de götürecekti, o yüzden bu evlilik olmak zorundaydı.

Yemiyordu Doğan, Ayşem'in ağzından çıkan sözlerin altında ne olduğunu bilmek istiyordu. Pat diye çıkıp gelmesi, okulu bitirip çalışmak istediğini söylemesini aklı kabul etmiyordu. Ayşem'in bir amaç uğruna çabaladığını görebiliyordu. "Ne istiyorsun Ayşem?"

Genç kız uzun sayılacak bir süre adamın üzerinde gezdirdi bakışlarını. Aklından çok fazla şey geçiyordu elbette ama ilk başı çeken oydu. "Başta seni."

Adamın kaşları yukarı yaylandı. İster istemez bir gülümseme oluştu yüzünde. "Sonra?"

"Yine seni, daha sonra yine seni, sonra birkaç çocuk fena olmaz, sence de öyle değil mi?"

Uzun sarı saçlardan bir tutam alıp parmakları arasında çevirdi Doğan. "Neyin peşindeysen yemiyorum bilmelisin. O kadar kolay da değil o dediğin." Kızın kendinden ayrılmayan gözlerinde inadın her türlüsüne şahit oluyordu.

Saçını çekip adamın elinden kurtardı. Çantasını alıp koluna taktı. Projeyi de eline aldı. "Sen bilirsin, ağam. Benim dışarıda biraz işim var. Çıkmalıyım. Yarın görüşürüz."

"Git bakalım Ayşem Hanım, nasıl olsa dönüp dolaşıp geri geliyorsun."

Ayşem, Doğan'ın sözlerini duydu ama tek söz etmeden çıkıp gitti.

Doğan arabasını konağın önünde durdurup, kapıdaki adamlara selam verip içeri girdi. Akşam serinliğinin tadını çıkaran Tahsin Ağabeyi ve Nagehan Ablasının yanına yürüdü. Ayağa kalkan karı koca Doğan'a *hoş geldin* ederek yer verip oturdular. "Nasılsın Doğan? Çay içer misin?"

"İyiyim. Yok, abla, sağ olasın. Amcam evde mi, onunla konuşmam gerekiyor?"

"Evde, yatsı namazını kılıyor olmalı," diye yanıtladı Nagehan Hanım. "Sorun mu var Doğan?" Tahsin Bey'e döndü. "İşle ilgili değil abi. Sorun yok. Sadece akıl alacağım amcamdan." Tahsin Bey ikna olduğunu belli eden baş onayı verince kalkıp üst kata yol aldı Doğan. Amcasının nerede olduğunu tahmin etmesi hiç zor değildi. Burası bir nevi onun da eviydi. Kapı kolunu indirip içeri girdi. Amcası ellerini semaya açmış dua ediyordu. Yerlerin minderlerle döşeli olduğu odanın üç tarafı da yer minderi ve kamıştan sert, kilim desenli kenar yastıkla-

rıyla çevriliydi. Elini yüzüne süren adamın kalkmasına yardım edip elini öptü. Yerdeki seccadeyi eğilip kaldırdı Doğan. Katlayıp kenara bıraktı. "Hoş geldin oğlum."

"Hoş gördüm amcam, nasılsın?" Hemen kenara ilişerek sırtını yastığa veren adamın yanına oturup amcasına döndü Doğan. "İyiyim şükür, sen nasılsın oğlum?"

"Hamdolsun amcam, seninle biraz konuşalım diye geldim. Sana anlatmak istediğim bir şeyler var, beni dinler misin?"

Bekir Ağa yeğenine minnetle gülümsedi. Doğan'ı öyle severdi ki yaşlı adam oğlu olsa ancak bu kadar değer verirdi ona. "Elbet dinlerim."

"Diyeceklerim için beni affedeceksin. Biz seninle daha önce hiç böyle bir şey konuşmadık. Sana saygım sonsuzdur, bilirsin, babamdan ileri tutarım seni. Bana en büyük iyiliği edersen sen edersin."

"Allah Allah." Bekir Ağa yaşamış, onca yılına gördüğü bildiği onca tecrübeye rağmen merak etmişti. "Anlat hele."

Teklemedi. Zorlanmadı. Tek seferde amcasından çekmediği gözleriyle konuştu. "Ayşem ve ben..."

Bekir Ağa'nın kaşları çatıldı. Soru sormadı. Devamı gelecekti ve o dinlemeyi tercih etti. Kalbinde on beş yaş kıpırtısı esip geçti.

"Amca biz yıllardır birbirimizi seviyoruz." Doğan, adamın gözlerinden geçen şaşkın, yolunu şaşırmış bulutları izledi ama durmadı. Çakan kıvılcımları fark dahi edemiyordu. "O gitmeden önce... Okumaya gitmeden önce, 'Olamayız,' dedi ve gitti. Şimdi geri döndü."

Amcasına dikkatle bakan Doğan adamın ne düşündüğünü kestiremedi. Saygısızlık ediyordu belki, belki amcası ona kızacaktı ama en sonunda dinleyecekti de. Doğan'ın başka çaresi yoktu. "Saygısızlık etmek değil niyetim, ağa

amcam. Beni bilirsin, sana çok değer veririm, sayarım, çok severim." Bekir Ağa'nın şaşkınlığı geçmek üzereydi, biliyordu Doğan. Amcası elini kır sakallarına götürmüş düşünüyordu çünkü. Onu çok iyi tanıyordu genç adam.

"Sen benden torunumu mu istersin Doğan?"

"Sonsuza kadar evet ama şimdi değil." Kendini anlayan adama bu dediği az bir şey değildi ve kendini sıkıntılı bir ruh hâlinde buldu bir anda. "Aramızda çözülmesi gereken sorunlar var. Çözülecek elbette ama o zamana kadar..."

"Kimse istemesin dersin." Bugün karısı Meryem'in kendine getirdiği sözler geldi aklına Bekir Ağa'nın. Belli ki yeğeni duymuş, kuyruğu kıstırıp kendisine gelmişti.

Doğan saygıyla başını salladı. "Evet, öyle istiyorum. Senden izinsiz kimse tek kelime edemez bilirim." Usul, biraz utanç dolu ses tonuna adama hissettirmeden gülümsedi Bekir Ağa. "Ben isteyene *vermem* derim ancak fazlasını istiyorsan bunu sen yapacaksın. Buraları iyi bilirsin, ben bir yere kadar karşı çıkarım ama onun güzelliğine herkes hayran, hangisini yok sayacağız? Yorarlar sizi, aranızı açarlar, en sonunda adını çıkarırlar. Düşman olurlar kızıma, göz dikerler diye korkarım."

"Bir süre amca, kısa bir süre de olsa engel olabilirsin. Her ne kadar hiç istemiyor olsam da buraların gelecekteki adı benim. Ben ona zarar gelmesine izin vermem. Zamanı gelince sen ne istersen ben onu yapacağım."

"Ben evliliğe karşı değilim oğlum. İsteyen istediğiyle evlenebilir. Ayşem konağa ve sana yaraşır lâkin bu kızın bir de babası vardır, o ne der bu işe? Tahsin çok mert adam, benim oğlum oldu, kızımı çok sevdi saydı ama buraların kurallarına hâlâ alışamadı veya istemedi. Kızının hanımağa olacağını bilse, duysa buna izin verir mi?"

Başını eğip yere baktı genç adam. Vermezdi belki ama Ayşem babasını dinler miydi? Dinlemezse yıllarca ağa-

bey dediği adamı ezer miydi Doğan? Ezemezdi ama ikna edebilirdi. Öyle umuyordu, her şey bir gün rayına girebilirdi.

"Ben her şeyi çözeceğim. Babasından da gelir isterim ama bana söz ver! Kimse Ayşem'e yan gözle bakmasın." Buna katlanamam demenin en basit yoluydu bu. Bekir Ağa'nın bıyıkları kenara kaydı. Şimdi biraz utanmıştı Doğan.

"Sen eminsin Ayşem'den? Nasıl olduğunu bilirsin inattır, cesurdur, korkmaz o kimseden. Annen baban ne der bu işe?"

"Sen dedin amcam, Ayşem ağa konağına yaraşan tek kişidir benim gözümde. Senin namını yürütecek bir oğlun yok ama Ayşem gibi bir torunun var."

"Onu doğru dersin, Ayşem üç oğula bedeldir."

"Annesi senin kızın, bir Karacadağlı. Ayşem bu soyadına geri dönecek tek kadın."

Bekir Ağa elini sakalları üzerine tekrar atıp düşüncelere daldı. "Tamam, benden yana korkun olmasın. Milletin ağzını ben kapatırım."

"Allah razı olsun amcam." Keyifle gülümsedi. "Bir de başka bir konu var."

"De anlat."

"Hırsları var. Bilmediğim bir şekilde çok hırslı. Muhtemelen şirkette benim yerime geçmek isteyecek. Bunun için de senden Rüzgâr'ın hisselerini isteyecek." Rüzgâr, Bekir Ağa'nın tek erkek torunuydu. En küçük kızının tek oğlu. Onu da bir başka severdi, şirketin yüzde otuz hissesini ona vermişti Bekir Ağa.

"Vermeyeyim mi?" dedi Bekir Ağa yeğenine olan güveniyle.

"Ver amca, eğer isterse ver. Konuştuğumuz hiçbir şeyi ona deme." Bekir Ağa başıyla onayladı yeğenini.

Konaktan çıkmaya hazırlanan Doğan amcasının eline uzanıp, saygıyla başına koyup bıraktı. "Yine gelirim."

"Burası senin de evin Doğan, gel elbette."

Ayşem'in arabası kapıya yanaştığında dedesine ve Doğan'a filmli camın ardından kaşlarını çatıp baktı. "Bunun ne işi var burada?"

Helin de merakla bakıp dudak büzdü. "Hiçbir fikrim yok. Arada gelir ama..."

Arabadan inen Helin bagaja yönelip paketleri aldı. Ayşem de beylerin yanına yürüdü. Doğan'a attığı arayış içindeki bakışlarını dedesine çevirdi. "Nasılsın dede?"

"Pek iyiyim kızım."

"Ben gideyim amca, yine uğrarım. İyi geceler Ayşem." Doğan cevap beklemeden aracına yöneldi. Doğan'ın ardından bakan Ayşem'e bilmiş bakışlarla bakıp *seni gidi seni* dercesine başını salladı Bekir Ağa. Doğan'dan kendine dönen torununa düz baktı hemen. Kader tekerrür etmeye hazırlanıyordu. Bekir o günü görmeden ölmemeliydi.

"Dede yorgun değilsen seninle biraz konuşmak istiyorum."

"Bugün gayet iyiyim, yukarıda bekliyorum."

Yeni aldığı kıyafetlerini odasına bırakıp üzerini değiştirdi. Saçlarını ensesine toplayıp aynada kendine bakıp *cesur* olması gerektiğini bir kez daha hatırlattı. Dedesinin mabedi saydığı odanın kapısını vurup girdi. Bekir Ağa, Doğan'la konuştuğu yere oturmuş düşünüyordu. Alçak, küçük pencereden geceyi izliyordu. "Gel bakalım." Eliyle Doğan'dan boşalan yeri gösterdi. Bu oda bu âşıklara da şahitlik ediyordu ya Bekir Ağa da içten içe mutluydu. Torununun neler diyeceğini de merak ediyordu.

Dizlerini kırıp oturdu Ayşem. Dedesine dönüp gülümsedi. "Dede, biraz saygısızlık olacak ama beni affedersin inşallah." Sıkıntılı bir tonda konuşup başını eğmişti.

Bekir Ağa kızın ne diyeceğini az çok çözmüştü. "Ederim ama sen bana saygısızlık etmezsin bunu da bilirim."

"Etmem evet, sen yine de bana kızma olur mu?"

"Hadi başla ne diyeceksen de, bu saatte benim kadar yaşlı insanlar uyurlar."

Kalbi güm güm atıyordu ama bunu yapmak zorundaydı. "Doğan ve ben... Biz." Utançla başını önüne eğip ellerini kucağında birleştirdi. "Çok önceden beri..." Dahası gelmiyordu. Dedesinin anlamış olacağını düşünüyor, bunun için dua ediyordu. Daha fazlasını diyemeyeceğini hissediyordu.

"Birbirinizi seversiniz." Bekir Ağa en sonunda onu sıkıntıdan kurtardı.

Ayşem büyüyen gözlerle hızlıca kaldırdı başını. Çok net olmuştu, hemen toparladı. "Dede affet."

"Doğru tahmin ettim demek ki. Benden ne istersin? Evlenmek için izin mi?"

"Şimdilik değil. Bunlar aramızda kalsın olur mu? Ben senden başka bir şey isteyeceğim. Doğan'la bazı konularda anlaşmış değiliz. O yüzden henüz evlilik olmayacak ama illaki bir gün olacak. O gün gelinceye kadar onun evlenmesine izin vermemelisin. Teyzemin torunu Gönül çoktan kendine yakıştırmış. Buna ve bu tür şeylere engel olmanı istiyorum. Evet, o bir ağa ama sen bu ailenin, bu aşiretin önde gelenisin. Ben bunlarla uğraşmak istemiyorum, istesem de gücüm yetmez."

"Gönül mü?" Bekir Ağa kaşlarını çattı. "O daha okumaz mı?"

Ayşem başını salladı. "Evet, hâlâ okuyor ama aklında okumaktan ziyade hanımağa olmak var."

Bir kez daha eli sakallarına giden Bekir Ağa bir süre torununun bakışları altında düşündü. "Tamam, merak etme sen, ben hallederim."

Ayşem, dedesinin sinesine sokuldu. "Bana kızmadın değil mi?" Torunun saçlarını okşadı. "Ben sana güveniyorum Ayşem, hep güvendim. Sen adına leke getirecek bir şey yapmazsın, yapmadın. Sana kızacak bir şey yok benim gözümde."

"Sen bu şehrin en delikanlı adamısın, iyi ki benim dedemsin. Senin yerinde başka biri olsaydı ona bunları anlatmak yerine ölmeyi tercih ederdim. O başka dede de beni kolumdan tuttuğu gibi Doğan'a verirdi."

Bekir Ağa duyduklarıyla gülümsedi. "Ben beş kız çocuğu büyüttüm bu zalim yerde. Onlarca kız torun... Ben neyin savaşını veririm güzel kızım?"

Ayşem dedesinin göğsünden kalktı. "Sana söz veriyorum dede, senden ne öğrendiysem onu uygulamaktan asla yılmayacağım."

"Ben de nefes aldığım sürece hep arkanda duracağım. Belki çok ömrüm kalmadı ama sen o işi de halletmişsin. Doğan gibi birine seni emanet edecek olmak... Gözlerim açık gitmeyecek."

Dedesinin ellerine sarılıp öptü. Gözleri dolmuştu. "Deme öyle! Çivi gibisin, daha neler göreceksin..."

"Allah bilir."

Mercan'la odasındaki masaya yaydığı projenin son kez üzerinden geçiyorlardı. "Site bahçesi için ayrılan alan ufak bir yer," dedi Mercan.

"Evet, evleri büyük tutmak için bahçeden çalıyorlar, çalıyoruz. Ne yapabilirsin?"

Mercan not defterini önüne çekti. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı bugün. Açık kahverengi gözleri ışıl ışıldı. "Ferahlatmak için birkaç fikrim var."

Aysima'nın odaya girişiyle konu yarım kaldı. "Ayşem, Haşim Ağa gelmiş, seni bekliyor."

"Ne?" Ayşem şaşkınlıkla karışık tedirgin olmuştu.

"Neden gelmiş ki?" diye sordu Mercan.

"Doğan Ağamın odasında. Doğan Ağam dedi seni çağırmamı. Hiçbir fikrim yok." Kalemini masaya bırakıp askılı bluzunu saklayacak olan siyah ceketini üzerine geçirip saçlarını sırtına attı. "Görelim." Topuklarından çıkan ses bile kendinden emindi. Hiç kimse onu bu şirketten bir adım bile uzağa götüremezdi.

Öfkesinden yerinde duramayan Doğan'ı kendi kapısı önünde kızgın boğa misali dolanırken görünce bir şeylerin ters gittiği fikri iyice kanına işlemişti kızın. "Ne oluyor Doğan?"

"Babam içeride ve hiç sakin değil. Senin burada çalışıyor olduğun gerçeğini kavrayamıyor."

"Babana saygım sonsuz ama benim bir Altunhan kızı ve bu şirketin de hissedarı olduğum gerçeği ona yetmiyor mu?"

"Sen de biliyorsun nerede yaşadığını. Bu adamların kafası dar! Seni bekliyor, anlat ona."

"Peki." Doğan önden geçip kapı koluna uzandı. "Gelmene gerek yok, ben kendim hallederim."

"Olmaz." Doğan kapıyı açıp Ayşem'e yol verdi. Kapıdan içeri girer girmez gülümseyen Ayşem büyük amcasına doğru yürüdü. "Ağa amcam." En içten sevecenlikle eline uzanınca Haşim Ağa alttan bakıp elini uzattı genç kıza. "Hoş geldin. Ben de akşam sana gelecektim. Bunu sayma olur mu?"

"Saymam Ayşem Hanım. Geleli üç koca gün olmuş ama beni ayağına getirttin."

"Hiç olur mu amca, dün işlere öyle daldım ki görmeliydin. Projelerden birinde sorun olmuş, ben de tam üzerine

gelince hemen el atayım dedim. Yoksa milyonlarımız çöp olacaktı."

Haşim Ağa kıza dikkatle bakıp oğluna döndü. "Ne der Doğan?"

Babasının karşısına oturan Doğan, Ayşem'e bakıp dişlerini sıktı kısa bir an. "Oldu öyle bir hata, neyse ki Ayşem yetişti." Kadının ilk dakikada kendini sattığı gerçeğinin cezasını nasıl kesecekti, düşünecekti Doğan.

"Otur kızım." Hanımdan *kızıma* geçilmişti, doğru taktik kullandığı için kendiyle gurur duydu ama Doğan'ın bakışları hiç öyle demiyordu. Ayşem eğreti bir gülüşle amcasının karşısına, Doğan'ın yanına oturdu. "Nasılsın, sağlığın sıhhatin nasıl?"

"İyi iyi çok şükür. Senin burada işe başladığını duydum. Bizde kadınların çalışmadığını bilirsin."

"Ben pek sizden değilim, sen de bunu bilirsin."

Haşim Ağa Ayşem'e hak veren hâliyle başını salladı. "Baban eldir ama bizden oldu. Sen de bu toprakların tozunu yuttun. Abimin torunusun, pek de uzağa atma kendini."

"Sağ olasın amcam ama onca sene okudum, iyi işler yaparak bu şirketi büyütecek güçle geldim."

Doğan göz devirdi ama Haşim Ağa'nın gözleri parladı. "Daha çok kazandıracaksın yani?" dedi yaşlı adam heyecanla.

"Evet. Şirketin hesaplarını tek tek inceledim. Yıllık cirosunu beğenmedim."

"Yavaş gel." Dişleri arasından fısıldadı Doğan. Ayşem gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Çok para kazanacağız amcam ama çok para. Yeni yatırımcılar peşindeyim. İstanbul'daki bağlantılarım sayesinde birkaç yıla kalmaz daha da büyük bir şirket olacağız."

Haşim Ağa'nın suratındaki hatırı sayılır gülümseme, Ayşem'e doğru yerden vurduğunu ifade ediyordu. "Başka bir şey yoksa ben gideyim, iş beklemez."

"Git kızım git, doğru dersin." Yerinden kalktı Haşim Ağa. "Ben de gidiyorum, siz çalışın. Para önemli bir yerde, yüzlerce insan ekmek yiyor bu kapıdan. Bir ara uğra yengen de görsün seni."

"Gelirim, ben de hanımağamı özledim."

Ayağa kalkan Ayşem ve Doğan, Haşim Ağa'yı asansöre kadar geçirip birbirlerine döndüler. "Ne korkuttun beni? Melek gibi adam." Ayşem odasına doğru yürüdü. Doğan da peşinden odaya girip kapıyı kapattı.

"Bana beceriksiz muamelesi yaparsan..." dedi sert sesiyle.

"Ne yapsaydım?" Bağırıp sesini düşürdü Ayşem. "Valla baban parayı çok seviyormuş, bunu öğrendiğim iyi oldu. Hiç senin atarınla uğraşamam Doğan. Baban başlık olarak ne kadar ister acaba? Olmadı dedemden tamamlarım."

"Ayşem!" Doğan bağırınca genç kız ellerini havaya kaldırdı. "Sustum."

"Beni gömerek babamdan kurtuldun. Kendimi embesil gibi hissettim ve senin için sustum."

Mavi gözlerinden aşk kıvılcımları çıkarıp iki adımda adamın yanına geldi. "Yalandı vallahi, sen de biliyorsun. Ciroya bakacak zamanım bile olmadı. Teşekkür ederim Doğan, hakkım olsa da kimseyle hele ki evleneceğim adamın babasıyla ters düşmek istemiyorum."

"Kes şunu?"

"Neyi ağam?" dedi cilveli sesiyle.

"Evlenmeyeceğiz. Ben daha seni affetmedim. Üç günde olacağını da hiç sanmıyorum."

Ayşem kısık gözleriyle yemeye başladı adamı. "Manyaksın sen."

"Ağzını topla."

"Öylesin kusura bakma, ağam. Ne kadar dayanacaksın? Senin gibi birinin çok vakti yok."

"Evlenmeyeceğiz dedim, eğlenmeyeceğiz demedim." Yeşil gözlerinden çıkan ateş ikisine de yetecek kadar fazlaydı. Elini kızın yanağına koyup başını Ayşem'e eğdi. Yanağından aldığı kısa dokunuşla bile yüreği feryat ediyordu. *"Daha çok sev onu..."* Kıyamamak böyle bir şeymiş, ne yaparsa yapsın deli gibi sevmek... Gittiğinde yükler bindirdiği kalbinden tüm ağırlıklar yavaş yavaş kalkıyordu adamın.

"Hoş geldin, Gökyüzüm."

Ayşem gözlerini kapatıp bu sözün tadını iliklerine kadar hissetti. Kapının açılması tehlikesiyle bir adım geriye çıktı. Göz kapaklarını ağır ağır kaldırdı. "Beş koca yıl bu sözü duymak için bekledim."

"Gitmemiş olsaydın beklemene gerek kalmazdı ama bunları konuşmak artık gereksiz olsa da benim için hiç kolay değil."

"Hiç unutmayacaksın, affetmeyeceksin."

"O sancılı günleri unutmam mümkün değil. Affetmek gibi bir derdim yok, Ayşem. Seni anladığım gün yeniden biz olabiliriz."

Odadan çıkıp giden adamın ardından bakıp kaldığında içine oturan sözlerin ağırlığı altında ezildi. İlk defa ikileme düştü. Doğan haklıydı. Hayalleri arasına onu da katmış olabilirdi ama Ayşem bunu yapmamıştı.

5. Bölüm

Üzülme Baran

Haftanın son iş gününe gelmişti. Şimdiye kadar her şey istediği gibi olmuştu. İşlere alışma süreci umduğundan da kolay olmuştu ki bunda Doğan'ın desteği yadsınamazdı. Sözde kendine hissettirmeden yapıyordu ama Ayşem her şeyin farkındaydı. Onu ciğerine kadar tanıyan kaç kadın vardı ki? Hiç! Ayşem Doğan'ın attığı adımı bile ezbere bilirdi.

Evet, gitmişti. Terk etmişti. Yanına çağırmamıştı. Ama Doğan'ın onu sevmekten vazgeçememiş hâli her geçen gün hatanın en büyüğünü adama yol vererek yaptığını yüzüne vuruyordu. Çok kolay gelmişti gidişi. Nefreti içinde katlanırken önüne set çekmek istememişti. Unutmak istememişti. Herkesin olanları unutturmasına katlanamamıştı. Bu tek ve en sevdiği adam bile olsa...

O zaman öyle hissetmiş, yapmıştı. Geriye dönük pişmanlıklar onun için değildi belki ama düşünce düşünceydi. Rahatsız ediyordu. Doğan'ı tekrar avuçları arasına aldığında geçmişi düşünmeyecek kadar mutlu olacaktı. Ama adam bıraktığından daha zekiydi. Bilenmiş bıçak gibiydi. Kendini okumasından da nefret ediyordu.

Doğan kendisinden kaçıyor gibiydi son günlerde. Ayşem'le yakın mesafede bulunmuyor, yalnız kalmamaya özen gösteriyordu. Şimdilik bundan Ayşem de

şikâyetçi değildi. Adamın kendine bakan yeşil gözlerindeki hüsranı, özlemi görmek hoşuna gitmiyordu. Kaç yıl geçerse geçsin, Doğan Ayşem'i geçen beş yılla acı içinde hatırlayacaktı. Bir gün kendisini anlamasını umuyordu Ayşem. Anlamazsa da hatırlatmayacağı kesindi. Elinden geleni yapacak, geçen zamanı telafi edecekti.

Kâğıtları toplayıp masaya vurdu Helin. Hepsi orantılı şekil alınca dosyaya yerleştirdi. "Bittiyse benim çıkmam gerekiyor. Mühendislerle ürünleri kontrol etmeye gideceğiz."

Doğan okuduğu belgeden başını kaldırmadı. Okumaya devam ediyordu. Yanındaki kadının varlığı son günlerde iyiden iyiye hoşuna gitmeye başlamıştı. Yıllar öncesi böyle değildi. Köşe bucak saklanarak yaşadıkları aşklarıyla, bugünün zerre kadar alakası yoktu. Şimdi dip dibe olmak farklıydı, sevmişti onunla çalışmayı. "Bitti. Hangi bölgeye geçeceksiniz?" dedi Doğan.

Ayşem arkasına yaslanmış Doğan'ı izliyordu. İşindeki ciddiyeti seviyordu adamın. Ciroya baktığında babasına attığı yalanın altında ezilmişti. Doğan fazlasıyla iyi işler yapmıştı ve yapıyordu.

"Harran," dedi Helin. "Eve geçerim oradan da."

Fikret de ayağa kalktı. "Ben de geliyorum." Helin'in bundan hoşlanmayan bakışlarına tutulsa da çoktan ceketini ve telefonunu almıştı bile. "Senin ne işin var?" dedi Helin. Doğan gözlerini kaldırıp ikili arasında zikzak dokudu. Ne olacaktı bunların hâli bilmiyordu. Kardeşi boş bir hayale tutulmuş gidiyordu.

"Ben de mühendisim, benim gelmemde ne gibi bir sakınca var?"

Helin dişlerini sıkıp hırıltılı bir nefes bıraktı. "Gel! Gel de gör, ne sakıncası olacak."

Ayşem'in yüzünde hain bir gülüş belirdi. "Savaşmayın..."

"Ablası gibi nazik değil, söz vermiyorum," dedi Fikret. Doğan başını sallayıp sessizce iç çekti. Ne güzel de söylüyordu Fikret. "Dışı seni içi beni yakar," diye mırıldandı. Ayşem de belli belirsiz duymuş, gülümsemişti. Geri adım attıracağını zannediyorsa Doğan, bundan hemen vazgeçmeliydi. Ayşem de kararlar netti.

Helin hırsla odadan çıkarken Fikret ıslık çalarak yavaş yavaş yürüyordu. "Ceylanım ya... Azıcık yavaş kız."

Fikret'in çıktığı kapıdan giren Baran telaşla bakındı. "Geç kaldım sanırım."

"Evet, bitti," dedi Doğan. "Sizinki neden uzun sürdü?" Aysima'nın karşındaki koltuğu çekip oturdu Baran. "Hesaplar ve hesaplar..."

Mercan da izin isteyip kalkınca dört kişi kaldıkları odada Aysima notlarını son kez gözden geçiriyordu. İşine odaklanmış kızın kimse umurunda değildi. Karışık yazıların temize çekilmesi işine masasında devam edecekti, son notları gözden geçiriyordu.

Okuduğu dosyada kelime hatasına denk gelen Doğan kalemi almak için elini uzattığında Ayşem ona kalem uzattı. Gözleri adamın üzerindeydi. "Al canım."

Ayşem'e dönmeden kalemi aldı Doğan. Bu kadar da kayıtsız kalması Ayşem'i deli etmeye başlamıştı. Bir gülümseme olsun alabilirdi. Sıkıntıyla göz devirirken fark ettiği şeyle gözleri açıldı.

Ayağını Doğan'ın ayağı üzerine koyup bastı. Kendine dönen çatık kaşlı adama başıyla işaret verince Doğan bu kez şaşkın bir şekilde işaretin geldiği yöne çevirdi başını. Baran'ın Aysima'yı bedbahtça izlediğini fark etti. Gözlerindeki hasret dolu kırık umutlar sanki masanın üzerine bırakılmıştı.

Ayşem'e döndü, dudaklarını birleştirip sessiz olmasını işaret etti. Kaşları havalanan Ayşem anında tekini indirip *sen* dercesine bakış attı.

"Benim biraz işim var Aysima, Mercan ve seni Baran bıraksın eve," dedi Ayşem. Kendince bir açık arama metodu geliştirmişti aniden. Baran'ın gözlerine dik dik bakıyordu.

Yazılarından başını kaldıran Aysima Baran'a baktı. Bu hoş karşılanmayabilirdi. Amcasının oğluydu belki ama o bir erkekti. Çocuklukları birlikte oynayarak geçmemişti. Yaşadıkları toplumda işler farklı yürüyordu. Baran'ın kendinde olan değişik göz temasıyla bir an tüm düşünceleri dağılmıştı genç kızın.

"Ben seni beklerim Ayşem, eğer çok özel bir işin yoksa?"

Baran bozulmuştu. En çok da biraz daha görecek olması ihtimalinin reddi canını sıkmıştı. "Şoförlüğüm iyidir."

Doğan yanındaki üstün zekâlı sarışın güzeline ters ters bakındı. Ayşem ona burun kıvırmıştı. Birbirlerini zerre kadar takmayan ama asla da bırakamayan ikilinin çekişmesi nereye kadar sürecekti Allah bilirdi.

"Ondan demedim, Baran Abi," dedi genç kız gözlerini kaçırıp. "Sen de bilirsin."

Ağabey demesi bir kez daha yüreğine paslı bir mızrak gibi girmişti Baran'ın. "Abi yok burada! Çok istiyorsan Baran Bey dersin." Konuştu ama bin kere pişman oldu. İçindeki sevgi artık bazı şeyleri kaldırmıyordu. Dili sert bir şekilde çözülmeye başlıyordu. Her gün defalarca gördüğü kızdan kaçamıyordu.

Baran'ın çıkışına şaşıran Aysima utanınca beyaz teni birden alev aldı. Yüzüne hücum eden kan aslında tüm bedenine de yayılmıştı. "Peki, Baran Bey, ben kendim dönerim." Ayağa kalkıp defteri tek eline kıstıran genç kız koşar adım çıktı odadan.

Baran gözlerini pişmanlıkla kapatırken dirseklerini dayadığı masada, başını elleri arasına aldı. Hiç olmayacak şeyi yapmıştı, kızı kırmıştı. O kırgın yeşil gözler kaç gece girecekti rüyalarına?

"Ne yaptın Ayşem?" dedi Doğan.

"Ben ne yaptım ki? Kızı küstüren o oldu."

"Kızdı mı, küstü mü?" diye mırıldandı Baran, yıkılmış sesiyle.

"Ben olsam lafına laf çarpar bir de gülücük atardım Baran Abi, pardon Baran Bey. Ama Aysima ben değil. Narindir o! Kırılgandır! Zariftir, kırmaz, dökmez!" Ayşem yerinden kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. "Yalanım batsın, işim de yoktu. Gideyim bari..."

Ayşem'in kendinden emin hâli Doğan için bazen çekilmez hâle geliyordu. Bu kadar öz güven fazlaydı bir kadına. Ama Ayşem'e de çok yakışıyordu, Doğan buna bile hayrandı. "Karıştır ortalığı, git tabii," dedi Doğan.

Baran başı elleri arasında dertten kavrulurken, Ayşem Doğan'a hayali bir öpücük yolladı. Doğan'ın gözleri Baran'a kaydı hemen ama adamın kendi derdinden başı yerden kalkmıyordu.

"Üzülme Baran Abi Bey ben onunla konuşurum, gerçi Aysima kim sinirlenmek kim? Kırıldı o kırıldı. Beklemiyordu tabii böyle bir çıkış." Baran, hüzünlü kahve gözlerini kıza kaldırdı ama bir şey diyemedi. Ayşem de daha fazla konuşmak istemedi, daha sonra Doğan'dan ayrıntıları öğreneceği için soru sormadan çıktı odadan.

"Ne yaptım ben Doğan?" Sıkıntılı yüzünü iyice buruşturup arkasına yaslandı. "Durduk yere kızın kalbini kırdım."

Ellerini masanın üzerinde birleştirip dostunun hâlini analiz etti. "Yeter artık Baran. Ya sev ya unut!"

"Bana abi diyor, görmüyor musun?"

"E... Ne olmuş? Abisi misin, değilsin. 'Abi'yi aşka çevirmek biraz da senin elinde. Fark ettir artık kendini. Bu kadar zor olmamalı."

"Ya o zaman da başka gözle bakmazsa? Bu sefer iyice karışırım, dağılırım. Dayanamam."

"Sonunu düşünen kahraman olamaz, Baran. Yarın öbür gün el alıp giderse çok vurursun başını taşlara." Bunu söylerken ucunun kendine dokunduğunu içten içe hissetti Doğan. Başını taşlara vurma gereği kalmamıştı belki ama onun evleneceğini de hiç aklına getirmemişti yıllar içinde.

Sessizliğe gömülen Baran, Doğan'ın haklı olduğunu biliyordu ama Aysima'nın kendisini sevmemesi, hislerini öğrenince yüzüne bile bakmamasına da katlanamazdı. İki arada bir derede kalmış gibiydi. Şimdi kızın kırdığı kalbini nasıl alacağını düşünüyordu.

Koştuğu belli olan Ayşem'in kapıdan şimşek hızıyla girmesiyle Doğan ayağa fırladı. "Doğan!"

Endişesi sesine ve yüzüne yansıyan kıza yaklaşıp kolundan tuttu Doğan. Baran da ayağa kalkıp yanlarına geldi.

"Doğan, annem aradı," dedi nefes nefese.

"Amcama mı bir şey oldu?" dedi aniden. Başka bir şey düşünememişti.

"Hayır. Annem, 'Eve gelme, aşiretin büyükleri eve geldi, senin çalıştığını öğrenmişler,' dedi."

Doğan sırtını dikleştirip kızı bıraktı. Baran elini ensesine götürüp sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. "Baban nerede?" diye sordu Doğan.

"Yoldaymış, eve geçiyormuş."

Doğan ceketini almak için arkasını dönerek oturduğu koltuğun başına vardı. "Baran kızları eve sen bırak. Ayşem sen benimle geliyorsun." Baran cevap dahi vermeden ışık hızıyla çıktı.

Adamın taviz vermez hâlinden memnun olsa da kimseyi zorda bırakmak istemiyordu Ayşem. "Doğan, sen karışmasan mı? Babamla dedem çözemez mi?" Endişeli mavi gözler için canını bile verirdi Doğan. "Ben gelmezsem son sözü kim söyleyecek Ayşem? Ne babanı dinlerler ne amcamı. Amcam neden bıraktı yerini babama? Bir oğlu yok ve sözü geçmiyor. Yorarlar onu. Üzerler babanı."

Gözlerini kaçıran kadını omzundan tutup göğsüne yasladı yavaşça. Hiç tereddütsüz kollarını Doğan'ın sırtına yerleştirdi Ayşem. "Seni zorda bırakmak istemiyorum." Doğan aldırmadı, düşünmedi bile. "Hadi gidelim," dedi kızı serbest bırakıp.

Arabada geçen sessizliğin sonunda konağında önünde durdu Doğan. "Odana gir ve asla çıkma!" İtaatkâr hâli başka bir zamana denk gelse bolca dalgasını geçebilirdi Doğan. Ama şimdi kendini germekten öteye geçemediği için tek kelime etmedi.

"Tamam." Ayşem kapıyı açıp çıktığında açılan konak kapısında annesi belirdi. "Neden geldin?" Koşarak yanlarına gelen endişeli kadını Doğan sakinleştirdi. "Abla, merak etme sen. Ben halledeceğim. Tahsin Abi nerede?"

Elini alnına, yazmasının oyası üzerine bıraktı Nagehan. "Lütfen Doğan, ne edersen et ama kızıma dokunmalarına izin verme! Şimdi geldi o da, yukarı çıktı hemen."

Ailesinin endişesiyle bir adım geriye sinmişti Ayşem. Onu kimse sindiremezdi belki ama Doğan yanındaydı, kendini korumaya ihtiyacı yoktu. İçten bir kibir sardı ruhunu. Herkesin oluşu başka ama sevdiğin adamın arkanda oluşu başkaydı. "Ben odama geçiyorum," dediğinde annesi de peşinden yürüdü.

Doğan geçen gece geldiği odaya doğru ağır ağır ilerledi. Söz dinlemez, kurallardan şaşmaz ihtiyarlara ne yapacağını biliyordu. Gücünden gelense Ayşem'in yarı Urfalı olmasıydı. Babası belki de kendine laf düşürmeden halledecekti. Ama onlar anlayacak mıydı? Doğan'a göre anlamak değil, alışmak zorunda kalacaklarıydı.

Mercan başını çevirip arkaya baktı. Arabaya bindiklerinden bu yana Aysima'dan ses çıkmamıştı. Suratı da asık bir hâl almıştı. "Aysima?"

Aysima yoldan aldığı düşünceli bakışlarını kuzenine çevirdi. Baran'la orta aynadan kısa bir an göz göze geldiler ve aynı hızla koptular.

"Efendim."

"Neyin var? Bir sessiz, bir asık suratın." Aysima tekrar akıp giden yola baktı. "Baran Bey'e sor, o anlatır sana."

Mercan şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne? Neye sorayım?" Aysima dönüp cevap vermedi. Baran elinin altındaki direksiyonu daha sıkı kavradı. Kırmıştı kızı durduk yere, şimdi kendi kalbi de kan ağlıyordu. Mercan ağabeyine döndü hızla. "Ne oluyor ya?"

Baran sessiz kalınca Mercan da önüne döndü. Elbet öğrenirdi ne olduğunu. Sesini çıkarmadan beklemeye karar vermişti ki araba kenara çekilip durdu. Aysima istem dışı Baran'a baktı. Harran'a girmek üzerdeydiler, neden durmuş olduklarını bilmiyordu ama sormak da istemiyordu.

"Neden durdun?" Mercan merakla sormuştu. Mercan'a dönmeyen Baran aynadan Aysima'ya baktı. "Aşağı in Aysima!"

Mercan'ın gözleri yuvalarına dar geldi. Dili bir an döndü ağzı içinde. "Ne dersin sen?"

Aysima kendini burada bırakacak adama dişlerini sıkarak baktı. Hayatında başına gelmeyen, gelmeyecek

şeyleri yaşıyordu bugün. "İnerim." Çantasını alıp kapıyı hırsla açtı. Akşam güneşi çoktan batmış, kendini kara ruha teslim etmiş gökyüzünün altındaydılar. Kapıyı sertçe kapatan Aysima'dan sonra Baran kapı koluna uzandı. "Arabada kal Mercan," dedi otoriter sesiyle. Mercan'ın durmuş aklı, tutulmuş dili şu an için beklemesini işaret ediyordu.

Işıkları sönmüş arabanın burnu istikametine doğru yürüyen kızın ardından koştu Baran. "Bekle."

Beklemedi Aysima. Duymazdan gelerek hızlı adımlarla devam etti. Baran kıza yaklaşınca ince gömleğinin kapladığı dirseğinden yakaladı kızı. "Nereye? Sana git diye in demedim."

Kolunu çekip aldı adamın elinden. "Yol uzun değil, kendim giderim. Sağ ol Baran Bey." Ömründe kimseye atmadığı tribi Baran'a atıyordu, böyle bir meziyeti olduğunu da yeni keşfediyordu Aysima. İkinci adımı atamadan önünü kesti Baran. "Özür dilerim," dedi yorgun sesiyle. "Birden öyle konuştum, kötü bir niyetim yoktu."

Kollarını göğsünde bağlayan genç kız yan tarafında olan pamuk tarlasına çevirdi başını. Gözlerinin neden dolmuş olduğunu bile bilemiyordu. "Çok kırıcı konuştunuz Baran Bey, ben ne yaptım size?"

"Ah," dedi içinden Baran. *"Bir bilsen neler yaptın..."* Kızın masum, alınmış hâli Baran'da yüreğini kıpırdatan kelebek etkisi yapıyordu. Alıp o güzel başını göğsüne bastırabilseydi keşke.

"Haklısın. Yorgun ve gergindim. Sen de benimle gelmeyince... Ben sana kötü bir şey mi yapıyorum Aysima?"

Aysima adama göz ucuyla baktı. "Laf olur, söz olur. Bilmiyorsun sanki buraları. Yeni bir hayat yakalamışım, çalışıyorum. Laf çıkarıp başımı ağrıtmak değil niyetim. Amcamın oğlu olman bunlara engel değil."

Baran haklı olduğunu bildiğini işaret eder gibi başını salladı. "Doğrudur. Hadi bin arabaya, eve bırakayım kimseler görmeden."

Işıkları yanan Harran'a baktı Aysima. Gündüz olsa yürür giderdi. Baran ne düşündüğünü anlamıştı. "Akşamın bu saatinde de tek gidersen laf olur, söz olur." Baran'a ters bakıp yönünü arabaya çevirdi. "Yarından tezi yok, ehliyete kayıt olacağım."

Baran'ın gözleri açıldı. *"Erkek hocalar!"* dedi iç sesi. "Olur, tabii, ben öğretirim sana kullanmayı."

"İstemez Baran Bey." Arabaya binip kapıyı açtığı sertlikte kapattı Aysima. "Dilimi..." diye mırıldanan Baran dilini tutup *"Abi, bey"* sohbetine girmemiş olsaydı her gün getirip götürebilirdi kızı.

Gülperi...

Okumasına izin vermeyen Gülperi'nin babasını, elinden geleni ardına bırakmayan Ayşem, babası aracılığıyla ikna etmişti. Liseye başlamış olan kızlar sınıfta da ayrılmamış, siyam ikizleri gibi dolaşıyorlardı. Diğer kızlar tarafından biraz dışlanmış olmaları umurlarında bile değildi. Uzun uzadıya süren servis saatleri boyunca tek yaptıkları fısıltı şeklinde konuşup kıkırtılarla gülmeleriydi. Gülperi'nin her geçen gün büyüyen Agâh aşkı, Ayşem'in ise içinde dağ gibi olan Doğan özlemiyle geçiyordu günler.

Doğan için henüz dönüş yoktu, Ayşem buna ne kadar ve nasıl katlanacağını bilmiyordu. Babasının hediyesi olan telefondan her boş bulduğu yerde sır gibi sakladığı fotoğrafa baktıkça hem aşkı hem de özlemi katlanıyordu. Kız kardeşi Helin bile bilmiyordu Doğan'a olan hislerini. Ailesinden saklaması şu an için çok kolaydı.

Hafta sonları birbirlerine gelip ders çalışıyorlardı. Bir gün Gülperi'de diğer gün Ayşem'de buluşuyorlardı. Gülperi'nin babası Ayşem'den hiç hoşlanmıyordu ama ağanın torununu da kovamıyor hatta öte git bile diyemiyordu. Gülperi'nin babası Halim Bey kız çocuklarının okumasına karşı olan binlerce babadan biriydi ama ağalarına da karşı gelemiyordu.

Evde tek başına ders çalışırken bulduğu kızına sürekli bağırıyor, yapması için türlü türlü işler buyuruyordu. Yakında askerden gelecek olan Gülperi'nin ağabeyine güveniyordu biraz da Halim Bey.

Kızı çok güzeldi. Şimdiden istemeye gelmek için haber yollayan birkaç kişiyi savmıştı bile. Bekir Ağa'dan korkusuna bir şey edemiyordu. "Sarı sıçan" diye tabir ettiği Ayşem'in dedesine koşacağını biliyordu. Halim beş parası olmayan biriydi. Ağa ne derse o olur kültürüne sıkı sıkıya bağlıydı.

Bekir Ağa'nın da çok iyiliğini görmüş biriydi. Ama bir insanın kalbi kötüyse, kibir damarlarında dolaşıyorsa, iyilikbilmez nankör bir insana dönüşmesi de kaçınılmazdı. Halim, ağasına gizli bir kibir besliyordu. Kibrin insanı kemirdiğini bilmeden hırslarına yenik düşen insanlardan sadece bir tanesiydi Halim...

Mis gibi bahar havasını içine çekti Ayşem. "Bahar geldi Gülperi."

"Geldi ya..." diye yanıtladı Gülperi.

"Yakında on altı olacağız. Her geçen gün büyüyoruz."

"Bence yaşlanıyoruz."

"Salak saçma konuşma kızım, on altı diyorum."

"Eh o da doğru..." Gülperi, Nagehan teyzesinin onlara hazırlayıp masaya bıraktığı meyve suyundan bir yudum aldı. "Hadi çabuk bitirelim. Agâh fıstık bahçesine

gelecek. Kapının oyuğuna mektup sıkıştırmış dün gece. Sabah baktım aldım."

"Yakalanacaksınız en sonunda. Ya baban annen görseydi. Yakında abin de gelecek askerden."

Gülperi korkuyla gerildi. "Allah korusun Ayşem, deme öyle!"

"Korkutmak için demiyorum, Gülperi. Buralarda kızlar erken yaşta evleniyor. Seni de kaç kişi geldi istemeye. Agâh da yakında askere gidecek. Başka bir şehirde olsan beklersin, kimse bir şey demez ama buralarda çok zor. Ne olacak böyle? Agâh'la söz gibi bir şey mi yapsanız?"

"Babamdan korkuyorum. Sözlü bir kızın okula gitmesi de çok zor, sen de biliyorsun."

Ayşem başını aşağı yukarı salladı. "O da doğru." Kalemini kitabının arasına sıkıştırıp kapattı. "Kalk gidelim hadi, beklemesin Karaoğlan."

Gülperi'nin kara gözleri parladı. "Beklemesin ya. Yakında ben de senin gibi hasret çekeceğim. Bir mektubumuz bile olmayacak," dedi kitaplarını toplarken.

"Ben o işi hallederim. Bana gelir mektuplar ya da kuzenim var İstanbul'da ona gelir, o bize postalar. Hem telefonum da var. Belli zamanlarda arar konuşursunuz."

Gülperi arkadaşına omzundan sıkıca sarıldı. "İyi ki varsın Ayşem. Sen olmasan ben kiminle arkadaşlık ederdim? Derdimi kime anlatırdım da bana böyle çare bulurdu?"

Başını dostunun başına yasladı Ayşem. "Senin yerin bende başka olacak Gülperi. Düzinelerce kuzenim var, kız kardeşim var ama sen başkasın." Elini Gülperi'nin omzuna atıp kendine iyice çekti genç kızı. "Seviyorum kızım seni."

"Ben de seni seviyorum."

"Hadi oyalanmayalım." Kitapları toplayıp kucaklarına aldılar. Konaktan çıkarken de annesine Gülperi'ye gittiklerini, bir notun onda kaldığını söyledi Ayşem.

Bahar havasını taptaze ciğerlerine çeke çeke gizli yerlerine gidiyorlardı. Hayat onlar için gerçekten de tozpembeydi. Her şeyde gülümseyecek bir neden bulabiliyorlardı ve hiç yorulmuyorlardı. Evlerin arasından süzülürken büyük konağın kapısı açılmış, esmer bir genç çıkmıştı önlerine.

Gülperi ve Ayşem ilk bakıştan sonra yollarına devam etmişlerdi. Ayşem'in annesi tarafından akraba olan bu genci kız hiç sevmezdi. Öylesine bakarak yollarına devam ettiler. Ama o genç, kısık bakışlarını kızlar kaybolana kadar çekmemişti üzerlerinden. Sinsi bir gülüş peyda olmuştu dudağının kenarında. Kara gözlü olan kızı hemen de tanımıştı. Büyümüş, serpilmiş olması hayvani duygularını ayağa kaldırmıştı. Ellerini cebine atarak ters istikamete doğru yürüdü. Dudağında bir ıslık, aklında kızı bir daha görecek olmasının kaçınılmaz sonunu düşünerek...

6. Bölüm

Ne Güzel Şeysin Aşk

Odaya ayak bastığında ağaları selamlayıp amcasının kıyısına oturdu Doğan. Tahsin Ağabeyinin yüzünden az önce neler konuşulduğu belliydi. Büyük ihtimalle Ayşem'in şirketlerden ayrılmasını istemişlerdi. Doğan tüm aşiretinin topraklarını işletiyordu. Tüm fıstık bahçeleri, pamuk ve isot tarlalarından Doğan sorumluydu. Topraklarda yetişen her şey onun yönetimindeydi.

"Sen ne dersin Doğan?" dedi aşiretin önde gelen büyüklerinden Haydar Ağa. Yetmiş küsur yaşına rağmen hâlâ nelerle uğraşıyordu. Bıkmamıştı her daim her şeye çomak sokmaktan. Doğan onun derdini biliyordu, onu hiç dikkate almıyordu ama nihayetinde o da bir Karacadağlı'ydı. Babasının amca oğullarından biriydi. Doğan istifini hiç bozmadı. Kim ne derse desin, kendisi hiç istemese dahi söz hakkı şimdi de elbet bir gün Allah'ın ona vereceği erkek evlatla da gelecekte onda olacaktı. Kanun buydu! Ezip geçemeyeceği tek konu da buydu. Düzen kurulmuştu ve her şeyi değiştirmeye gücü yetmezdi ama elinden geleni de esirgemezdi. En fazla amcası Bekir gibi çeker giderdi. Gözünde ağalık makamı, sevdası hiç olmamıştı.

"Hangi konuda Haydar Ağa?" dedi sert çıkmasını istemediği sesine engel olamamıştı. Gözleri adamın üzerinde durdu. Kararlı ve netti. Korkusuz ve öfkeliydi.

"Topraklarımızı bir kadına mı emanet edeceksin? Biliriz şirket sizindir ama işlediğiniz de bizimdir," diye de ekledi tehditvari sözlerini Haydar Ağa. Adamın iğrenç bakışlarına Doğan lav dolu gözleriyle ateş saçtı.

"Aynen öyle yapacağım Haydar Ağa." Doğan'a dönen ölümcül bakışlara aynı şekilde karşılık vererek tek tek baktı Doğan. Hepsinin gözlerinde inanmaz ifadeler kol geziyordu. Bazılarında şaşkınlık, çoğunda öfke...

"Sen ne dersin Doğan?" dedi Süleyman Ağa. En az Haydar kadar yaşlı ve kuralcıydı. Tahsin sırasının gelmesini sabırla bekliyordu ki Doğan kendine pek bir şey bırakacak gibi görünmüyordu. Bu adamlarla sık bir araya gelmezdi Tahsin. Kendisini ilgilendiren insanlar değillerdi. Bekir Ağa kendisine söz ettirmezdi, severdi damadını. Korurdu.

Haşim Ağa oğluna gururla baktı. Ayşem çok umurunda değildi Haşim Ağa'nın. Son konuşmalarında genç kızın daha çok paradan bahsetmesi ona yetmiş, artmıştı bile. Ağabeyine de karşı gelemezdi. Kanunen hakkı yokken saygısızlık da edemezdi. Sessizce beklemeye karar verdi Haşim Ağa, tıpkı ağabeyi Bekir gibi.

"Ayşem buraların kızı değildir. Babası onu burada büyüttü diye buranın kurallarına uymak zorunda da değildir. Sizin kurallarınız yazılı hiç değildir ama kanunlara karşı kim gelebilir?" dedi Doğan, tüm herkesin yüzüne tek tek bakarak. "Kanunlar Ayşem'den yana. İster çalışır ister çalışmaz. Benim onu kovmaya hakkım yoktur. Öyle bir hakkım olsa da kovmazdım."

"Kendine gel Doğan Ağa!" diye kükredi Haydar Ağa. "Kadından bahsediyoruz. Kadının işi nedir büyük yerde? Kadının yeri evidir. Ne anlar topraktan, evden, inşaattan? Eksik etekli, eksik akıllıdır. Onun işi evlenip çocuk doğurmak."

Tahsin derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Ben kızımı okuttum, meslek sahibi ettim. Bugün hepimizden çok bilgiye ve beceriye sahip, babasına ait bir yerde çalışıyor. Buna karışmaya hakkınız yok. Söylediğin şeyler kadınlara hakarettir Haydar Ağa. Onlar anadır, atadır, bacıdır. Ben kızımı size ezdirmem! O ne istiyorsa onu yapabilir."

Süleyman Ağa, Tahsin'e ters bir bakış attı. "Seni severiz Tahsin ama bu yaptığınız, dediğiniz iş değildir. Derhâl Ayşem'in topraklarımız üzerindeki elini çekmesini isteriz yoksa biz çekeceğiz."

"Çekin!" diye kükredi Doğan. Ağaların gözleri büyüdü. Kendilerinden oldukça küçük bu ağanın kendilerine meydan okumasından hoşlanmamışlardı. "Sesini düşür Doğan," dedi Bekir Ağa. Amcasına olan saygısından başını salladı Doğan ama gözlerindeki sertlik olduğu gibi duruyordu. Sevdiği kadın olmasının dışında Ayşem bir kadındı ve bu cahil insanlara bir şeyleri artık öğretmesi gerekiyordu.

"Size çok fazla bir şey demeyeceğim ağalar," dedi Doğan. "Ben Karacadağlı aşiretinin ağasıyım. Yaşınızdan size hürmet ederim ama ben ne dersem o olacak! Ayşem işine devam edecek hem de diğer kadınlarla ve gelecekte okumuş etmiş tüm genç kızlara fırsat vereceğim." Aysima'nın sessizce duran babasına göz attı. Dayısı Hürmet'in burada ne işi vardı bilemedi ama adamın, *"Ben zorla getirildim,"* bakışlarını da yakalamıştı Doğan. Mercan'ın babası olan diğer dayısı İhsan da aynı şekilde bakıyordu kendine.

"Anlatabildim mi?" Diğer ağalara dönüp, taviz vermez sesi ve bakışlarını almadı sert yüzlerden.

"Yaptığın yanlış Doğan Ağa," dedi Haydar Ağa.

"Ona ben karar veririm. Aşiretin en çok toprağına ben sahibim. Amcamın hakkı da benimdir, babamın hakkı da

ablalarımın hakkı da benimdir. İstiyorsanız topraklarınızı başkasına verin işletsin. Ya da en iyisi ben size iade edeyim," deyip ayağa kalktı.

"Müsaadenle amca, baba." Bekir Ağa eliyle git işareti yaptıktan sonra babası da başıyla onay verdi. Doğan geldiği ağırlıkla odadan çıktığında gecenin serin havasını ciğerlerine çekip rahatladı. İşte bu kadardı. Gücün ardından gelen başka bir güç vardı. Adı Ayşem'di.

"Duydun ağanın dediklerini Haydar," dedi Bekir Ağa.

Yüzü öfkeden siyaha dönen adam geçmişteki ağalara baktı. Hâlâ sözü kanun sayılan, bir kez bile yerine geçemeyeceği adama öldüren bakışlar yolladı. "Sonumuz kadınlara kaldı dersin Bekir Ağa. İşte şimdi yandık. Yakında kadınlarımız bizi dinlemez olacak, isyan çıkaracak. Namus kavramımız yerle bir olacak. O zaman da ben sana soracağım gördün mü ağanın yaptıklarını diye."

"Böyle diye diye kaç cana kıydılar bilmez misin? O zaman da yaptılar şimdi de yapsınlar madem nasılsa bir şey değişmiyor," dedi Bekir Ağa.

"Alenen mi istersin sen? Ortalık bataklık mı olsun?"

Elini dizine vurdu Haşim Ağa. "Lafına, sözüne dikkat et Ağa! Bahsi geçen bizim kanımızdır, kızımızdır. Namus da bizim, kız da kızlar da!" dedi kükrercesine. Çok fazla oluyordu Haydar. Herkesin bir sabrı vardı. Kendisi bir kız çocuğuna sahip değildi ama kadına da saygıyı babadan öğrenmişlerdi.

Haydar ayağa kalkınca diğer ağalar da ayağa kalktı. Haşim'e baktı Haydar. Bıkmıştı bu adamlardan, onların adalet saydıklarından, baş tutmalarından. Nefretini biletiyordu hepsi. "Çok güvendiğiniz dağlara kar yağacak. Ben o zaman zevkle izleyeceğim." Öfkeyle odayı terk etti. Ardından getirdiği adamlar da onunla birlikte çıkıp gitti. Tahsin de alnındaki teri silip selam verip çıktı.

Bekir ve Haşim Ağa birbirlerine baktılar. Yerlerinden bile kalkmamışlardı. "Gel etme abim." Haşim az önce olanlar umurunda değilmiş gibiydi. Gayet sakin, neşesi yerindeydi.

"Ne istersin yine Haşim?" Kendine destek oluşuna memnun olmuştu, keyfi yerindeydi Bekir Ağa'nın. Kardeşi böyle dediğinde hep bir şey çıkardı altından.

"Ayşem'i isterim Doğan'a. Geçen de gittim gördüm pek de uygundurlar hani. Hem uygundur hem de nikâh olursa laf edemezler. Ben arkalarında dururum."

Bekir Ağa bıyıkları altından gülümsedi. "Gel hele sen yanıma." Haşim Ağa merakla yerinden kalktığı gibi ağabeyinin yanına çöktü. "Sen o işi oldu bilesin ama az bekleyeceksin."

"Ne dersin?" dedi Haşim şaşkınlıkla.

"Haşim ağzını sıkı tutasın, Bergüzar'a tek laf etmeyesin."

"Eder miyim abim? Sen anlat hele."

Odasında deli danalar misali dönen Ayşem'i izleyen annesi ve kız kardeşi Helin'in başı dönmüştü. Stresten yerinde duramıyordu Ayşem. Helin hâlinden oldukça memnundu. Umursamıyordu. Ablasındaki atardamardan onda yoktu. Daha çok sakinlikten yanaydı ama belki de kimse onun damarına basmamıştı. O yönünü bulmuş değildi.

"Abla yeter Allah aşkına." En sonunda dayanamadı. "Ben senin kadar dert etmiyorum. Ne yapabilirler ki hem? Hiçbir şey! Kızım biz Bekir Ağa'nın torunlarıyız."

Ayşem durup kardeşine baktı. "Doğru diyorsun da içeride babam ve Doğan da var."

"E, ne oluyormuş Doğan olunca?" dedi Nagehan Hanım. Kendisi de oldukça gergindi. Kızının ne demek istediğini bir şeye yoramıyordu.

Annesini kaçamak bakışlar atarak arkasını döndü. "Hiç, ağa sonuçta. Ters düşmesini istemiyorum aşiretiyle. Hem babam da kötü bir şey derse ortalık iyice karışır," dedi nefesini yenileyip.

Nagehan Hanım da tedirgin oldu tekrar. "Haklısın kızım." Kızının Doğan sevdasını yıllardır fark edememişti. Bunda Ayşem'in becerisi su götürmezdi.

"Ben gidip bir bakayım." Nagehan Hanım yerinden kalktığında Tahsin Bey kapıda göründü. Üç kadın da hemen yanına koştular. "Ne oldu Tahsin?"

Karısına geçmeyen gerginliğiyle baktı adam. Eliyle yüzünü sıvazlarken Ayşem her şeyin bittiğini düşündü. Hayalleri bir bir toprak olmuşçasına söndü yüz ifadesi.

"Doğan rest çekti. Bana pek bir şey kalmadı."

Ayşem'in solan bakışları canlandı. "Nasıl rest çekti?"

"Ben ne dersem o olacak dedi. İsteyen toprağını alsın çekilsin de dedi."

"Ya ağalar?" dedi Nagehan Hanım. "Onlar da kabul mü etti?"

"Etmeyip ne yapacaklar? Ağa belli, söz belli. Babamla amcan da taraf olunca bir şey diyemediler."

Babasına sarılan Ayşem'in içi biraz ferahlamıştı ama tam geçmiş değildi. Kızına doladığı kollarıyla devam etti Tahsin Bey. "Bundan sonra gözleri hep senin üzerinde olacak. Yaptığın ilk hata benim için çok değersiz kızım ama onlar için büyük yemdir. Amcana, dedene söz getirme, getirmeyin. İşiniz tek derdiniz olsun. Başarılı olun. Ben size güveniyorum."

Helin de babasının kolunun altına girdi. "Sen hiç merak etme babacığım."

Tahsin Bey kızı Ayşem'e çevirdi üzgün yüzünü. "Gerçekten burada, bu şehirde olmak, çalışmak istediğine emin misin? Sen çok daha büyük firmalarda, daha iyi yerlerde çalışabilirsin." Kızının, *'Hayır baba, ben burada kalmak istiyorum,'* diyeceğini bile bile, *"Haklısın, burada yapamam,'* demesini bekledi.

Yürüdüğü yolda kimseyi tanımamaya yemin etmişti. Taze bir fidanı yerinden söken bu insanlara dünyayı dar etmeye ant içmişti. Gözyaşları yıllardır içine akıyordu. Dışarı aktığı gün bitecekti bu şarkı. "Eminim baba."

Helin'i bırakıp iki eliyle Ayşem'i omuzlarından kavradı. Gözlerinin derinliklerine inerek kızını izledi, çözmek istedi. Bilmek istedi. Gördüğü şeylerden anlıyordu ki ne konuşsa boşa gidecekti. "Ben yaşadığım sürece sana asla ama asla kimse zarar veremez. Ne yaparsan yap arkandayım."

Ayşem utançla başını eğdi. Babası onu okuyordu. Dilinden akmayanı babası bardakla içiyordu. "Sana unut demem, Ayşem."

Ayşem gözlerini sımsıkı yumarak başını iki yana salladı. Unutmak diye bir şey yoktu. Ayşem için hiç yoktu. O yıllardır bir tavada geleceği kavuruyordu. "Unutursam damarlarımdaki kan dursun, akmasın. Unutursam ölürüm." Sesinden acı akıyordu.

"Biliyorum," dedi babası. "Biliyorum." Kızını alnından öptükten sonra bıraktı Ayşem'i. "Size bir ev alacağım Urfa'da. Buraya sık gelmenizi istemiyorum. Gelirseniz de akşamları gelin, kimseye görünmeyin. Sizi görmezlerse hasıraltı edebilirler. Doğan Aysima'nın ve Mercan'ın babasına da mesajı verdi. Mercan, abisinden torpilli ayrıca. Biz de annenizle biraz İstanbul'a gidebiliriz. Gözüm arkada kalmayacak kadar adam var arkanızda." Adam rahatlamış şekilde omuzlarını indirdi. "İki tane kız büyüttük hatun, bizim yerimize çalışsınlar, değil mi?"

Nagehan Hanım burukça gülümsedi. "Öyle tabii. Biz de biraz yaşayalım. Anneni de özledim. Almanya'ya da gideriz, çok iyi olur."

"Kesinlikle haklısın hatun. Doğan burada, gözüm arkada kalmaz." Karısını koluna takan Tahsin Bey odadan çıkarken ardından bakan kızları gülümsedi. Ayşem'in kaskatı bedenini duyumsayan Helin işi gırgıra vurmaya karar vermişti. "Ben boşuna demiyorum abla, annemle babamın aşkından istiyorum diye."

Eliyle saçlarını geriye itti Ayşem. Derin nefes aldı. İçeri giren taze solukla yenilendi. Hep böyle olmuyor muydu zaten? Bir nefesle gelen güç. "Ben buldum, sen derdine yan ya da Fikret'e yan."

"Ay," diye cırladı Helin. "Anma şu densizin adını. İtici şey. Erkek dediğin az ağır olur değil mi ama? Fikret bildiğin sabah sekiz sümüğü?"

"Neyi neyi?" Şaşkınlıkla kardeşine bakıp güldü. "O ne Helin ya? Midemi kaldırdın."

"Öyle işte." Genç kız Fikret'i anınca hep bir yüz buruşturma, bir nefretle doluyordu. "Midem dedin de biz yemek de yemedik."

"Aç değilim." Yatağa doğru süzülen ablasını kolundan yakaladı. "Açsın. Dev gibi yârin var ama sen bildiğin bir yetmişlik sıskasın. Bu tiple o adama nasıl yeteceğini düşünüyorum da." Şok geçiren ablasını tepeden tırnağa süzdü. "Düşünemiyorum. Adam seni yiyecek, geriye de hiçbir şey kalmayacak. Yetmezsen..." deyip, susup dudak büktü Helin. "Acaba Doğan Abi iri kadın mı seviyor, minyon mu?"

"Helin..."

Yerinden sıçrayan Helin odadan kaçarken Ayşem de peşinden koştu. "Senin o saçlarını yolacağım buraya gel."

"Yakalayamazsın ki..."

Toplantı salonunda birlikte sabah kahvesi içerken Aysima ile Mercan'ı dinliyorlardı. Dün gece babasının tam olarak anlatmadıklarını Aysima'nın babası eve gidince anlatmıştı. Onlar da kızlara babasından duyduklarını tek tek anlatmıştı.

"Babam fena korkmuş." Fincanın dibindeki telveye bakıyordu Aysima. "Doğan'ın bakışlarını anlata anlata bitiremiyor. Dayısı üstelik... Ama tırsmış. Üzerine de ekliyor, 'Ben ne ağayım ne bir şey, ezeceklerdi beni. Doğan Ağa kestirip attı.'" Aysima kıkırdadı. "Evin içinde ellerini açmış dua ederek gezdi bir süre. *Ağam çok yaşa* diye."

"Abin gelince ne olacak peki?" dedi Mercan. "Baban kadar toleranslı olacak mı dersin? Hadi ben abiden yırttım da ya sen?"

"İyidir abim ya... Bakacağız. Sevdiğine kavuşunca beni gözü görmez zaten."

Ayşem'in içinde kıpır kıpır eden Doğan aşkı, dinlediği şeylerle iyice kozadan çıkmıştı. Dün gece evden ayrılırken görmemişti. Geldiğinden bu yana da görünürlerde yoktu. Aysima'nın sözüyle düşünceleri dağıldı. "Arslan Abi mi sevdalı? Kime?"

"Olmaz olasıca birine," dedi Aysima. Ayşem daha da merakla masaya eğildi. "Kim o? Ve neden öyle dedin?"

"Suruç aşiretinden ağa kızı. Nerede buldularsa birbirlerini? Bize vermezler bence. Ağa kızı almak kim biz kim? Abim söz dinlemiyor ki. Sevdam da Sevdam. Adı Sevda olunca da..."

"Kızı gördün mü sen?" dedi Helin.

"Resmini gördüm. Güzel kız ama zor iş. Olmaz olasıca dediğim şey ise bambaşka." Korkuyla titredi bedeni. Ayşem gözlerini kısıp baktı. "Sen kaçırırsa diye korkuyorsun."

"Evet. Eğer öyle bir şey yaparsa benim de başımı yakar, buna dayanamam." Ürperen bedenine kollarını sardı. Aklını kaçırırdı öyle bir şey olursa. Ölse daha iyiydi o zaman.

Sessizlik hâkim oldu bir dakika kadar. Ayşem elini masaya sertçe vurdu. "Olmaz öyle şey. Gitsin istesin. Olmadı biz de yardım ederiz. Ne kız kaçırması? Biz de Harran aşiretiyiz. Dedem halleder, korkma."

"Gelsin de hele bir ne edecek ne düşünür ona göre hareket ederiz Ayşem," dedi Aysima.

Kapının ardına kadar açılasıyla sustu Aysima. Heybetli duruşuyla kapıda dikilen Doğan'ı görünce Ayşem hariç hepsi ayağa kalktı.

"Afiyet olsun hanımlar." Elleri cebinde hareketlenen kızlara bakıyordu Doğan. Aslında gözü sadece masmavi gözleriyle kendini tamamlayan kadının üzerindeydi.

"Sağ olasın ağam, biz de çıkıyorduk," diyen Mercan'ın ardından hepsi odayı terk etmişti. Ayşem de yerinden usulca kalkıp önünde dikilen adama başını kaldırdı. Yeşil gözleri alev alev yanan adama kendi mavilerini çevirdi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni yanıltmadığın için."

"Ben bir şey yapmadım. Burası benim kadar senin de hakkın."

"Hayır, ben onu demiyorum." Doğan kızın yüzünde gezdirdi gözlerini. "Ne diyorsun?"

"Seni sevdiğimi anladığım gün bilmiştim yüreğime layık biri olduğunu."

Doğan alt dudağını dişleri arasına alıp bakışlarını Ayşem'in saçlarında gezdirdi. Her an, her saniye onlara dokunmak istiyordu. Gözlerini Ayşem'in gökyüzünü andıran renklerinden hiç ayırmamak... "Demek

ki ben mükemmel olanım, benimkine layık olmayan sensin."

Ayşem gözlerini devirip aynı anda da gülümsedi. "Hadi ama... Beni çok seviyorsun, kalbini benden başkası dolduramaz. Layığı da benim taçlısı da." İşaret parmağını Doğan'ın çenesinin altına koyup yukarı kaldırdı. Bir adım yaklaşıp, kendine üstten bakan, bu tatlı eziyetleri yapmasına izin veren adama fısıldadı. "Ölüm bizi ayırana kadar kalbimdesin."

Çenesindeki parmağı usulca tutup dudaklarına götürdü. Kızın göz bebeklerine baka baka şehvetle öptü. "Ölüm biz ayırana kadar kalbimdesin."

Ayşem'in gülüşü büyüdü. İçi titredi. Gülüşü gözlerine kadar ilerleyip rengini açık mavilere dönüştürdü. "Ha şunu bileydin yârim."

"Kalbimde olman hayatımda olacaksın anlamına gelmiyor, Gökyüzüm."

Adamın elleri arasında okşanan ellerine bakıp kahkaha attı. "Sen öyle zannet. Senin sonunda beyaz ışık bile yok. Valla bak!" Yüzünü yaklaştırıp gözlerini açarak adama sokuldu. "Mavi ışık var, gördün mü?"

Doğan'ın dudakları ucundaki minik gülüşe takıldı. Beş koca senedir bir kez bile dokunmadığı dudaklar... Özlemişti. Kendisi yokken bu dudaklara dokunanlar geldi aklına aniden. Haksız bir kıskançlık peyda oldu içinde. Elini hızla çekip geriledi. Onun bu ani değişimine Doğan anlamsızlık içinde baktı. Az önce kendisini öpecek kadar içi eriyen kadının aniden uzaklaşmasına anlam verememişti. "Ne oldu şimdi?"

"Hiçbir şey." Kollarını göğsünde bağlayarak geniş pencereye yürüdü. "Ne olabilir ki?" Yanına gelen adamın kokusunu alabiliyordu. Böyle anlarda direnci düşüyordu. "Sen öyle diyorsan..."

"Evet, öyle diyorum, itirazın mı var?"

"Yok."

"İyi." Arkasını dönerek odanın kapısına yürüyen, bastığı yerleri topuklarıyla delen kadının ardından gözlerini devirdi. "Kesin regl olacak."

Gülperi...

Nöbetçilik vazifesini zevkle yerine getiren Ayşem kollarını bağlamış etrafını kolaçan ediyordu. Her zamanki yerlerinde, arkadaşının sevdiği gençle buluşmasına yardım etmek onun için büyük zevkti. Sıkıntıyla sırtını verdiği ağaca başını yasladı. Kaldırdığı başıyla tepesindeki fıstıklara boş boş bakındı. İç sesi Doğan da Doğan diye inim inim inliyordu. En kötüsü de Doğan'ın bundan haberi olmayışıydı. Kendi içinde bir sevdaya düşmüş dolanıyordu. Çok uzun zaman olmuştu onu görmeyeli. Yazları bile gelmiyor, eğitime devam ediyordu Doğan. "Gelecek nasıl olsa..." Kendince konuşuyordu, ne duyan vardı ne bilen kalbindekini. Gülperi'den başka.

Başını indirip arkasına baktığında Agâh'ın elini Gülperi'nin saçlarında görünce, o aşkı kendi yaşıyormuş gibi heyecana kapıldı. Derin bir iç çekti. "Ne güzel şeysin aşk."

Gülperi büyük kara gözlerini sevdiği genç adama hüzünle kaldırdı. Derinlerde sızlayan sevdası kendini ele geçirmişti. "Ne gün?"

Agâh'ta sevdiği kızı bırakıp gidecek olmanın sancısıyla kıvranıyor ama belli edip onu üzmek istemiyordu. "Bir hafta sonra. Bir buçuk yıl dediğin nedir Gülperim? Gelir geçer. Sen de okulu bitirmiş olursun."

Yumak yumak gözyaşları birikti genç kızın kara kirpiklerine. "Hiç gelmeyecek misin?"

"Hasretine dayanamam, Gülperi. Geleceğim elbette. Usta birliğine teslim olmadan da geleceğim yine. Sonra da geleceğim."

Biriken yaşlar aktı beyaz tenin üzerinden. Yüzü şimdiden hasretle bulutlanan genç adam elini uzatıp sildi kendi için dökülen yaşları. "Yapma böyle güzel sevdiğim. Döndüğümde isteyeceğim seni babandan. Evleneceğiz."

Gülmeye zorladı kendini. "Özlerim seni, ondan ağlarım."

Agâh sevdiği kızın başını göğsüne yasladı. Mis gibi kokan saçları öptü, kokladı. "Çok güzel bir düğün edeceğiz. Üç gün üç gece. Babam ve abim benim için para biriktiriyor, yengem sana yemeniler işliyor. Sana, ne istersen onu alacağım, sözüm olsun. Düğün arabamızın arkasına, 'Biz birbirimizi ölene kadar seveceğiz,' yazacağım. Sana istediğin gelinliği de alacağım. Ama en çok neyi görmek isterim bilir misin Gülperi?"

Yârinin kokusunu içine çeken genç kız başını olumsuz anlamda salladı. "Bilmem, neyi?"

"Seni kına gecende kırmızılara bürüyüp allı güllü giydirecekler ya, hani eline kına yakacaklar, başına kırmızı bir duvak örtecekler, işte en çok onu görmek isterim. Sonra beyazlar içinde bana geleceksin ya, evimin kadını olacaksın ya! Gülperi... Ben bu hayattan daha ne isterim?"

Gözlerini kapatan Gülperi dertli bir iç çekti. Hâlâ kalbinde gelecek günlerin hasreti duruyordu. Bitmeyecekti bu hasret. Hayaller gerçeğe dönmeden bitmeyecekti. "İnşallah," diyebildi genç kız. "Sen yeter ki dön!"

7. Bölüm

Seni Özlüyorum

Ayşem'in özel asistanı olan Aysima, çalışmaktan son derece memnundu. Yoğun tempo onu yormuyor, aksine verimli olmanın tadını sonuna kadar çıkarıyordu. Masasının başında bilgisayarına gömülmüş vaziyette gelen e-postaları okuyordu. Önüne bırakılan sütlü Türk kahvesine bakıp kaşlarını çattı. Koku ruhuna akmaya başlamıştı bile. Başını kaldırmadan bırakan kişinin Mercan olduğunu hissetti. O bilirdi neyi çok sevdiğini. Gülümseyerek başını kaldırdığında Baran'ın yoğun bakışlarıyla karşılaşmıştı.

"İçersin diye düşündüm." Hâlâ kendini tam affettirmiş değildi. Abi, bey tartışmasının üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen Aysima eskisi gibi bakmıyordu adama. Daha çok kırgın gibiydi bakışları. "Teşekkür ederim, Baran Bey." İçi gitti kahveye. Onu içmek istiyordu oysa. "Gerek yok."

İki elini masaya dayayıp kıza doğru eğildi Baran. *"Canını sevdiğim, gel ver şu gönlünü,"* diye düşünüp aksini söyledi kıza. "Uzatmasan Aysima, özür diledim, azat et beni. Ben kadınların kalbini kıran, onları üzen biri değilim."

Siyah saçının önüne düşen kısmını arkasına attı Aysima. Çekingen gözlerle baktı adama. O da aslında surat asıp trip atan biri değildi. Neden bu kadar kırılmış

olduğunu da bilemiyordu. Diline ket vuramıyordu. Kırılmıştı, diline dur diyemiyordu. "Bilemem ben kaç kadının kalbini kırdığınızı ama benimkini kırdınız. Hem de durduk yere."

Baran iç çekip sessizce ellerini aldı masadan. "Seninki kırılmasın yeter bana." Şefkatle parlayan göz bebekleriyle baktı. Utanan kızın değişen yüz hatlarıyla gülümsedi. "Uzatma, barışalım. Bana öyle düşman gibi bakma! Dokunuyor."

Gözleri hiddetle açılan Aysima başını önünden kaldıramıyordu. Ne diyordu bu adam böyle? Hiç huyu olmayan sözler sarf ediyordu. "Olur," diye geveledi ağzı içinde. Kestirip atmak istedi. Haklıydı belki de Baran. Sonuçta onlar amca çocuklarıydı. Neden küs kalsınlar ki?

"Hadi soğutma iç. Sonra görüşürüz." Adama kaldırmadığı başıyla onay verdi. Baran'ın uzaklaşan ayak sesleriyle nefesini tuttuğunu fark ettiğinde bıraktı soluğunu. "O neydi şimdi? Benimki kırılmasın yeter de ne? Neden dokunuyor, ne dokunuyor?"

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

"Evet," dedi ellerine bakarken.

"Aysima?"

Sesin kendi içinden gelmediğini fark edince başını kaldırıp baktı. "Ayşem." Telaşa kapıldı bir an. Telaş sırası Ayşem'e geçmişti. Kızın yanına yaklaşıp elini omzuna bıraktı. "Neyin var, rengin atmış?" Mavi gözler kızın yüzünde endişeyle gezindi.

"İyiyim iyiyim," dedi önüne dönerek. "Dalmışım. Bir şey mi istemiştin?"

"Doğan geldi mi diye soracaktım?" Genç kızın hâlini analiz ediyordu.

"Henüz gelmedi."

"Hay Allah, nerede bu adam? Sabahtan bu yana gelmedi. Arıyorum açmıyor da." Kendi kendine konuşan Ayşem odasına tekrar girdi. Koltuğuna oturup telefonunu aldı. Doğan gelene kadar şu işini halletse iyi olurdu. Kuzeni Rüzgâr'ın numarasını bulup kulağına götürdü. Birkaç çalıştan sonra açılan telefonun ucundaki adam neşeyle konuştu. "Kuzenlerin en kaçağı..."

"Acil gelmem gerekti Rüzgâr, affet."

"Duydum. Ortalığı birbirine katmışsın, dedem aradı anlattı. Nereden çıktı bu gidişin Ayşem? Senin Urfa'dan hoşlanmadığını düşünüyordum ben."

"Senin olan elinden uçup gidecek olsa sen de koşa koşa gelirdin."

"Şu mesele..."

"Canım kuzenim, bunları boş ver... Ben seni, parana para katmak için aramıştım."

"Ah Ayşem, beni orayla hiç bağdaştırma bile. Hak hukuk istemiyorum."

"Ama ben istiyorum ve sen bana yardım etmelisin."

"Benimle ne ilgisi var? Doğan gayet iyi idare ediyor."

"Rüzgâr!" dedi kız nefes alıp. "Burada tutunmam için bir şeyler yapmak zorundayım. Masa başında pamuk, fıstık yetiştirerek yapamam bunları."

"Ve Ayşem'in kılıçları çıkmak istiyor, öyle mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Benden ne istiyorsun peki?"

Ayşem derin bir nefes aldı. Muhtemelen Rüzgâr kabul etmeyecekti ama o yılmayacaktı. "Bana Vedat Çelebi ile iş bağlamanı istiyorum."

"Kim?" diye bağırdı Rüzgâr. "Sen delirmiş olmalısın."

"Hayır, aksine çok iyiyim. Hatta hiç bu kadar iyi olmamıştım. Bunu istiyorum Rüzgâr, yapmak zorundasın!"

"Ayşem, Vedat Çelebi diyorsun, ne istediğini biliyor olamazsın."

"Elbette biliyorum. Senin ve Yiğit'in o adamla bağlantılı iş yaptığınızı da biliyorum."

"Ben yaparım ama sen yapma!" dedi Rüzgâr sert bir sesle.

"Yapacağım ve bu son kararım. Ya sen yaparsın ya da ben adamın kapısına giderim ve her ne olursa olsun bu işi başarırım."

"Doğan buna izin vermez," dedi Rüzgâr bir kaçış yoluna girerek. Kuzenini iyi tanıyan biri olarak dediğini yapacağını da biliyordu. "Doğan'ı bana bırak. O da mecbur kalacak. Eğer kabul etmezse bana hisselerini de verirsin."

Rüzgâr sıkıntılı bir nefes bıraktı telefonun diğer ucundan. "Derdin ne kızım senin?"

"Sadece büyümek."

"Ayşem, Vedat Çelebi tehlikeli biridir. Onunla baş edemezsin. Amacın ne onu da bilmiyorum. Belki bana anlatırsın..."

"Amacımı anlattım Rüzgâr, istiyorum! Beni nikâhına alacak değil ya... İş yapacağız, ikimiz de kazanacağız. Ben, o adamı arkamda istiyorum."

"Ben bunu tek başıma yapamam. Doğan'la konuşmam gerekiyor ve ayrıca Yiğit'ten destek istemeliyim. Sonuçta benim iş arkadaşım ama onun dostu."

"Ah evet, biliyorum dedim ya... Eski dostlarından biri. Hatta seni o tanıştırdı Vedat Çelebi ile." Rüzgâr kaşlarını çatıp koltuğunda doğruldu. "Ne yaptın sen, bizi mi araştırdın?"

"Dersimi iyi çalıştım diyelim," dedi Ayşem keyifle. Doğan'ı kapıda görünce keyfi ikiye katlandı. "Doğan'ın sana selamı var kuzen." Doğan odanın ortasına gelirken

kim dercesine bir bakış attı. "Rüzgâr," dedi Ayşem sessiz bir tonda.

"Benden de ona söyle," dedi Rüzgâr.

"Söylerim. Senden haber bekliyorum, Duru'ya selam söyle." Telefonu masaya bırakıp ayağa kalktı. "Neredesin sen?" dedi ters bir sesle.

"Dışarıda, orada burada..." dedi ayakta duran adam. "Hesap mı vereceğim?"

Masanın etrafını dolanan Ayşem adamın karşısında durdu. "Bana vermeyeceksin de kime vereceksin? Sabahtan beri yoksun. Dün gece de eve gittin inşallah?"

"Kıskançlık mı seziyorum?" Keyifle kavislenen kaşlarıyla gülümsedi Doğan.

"Belki evet, belki hayır." *Seni görmeye çok alıştım, özlüyorum,* diyemiyordu Ayşem. Hayır, belki de diyebilirdi. O Ayşem'di sonuçta. Kafasına estiği gibi davranmak ona özgüydü. Omuzlarını indirdi. "Sanırım seni özlüyorum." İtiraf etti yumuşacık bir sesle. Gözlerini Doğan'dan çekti.

"Beş yıl sonra mı? Hiç inandırıcı gelmiyor." Sert bir çehreye büründü Doğan. Ayşem'in pişmanlığı vahşi bir zevk veriyordu Doğan'a. "Ben de seni çok özlüyordum ama sen bunu hiç umursamadın."

Eliyle alnını ovalayan Ayşem adamın ayaklarına baktı bir süre. "On sekiz yaşında gitmekle yirmi üç yaşında dönmenin arasındaki düşünce uçurumundayım, yorma beni." Gök mavisi gözlerini Doğan'a çevirdi.

Bir süre kadını inceleyen Doğan, gücünü bir ayağına verip kıpırdandı. "Sen gittiğinde ben yirmi beş yaşındaydım, bugün senin hissettiğin özlemi dibine kadar yaşadım."

"Ya şimdi, özlemiyor musun beni, görmek istemiyor musun?" Cevaba hiçbir zaman hazır olmayacaktı.

Mahzun yüzüne yayınlan pembeliğe baktı bir süre. Ne dese kâr etmiyordu. Ayşem'e ne öfkesi geçiyor ne

sevdası bitiyordu. Kadının kızgın hâli onu da kızdırıyor ama bu hâli içine oturuyordu. Ayşem bir dertti, dermanı da yine kendinde aratıyordu.

"Etrafımdan hiç kaybolma Ayşem." Tutku, hasret dolu ses tonundan dökülen sözler genç kızın tüm tüylerini diken diken etmişti. Özlemle, pişmanlıkla kavrulmaya yüz tutuyordu artık. Yapması gerekenler için hayatındaki en önemli insanı harcadığı hissi her gün daha çok kendini gösteriyordu.

"Olur," dedi zoraki bir gülümsemeyle. Kendi kendine kırılırdı insan, Ayşem de kendine darılmıştı Doğan'a yaptıkları için. Odaya birinin girme ihtimalini düşünerek çok hızlı davrandı. Uzanıp adamın omzundan destek aldı iki eliyle. Doğan'ın yanağına kısa bir öpücük bırakıp neşeyle geri çekildi.

Sevdiği dudakların kendine dokunmasıyla mest olan Doğan da genç kıza sevgiyle baktı. "Beş yıl için fazla kısa oldu. Ben daha uzun öpücükler istiyorum."

"İdare et, bir ara sana uzun uzun tattırırım, babamla annem bugün İstanbul'a gidiyor. Babam eşyalarını toplu-yor olmalı. Her an içeri girebilir."

"Haberim var. Size ev bulma konusunu da bana pas-ladı."

"Ama bana buldum demişti"

"Buldu, ben buldum. Bugün onunla ilgilendim. Gerçi pek buldum denemez ama... Neyse."

"Nerede, nasıl?" Ayşem heyecanla yerinde zıpladı. "Dedem biraz bozuldu ama ona da mantıklı gelince ses etmedi."

"Buraya çok yakın, akşam götüreceğim seni," deyip göz kırptı Doğan. "Belki şu uzun sürecek tatlıdan da alı-rım biraz."

Şuh bir edayla saçlarını geriye attı koltuğuna doğru yürürken, "Bakarız. İsteyenin bir yüzü, vermeyen Ayşem olsun."

"Alıcı benim, Gökyüzüm. Bunu hep unutuyorsun. Vermemek gibi bir şansın yok. Başta öyle anlaşmıştık. Sen izinleri kaldırdın malum." Kaşları havada, bir ima bariz belliydi.

"Asla!" Ayşem ellerini havaya kaldırıp teslim oldu. "Unutmak yok. Aman da pek uysal günündeymiş sevgilim." Havadan attığı öpücükle gülümsetti.

Gülerek başını sağa sola salladı Doğan. "İyi, ben biraz çalışacağım. Görüşelim."

"Görüşeceğiz elbet."

Kapıdan çıkan adamın endamına bile hayrandı. Gözlerinden kalpler fırlayarak izliyordu gidişini. "Sen istedin de ben vermedim mi?" diye mırıldandı kendi kendine.

Pamuk tomurcuğunu iki parmağı arasına sıkıştırıp eğildi Helin. Ürününü dikkatle inceliyordu. Hasat zamanı yaklaşıyordu, ilaç sıkılması gerekecekti pamuklara. Yeşil yaprakları kuruyacak ki bu en sevdiği görseldi, ürünler toplanmaya başlanacaktı. Kendi fabrikalarından yine pek çok başka ürüne dönüşerek ülkenin her bir yanına dağılacaktı. Doğrulup dosyasına unutmaması gerekenleri not almaya başladı. Biraz acelesi vardı, anne ve babasını yolcu etmeye gidecekti. Sarı kumral karışımı saçları hafif bir meltemle havalanıyordu. Buğday teni güneşi en güzel yansıtan parlaklığıyla capcanlıydı. Ela gözleri, bir ileri bir geri hareket eden kalemi takip ediyordu. Dudakları kımıl kımıl hareket hâlinde hem düşünüyor hem de seslice tekrar ediyordu.

"Endamına yandığım." Sesle yerinden sıçrayıp, sesin sahibiyle göz devirdi. "Endamımdan sana ne Fikret?" dedi ters bir şekilde. Son notunu da yazıp dosyayı kapattı.

Fikret aşkına can vereceği kıza bakıp iç geçirdi. Ne kadar da inattı bu Altunhan kadınları... "Öyle deme Helinim, ölüyorum sana kızım... Gör artık beni."

"Görüyorum, bak." Adama gözlerini kocaman açıp baktı. "Ama gördüğüm sadece bir erkek. Anlamıyorsun ki sen, benden sana yâren olmaz." Fikret'in umursamaz bakışlarındaki şımarıkça oynaş eden kıvılcımlar sinirine dokunuyordu. "Sende kafa yok mu? İstemiyorum seni!"

"Kafam senle dolu, başka birine bakamıyor. Aslında beni istiyorsun ama kendine itiraf edemiyorsun." Helin'in şaşkınlıkla açılan ağzına baktı gülümsedi.

"Hayırın anlamını öğretmedi mi annen sana?"

"Hayırda hayır vardır ceylanım. Atalarımız ne demiş, can çıkmadan umut kesilmez!" Elleri cebinde olan adamın kendinden emin, asla pes etmeyen hâliyle delirme noktasına gelen Helin ayağını yere vurdu. "Varmam sana! Kes umudunu, bir eve bir gelin yeter! Sevmiyorum seni, sev-mi-yo-rum," dedi hece hece, sertçe.

Başını gökyüzüne kaldırdı Fikret. Yüzünde tatlı bir tebessüm hep vardı. Dudaklarını sağa sola oynattı. Nefesini ciğerlerine alırken Helin onun yakışıklı yüzünü kısık gözlerle izliyordu. Adamın kendine çevrilen açık kahverengi gözleriyle kendi elaları buluştu. Bir saniyede burnunun ucunda biten adamın kendini hissettiren yoğun varlığıyla başını geriye çekti.

"Se-ve-cek-sin!" dedi Fikret dişleri arasından, kendinden çok emin ifadesiyle.

Bedenini hızla geriye kaydırdı genç kız. Etrafta çalışanlar dolanıyordu. Burada bu densiz adamın ne yapacağını kestiremedi. "Aç avucunu yala Küçük Ağa." Uzak

mesafeden adamın yanından geçip arabasına bindi. Bu deli adamdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu ama her geçen gün daha çekilmez oluyordu. Belki Doğan'a şikâyet edebileceğini aklından bir saniye geçirmişti.

"Kızlarım sana emanet." Doğan başını eğip onayladı. "Gözün arkada kalmasın abi, gözüm gibi bakarım."

Havaalanında kenara çektiği adama bakarken içinde tutmasının bir sebebi olmadığına karar verdi Tahsin Bey. "Ayşem... Aranızda bir şey var, senin bakışlarından belli, onun gülüşünden."

Donup kalmıştı Doğan. Bu kadar açık ettikleri hiç olmamıştı. Dudakları bir şeyler söylemek için kıpırdamış olsa da hiçbir şey diyemedi. Gözlerini kaçırıp başını yana çevirdi.

"Yanılmamış olmama sevinmiş olmam bir babaya hiç yakışmadı ama aklımda binlerce soru var, Doğan. Cevapsız ve cevap verilse bile beni tatmin etmeyecek."

Bir babaya ne diyebileceğini düşünüyordu. *"Kızını çok seviyorum ama o gitti ve her şeyi berbat etti. Geldi ve hiç gitmemiş gibi hiçbir şey olmamış gibi eskiyi tekrar istiyor."* Yıllarca, *"abi"* dediği adamın kızıyla arasındaki muhabbeti fark etmiş olması da ayrı sıkıntı oluşturmuştu içinde. Kendini kötü hissetti. "Ona zarar verecek her şeyi kendime çekebilirim, onun üzülmesine izin vermem." En sonunda adamla gözlerini buluşturdu.

Tahsin Bey duruşunu bozmadı. Tereddütler silsilesi geçiyordu gözlerinden. "O, hanımağa olacak son kişi, Doğan. Onu bir konağa kapatamazsın, ayağına bir zincir vuramazsın. O buralara fazla, sen buraya lazımsın."

"Farkındayım, öyle bir isteğim hiç olmadı."

Kalkacak uçak için yapılan anons sayesinde kurtulmuştu Doğan. Ağabey olarak konuşmak başkaymış, sevdiği kızın babası olarak konuşmak bambaşka. Ensesinden birkaç damla ter indiğini hissetti.

"Konuşuruz yine. Ben sizin arkanızdayım, benden yana bir tasanız olmasın. Hoş Bekir Babamın da arayıp bulamadığı şey, ondan da sıkıntı olmaz."

Doğan yine sessizce başını salladı. Ağa olmakla küçük olmak arasındaki farkı saygıyla kapatmayı biliyordu Doğan. Okumuş, eğitim görmüş olmasıyla çok bir bağlantısı yoktu aslında. Babası bir ağaydı belki ama kardeşlerine de son derece saygılıydı. En çok Bekir ağabeyini severdi, en çok ona hürmet ederdi. Bazı şeylerin diplomaya ihtiyacı yoktu. Doğan da ailesinden önce saygıyı öğrenmişti.

İki kız da babalarına ve annelerine sıkıca sarılıp geriye çekildiler. "Bizi arayın," dedi Helin. O hiç annesinin yanından ayrılmamıştı. Ayşem alışkındı ama Helin değildi.

"Ararız kızım, birbirinize iyi bakın. Siz de beni her gün arayıp nasıl olduğunuzu anlatın," dedi annesi.

"Uslu dur Ayşem." Babasına dudaklarını büzerek kırılmış gibi baktı. "Hiç öyle bakma, Doğan olmasa seni burada bırakıp asla gitmezdim."

Ayşem'in gözleri Doğan'a kaydı. Gergin duruşuna bir anlam veremedi ama alırdı ağzından nasılsa. "Uçak kaçacak baba, söz uslu duracağım." Babası giderken ardından dilini ısırdı. Uslu durmak için artık çok geçti.

Araçların yanına geldiklerinde Helin kendi arabasına yöneldi. "Ben Harran'a geçiyorum. Kızları eve bırakacağım, eşyalarımı toplayacağım. Sen?"

"Ben eve geçip bir bakayım, henüz görmedim. Gelirim ben de, sen de gel, evi görmedin ki?"

"Kızlar bekliyor, yarın artık." Helin ablasını ve Doğan'ı ardında bırakıp gaza bastı.

"Ben seni takip ederim." Doğan'a bakmadan sarf ettiği sözlerin ardından açtığı kapıyı geri kapattı Doğan. Çatık kaşlarla döndüğü adama soru dolu gözlerle baktı. "Ne oldu?"

"Araban kalsın, yarın alırız, benimle gel." Kumandayla arabayı kilitleyip Doğan'a döndü. "Olur. Ama sende bir şey var, ne oldu?"

"Konuşuruz." Elinden tuttuğu kızı kendi arabasına bindirip yerine geçti. Ayşem telefon görüşmelerini yaparken o sadece Tahsin Bey'in sözlerini düşünüyordu. *"O konağa kapatabileceğin son kişi."* Bunu biliyor olmasıyla duyması arasındaki farkı düşünüyordu. Evlendiklerinde ki bu bir gün elbet olacaktı, buraya hiç uymayan bir hanımağa profili çizecekti Ayşem. Anne babasına anlatsa bile anlamayacak olan çok kişi vardı.

Lüks sitenin güvenliğinden geçtiklerinde Ayşem etrafını inceliyordu. Büyük harflerle "KARACADAĞLI" yazısını görünce gülümsedi. Tahsin Bey kendi yaptıkları özel güvenliği olan dairelerden biri olmasını özellikle tembihlemişti Doğan'a. Doğan'daki gergin havanın bir türlü dağılmıyor olmasına iyice meraklanmıştı. Onuncu kata çıkmışlardı ama Doğan hâlâ derin düşünenler arasında kısa cevaplar veriyordu. Kartla açtığı kapıyla ışıkların da yandığı daireye adım attı Ayşem. Doğan da arkasından girip kapıyı kapattı.

"Ama bu ev eşyalı," dedi şaşkınlıkla.

Modern tarzda ve koyu renklerin hâkim olduğu evin görseli oldukça iyiydi. Beğendiğini ifade eden bakışlarıyla evin içini gezmeye başladı. Uzun koltuğa kendini bırakan Doğan, Ayşem'in gezintisini bitirmesini bekledi.

En nihayetinde cıvıl cıvıl sesiyle kendine yaklaşıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp dizlerini altında toplayarak oturdu Doğan'ın yanına. "Bayıldım, sen mi seçtin bunları, ne ara yaptınız?"

"Birkaç gün oldu." Zoraki tebessümüyle genç kıza kilitlenmişti. Güzeldi Ayşem, sarı saçları, gök mavisi gözleri, beyaz teniyle göz alıcıydı.

"Senin neyin var Doğan, havaalanından beri gerginsin?" Adama yaklaşıp Doğan'ın yüzünü elleri arasına alıp, parmaklarını çıkmaya yüz tutmuş sakallar üzerinde gezdirdi. Yeşil gözleri kızın mavi gözlerinden ayrılamıyordu. "Baban..."

"Babam?" Ayşem'in düşünceleri gibi bakışları da karıştı.

"Benim bakışımdan, senin gülüşünden anlamış."

8. Bölüm

Vurgun Yedirten

Ateşten çekercesine bıraktı adamın yüzünü. Mavi gözleri kabına dar gelirken nutku tutuldu. Kendince çok uzun yıllar ama Doğan'la geçen beş buçuk senenin sonunda babası fark etmişti. Kesin annesi de biliyordu. "Nasıl?" Dizini kırıp Ayşem'e döndü Doğan. "Çok şairane oldu aslında." Hafifçe gülümsedi. "Benim bakışımdan, senin gülüşünden. Artık nasıl gülüyorsan..."

Adamın eğlenen yüzü ona kendiyle dalga geçtiği havası vermişti. "Yalan söylüyorsun."

Doğan başını sağa sola salladı. "Hayır, aranızda bir şey var, dedi." Olumsuz sözler aklına gelince yine suratı düştü Doğan'ın. "Aramızdaki farkı o kadar güzel özetledi ki hayran kaldım."

"Fark mı?"

"Evet." Doğan'ın sıkıntısı kendi derdiydi. Babasını biraz kenara almayı seçti şimdilik. Adama yaklaşıp ellerini tuttu. "Senin moralin o yüzden bozuldu. Ama ne demiş olabilir ki?" Avuçları arasındaki ince parmaklarla oynamaya başladı Doğan. Bakışları ikisinin birleşen ellerindeydi. "Senin hanımağa olacak son kadın olduğunu... Ve bunda haklı olması..."

Gözleri kısılan kadın ellerini hızla çekti sevdiği adamın ellerinden. "Öyle mi, bana hiçbir şey sormadan bu

karara nasıl vardınız? Kızımdan uzak dur da dedi mi sana? Hemen uygulamalısın, zaten boşuna bozulmamış suratın." Yaklaştığı adamdan ışık hızıyla uzaklaştı. Koltuğun kenarına sıkıştırdı bedenini. "Biri demiş biri inanmış, Ayşem'e ne hacet." Kendi kendine söyleniyordu.

"Yalan mı?" Sesini yükselten Doğan'a baktı koyulaşmış gözleriyle. Öfke ne değişik bir şeydi. İnsanın önce gözlerinden firar ediyordu. "Cevabım yok. Sen kararını vermişsin. Bana ne demek düşer ağam."

Doğan göğsünü şişiren nefesini saldı. Tersine mi anlamıştı, Doğan mı izah edemiyordu? "Ne kararı vermişim ben?" Sakinlikle sorduğu soruya Ayşem omuz silkti. Önüne bakıyordu. Pencerenin perdelerini hiç beğenmemişti. Oracıkta aklından geçirdi.

"Sen beni ardında bırakıp giderken de böyle bir şeyler dememiş miydin? Baban da senin gibi düşünüyor. Bir baba olarak buna hakkı var."

Ayağa kalkıp ayakkabılarını ayağına geçirmeye çalıştı ama sinirden titriyordu. Doğan da onunla ayağa kalktı. Ayakkabılarını giymesine engel oldu. Dirseğinden tuttuğu kızı kendine bakmaya zorladı. "Söyle, yalan mı?"

"Ben o zaman on sekiz yaşındaydım, şimdi yirmi üç! Aklım yeterince büyüdü. Kendi kararlarımı alacak yaştayım. Ben hanımağa olmak değil, senin karın olmak istiyorum." Adamın yüzüne öfkeyle bağırdı. Babasına değildi bu öfkesi. Bir cümleye kanmış, kendinden vazgeçecek adamaydı.

"Aynı şey değil de ne Ayşem?" dedi bitkin sesiyle Doğan.

"Sen cümledeki özneyi anlamadın Doğan Ağa. Senin karın olmakla aynı şeyse ben o yolda yürürüm ama sen kararını vermişsin." Kolunu hızla çekip aldı adamın par-

makları arasından. Arkasını dönüp ceketini çıkardı. "Gidersen sevinirim."

"Ya sabır!" çekti seslice Doğan.

"Allah versin." Ayşem az önce keşfettiği yatak odasına hızlı adımlarla ilerleyip girdi, kapıyı sertçe kapadı. Ellerini havaya kaldırdı, ses tonunu hiç düşürmedi. "Ben bilmiyorum sanki başıma nelerin geleceğini. Size sordum mu, yok! Biri davulcu biri zurnacı, çal oyna." Odanın ortasında bir ileri bir geri öfkeyle yürüyor, hiç susmadan söyleniyordu.

Kapının önünde dikilen adama öfkeyle baktı. En az kendisi kadar öfkeliydi, bu hiç iyiye işaret değildi. "Git artık." Daha fazla konuşursa ağzından kırıcı sözler çıkacak, içini yakan sözler duyacaktı.

Ayakkabıların çıkardığı sesler beyninde yankılanıyordu. Doğan yeri sessizce inletiyordu. Arkasında durduğuna hiç şüphe yoktu ki yoğunluğu çoktan iliklerine işlemişti. "Ben kararımı verdim, bu doğru," dedi Doğan, sert ve sessiz tonda.

"Allah mesut etsin," derken bile dili yanıyordu.

"Âmin." Gülümsediğini hissettiği Doğan'ın, kaşları çatık arkasına döndü. "Sen benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayır, sen fazla gerginsin. Konuşmanın geri kalanını dinlemedin. Babanı da Türk filmlerindeki kötü baba yaptın bir anda. Hiç yakışmadı."

"Babamı karıştırma! Ben sana kızıyorum, moralinin bile bozulmaması gerekiyordu. Yapamaz dedin kendi kendine. Ayşem benimle olamaz. Çelişkiye düştün, *ama* dedin."

"Demedim Ayşem," diye bağıran adamın sabrı sınanıyordu. "Kendi kendine kurmayı bırak. Hem suçlusun hem güçlü. Giden sendin, gelen sen! Ne istiyorsun, nikâhı basayım mı? Hazır mısın Karacadağlı olmaya?"

Değildi. Henüz hiç değildi. Adama kaçamak bakışlar attı. "Sürekli yüzüme vurmaktan vazgeç! Gitmeliydim, gittim. Belki seni ardımda bırakarak hata yaptım ama küçüktüm! On sekiz yaşında birinden ne bekliyordun? Kırıcı oluyor artık."

"O hâlde beni kazanmaya çalış! Ben de buna kanayım, eskisi gibi sarıp sarmalayayım seni."

Yutkundu Ayşem. Gözlerini tekrar kaçırdı. "Buna izin vermiyorsun." Sözleri geveledi ağzı içinde. "Mesafeyi kaldırmıyorsun."

"Neden biliyor musun? Sen benden bir şey gizliyorsun. Amacın sadece ben değilim ve bu her neyse beni kullanacağını düşünüyorum."

"Asla!" Adama bir adım yaklaşıp ellerini sert bedene yasladı. "Yanlış düşünüyorsun."

Başını tavana kaldırdı Doğan. Yeterince kızamıyor olması onu daha fazla kırmaktan korktuğu içindi. Kızın elleri arasındaki göğsünü nefesle doldurup boşalttı. "Bir şey saklıyorsun ama beni kullanmayacaksın, öyle mi?" Başını indirip kendine mahzun bakan mavileri izledi. Gözleri dolmuştu genç kızın. Sorma, diye yalvarıyordu adeta, *sorma!*

Ayşem'in yüzünü elleri arasına alıp kıza doğru eğildi. Kapanan gözlerinden akan birkaç damla yaş ellerine bulaşmıştı. Aşkta, âşığın yerini kimsenin almadığı gibi hüznü de kimse çekip çıkaramıyordu bedenden. İki gözünden yavaşça öptü kadını. "Ayşem..." Elleri arasındaki kadının titrediğini hissetti. "Hiçbir şey sorma bana." Çatallaşmış sesiyle zorla konuştu Ayşem. "Ben yanlış bir şey yapmadım, yapmayacağım da bunu bil sadece."

Tartışmanın verdiği yorgunlukla gülümsedi Doğan. Hep inattı ve öyle kalacaktı. "Ben öğrendiğimde başına nelerin geleceğini biliyor musun?" Islak gözlerini açarak

adamın yeşil tanelerine baktı. "Ne yapabilirsin ki bana? Senden bana bir kötülük gelmeyeceğini herkes bilir. Beni neyle tehdit ediyorsun?" Tekrar amazon ruhunu giyinen kadına bakıp dudağının ucu kıvrıldı. Parmaklarıyla kızın yüzünü okşadı. "Ben öğrendiğimde sana acımayacağım."

Başını geriye çekti ama adamın ellerinden kurtulamadı. Doğan'ın yüzünden ne anlatmak istediği okunmuyordu. Daha çok eğlenir bir havası vardı.

"Ne demek istediğini anlamadım."

Ayşem'i kendine çekerek yüzündeki elleri indirdi. Bir elini incecik bedene sararken, diğerini başak sarısı saçlara daldırdı. "İşte o gün Karacadağlı olacaksın!" Ayşem'in gözleri dehşetle açılırken tek düşündüğü o günün hiç gelmeyecek olmasından korkmasıydı.

Bir yola çıkmıştı ama o yolda nereye varacağını bilmiyordu, ne zaman varacağınıysa hiç bilmiyordu. Doğan'la bir sonunun olduğundan ilk defa şüpheye düştü ama bunları daha sonra düşünecekti. Bedeninin sıkıca tutulması, ayaklarının gerçekten yerden kesilmesi, aklının uzak bir diyara tatile çıkmasının tek sebebi tadını deli gibi özlediği adamdı. Aşktı, âşıktı ve âşıklar yolunu kendi bulabiliyordu. Emir almaya kapalı, aklına eseni yapmakta kimseyi dinlemezdi.

"Sen başımın belasısın ama güzel bir belasın. Engel olamıyorum."

"İkimiz de deliyiz," diye fısıldadı, Doğan'ın dokunuşlarıyla kendinden geçip başını arkasına bıraktı.

"Sen akıl işi değilsin Ayşem, akla zararsın. Zararın neresinden dönmeliyim?" Arkasına yatırdığı başını kaldırdı. Gülümseyen bir yüzle kendini izleyen adamın kendiyle yine alay ettiğini fark etti. "Burasından." Az önce hızını kaybeden dokunuşlar farklı bir ton atıp ateşi körükledi ama Doğan ona uymayacak kadar zekiydi.

Gülperi...

Önüne oturttuğu kız kardeşinin kendisi gibi siyah olan saçlarını tarıyordu Gülperi. Tarağı yukarıdan aşağı usulca indirirken aklı her zamanki gibi günler önce vatani görevini yapmak için giden sevdiğindeydi. Günlerdir kendine gelemiyordu. İlk günler tüm gün boyunca kendini sıkıyor, gece yatağına girince sessizce ağlıyordu. Ta ki ağlamaktan yorgun düşüp uykuya dalana kadar.

Ayşem olmasa içinde tutarak öleceğini hissediyordu. Annesinin gözünden kaçtığını düşünüyordu Gülperi ama işin aslı hiç öyle değildi. Kızının ruh gibi dolanması kadını düşündürüyordu ama bir sonuca da varamıyordu. Ayşem'le çıkıp tek döndüğü zamanlarda şişen gözlerini Gülperi saklıyor sanıyordu ama annesi her şeyi görüyordu.

"Abla acıttın." Ciyaklayan kızın sesiyle irkildi. Tarak elinde kaldı, gözleri korkuyla açıldı. "Ne bağırıyorsun Gülefşan!"

Kendine dönen on dört yaşındaki kız ablasına inanmaz gözlerle baktı. "Abla derimi yüzüyordun?"

Gülperi omuzlarını indirdi. Özlemi onu kendi olmaktan çıkarıyordu. Tarif edemiyordu ki Agâh'ın olmadığı yerde zor nefes aldığını. "Tamam, gel. Öreyim de bitsin."

Efşan arkasını dönerek tekrar ablasının önüne oturdu. On dört yaşındaydı Efşan. Henüz yeni sivrilmeye başlayan bedeni hâlâ bir çocuk olduğunu işaret ediyordu. Saçları bir ileri bir geri giderken, "Abla?" dedi incecik sesiyle. Annesinden aldığı mavi gözlerini iyi ki ablası görmüyordu. 'Belki bana da anlatır,' düşüncesiyle utana sıkıla sormuştu kız.

"Buyur," diye yanıtladı kızı Gülperi.

"Bir yerin mi ağrıyor?" Saçları örmeye devam eden genç kız, "Yok, neden?" dedi.

"Geceleri ağlıyorsun, başın mı ağrıyor yoksa?" Son örgü tutamı kızın elinde dondu kaldı. Alelacele geri toplandı. "Ha evet, bazen de karnım ağrıyor ama sen anneme söyleme, telaş yapmasın." Saçın ucuna tokayı yerleştirip ayağa kalktı. "Ben işlerimi yapayım, hadi sen de çamaşırları topla." Evin içine kaçtı Gülperi.

Annesinin pencere kenarından kendilerini duyduğundan bihaberdi. Kırklı yaşlarına yaklaşmış, saçları hafiften beyazlaşmış, yüzündeki çizgiler yaşının çok ilerisini gösteren, elleri güneş yanığı dolu olan Dilan Kadın kapının önünden geçen kızına seslendi. "Gülperi..."

Gülperi'nin adımları havada kaldı. Korkuyla döndü annesine. "Efendim anne?"

"Gel yanıma." Kadın divanın üzerinde tespihini çekmekle meşguldü. Gülperi'nin rengi atarken ayaklarını sürüyerek annesinin karşısında durdu. "Tereği toplayacaktım ama..." dedi gözlerini kaçırıp.

Mavi gözlerini kızına diken kadın yanını işaret etti. "Otur, yaparsın sonra." Gülperi ölecekmiş gibi hissetmişti. En ağır biçimde oturdu annesinin yanına. "Sende bir şey var! Uzun zamandır var ama bu hâlin başka."

Telaşa kapılıp oturduğu yerde kıpırdadı. "Yok, anne, ne olsun ki? Canım sıkılıyor sadece." Titreyen sesine hâkim olamamıştı.

Annesi kızına baktıkça bunun bir can sıkıntısı olduğunu kavrıyor ama nedenini bilemiyordu. Aklına bir şey geliyor ama dili de dönmüyordu sormaya. Sevdanın gizlice yaşandığı toprakların kadınlarıydılar. Rahatça diyemiyordu ki kim var kalbinde diye.

"Öyle olsun, git topla tereği." Gülperi yerinden ok gibi fırladı. Odadan çıkıp kendini mutfağa atığında alev alan

yüzünü eliyle serinletmeye çalıştı ama olmayınca eski, kırıldı kırılacak musluğu açıp elini suya tuttu. Soğuk ellerini yüzüne sürüp derin nefesler aldı. Hâli o kadar kötüydü ki yine ve yine aklına Agâh geldiğinde gözleri doldu.

"Gülperi." Kapının önünde bağıran Ayşem'in sesiyle yüreği ferahladı. Mutfak kapısından başını uzatıp baktı. Kapıda annesiyle konuşuyordu.

"Dilan teyze, Gülperi nerede?"

"İçeride Ayşem, hâli pek iyi değildir, sen bilir misin neyi var?"

Ayşem karşısındaki kadından gözlerini çekmedi. O bu işte oldukça ustaydı. Sonuçta kalbinde sakladığı biri vardı ve bunu kimse göremiyordu. "Biliyorum." Ayşem'e bakan Gülperi gözlerini açarak yutkundu.

"Neymiş?" Dilan Hanım, Ayşem'e odaklanmıştı.

"Burada hiçbir şey yok, biz de genciz hani ya... Şehre gitmek istiyoruz, sinema gibi şeyler... Tüm tatili burada geçiriyoruz Dilan teyze inan ben de çok sıkılıyorum. Gülperi olmasa ne yapardım hiç bilmiyorum." Kızın hızlı hızlı gülümseyerek anlattığı şeylere göz devirdi Dilan Hanım. Ayşem o kadar gerçekçiydi ki inanmıştı. Doğruydu ya, onlar gençti, kendi zamanındaki gibi değildi artık gençlik. İç çekti kadın. "Doğrusun kızım, ne deyim? Ben babasından izin alırım, sen götürür müsün o dediğin yerlere?"

Ayşem kocaman sırıttı. "Babama söylerim, götürür tabii." Kadına sarılıp, ayakkabılarını çıkarıp içeri koştu Ayşem.

Mutfak kapısındaki kızı içeri itip kapıyı kapattı. Gülperi'nin solan yüzüne bakıp öfkelendi. "Topla kendini artık. Annen fark edecek sonra yiyeceksin azarı." Örülü saçlarından çıkan tutamları eliyle sert şekilde itti Gülperi. "Yapamıyorum," dedi ağlamaklı sesiyle. Ayşem kıza bakıp gülümsedi.

"Agâh aradı." Gülperi'nin mutlulukla açılan gözleri kızı bulduğunda suratında da Ayşem'in gülüşünden daha büyüğü oluştu. "Ne dedi?"

"Bir saat sonra arayacak, kendin sorarsın?"

Ayşem'e sarıldığında nefessiz kalıp öleceğini düşünen genç kız zorla kopardı arkadaşını kendinden. "Bırak şimdi beni. İşin falan varsa birlikte yapalım, hemen çıkalım. Burada konuşamazsın."

Günler sonra sevdiğinin sesini duyacak olmasının heyecanıyla havalara uçtu Gülperi. Birlikte tüm mutfağı tertemiz yaparak evden güle oynaya çıkmışlardı. Arkalarından bakan Dilan Hanım, Ayşem'in doğruyu söylediğine bir kez daha inanıp kızının mutlu hâlini başka bir şeye yormaktan vazgeçti.

"Çok belli ediyorsun, bak bana hiç belli ediyor muyum?"

"Elimde değil." Genç kız omuz silkti.

"Elinde olacak Gülperi, yoksa başımız yanacak."

"Onu nasıl özlediğimi anlatamıyorum Ayşem. İnsan kalbinin varlığını hisseder mi? Nefes almaktan bahsetmiyorum." Elini kalbine götürdü. "Sanki burası dile gelmiş gibi beni parçalıyor. Başka bir şey düşünemiyorum, aklımda hep o var."

"Oy ben sana nasıl kıyayım, geçecek bu günler. Bak gör düğününüz olacak, sonra bebekleriniz... Sen de bu günleri hatırlayıp güleceksin."

Yürüyerek ettikleri sohbetin tadını ayrı bir seviyordu Ayşem. Zaman, en iyi dostuyla akıp geçiyordu. Onunla ettiği hiçbir sohbete doyamıyordu.

Derinden bir ses duydu Ayşem. Biri dilinin ucuna bir türkü tutturmuştu sanki. Sesin sahibini merak ederek başını çevirdi. Bir evin duvar dibindeki büyük taşın üzerinde iki kişi oturuyordu. Aralarında konuşarak gülüşen iki

genç adamı da tanıyordu. "Şu ikisinden nefret ediyorum. Sevemiyorum bir türlü."

Göz ucuyla Ayşem'in gösterdiği yöne bakındı Gülperi sonra hemen çekti gözlerini. Yollarına devam ediyorlardı. "Abimin de arkadaşları aynı zamanda. Abimle bir gitmişlerdi. Ben de sevmiyorum ama senin akraban kızım bunlar."

Ayşem omuz silkti. "Ama abin daha dönemedi, bunlar nasıl döndü?"

"Bilmem ama abim izne gelmişti. Demek ki bunlar gelmemiş. Abim de yakında katılır aralarına, beş güne burada."

"Bana kızma ama abinden hiç hoşlanmıyorum. Çok itici biri."

"Kızmam. Dünyayı dar eder bana artık gelince. Okuluma karışmasın başka bir şey istemiyorum."

"Sıkar o biraz! Bekir Ağa'dan laf yemek istemez herhâlde." Günler sonra ilk defa kahkaha attı Gülperi. "Bence de istemez."

Arkadaşını güldürdüğü için kendi de keyiflenmişti. "Sana gülmek çok yakışıyor Gülperi," dedi kızın omzuna kolunu atarken. "Hep gülmelisin sen."

"Sana daha çok yakışıyor Ayşem. Senin de yüreğine kadar güldüğünü görmek istiyorum."

"Ah, olacak bir gün." Telefonu çalmaya başladığında Gülperi'nin kalbi kanat çırpan kuşlar gibi dalgalanmıştı. Hızlı adımlarla kimsenin olmadığı bir köşeye geçtiler. Ayşem telefonu açıp kulağına götürdü.

"Ne vardı Agâh Bey?" Gülperi'ye tatlı tatlı eziyet ediyordu. Kız gözlerinin içine bakıyordu telefonu verse diye. "Yanımda, az benimle de konuşsaydın, ben senin bacın değil miyim?"

"Ver şunu." Kızın kulağındaki telefonu çekip aldı Gülperi. Kendi kulağına götürürken gülümsemesi bir

anlam kazanmıştı. "Agâh..." Sesinden hasret akan genç kızın karşıdan aldığı sesle gülüşü bulutlara uzanmıştı.

Sabah uyandığında yanında olmayan adamın kokusu sinmişti yatağa. Neden gittiğini düşündü ama o Doğan'dı, elbet bir bildiği ya da düşündüğü vardı. Her zaman sevildiğini biliyordu Ayşem, bilmişti, bilmeye de devam edecekti ama bu Doğan'ın yaşanılanları hasıraltı edeceğini göstermiyordu.

Aksine...

Doğan artık bilenerek gelecekti üzerine. Her anını kollayacaktı ve belki en sonunda anlayacaktı. Sıkıntıyla örtüye sarınıp yan döndü, güneş henüz doğuyordu. Ayşem biliyordu ki içindekileri anlatsa Doğan ona asla yardım etmez, hatta engel olur, yapamadıkları nikâhı da bir saatte hayata geçirirdi, bu da Ayşem'in istediği son şeydi. Şimdi o bir hanımağa değildi, sadece Ayşem Altunhan'dı, o kadar. Karacadağlı soyadını aldığı gün birçok şeyi ellerinden alırlardı. Dikkat etmesi gerektiğini bir kez daha vurguladı kendine. İki arada bir derede kalmıştı, ne yârdan ne inadından geçebiliyordu. Bugün düşündüğünde yıllar önce Doğan'ı terk ederek kendine ve sevdiği adama en büyük kötülüğü yaptığını hissediyordu.

Bazı şeyler bazı yaşlarda çok kolay geliyordu, bunu anlamıştı. Pişmanlığı gidişine değil, Doğan'ı ardında bırakışınaydı. "Kaç yaşından beridir seviyorum ben bu adamı?" Kendi kendine sordu. Yanıt veremiyordu kendine çünkü kendisi de bilmiyordu. "Beş, yedi, on..." Gözlerini kapatıp soluğunu dışarı saldı. "Ve bırakıp gittim, o da başka kadınlara gitti. Ben olsam terk edilen, neler yapardım Allah

bilir." diye geçirdi içinden. Gelmiş geçmiş kadınları kıskanıyordu belki ama ona kalkıp da, "Bunu nasıl yaparsın?" diyecek yüzü yoktu. Kendinden önceleri olduğuna zaten emindi. Doğan gibi bir adamdan beklenecek en son şeydi bakir olması. Adamın geniş göğüs kafesi, uzun boyu, kollarındaki o kaslar... Tek koluyla bile kendi gücüne denkti Doğan. Ya o yakışıklı suratı...

"Ah..." diye inledi sırtını yatağa devirip. Tavana bakıp iyi bir şey çıkarmaya çalıştı bu aklındakilerden. "En azından tecrübe sahibi," diye mırıldandı. "Acaba Urfa'da kiminle kırıştırıyordu?"

"Çok mu önemli?"

Sesle irkilip sıçradı. Gitmiş olduğunu düşündüğü adamı yarı çıplak karşısında görünce yutkunarak örtüyü başına çekti. Yakalandığına utanacak değildi. Ayşem'in pek utanmayla arası olduğu söylenemezdi ya da pek utanacak işler yapmazdı. "Hayır, değil ama kim olduğunu söylersen dikkat ederim." Örtünün altından boğuk çıkan sese gülümsedi Doğan. "Neye dikkat edeceksin?"

Örtüyü üzerinden atıp doğruldu Ayşem. Yemyeşil göz bebekleri dün geceye nazaran çok sakindi. Kıskançlıkla koyulaşan mavileri adama fena dokunuyordu. "Seri katile bağlayıp tek tek öldüreceğim o kadınları, bilmeliyim ki masumların canı yanmasın."

"Sabah sabah bu hırçınlığın neden? Sana dokunmuyorum diye mi?"

"Evet," diyen iç sesine ödül verecekti Ayşem. "Ne alakası var şimdi? Hem annen olacak hanımağa düğün sabahı kapıda çarşaf diye inlerse o gün bil ki başımız büyük dertte. Ama..."

Doğan kaşlarını havaya kaldırıp kıza baktı. "Annem olacak hanımağa?" dedi şaşırmış bir tonla. "Annemden hoşlanmadığını bilmiyordum."

Ayşem omuz silkti. "O benden hoşlanmıyor, seni bana yakıştırmıyor sanırım. Benim gibi şehirli kızı ne yapsın annen? O istiyor ki ağzını bağlayıp gelinlik edecek bir kız. Bütün gün mutfakla ilgilenip altınlara bürünüp gelene gidene nam yapa..."

"Tamam." Doğan elini kaldırıp kızı susturdu. "Yapanın gücüne kuvvet Ayşem ama sakın! Ben öyle birini istemiyorum, isteseydim çoktan evlenirdim."

"Ah ne kadar güzel söyledin esmer yârim." Dizleri üzerine doğrulup Doğan'a yaklaştı.

"Esmer yârim?" diye tekrar etti Doğan.

"Doğan sabah sabah gözüme nasıl tatlı göründüğünü bir bilsen... Erimiş çikolata gibisin. İçime içime akıyorsun." Adamın çenesine dudaklarını bastırıp hafif sakallarını okşadıkça Doğan içinden sabır çekiyordu.

"Sen bir de kendini görsen, bal gibisin."

"İyi işte kaymak olayım sana, gel etme iki dakika eğleneceğiz şunun şurasında." Mahzun mahzun baktı.

"Ayşem..." Kendini sıkarak dişleri arasından fısıldayan Doğan için hayat şimdi işkenceydi. "Deneyim sıfır ama baştan çıkarmada yüz aldın, otur şimdi."

"Ve bir reddediliş daha, sen isteyince de ben aynen böyle yapacağım."

Kendini beğenmiş gülüşüyle baktı kıza. "Ben isteyeceğim zamanı bilirim ama sen ne zannediyorsun? Ben seni isteyeceğim sen bana hayır diyeceksin, öyle mi?" Geriye çekilen Ayşem kollarını göğsünde bağladı. "Aynen öyle, kendini beğenmiş Akın Ağa."

"Şimdi de Akın olduk, Doğan'a ne oldu?"

"Böyle giderse tarih olacak Doğan."

İri yarı bedenin üzerine gelişiyle yalancı bir ruh hâline girdi Ayşem. Kendini yatak başlığına verdi. Doğan'ın bu

şekilde, tutkusuyla gelmesini seviyordu. Hep cesur kadını oynamak bazen sıkıcı olabiliyordu. Yaklaştıkça artan sıcaklıkla nefes aldı, bakışları genç adamın üst bedeninde gezindi. İç geçirdi, kendi bedenindeki ayaklanma Doğan'ın iradesinin yanında sıfırdı. Yakışıklı suratına kendine yaklaştıkça azalan havayla, dudakları arasından sakince nefes almaya çalıştı.

"Tarihin en dalgalı sayfası yaparım seni, benimle oynama!" Koyulaşan yeşil gözler, o boğuk ses tonuyla gerçek bir tutku fırtınası esti içinde genç kızın. Adama doğru başını uzatıp elleriyle adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Oyun çocukların işi, ben seni seviyorum."

Kendine hâkim olmakta her geçen dakika zorlanan Doğan yüzündeki elleri tutup, öpüp ayağa kalktı. "Birlikte çıkmasak iyi olur, henüz erken. Benim Harran'a geçmem lazım." Gömleğini alıp giydi. Ayşem dişlerini sıkarak izliyordu adamı. "Kaç sen ama göreceksin ben kazanacağım. Sen de bayıla bayıla benim olacaksın!"

"Ah ama onurlanıyorum Ayşem, yapma böyle, bana hiçbir kadın böylesi yaklaşmadı." Hırslanan, az sonra fırtına koparacak mavi gözlere sırıttı. "Bu senin farkın, seni bu yüzden seviyorum." Damarına basmaktan vazgeçmiyordu. İçinde bir acı onu bunu yapmasına itiyordu.

Yatakta ayağa kalkıp ucuna doğru ilerlediğinde ancak adamın boyuna denk geliyordu. Parmağını Doğan'a salladı. Dağılmış sarı saçları, mahmur yüz ifadesi gitgide kararıyordu. "Dilini koparırım Doğan, benimle düzgün konuş! Ne demek başka kadınlar böyle yaklaşmadı? Sen beni onlarla bir mi tutuyorsun?"

Sadece laf olsun diye söylemişti Doğan. Her zaman ahlak sahibi biri olmuştu ama Ayşem bunu bilmiyordu. Yüzüne sallanan parmağa bakıyordu Doğan. Kadınlar...

Söz konusu kıskançlık olunca hiçbir şey takmıyorlardı. O parmağı kendine sallayacak tek kişi karşısında duruyordu ve Doğan o kişinin bunu yapmasından zevk alıyordu. Bedenini tamamen kıza çevirdi. "Hayır, onlar seninle boy bile ölçüşemez. Neden biliyor musun?"

Ellerini beline yerleştirdi Ayşem. Yüzünde alaylı bir bakış vardı. "Nedenmiş?"

"Onlar seni hissediyordu."

Gözlerini kırpıştırıp Doğan'a baktı. Düşündü ama ne demek istediğini anlayamadı. "Anlamadım."

"Açık mı konuşmamı istiyorsun?" Yalanın en koyusunu sırf onu kızdırmak için hiç çekinmeden söyleyecekti.

"Bir zahmet, bilmece gibisin."

"Peki, ama acımasızca olacak önce bunu bil," dedi ve yalanlarıyla dolu sözlerini, geçen beş senenin öcü olarak sıralamaya başladı. "Geçen beş yıl içinde birlikte olduğum kadınlar aradaki seni hissediyordu. Hemen hemen hepsi bunu fark ediyordu, ben buna eminim. Ruhum gitmişti, hem de ufacık bir kızın ardından. Bana da bedenimle savaşmak kalmıştı, kazanamadım. Aşkla dolu bir sahnem olmadı, ben senden öğreneceklerimi alana kadar da olmayacak."

Gözlerini kapatıp az önceki hâline veda etti Ayşem. Gelecek geçmişiyle birlikte gidiyordu. Diyecek bir sözü kalmamıştı. Arkasını dönerek yatağa geri uzandı. Birden yorgun hissetti kendini. "Uyumak istiyorum, bugün şirkete gelmeyeceğim ya da akşama doğru uğrarım."

"Olur, görüşürüz." Ceketini alarak odayı, ardından evi terk eden Doğan'ın gidişiyle Ayşem düşünceleriyle saatlerce baş başa kalmıştı.

Saatler öğlen üzerini bulduğunda nihayet odasında dinleniyordu Doğan. Dediğini yapmış, şirkete gelmemişti Ayşem. Fazla acımasız konuştuğunun farkında olması hem Ayşem'e hem de kendine kızmasına sebepti ama onu düşünmeden edemiyordu. Nasıldı? Ne düşünüyordu? Ve üzgündü...

"Ah, Ayşem..." diye mırıldandı. "Ne saklıyorsun bir bilebilsem." Kime neyi soracağını, ne beklediğini bile bilmiyordu Doğan. Bir saate yakın koltuğunda öylece oturup düşündü. Eğitimini ve askerliğini tamamladığı zamana kadar gitti. Döndüğünde gördüğü kıza hayran olduğunu hatırladı. Çocuk yaşta bırakıp gittiği kız çocuğu döndüğünde bakanı kendine âşık eden bir genç kıza dönüşmüştü. Peki, ne vardı? Bulamadı. Bilemedi.
"Doğan Abi?"

İkinci kez seslenen Helin'e son anda döndü. Geçmişe gitmiş, kaybolmuştu sanki. "Helin."

"Ablama ulaşamıyorum, nerede olduğunu biliyor musun?"

Saatine bakan Doğan öğlen üzeri saat dört olduğunu görünce kaşlarını çattı. "Hiç konuşmadınız mı bugün?"

"Hayır, arıyorum ama açmıyor. Telefon çekmeyen bir yere gittiğini düşündüm, sınırdaki fıstık veya pamuk bahçelerine mi uğradı?"

"Kapıyı kapat."

Doğan'ın emriyle kapıyı kapatıp masaya yaklaştı ama hâlâ ablasını deli gibi merak ediyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Sabah beş gibi size aldığımız evde bıraktım onu." Elindeki kaleme bakıyordu.

Birkaç saniye sessizce bekledi Helin, düşünüyordu. Doğan da durgun görünüyordu. "Tartıştınız, değil mi?" dedi çekingen sesiyle. Ayşem, ağasını takmıyordu ama Helin çekiniyordu.

"Sayılır. Eve git bak, oradaysa bana da haber ver."

"Tamam." Helin geldiğinin aksine hızla çıktı odadan.

Telefonuna gözü kayıyordu, aramakla aramamak arasında kalmıştı. Kardeşinin telefonunu açmayan kendi telefonunu neden açsın? Üstelik kızdığı kişi kendisiyse...

Helin'in arkasından Baran girdi odaya. Birkaç kez teğet geçmiş, durgun hâlini soramamıştı. "Sende bir hâl var Doğan, anlatacaksan dinlerim." Masanın önündeki koltuğa kurulup adamın yüzüne baktı Baran.

"Sabaha kadar Ayşem'le birlikteydim." Baran'ın gözleri hiddetle açıldı. Nutku tutuldu, tek kelime edemedi. Aklında dönen şeyleri sormaya edebi yetmezdi. "Düşündüğün gibi bir şey değil," diye ekledi Doğan. "Sabah çıkarken de aramızda sessiz bir fırtına koptu, onu bırakıp çıktım evden."

Baran'ın bakışları eski hâline dönerken elini çenesine götürüp sıvazladı. "Sessiz fırtınayı anlamadım."

"Hep aynı hikâyeye dönüp dolaşıp geliyoruz, ne bendeki öfke bitiyor ne ondaki inat. Kapanmıyor geçen zaman."

"Ondan başkasını sevemeyeceksen fazla zorlama. Boşuna yeni yaralar açmanın ne anlamı var Doğan?"

Ellerini masanın üzerinde birleştirip parmaklarıyla ritmik hareketler çiziyordu Doğan. Gözlerini Baran'a kaldırdı. "Benden bir şey saklıyor Baran ama ciddi bir şey çok belli. Ulaşmak istediği bir şey var ama ne, bilmiyorum."

"İşte bunu hiç anlamadım."

"Dün akşamüzeri Rüzgâr aradı. Ayşem'in onu aradığını ve Vedat Çelebi'yle iş bağlantısı kurmak istediğini söyledi."

"Ne?" Baran'ın kaşları çatıldı. "Vedat Çelebi mi? Bunu Ayşem mi istemiş?"

"Evet. Vedat Çelebi'nin iyi bir iş adamı olduğu bir gerçek ama işlerinin arkasında aslında kim olduğunu sağır sultan bile duymuştur."

"Adaletli bir adam, çok seviliyor ama onunla herkes iş yapamaz! Yapılmayacağından değil elbette, o, tehlikeli biri Doğan."

Doğan başını sallayarak onayladı Baran'ı. "Ve işin başka bir tarafı, yakında başkanlık değişimi yapacağız, Rüzgâr'ın hisselerini istemiş, bu şekilde benden bağımsız her işe imzasını atabilir."

"Buna izin verecek misin?" Kuşku dolu bakışlarla Doğan'ı izliyordu Baran. "Vedat Çelebi'yle ortak olmak istediğini hiç sanmıyorum."

"Ayşem ne isterse ona izin vereceğim, bu sayede benden ne sakladığını öğrenmem daha kolay. Vedat Çelebi işine gelirsek, neden olmasın... Biz de onun kadar adaletiyiz, sonuçta adamı dolandıracak hâlimiz yok. Bize bir şey yapamaz ayrıca, onun namı bizim de adımız ve topraklarımız var, bu az bir şey değil. Urfa'nın yüzde ellisi ve civar illerin birçok kısmı bize ait."

"Ve bir tek sözle karmaşa çıkaracak kadar güçlüyüz de diyeyim de tam olsun." Baran gülümsedi ama Doğan başka düşüncelerde geziniyordu. "Baran, Ayşem ne saklıyor olabilir? Amacı nedir? Düşünüyorum ama hiçbir şey bulamıyorum."

"Emin misin bir şey sakladığına? Belki sadece kadınca bir ihtirastır, belki Urfa'yı kadın gücüyle tanıştıracak, bunlar olamaz mı?"

"Mantıklı... Her neyse öğreneceğim, o güne kadar da Ayşem bu şekilde kalacak."

Uzunca bir sohbetin ardından daha rahatlamış, gevşemişti Doğan ama Helin'den gelen telefonla eskisinden de kasılmış ruh hâline geri döndü. "Ablam evde değil,"

sözü endişelenmesine neden olmuştu. Ayşem'e göre ters bir hareketti. O savaşçı ruha ortadan kaybolmak yakışmazdı. O giderse bile *ben gidiyorum* demeyi bilirdi.

"Ben bulacağım Helin merak etme," deyip kapattığı telefonun ardından yerinden kalkıp aklına ilk gelen yere doğru yola çıktı.

"Yakında sonbahar gelecek, Gülperi. Her sonbaharda seninle neler yapardık hatırlıyor musun?" Histeri bir gülüş çıktı nefesinden. "Kurumuş pamuk yapraklarını un ufak eder, kendimize savururduk. Hatta bir keresinde senin gözüne kaçmıştı da babam doktora götürmüştü seni. Hayatımda en çok seni özlüyorum, herkes var ama sen yoksun." Gözlerine gelen yaşları derin nefesiyle geldiği yere gönderdi.

Gülperi ile birlikte olduğunu hissettiği yerdeydi. Toprağa uzanıp gökyüzüne bakarak kahkahalar attıkları fıstık ağacının altında. "Seni çok seviyorum arkadaşım." Kendi kendine konuşmakta zorlanıyordu. Sesi titriyordu, dizlerinin dermanı yoktu. Bugün hiçbir şey yememiş olmasıyla ilgisi de yoktu. Buraya geldiğinde canı acıyordu. Arkasına baka baka ayaklarını sürüyerek Doğan'ın evin otoparkına çektirdiği arabasına bindi. Ellerinde ve üzerinde toprak tozları vardı. Kendini kötü hissediyordu, bitkin, yorgun... Doğan aklından çıksa Gülperi geliyordu. Gülperi çıksa Doğan...

Arabayı uzun yıllardır gitmediği yere çevirdi. Yol boyunca düşüncelerindeki adama hak vermekle yetindi. Kendisi terk edilmiş olsaydı, Doğan'ın bir daha asla yüzüne bakmazdı. Hayatına bir yön verir, o yönde koşar adım giderdi. Şimdi adamdan merhamet dileniyor

olması dokunuyordu. Doğan onu asla affetmeyecek, hiçbir zaman unutmayacak, yüzyıl bile geçse sıcak bir yemek gibi önüne sürecekti.

Bir daha ona yaklaşmama fikriyle doluyordu düşünceleri. Uzaktan sevmek gerekiyorsa yapardı ama onu çok seviyordu, bunu başarabileceğini sanmıyordu. Yine de elinden başka türlüsü de gelecek gibi değildi. Sürekli terk eden kadın rolünde yaşayamaz yıpranırdı, yıpratırdı içindeki sevdayı. Arabayı durdurduğunda hava kararmıştı. Işıkları kapattı. Harran'a uzak sayılacak bu yerde bir kaya parçasının yanına vardı. Karanlık onu ürkütmüyordu ama kalbini titretiyordu. Doğan'la tüm anıları buradaydı. İlk öptüğü, öpüldüğü yer, sevdiğini söylediği yer, sarıldığı yer ve terk ettiği yer! Beş yıldır ilk kez geliyordu. Tüm güzel anılar ruhuna can verirken, bir gidişin getirdikleri canını yakıyordu. Kendine itiraf edemediği şeylerin ağırlığı altındaydı. Arabasının hemen arkasına park edilen arabaya baktığında kendini burada bulacak tek kişinin Doğan olduğunu biliyordu. Oturduğu yerden kalkmadan bacaklarını kendine çekip kollarını onlara doladı. Yerine sinip kendini ufacık hâle getirdi. Şimdi hiç Doğan'ın azarını çekecek ruh hâlinde değildi.

Işıkları kapalı arabadan inen adamın heybetine bile vurgun kalbi bu adamı nasıl görmezden gelecekti? Geceyle karışık siyah giyimi asaletine asillik katıyordu. Önünde dev gibi dikilen adamın ayakkabılarına baktı sadece. Çenesi dizlerinde duruyordu Ayşem'in. Sessizlik içinde yanına oturan adamın varlığının havasını bile seviyordu ve bunları yeni fark ediyordu. Ayşem, Doğan'a ilk defa âşık oluyordu sanki. Bu hisler bambaşkaydı.

Sırtını taşa veren Doğan yıldızlı gökyüzüne kaldırdı başını. "Buraya gece gelmeyi sevmiyorum Ayşem." Onun da yorgun olduğu her hâlinden belliydi.

"Neden?" diye sormaktan kendini alamadı Ayşem.

"Buraya seninle gelirdik, sen gittiğinde ben tek başıma gelmeye başladım, başımı kaldırdığımda gözlerinin rengiyle konuşabiliyordum ama gece o rengi bulamıyordum."

Gözlerinden inen yaşlara hâkim olamadı Ayşem. Hissettirdiklerine yandı, ona nasıl kıydığına inanamadı. Elinin tersiyle ittiği adamın kendine olan aşkına hayran kaldı. "Ben bunların hiçbirini hak etmiyorum Doğan, beni böyle sevme."

Titreyen sesle başını kıza çevirdi Doğan. Kaşları çatılmış kızın sözleriyle parçalanmıştı kalbi. "Bunu bana sen mi söylüyorsun? O mavi gözlerinle beni yaktıktan sonra, bozkırın rengini emanet ettiği saçları olan sen mi? Dünyayı dolaşmış bir adama burada vurgun yedirten sen mi? Duruşunla bile farkını bana gösteren... Bakışınla *ben sana aitim* diyen sen mi? Kalbine senden başka kimse girememiş bana, bunları sen mi söylüyorsun?"

Kızın dudaklarından kendine alan açan hıçkırık sesiyle canı yandı adamın. Ellerini yüzüne kapatan kıza çevirdi bedenini. Yüzündeki elleri indirip kendine bakmasını sağladı. "Ayşem... Bunları hak edecek senden başka kim var?" Karanlıkta parlayan gözyaşlarına uzandı Doğan. Gözlerinin altından öptü genç kızı. "Ağlama," diye fısıldadı genç kızın nefesine.

Başını iki yana salladı Ayşem gözyaşları arasında. "Üzgünüm, ben bunların hiçbirini düşünemedim. Bana hep kolay gelmişti, tekrar dönünceye kadar sana neler yaptığımı fark edemedim. Bunların hiçbirini unutmayacaksın, biliyorum. Hep aklında kalacak. Belki bir kez daha gider diye bile düşüneceksin. Beni kendi hâlime bırak, yoksa bu sevgi daha çok yara alacak."

Gözlerindeki yaş perdesinden, Doğan'ın masum gülüşünü göremiyordu. Doğan *tamam* derse biterdi, *hayır* derse ne yapacağını bilemez durumdaydı.

"Seni bir kez kendi hâline bıraktım, yine dönüp dolaşıp bana geldin. Fark etmiyorsun ama senin benden kurtuluşun imkânsız!"

"Başarabiliriz, uzak durabiliriz. Bu şekilde yüzüne baktığım her an hatırladığını bilmek yoruyor, acıtıyor." Adeta inledi. "Uğraşma benimle, olmuyorsa zorlamanın hiç anlamı yok."

Kızın yüzünü elleri arasına sıkıştırdı Doğan. "Aç gözlerini!" diye bağırdı. Yükselen sesin onu ürküttüğünü hiç düşünmüyordu Doğan. Kendinden korkmayacak tek kadın Ayşem'di. "Aç!"

Ay ışığı altında parlayan gözlere öfkeyle baktı ama bağırmadı, sesini tekrar yükseltmedi. "Unuturum, yemin ederim unuturum. Lafını bile etmem, seni her zamankinden daha çok severim, kollarım, kimse sana tek kelime edemez. Sen bu adamın geleceğisin, sen Karacadağlı soyunu getirecek tek kadınsın! Şu dakikadan itibaren bunu iyice anla! Ve bir daha buna benzer bir laf edersen Ayşem..."

Seviyor mu dövüyor mu belli olmayan adama kocaman gözlerle bakıyordu. "Ya o gün hiç gelmezse?" dedi adamın sözlerine karşılık. Bir soru işareti daha belirdi adamın aklında. Yine aynı şeyi yaparak bir set daha çekmişti aralarına. "Benden sakladığın her neyse önüne koyup bir kez daha düşün, bizden kıymetli mi?"

Hayır, elbette değildi. Giderken bıraktığı sevdayı döndüğünde güçlenmiş bulmayı beklemiyordu ki Ayşem. Ama bu emellerini kıymetsiz kılmıyordu. "Ben bir şey saklamıyorum. Gelecek bir günü bekliyorum ama onun ne zaman geleceğini bilmiyorum. Ne olduğunu bana sor-

ma! Bana inan ve güven, ne senin adına ne kendi adıma zarar vermeyeceğim, yemin ediyorum."

Artık Ayşem'den tek bir kelime bile alamayacağı netlik kazanmıştı Doğan için. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Kendine açıklanmayan her ne ise ya kuzu kuzu bekleyecek, görecek ya da Ayşem'le arasına o güne kadar yüksek bir set çekecekti. Hangisi ona daha iyi gelirdi?

Yanında olan kadına bakmamak mı? Dokunamamak mı? Kendine gülümsememesi mi ya da o güzel sesinden kendi adını duyamaması mı? Bunları tekrar göze alabileceğini sanmıyordu Doğan. O bu kadar masumken, kendini bunca zaman gittiği hâlde bırakmamışken, geri dönüp hiç sıkılmadan *seni almaya geldim* derken, Doğan kızı görmezden gelemeyeceğini kavradı. Yalancı bir tavır bile sergileyemeyecek kadar yorgundu.

"Yanımda kal, gözlerime bak yeter. Gerisini gelecek bir güne kadar idare edebilirim, sanırım."

Gülümseyecek kadar bile gücü kalmamıştı. Başını eğerek Doğan'ın göğsüne sokuldu.

"Beni bir daha iğneleme, laf çarpma ve başka bir kadını ağzına alma."

Kollarının arasına sıkıca doladığı Ayşem'in saçlarını karıştırıp öptü. Bir yüreğe bu kadar tutkun olmamalıydı bir erkek. Aşk dediğin şey hani yalandan ibaretti? Hani geçerdi acısı, tadı? Öyle olsaydı şimdi kollarındaki kadının hiçbir değerinin olmaması gerekmiyor muydu? Her şey bir uydurmadan ibaretti. Herkes kendince uydurup efsaneler oluşturabilir, buna herkesi inandırabilirdi ama sevda başka bir dildi. Anlatılamaz, yaşayan bilirdi. "Hâlâ aynı fikirdeyim Ayşem, üzgünüm."

Çenesini kaldırıp adama baktı. Sarmalandığı yerden çıkış yok gibiydi. "Ne yani bana her günü dar mı edeceksin? Bu tartışmaları her gün yapacak mıyız?"

Başını iki yana sallayan Doğan'ın dudağının ucu havalandı. "Gidişini bana unutturmadığın sürece sana işkence edeceğim. Hem de elimden ne gelirse bunu asla esirgemeyecek, seni deli edeceğim. Bu da senin cezan olacak."

Adamı dinlerken bile yorulduğunu hissedince alnını Doğan'ın göğsüne dayadı. "Giderken seni ardımda bırakan aklıma yanayım."

"İşkencenin en hafifi şu." Adamın sesiyle başını kaldırdı. Karanlıkta göz göze gelen ikiliden şaşkın olan Ayşem ama eğlenen taraf Doğan'dı.

"Beni sen öpeceksin, benden bekleme her zaman. Baktın kimse yok, sakın affetme."

Gözleri sevinçle açılan Ayşem yerinde doğruldu. Kollarında, saçlarında hâlâ gezinen ellerin arasında ölebilirdi. Dizleri biraz acımıştı ama aldırmadı, dikilip adamın boynuna kollarını dolarken iyice sokuldu. Ona sıkıca sarıldı, gitmeyecek miydi? Bilmiyordu ama onu doyasıya yaşamak istiyordu.

"Emrin olur ağam."

9. Bölüm

Kader

Konağa peş peşe gelmişlerdi. Ayşem eve girince Doğan da kendi evine geçmişti. Ilık bir duş, ardından kardeşinin hazırladığı yemekle kendine gelmişti. Çok yorgundu ama bu yorgunluğu fiziksel değildi. Şimdi başında bekleyen dedesine kısa bir açıklama yapması gerekiyordu. Zira adam çok endişeli bakıyordu.

Eve geldiğinde üzeri toz toprak hâlde bitkin duran kızın nereden geldiğini tahmin etmek bile istemediği açıktı. "Kendini neden yoruyorsun Ayşem? Bazı şeyler için artık üzülmek bile fayda vermezken sen kendini neden üzüyorsun?" diye sordu Bekir Ağa.

Ellerini birbirine dolamıştı Ayşem. Bakışları ince, beyaz parmaklarındaydı. "Yormuyorum dedem. Bugün tek başıma düşüneyim istedim." Dedesine Doğan'la tartıştığını söylemeyecekti.

Yaşlı adam torunun yanına oturdu. Ayşem'in sarı saçlarında nasırlı ellerini usul usul gezdirdi. "Özlersin tabii, Gülperi senin kardeşinden bile yakındı sana. Ama sen özlersin de ben senin özlemine üzülürüm. Seni üzgün görmek istemem. Bu yaşlı adamı üzme!"

Dedesinin ellerine sarıldı. Dudaklarına götürüp öptü. Ne çok şey yapmıştı Gülperi için. Ama olacağa engel olamamıştı. "Affet dedem, vallahi billahi bir daha seni

üzmem. Ben hislendim bugün, kendimi bitkin hisse[redacted]tim. Söz bir daha olmaz." Burukça gülümseyip yalan[redacted] sevinçler takındı yüzüne.

Torununun alnını öperek ayağa kalktı Bekir Ağa "Beni üzme ama en çok da kendini üzme Ayşem." Kapanan kapıya uzun süre baktı Ayşem. Öyle kolay geçmiyordu, geçse Ayşem kendine bu eziyeti yapmazdı. Doğan'la geleceğini görmezden gelmezdi. Ayşem'deki intikam hissi ne ölüyordu ne hasıraltı oluyordu. Yavaşça yerinden kalktı. Helin'in daha önce getirmiş olduğu valizi açıp yatağının üzerine bıraktı.

Konakta her zaman hâlihazırda bekleyen kıyafetlerini bırakıp yeni aldıklarını itinayla valize yerleştirdi. Başka bir valize ayakkabılarını ve çantalarını yerleştirdi. Çekmecelerinden alacaklarını seçti. İstanbul'dan getirdiklerini alıp yatağa oturdu. İlk önce silahını açıp baktı. Zvi Kevin tarzı küçük gümüş renkli silahını gelecekteki o bir gün için almıştı. Kullanmayı öğrenmiş, hatta atışları tam isabet alarak hedefi on ikiden vurmayı başarmıştı. Aldığı dövüş eğitimlerini yarıda bırakmış olsa da bilgisi yerli yerinde duruyordu. Sonunu düşünmüyordu, hiç düşünmeyecekti de.

Tabancayı kutusuna koyup valizin içine bıraktı. Küçük kutuyu açıp içindekini çıkardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Pek çok şey olabilirdi aslında. Eski bir para üzerine işlenmiş eski yazıyı okuyamamış, hocalarına danışmıştı ama onlarda bir yere kadar okuyabilmişti. İç içe geçen yazıların okunması oldukça zor, hatta imkânsızdı. Bir iki kelimeden öteye geçememişti Ayşem. Sadece *merhamet* kelimesini okuyabilmişlerdi. Hocaları yazının küçüklüğüyle şaşırmış, imkânını bile sorgulamışlardı ama kime ait olduğu bilinmeyen bir nesneyi kimin yaptığını bulmak hayal gibiydi. Yapana ait tek bir mühür bile yoktu.

Mavi boncuklarla süslenmiş gümüş para ona sadece o günü hatırlatıyordu. Gümüş zincire geçirdiğinde hoş bir kolye oluyordu ama gerçekte nedir bilmiyordu. Bir erkeğin kolye takması ki böyle bir kolye takması imkânsızdı bu olasılığı her zaman elemişti. Kapatıp kol çantasına bıraktı onu da. Yarın kendi evine taşınıyordu ama bu buraya hiç gelmeyeceği anlamına da gelmiyordu. Zamanının geldiğini hissettiği anda kolyeyi takmaktan korkmayacaktı.

Sabah erkenden abla kardeş birlikte yeni evlerine geçmişlerdi. Helin kendi eşyalarını yerleştirmişti. Ayşem de az olan eşyalarını dolabına dizmişti. Azra'ya verdiği siparişler henüz gelmemişti. Geldiğinde dolabıyla birlikte Doğan'ın da bayram edeceğini düşünüyordu. Kendi kendine gülümseyerek, *"Bakalım nereye kadar dayanacaksın ağam,"* diye geçirdi içinden.

"Abla..."

Sesi evin bir köşesinden kendine doğru yaklaşıyordu Helin'in. Odanın kapsından içeri girip kendini yatağa bıraktı. "Abla evde bardak bile yok." Rahatça yatağa yayıldı.

"Yeni evden beklentin ne Helin, alırız?"

Helin hazır fırsatını bulmuşken ve aklına gelmişken gözlerini büyüterek doğruldu. Kızın ani değişimine kaşları havada baktı Ayşem. "Ne?"

"Geçen gece ikiniz de bu evde mi kaldınız?" Yatağın üzerinde emekleyerek meraklı gözlerle yaklaştı ablasına. "Ha abla, bana doğruyu söyle, ne yaptınız? Kız o kaynanan olacak cadı var ya yer sizi biliyorsun, değil mi? Yedi köye rezil eder, oğlum yaptı demez."

Kardeşine bakıp kahkaha attı. "Cadı falan ayıp oluyor ama o benim cici annem, Helin." Aynaya dönüp sarı saçlarını atkuyruğu yapmaya başladı. Boynu açıkta kalabilirdi bugün. Beyaz tenini adamın gözüne sokabilirdi.

"Bak sen... Cici anne demek? O senin için ne diyor acaba? Cici gelin demediği kesin bence." Ablasına alttan baktı. "Abla kız bir şey olmadı ya?" diye tekrar etti sorusunu.

Aynada kırmızı rujuyla meşgul olan Ayşem işi bitince rujun kapağını kapatıp kardeşine döndü. "Aklında ne var biliyorum ama hiçbir şey olmadı. Olmasını isterdim o ayrı tabii. Adamda katır inadı var, yenemiyorum bir türlü. Ama olsun alacağım koynuma, olacağım kadını, nereye kadar dayanabilir ki?"

Ayağını yere indiren Helin ablasının karşısında durdu. Helin'in bakışlarından okunan dehşetli ifadeye bakıp sırıttı. "İkimiz de ayrı manyağız Helin, sen bir garip, ben bir garip, bakma öyle tuhaf tuhaf."

"Abla sen kafayı mı yedin? Adam zaten seninle evlenecek en nihayetinde, bu neyin çabası?"

"Ne biliyorsun evlenecek? Belki de hiç olmayacak bir dua bu?"

Kafası karışan Helin kaşlarını birleştirip etrafına bakındı. Ne demek istediğini hiç anlamamıştı. "O seni seviyor, her zaman sevdi, sen de onu... Kimse bir şey demez ki sizin evlenmenize, ben seni pek hatta hiç anlamadım."

"Kendini fazla yorma kardeşim, her şey kader kısmet. Çıkalım artık, öğlen arasında oturup liste yapalım, neler lazımsa kızlarla birlikte akşama halledelim."

"Benim bilmediğim ne var yahu?" Ablasının arkasından devam etti Helin. Bilmiyordu ki ablası bilenmiş bir hançer taşıyordu içinde. Tek seferde can alacak, keskin bir bıçak...

Gülperi...

Evin başköşesindeki divana ağa havasıyla oturmuştu Cengiz. Suratında sıkıntılı, gergin bir ifade vardı. Her za-

man sorunlu biri olmuştu ama bu geliş, gidişinden çok farklıydı. Askerde yaşadıkları, gördükleri bozuk olan psikolojisini tamamen bitirmişti. Ortaya sürekli öfkeli, ters biri çıkmıştı. Güldüğünü gören yoktu artık. En yakın dostlarını kahpe kurşunlar alıp götürmüştü. Bir acı, iki acı derken Cengiz az olan hislerini de kaybetmişti.

Dağlarda kurşununu rastgele sallamış, dostlarına değen kurşunların hesabını sormuştu. Cengiz, can almayı tatmıştı. Bu bazıları için büyük bir yıkım, duygu çöküşü yaşatırken, Cengiz'i ruhen tatmin etmişti. İyi veya kötü o artık öldürmeyi biliyordu.

Elindeki tespihi tekrar tekrar çevirdi. Küçük pencereden bahçeyi izliyordu. Küçük kardeşi Gülefşan, Gülperi ile annesine yardım ediyordu. Babası tarlaya gitmişti, onun da artık bir iş bulması gerekiyordu. Okumuş etmişliği yoktu. Meslek adına bildiği tek şey araba kullanmaktı. Bir yere şoför olarak girebilirdi belki. Ama biraz daha dinlense iyi olacaktı.

Bahçe kapısının açıldığını gördüğünde oturduğu yerden doğruldu. Başını uzatıp gelene baktı. Çocukluk arkadaşlarını görünce bakışları gevşedi ama gülümsemedi. Ayaklanıp kapıya çıktığında annesiyle konuşan arkadaşlarının yanına inmek için ayakkabılarını ayağına geçirdi.

Uzun boylu, sarışın olan Aykan'a yaklaştı. Elini uzatıp selamladı. Adamın kahverengi gözleri kendine nazaran daha yumuşak bakıyordu. Diğer arkadaşı daha çok kumral biriydi. Yine kahverengi gözleri biraz yaramazcaydı. Reşit kanı kaynayan, yerinde duramayan uçuk fikirleri olan bir karaktere sahipti. Aykan'ın sakinliğiyle taban tabana zıttı Reşit.

"Evde akşam edeceksin diye seni almaya geldik," dedi Aykan.

"Evet, geldin kaç gün oldu ama aramıza teşrif etmedin. Bizi beğenmiyorsun artık diye düşünmeye başladık," diye ekleme yaptı Reşit arkadaşına.

"Sakinliğin az tadını çıkarayım diyordum." Cengiz sakin bir tonda arkadaşlarını idare etmeye çalıştı. Canı hiçbir şey istemiyordu aslında. Ama arkadaşlarının da doğru söylüyor olduğunu kısa bir an düşündü. "Biraz çıksak iyi olur belki."

Çamaşırlarla uğraşan Gülperi onları ne görüyordu ne de duyuyordu. Hiç umurunda bile değildi. Aklı uzaklardaki yüreğindeydi. Önüne bırakılan işleri yaparken sadece onu düşünüyordu, hayat daha kolay akıyordu bu şekilde. Kendisini izleyen bir çift gözü fark etmesi için bakması gerekiyordu ama o kadar umarsızdı ki etrafına, yakında gelecek kötülüğü fark edemiyordu.

Son çamaşırı da asıp annesine sokulmuştu genç kız. "Anne ben de Ayşem'e gidebilir miyim?" diye usulca sordu. Dilan Kadın oğluna göz ucuyla baktı. Allah'tan pek sesini çıkaramıyordu Bekir Ağa'nın torununa ama can sıkmaktan da hiç geri kalmıyordu Cengiz.

"Abin çıksın önce, gidecek belli ki," dedi kadın fısıltıyla. Gülperi annesini başıyla onaylayıp eve doğru yürüdü. Birkaç merdivene sahip olan balkondan eve çıkarken, belki bugün sevdiğinin sesini duyma ihtimaliyle keyiflendi. Yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. Eve girerken siyah saçlarını kapatan yemeniyi çekip çıkardığında dağılan saçlarını eliyle toplamaya başladı. Eve girip kaybolana kadar da o bir çift gözün merceğinden kurtulamadı.

Akşama kadar birbirlerini görememiş olmalarının verdiği bir sıkıntı vardı içinde. Tüm gün şirkette olmadı-

ğını biliyordu sadece. Nerede olduğunu arayıp sormak da nedense içinden gelmemişti. Hâlâ dünün ağırlığını taşıyordu kalbinde. Bugüne kadar yaptığı tek ve en büyük hata *benimle gel* dememiş olmasıydı. Oysa o günlerde ne kadar da kolay gelmişti gitmek, kaçmak, kararlar vermek. Hiç zorlanmamıştı, gocunmamıştı. Onu yıllarca bekledikten sonra terk edebileceğini bir çırpıda hayata geçirmişti. Doğan'la ilgili kurduğu hayalleri can bulmuştu ama o bir kaşık suda öldürmüştü.

"Çay kaşığı yaz Aysima, yemek kaşığı falan da yaz, dur en iyisi takım yap sen onu." Mercan kalemi bir batıp bir kalkan kıza anlatıyordu. "Tek seferde söyle şunları Mercanım, ne yazacağımı şaşırıyorum," dedi Aysima.

Helin dilini damağına vurdu. "Bu böyle olmayacak, biz en iyisi bir yere girip alalım. Orada eksik çıkmaz."

"Aman dur Helin, şurada anne gibi çeyiz listesi yapıyoruz. Keyifliymiş aslında, annemin neden sürekli çalıştığını anladım bak şimdi. Kadın bu çeyiz işinden haz alıyor demek." Mercan'ın hâline bakıp güldü Aysima.

"Yengemin yaptığı çeyiz üç beş kız evlendirir, annen baya hazcıymış Mercan," dedi kahkaha atarak. Helin de kendini tutamamıştı.

"Oklavaya bile üç tane kılıf örmüş kadın. Her yıl eskiyen modelleri yeniden ördürüyor," dedi Mercan.

"Annem ablamla ikimize ayrı ayrı üç sandık dantel işletti. Bu yatak odası, bu karyola eteği, bu havlu takımı, bu hamam takımı."

Aysima kalemi bırakıp kahkaha atmaya devam etti. "Seccade var bende, on takım ama nasıl güzeller bir görseniz. Altın yaldızlı ipliklerle ince ince işlenmiş. Tövbe ya Rabbim, namaza dursam onun üzerinde yapanın nasıl başardığından başka bir şey gelmez aklıma."

Mercan elini ağzına kapattı. "Annem bana ve abime vereceği çarşaflara nakış bile işlemiş. Uçlarda kuşlar böcekler var, dantelden hariç. Gelinine verecekmiş, içi rahat etmezmiş, kızın çeyizi olacakmış da oğlunun neden olmasınmış, bana yaptığı kadar abime de yaptı," diyen Mercan korkuyla açtı gözlerini. "Yastık başlarındaki dantelle uyuyacağım diye ödüm kopuyor. Bir değil birkaç sandık ne demektir dostlarım? Ama buralarda bundan aşağısı zor, kurtarmaz. Bornozun ucuna dantel yapmasaydı iyiydi. Ropdöşambırın kemerine kurdele dikecekti, elinden aldım. Hayır, onu ne zaman almış, ne zaman akıl etmiş bilmiyorum, yeni nesil annelerden hiçbir şey kaçmıyor. Elinde telefonla el işi sitelerinde geziyor."

"Öyle..." dedi Helin. "O çeyiz el evine gidecek bir kere, bir şeyi yok denmeyecek. Annemin aldığı iç çamaşırlarına bayılıyorum ama... Her renkten ve o kadar güzeller ki. Her yıl yenisi çıkana kadar bekletiyor, sonra bakıyor yenisi, daha güzeli çıkmış, 'Bunu kullan, ben yeni alacağım,' diyor."

Aysima'nın da gözleri parladı. "Yirmi takım gecelik, pijama, hepsine uygun terlik almış annem. Görünce gözlerim bayram etti ama neden, çünkü çoğu bordo. Annem ne sevdiğimi iyi biliyor." Aysima elinin birini yüzüne yaslayıp pembe hayaller ülkesine doğru uzandı. "İşin şakası da kızlar, düşünüyorum da çok hoş geliyor. Kendi evin, eşyaların, huzurlu bir yuva ve sevgi dolu bir eş! Bunları istemeyecek bir genç kız var mı?"

Konuşmanın başından bu yana sessizce dinleyen Ayşem için kızların bahsettikleri şeyler ona gerçekten hayal geliyordu. Sıkıldığını bile hissetmişti bir ara ama sesini çıkarmadı. Kendi kara bulutlarıyla kızların pembe panjurlu hayallerini baltalamak istememişti. Gözleri büyük ve uzun olan odanın uzak kapısına kaydığında kocaman

açıldı. Baran ve Fikret kendilerine bakıyordu. Ne kadar zamandır orada olduklarını, ne kadarını duyduklarını kestiremedi ama Baran'ın *sessiz ol* işaretini dikkate aldı. Biraz eğlence fena olmazdı sanki.

Helin de arkasına yaslandı. "Değil mi? Benim gibi her yanı insan kaynayan bir evde yaşamış biri için gerçekten hoş olurdu. Evin her köşesinde istediğin gibi hareket edebileceğin, giyimine dikkat etmeyeceğin..."

Mercan da arkadaşları gibi gözlerini uzaklara dikti. "Birkaç minik velet, babasına ve bana benzeyen ortalıkta koşturan sarışın, esmer... Ya bak canım çekti şimdi."

Ayşem elini yüzüne kapattı. Kahkaha atmamak için kendini sıktı. Kızlar fena yakalanmıştı. Bu işten ne kadar azar işiteceklerdi acaba?

"Babası kim olacak, onu da deseydin Mercan?"

"Bismillah," diyerek ayağa fırladı Mercan. Önündeki kalemleri toplayayım derken etrafa saçmıştı. Kalbi ağzında atmış ve atıyordu. Helin hiç oralı olmazken Aysima da Mercan kadar korkmuştu. Önündeki kâğıda hiç yoktan geri döndü. "Yazıyorum, kırmızı nevresim takımı, çay tabağı..."

Ayşem odayı resmen inleten kahkahasıyla kendinden geçercesine gülmeye başlayınca kızların hepsi de susmuştu. Mercan yere düşen kalemlere eğilmiş, Aysima da kâğıda bir şeyler yazma derdindeydi. Aslında sadece utanmışlardı.

Baran işittiği sözlerin öfkesiyle kızlara doğru adım adım yaklaşıyordu. Ayşem gülerken Helin de ona eşlik etmişti. Baran, Aysima tarafına doğru yürümüştü, Fikret de Helin'e.

"Demek öyle Aysima Hatun, sevgi dolu bir eş, huzurlu bir yuva! Bak sen... Bu kızlar neler bilir, neler

düşünürmüş? Ne o, görücümü var kapıda?" Kızın başında dikildi.

Aysima utancından başını kaldırıp bakamıyordu ama Mercan hâlâ kalemlerle debeleniyordu. "Benim işlerim vardı." Mercan Aysima'yı bırakıp kaçtı odadan. Yerdeki kalemler umurunda değildi. Odadan bir çıksa kâfiydi.

Genç kız başını kaldırsa bir dert kaldırmasa bir dertti. "Yok ya öyle şey ettik, laf arası işte. Hah buldum!" Kalemi bir kez daha kâğıda salladı. "Tava, tavasız ev olmaz."

"Senin isteklerin başımla ceylanım," dedi Fikret kızın yanağından makas alırken. Elini iten genç kıza yine aldırış etmemişti. "Başka kapıya Fikret, sana varacak olsam söylerdim." Helin ayağa kalktı. Adamı eliyle iterek açtığı yoldan çıkınca Fikret de ardından söylenerek devam etti. "Öyle deme ceylan gözlüm, kalbimi kırıyorsun ama..."

Ayşem kardeşinin ardından kahkahasını bastırdı. Baran'a baktığında adamın öfkeli gözlerine kendi mavi gözlerini kıstı. "Kardeşin diyorum Baran Abi, az önce çıktı. Hesabı kime soruyorsun?" Ayşem Baran'ın damarına bastı. Dişlerini birbirine geçirdi Baran. Sevgi dolu bir eşin kendi olmadığını hayal eden bir sevdiği vardı. Kızın suçu yoktu belki ama acımıştı, acıtmıştı. Ayşem'e dönmedi. Aysima da gerilmişti ama o da başını hiç kaldıramamıştı.

"Kardeşime sormuyorum, o kesin!" dedi katı bir sesle. Geldiğinin aksine hızlıca terk etti odayı. İlk defa başını kaldıran Aysima, Baran'ın arkasından bakıp dudak büktü. "Ne dedi bu şimdi?"

Ayşem göz devirip koltuğuna yaslandı. "Sende gönlüm var, seni kardeşim olarak görmüyorum diyor Aysima."

Kızın kalbi atmayı bir an kesmişti sanki. Ayşem'e bakan yeşil gözler ardına kadar açılıp kilitlenmişti. İnanamadı ki kızın ağzından çıkan sözlere, kavrama aşamasındaydı ama kabul etmeyen aklıyla aptalca sırıttı. "Daha neler..."

"Kendi derdimle mi uğraşayım, sizinle mi?" diye söylenip masaya dirseklerini yasladı Ayşem. "Kızım sen kör müsün? Halkla ilişkiler okuduğuna emin misin? Burnunun ucundaki adamı görmüyorsun, *kardeşim değilsin* diyor sana. Mercan'a tek laf etmeden neden sana çıkıştı sanıyorsun? Bunca zaman hiç mi fark etmedin, ben geldiğimde fark ettim? Neden *abi* dedin diye sana kızdı sanıyorsun? Baran sana bakarken eriyor Aysima."

Sertçe yutkundu, nefesi azar azar alıyordu sanki. İçinin daraldığını hissettiğinde elini boğazına götürüp, tonlarca yük taşımış gibi yorgunlukla koltuğa yaslandı. Baran... Ağabey dediği, amcasının oğlu kendisine mi vurgundu? Boş boş bakındı masaya, Ayşem de kızın şok hâlini izliyordu.

"Bu nasıl olur, inanasım gelmiyor ki. Ben onu hep abi diye bildim, hiç aklımdan geçmezdi böyle bir şey."

"Demek ki o seni kardeşi olarak görmüyor, aç gözlerini. Ama bu onu sev demek değil. Sadece farkına varman için söylüyorum."

Dışarı çıktığında adamın yüzüne eskisi gibi bakıp bakamayacağını düşündü Aysima. Eskisi gibi sade bir bakış atabilir miydi artık? Düz, duygusuz, öylesine... "Keşke bana bunları söylemeseydin Ayşem, şimdi yüzüne nasıl bakacağım? Aklımdan çıkmaz da... Öyle bir şey varsa şimdiden vicdan azabı çekmeye başladım," dedi genç kız üzgün bir tonda. "Ben ona karşı hiç o gözle bakmadım, bakacağımı da sanmıyorum. Öyle bir şey olacak olsa bugüne kadar hissederdim, öyle değil mi?"

"Bilemem canım, hissetmediğin hissetmeyeceğin anlamına da gelmez, sanırım yani... Ama sen ona abi gözüyle bakarken acaba bir şeyleri gözden kaçırmış olabilir misin?"

Başını iki yanına umutsuzca salladı Aysima. Gözden kaçırmış olsa kalbi yakalamaz mıydı? Hiçbir şey mi hissetmezdi aşk namına? Hissetmiyordu. "Sanmıyorum."

"Çok düşünme o zaman, kimse seni ona zorla verecek değil, Baran da öyle bir zorba değil zaten."

Sessiz kaldı Aysima, düşünüyordu, öyle görünüyor ki daha da düşünecekti bu konuyu. Kolay kolay aklından silinecek gibi değildi. "Ben eve geçsem, siz bensiz çıksanız alışverişe?"

Kızın eve gittiğinde kendini yiyip bitirecek olduğunu görüyordu Ayşem. Aysima içli biriydi, sevecen, kalp kırmaz, kırmayı bilmez. Söylediğine pişman değildi ama kızın kendini harap etmesine izin vermeyecekti. "Olmaz, şekerim. Hadi kalk, kızları da alıp çıkalım. Babandan izin koparsak mı Aysima? Bu gece kızlar gecesi yapardık."

"Ayşem bırak beni gideyim," dedi kız güçsüzce. Şimdiden bir ağırlık çökmüştü kalbine. Gerçekten de Baran'ı üzmek istemezdi ama elinde olan bir şey de değildi.

Ayşem yerinden kalkıp kızı da kaldırdı. Elinden tuttuğu kızı çıkışa yönlendirdi. "Nazlanma..."

Kızı masasının başına bırakıp odasına girdi Ayşem. Çantasını alıp başka bir şey unutup unutmadığına bakındı. Her şeyini aldığına ikna olunca çıktı. Aysima'nın da hazır olduğunu gördü. Doğan'ın sekreterini elinde çay fincanıyla görünce durdu. Doğan'ın odası ona iki oda mesafedeydi. "Kime götürüyorsun?"

Genç kız adım atmayı bırakıp Ayşem'e döndü. "Doğan Bey'e efendim."

Gelmiş olduğu hâlde kendini göstermeyen adama öfkelendi birden. "Ben götürürüm." Çantasını Aysima'ya uzattı. "Kızları bulursun sen, arabada bekleyin, ben geleceğim." Kızın önünden geçip tepsiyi aldığı gibi kapıyı bile vurmadan içeri girip sertçe kapattı kapıyı.

Başını koltuğuna yaslamış olan adamın kimin geldiğini, kimin kapıyı çarptığını anlamak için gözlerine ihtiyacı yoktu. Bu giriş başka kimseye ait olamazdı. "Her üç

kapıdan biri senin Ayşem, kırma istersen, kesene zarar," dedi gözlerini açmadan.

Topuk sesleri adamın yorgun beynini iyice delerken masaya yaklaşıp çayı Doğan'ın önüne bıraktı. "Çayını getirdim, ağam. Başka bir emrin varsa hemen söyle, çıkıyordum."

Yorgunlukla açtığı gözlerini Ayşem'in mavileriyle buluşturdu. "Severken oluşan hırçınlığını da seviyorum ama özleyince katlanan deli damarına da hayranım Ayşem."

Ellerini beline yerleştirdi, gözleri çakmak çakmaktı. Tüm gün nerede olduğunu bile bilmediği adama cilve edecek de değildi. Hem de bir telefon bile açmamışken. "O yüzden mi nerede olduğunu haber bile vermedin, sırf böyle olayım diye. Tüm gün yoktun, bütün işleri bana yıkman hoşuma gidiyor olabilir ama seni görememek hiç hoşuma gitmiyor."

Doğan yüzünü buruşturdu. Beyni o kadar dolmuştu ki şimdi Ayşem'in sözleri resmen tırmalıyordu. "Yavaş konuşsan, gerçekten yorgunum, böyle anlaşmamıştık. Beni gördüğünde öpecektin, sevecektin, ne oldu sözüne? Ben aramadım ama sen neden aramadın?"

Adamın başını bile kaldıramayışıyla gerçek bir yorgunluk hâli olduğunu en sonunda fark etti. Masanın etrafını dolanıp adamın arkasına geçti. İnce parmaklarını Doğan'ın omuzlarına dokundurup ovalamaya başladığında adamın sessiz inlemesiyle rahatlamaya başladığını anladı. "Yoğundu bugün, aklımdan çıkmadın ama sen aramayınca ben de aramak istemedim."

"Her şeyi benden bekleme ve hâlâ öpülmedim."

"Neredeydin?"

"Belediyede, kaymakamlıkta, en son valiye kadar çıktım."

Bu cevabı hiç beklemiyordu ki parmakları bir ara durmuştu. Ne işi vardı orada, yani evet olabilirdi ama kendinin neden haberi olmamıştı?

"Durma, devam et Ayşem." Ayşem ayılarak bıraktığı işe geri döndü. "Ne işin vardı oralarda ve bundan benim neden haberim yok Doğan?"

"İşle ilgili değildi. Dün gelmemiştin, konuşacak vaktimiz de hiç olmadı."

Kafasını yana eğip, "Doğru," diye mırıldandı. Gözleri kapalı, kızın parmaklarının tadını çıkarıyordu. Hâlinden de hiç olmadığı kadar memnundu.

"Haklısın, anlat bakalım şimdi ne işin vardı?"

"Yakında İsot Şenliği var. Bu yılki Harran Ovası'nda olacak, onun için uğraştım. Turistlerden tut tüm Urfa, belki başka illerden pek çok insan katılacak. Bakanlar, vekiller, belediye başkanları..."

"Hiç haberim yoktu, kimse de demedi. Tamam, çok işler başarmışsın, affettim seni, öpülmeyi hak ettin." Keyifle arkadan adamın boynuna kollarını dolayıp yanağına dudaklarını bastırdı. Doğan'ın gözleri hâlâ kapalıydı ama kollarını kaldırıp kızın saçlarında gezdirdi ellerini. Aldığı öpücükten hiç memnun olmadığını biliyordu Ayşem. Yorgunlukla gözlerini açan Doğan, kadının baş döndürücü kokusunu içine çekti. "Bu kadar mı?"

Mavi gözlerin içinde oynaşan yaramaz hareler iyice delirtiyordu adamı. Geri çekilmek isteyince engel oldu. "Bu kadar mı dedim."

"Daha ne olsun, hem iş yerindeyiz, idare et." Doğan'ın yanağına hızlı bir buse daha kondurduğunda Doğan onu azat etti. Doğrulan genç kız elini uzatıp adamın yanağındaki ruj izini parmaklarıyla kaybetti.

Görüş odağı olan kadını izledi. Tüm dünya bir yanaydı artık, Ayşem bir yana. Ayşem'in bir yerde haklı oldu-

ğunu dün gece kabul etmişti Doğan. Kız gitmişti ama kendisi de çabuk vazgeçmişti. Belki Ayşem on sekiz yaşında düşünceleri tam oturmamış biriydi. Okumak için gittiğine asla sözü yoktu ama kendini arkada bırakmasını yedirememişti sadece. Eğer o gün kolundan tutup da, *"Ben olmadan gidemezsin,"* demiş olsaydı bugün her şey daha farklı olabilirdi. Ayşem büyümüştü ama asıl Doğan büyümüştü. Yıllar içinde ne yaptıklarını ikisi de geç fark etmişti. "İki hafta sonra şenlik."

"Güzel, anca hazırlanırız. Görev dağılımı yaparız yarın, çoğu şeyi bana yıkabilirsin. Aslında sen bırak ben hallederim. Urfa kadın gücü ve zevki görsün."

Doğan gülümsemeden edemedi. "Yapacağından hiç kuşkum yok ama benim derdim başka."

"Söyle benim esmer yârim." Adamın yüzünü elleri arasına alıp parmaklarıyla okşamaya başladı. Gözlerini kızdan alamıyordu Doğan. "Seni o gün nişanlım olarak tanıştırmak istiyorum." Ayşem'in değişen rengini dikkatle seyrediyordu.

"Ne?" Doğan'ın yüzündeki elleri yavaşça kaymaya başlamıştı. Henüz indiremeden Doğan kızın ellerini iki eliyle kavradı. "Doğru duydun, ne zaman istersen o zaman evlenebiliriz ama adımızın artık bir anılmasını istiyorum."

"Yapmasak..." dedi adamı tekrar ürkütmekten korkarcasına. Dün gece aştıkları yolun tekrar kapanmasını göze alamayarak sessiz bir tonda konuşmuştu. Onu istiyordu, eşi olmak, onunla olmak ama henüz çok erkendi. Gelecek bir günün hayalini kuruyordu, hiç gelmeyecek olması da düşünceleri arasındaydı. Asıl Ayşem duygularıyla iki ateş arasındaydı.

"Ayşem... Yıllarım seni anlamaya çalışarak geçti, geçiyor. Şikâyet bile edemiyorum ki sen üzülme diye.

O gün sana kaç kişinin göz koyacağını hesap ederken tüm bıçaklarım bileniyor ve ben delirecek gibi oluyorum. Sen hangisine hayır dersen de ben sana bakanın yanında kendimi bilmek istiyorum ki kimse bakmaya cesaret edemesin."

O gün gelecek miydi? Ayşem'in beklediği gün... Ayşem için evetti bu sorunun cevabı. Peki, Doğan'ı daha ne kadar harcayacaktı? Daha ne kadar unutmuş, yokmuş gibi yapacaktı? Bilemedi. İpin üzerindeki cambaz gibi hissetti kendini. Düşse dertti, geçse dert. Adamın beklentiyle bakan yeşil gözlerine daha ne kadar ihanet edecekti?

"Benim hayatımda senden başkası olamaz! Beni, benim istediğim kadar bekleyebilecek misin? Gocunmadan, tek laf etmeden..."

"Sen söylüyorsun, senin hayatında başka biri olamaz, peki benimkinde senden başkası olabilir mi?"

"İmkânsız!" dedi net bir sesle.

"Cevabı kendinin verebileceği sorular sorma o zaman."

Ayşem'in dudağının ucu havalandı. "Anneciğine haber ver o zaman, gelsin beni babamdan istesin." Kadının kriz geçireceğine nasıl da emindi Ayşem. Bergüzar'ı delirtmek şimdiden zevk hâline gelmişti. Neler etmeyecekti ki ona, aklında deli senaryolar dönmeye başlamıştı bile.

Doğan'ın gözlerinin içi alev alırken sırıttı. "Anneciğime kalp krizi yaşatacağımdan eminim ama ne yaparsın oğlu başka kadın istemiyor. Babacığına haber et, kızını hanımağa yapacağım."

Ayşem kendini tutamayıp kahkaha attı. "Babam da bayılıyordu zaten kızı hanımağa olsun diye ama ne yaparsın kızı başka adam istemiyor." Ellerinden tutup kendine çekti Doğan. "Bir daha başka bir adam sözü öylesine bile çıkarsa ağzından, senin dilini damağına dikerim."

Dudaklarını büzdü adama sokulurken. "Dikersin ağam, sana boynum kıldan ince." Doğan için durum berbattı. Ayşem bir erkeğe, kendini seven bir adama bu derece yaklaşmanın ne demek olduğunu bilmiyordu ama Doğan onu çılgınlar gibi arzuluyordu. Evlenmeliydi, hem de hemen!

"Ben çıkıyorum. Eve bardak çanak alacağız kızlarla. Dayını arar mısın, Aysima için?"

"Neden anlamadım?" derken nefesini yineledi. Ayşem onu zorluyordu ve kız bunun ne kadarını fark ediyor bilmiyordu.

"Bu gece kız kıza takılmak istiyoruz bizim evde. Aysima ve Mercan bizde kalsınlar. Mercan'ı da Baran'la hallet."

"Dayımı ararım, sana yardım edeceklerini de söylerim. Bir sorun çıkmaz ama Baran'dan Mercan izin alsın, neden ben söylüyorum?"

Oturduğu yerden kıza kaldırdı başını genç adam. Ayşem az önce olanları düşününce hem gülmek istedi hem de hüzünlenmek arasında kaldı. "Baran sana anlatır, sen söyle olur mu?"

"Senden duymak istiyorum, hadi Ayşem." Koltuğunda yan döndü. Tepesinde dikilen kızı biraz daha yanında tutma çabası başarılı sonuç alacak gibiydi. Ayşem kısa bir an düşündü.

"Baran bir konuşmaya tanık oldu ve o konuşma arasında kendi adının geçmemesini kaldıramadı. Aysima'ya resmen, 'Seni kardeşim olarak görmüyorum,' dedi. O gidince ben biraz hatta baya Aysima'nın gözünü açtım ama bu iyi mi oldu kötü mü, bilemedim Doğan."

"Kötü olan tarafı nedir?" diye ciddiyetle sordu Doğan.

"Aysima Baran'a karşı hiçbir şey hissetmiyor ve hissedeceğini de sanmıyor. 'Ben onu abi bildim, hiç böyle

bir şey aklıma gelmedi,' dedi. Baran için üzülmeye bile başladı."

"Kader. Zorla olmaz ama belli de olmaz. Ben Baran'a bundan bahsetmem, sen de üzerine gitme kızın."

"Olabilir, hiç olmadı diye olmayacak anlamına da gelmez tabii, bekleyip göreceğiz." Fırsattan istifade adamı bir kez daha öpüp, koşar adım çıktı odadan. Arkasında mutlu, az da olsa huzurlu bir Doğan bırakmıştı.

10. Bölüm

Şekil A

Son kutuyu da koridora, bir öncekilerin üzerine bırakıp kapıyı kapattılar. Mercan kendini duvar dibine atıp bacaklarını gelişigüzel uzattı. "Ölüyorum..." Topuzunu çözen Aysima seri hareketle yeniden bağladı. "Sonra ölürsün Mercan, kalk! Bunlar yıkanacak, dolaplara yerleştirilecek."

Helin odasına giden yolda soyunmaya başladı. Çantasını bir kenara, ceketini başka bir kenara bıraka bıraka ilerledi. "Duş alıp geliyorum."

Ayşem iki eli belinde soluğunu bıraktı. "Ne zormuş ya... Bittim ve çok acıktım." O da ceketini çıkarıp askıya taktı. "Pizza yiyen?" derken çantasındaki telefonu çıkarmaya çalışıyordu.

"Yerim. Benimki büyük boy olsun." Mercan'a dik dik baktı kızlar.

"Boşan da semerini ye Mercan," dedi Aysima. "Büyük boy nedir kızım?"

Mercan oturduğu yerden omuz silkti. "Sizin gibi miyim ben? Şu hâlinize bakın! Aç ülkeden gelmiş gibisiniz. Sıskalar siz de... Kadın dediğinin azıcık kalçası olur, eti olur, budu olur. Tutacak bir şeyler lazım ama size adam elini atsa yarısı boşa gider."

Aysima ve Ayşem birbirlerini incelediler. Cidden oldukça inceydi ikisi de. Kopacak gibi görünen incecik bele sahiptiler. Ayşem'in eli istemsiz kalçasına gitti. "Neyim var ya? Gayet iyiyim ben."

Aysima Mercan'a eğildi. "Sen de böyle yersen korkarım gelinliğin XXL olacak."

Mercan yerden destek alıp ayağa kalktı. Kahverengi saçlarını savurdu. "Abartma! Sadece kırk bedenim. Etliyim, butluyum ve de mutluyum."

Ayşem kızın kendine has tavırlarına bakıp kahkaha attı. Ne kadar da kendine özgü bir yapısı vardı bu kızların. İstanbul'daki oturup sohbet ettiği arkadaşları geldi bir an aklına. Bu kızlarla o kızların hiç alakası yoktu. "Bir büyük, üç küçük boy söylüyorum," diyerek tuşlara dokundu.

Kutuları boşaltıp her şeyi etrafa saçtılar. Bazılarını makineye doldurdular, bazılarını da ellerinde yıkayacaklardı ama bir şeyi unuttuklarını hatırladıklarında hiçbirinin dışarı çıkmak gibi bir isteği yoktu. Evde ne yiyecek ne de deterjan namına bir şey vardı.

"Abimi arasak ya," dedi Mercan. "O alır getirir."

"Hayır!" diye cırladı Aysima. Mercan kaşlarını çatıp döndü kıza. "Neden?"

Aysima makinaya bardakları dizmeye devam etti. Onu görmeye hazır değildi. Ona kalsa sonsuza kadar yüzünü görmemek için bir yol bulurdu. Kendine sevdalı adamın kırılmış bir gönlü olacaktı artık. O gözler acı çekmesin, Aysima bunu görmesin, tek istediği buydu. "İşi gücü vardır şimdi, rahatız etmeyelim."

Helin parmağını şaklattı. "Fikret!" dedi ela gözleri ışıl ışıl. "Bir telefona bakar."

"Oynama çocukla Helin! Sen bir deterjan istersin, o bir öpücük."

"Aa... Sen de abla amma yaptın, akrabayız biz. Akraba akrabanın akrebi mi? Siz bir karışmayın." Masanın başına oturup üzerindeki telefona uzandı. Kulağına götürüp bekledi ve ikinci çalışta açıldı telefon.

"Fikret," dedi karşıdan bir ses almadan.

"Nazlı yârim," dedi Fikret tatlı sesiyle. Genç adamın kalbi tek bir kadın için atıyordu, o da Helin'den başkası değildi. Ama Helin'inki onun için atmıyordu. Yüzünü buruşturduktan sonra konuşmaya devam etti. "Harran'da mısın?"

"Hayır, henüz geçmedim."

"Güzel. Bizim eve birkaç şey lazım da alıp gelebilir misin?"

Karşıdan gelmeyen sesle kız uzaklaştırdığı ekrana baktı. "Alışkın değil tabii, nutku tutuldu," diye fısıldadı kızlara. Oysa Fikret duyuyordu ve Helin'in kendini kullandığını adı gibi biliyor, büyük bir kırgınlığı da en derinlerinde hissediyordu. Ve bunu belli etmeyecek kadar da centilmen biriydi.

"Tabii, yaz... Ben alır gelirim."

Şen sesiyle gülümseyerek, "Hemen yazıyorum." Kapattı telefonu. "İşte bu kadar. Ne lazım tek tek söyleyin, yazıyorum."

Aysima ve Mercan'ın dediklerini harfiyen yazdı Helin. Uzun bir liste olmuştu, Fikret bir saatten önce zor gelirdi. Gelen pizzaları afiyetle yedikleri esnada Aysima'nın annesi aradı.

"Anam görüntülü arıyor. Valla annem bile çözdü bu işi." Ekranda annesine selam eden Aysima'ya kızlar da katıldı.

"Kim var kim yok?" diye sordu Fatma Hanım. Aysima göz devirirken kızlar gülüyordu. Telefonu kızlara çevirdi tekrar Aysima. "Bak anacığım biz bizeyiz. Yemek

yiyoruz ve az sonra eşyaları yıkamaya başlayacağız. Bu gece bitmez işimiz."

"Biliyorum, kalacakmışsın. Doğan babanı aradı az önce de o dedi. Ben de bir arayıp bakayım dediydim. Neyse size kolay gelsin kızlar." Telefonu kapatan kadının ardından, "Çakal anne," diye mırıldandı Aysima. Mercan kahkaha attı. "Eve erkek alacağımızdan korkuyor."

"Alacağız ya," dedi Ayşem. "Fikret gelir şimdi."

"Zararsız o," dedi Mercan, Helin'in içtiği kola genzine kaçtı. Asitler burnundan dışarı çıkacak sandı bir an. "O ne demek?" dedi Mercan'a. Sızlayan burnundan dolayı zorla konuşmuştu. Zararsız erkeğin ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki?

Mercan pis pis sırıttı. "Gözü sende ya hani, bizim için zararsız biri. Kuzenim diye demiyorum Helin, çok beyefendi biri. Bence sana da zararsız."

Aklı karışan kız gözlerini bar tipi mutfağın içinde bir süre gezdirip Mercan'da durdu. "Ben seni anlamadım, erkek değil mi diyeceğim, görüntü itibarıyla taş gibi! Tercih meselesi diyeceğim, tövbe tövbe." Başını iki yana salladı. "Amcam duyarsa asar valla ibretiâlem olsun diye."

Birkaç saniye üç genç kız da Helin'in yüzüne baktıktan sonra kızı yerinden sıçratacak kadar şiddetli kahkaha atmaya başladılar. Helin kızlara boş boş bakıyordu. Aysima kendini sandalyeden atıp yere yığıldı. Ayşem parmak uçlarıyla göz altlarını kurulamaya başladı. "Helin, benim kardeşim olmama ihtimalini ciddi ciddi gözden geçirmek isterdim ama annemle babamın aşkları malum..."

Helin gözlerini kısıp kızlar üzerinde gezdirdi. "Benimle kafa buldunuz!"

"Kafayı sen bulmuşsun Helin, bizimki ağız arama." Mercan derin bir nefes aldı. Gülmekten soluğu kesilmişti. "Taş gibi demek."

Helin kızlara burun kıvırıp yerinden kalktı. Masayı toplama işine girişti. "Taş, hem de ne taş ama işte gönül taş değil aşk istiyor. O da bende yok!"

Helin'in olmayan derdi birden Aysima'yı sardı. Ne güzel unutmuştu şimdi nereden gelmişti Baran aklına? Gülen yüzü soldu anında. Sesi içine kaçtı, tek kelime edemedi. Kalbinde bir yer Baran için sızlıyordu ve o, buna aşk diyemeyecek kadar kendini iyi tanıyordu. Tepesinde dikilen Ayşem kıza elini uzattı. "Yer çeker kanka bak çocuğun olmaz sonra," dedi tatlı gülüşüyle. Aklı yeniden dağılır gibi olduğunda gülümseyerek elini uzattı. "Konuştu annem." Destek aldığı gibi ayağa kalktı.

Kapının sesi duyulduğunda Ayşem ilerledi. "Fikret olmalı, normalde aşağıdan arayıp sorulur içeri birinin alınıp alınmayacağı ama bu bazıları için geçerli değildi. Karacadağlılar içinse asla!" Kapıyı açtığında Fikret'i değil de şirketten birini görmeyi beklemiyordu Ayşem. Ayak işlerini yerine getiren genç bir çocuktu karşısındaki.

"Fikret Ağam gönderdi Ayşem Hanım. Kendisinin bir işi çıktığı için ben getirdim." Ayşem'in yanına gelen Helin genç çocuğu karşısında görünce kaşlarını çattı. Bu gelenin Fikret olması gerekiyordu ama değildi. Konuşmaya şahit olduğundan soru sormadı.

"Tamam, Bedir, teşekkür ederim. Sen bırak, biz içeri alırız."

Genç çocuk başını eğerek asansörden indirdiği poşetlere *tamam mı* diye göz attıktan sonra geldiği gibi geri döndü, Fikret'in aşağıda, arabada beklediğini söylemeden...

"Fikret bu şansı kaçırmazdı Helin." Ayşem kız kardeşinin yüzüne imalı baktı. Dudak büken kıza eğreti bir gülüş attı. "Doğan'ın kardeşi kızım o! Yer mi sandın?"

"Of yemezse gargara yapsın. Bizim ihtiyaçlarımız geldi mi, geldi. Sen neticeye bak." Helin umursamadı. Ayşem göz devirip poşetlere uzandı. Bu işin sonunu düşünmeyen bir kardeşi vardı, en hayırlısını diledi içinden.

Kravat takmak hiç huyu değildi ama arabasında üç beş tane kesin bulundururdu Doğan. Üstten iki düğmesi her daim açıktı. Ara sıra uzattığı kirli sakalları bu ara yine tarzıydı. Siyah gömleğinin yakasını iki eliyle iyice havaya kaldırdı. Başını biraz yukarı kaldırıp aynada kendini inceledi. Aynadaki yansımanın kendini gösteriyor olması gerekiyordu ama Ayşem'in gökyüzü rengini taşıyan gözlerini görebiliyordu. Kendine bakarken onu görebilmekti aşk!

Geldiğinden bu yana geçmeyen bir ateş sarıyordu her yanını, geçen beş yıla nasıl tahammül ettiğini sorgular olmuştu. Göz görmeyince de seviyordu gönül ama görünce de başka seviyordu. Ceketini parmağına takıp odasından çıktı. O gün bugündü, bugün onların hayatında bir dönüm noktasının başlangıcı olacaktı. Kahvaltı masasına kurulmuş babasını ve annesini hürmetle selamlayıp yerine oturdu. Ardından gelen Fikret de yerini almıştı. Babası her gün bıkmadan işleri sorar, az çok bilgi sahibi olurdu. Annesi sessizce onları dinler, söyleyeceği bir şey varsa araya girerdi. Bu senfoni bitince Doğan arkasına yaslandı. Ailesi üzerinde gezdirdiği gözlerini babası üzerinde bıraktı. "Benim bir diyeceğim var."

Babası ve annesi anında durup oğullarına döndüler. Fikret de arkasına yaslanıp ağabeyine döndü.

"Buyur," dedi babası. Annesine kayan bakışlarından kadın nefesini tutmuştu. Sanki bilir gibiydi. "Biz..." Gözlerini annesinden çekmedi. Babasından yana bir korkusu yoktu. Ayşem haklıydı, babası parayı çok seviyordu ve Ayşem onun aradığı gelindi. "Ayşem'le söz kesmeye karar verdik."

Fikret gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı ama söz etmedi. Babası konuşacaktı önce. Tebriğini sonra ederdi. Haşim Ağa'nın kaşları havalandı. Ağabeyi demişti ama bu kadar çabuk olacağını dememişti. Bergüzar Hanım'ın gözlerinden alev topları çıkıyordu. Kocası bir şey dese de lafa girebilseydi keşke.

"Önünü ardını sormayacağım Doğan," dedi babası. "Siz istiyorsanız benim içinde uygundur."

"Değildir!" dedi annesi. "Benim için uygun değildir." Üzerine tek tek basa basa konuşuyor, gözlerini oğlu gibi o da çekmiyordu.

Haşim Ağa annelik vasfına sahip olan kadına şimdilik ses etmedi. Oğlu bir şey derdi nasıl olsa. Hiç olmadı kimse onun son sözüne söz edemezdi.

"Neden anne?" dedi Doğan rahat bir şekilde.

"Ben o kızı gelin istemem! Ne yer bilir ne yurt. Ne iş bilir ne kural! Ne örf bilir ne âdet! Ayşem buralı bile değil. O şehrin tozunu yutmuş rahat biri." Sesinden akan nefreti gizleme gereği duymadı. Doğan bunları bekliyordu, Ayşem yine haklı çıkmıştı. Annesi ondan hoşlanmıyordu. Doğan bunu dert ediyor muydu? Asla!

"Ben kendime işçi almıyorum. Ben kendime benim kurallarıma uyacak bir köle de almıyorum. Ben kendime uyacak bir şehirden de kız istemiyorum. Rahatsa rahat... O Bekir Amcamın göz bebeği... Örf de bilir âdet de. Ve anne," dedi rengi mora dönen kadına. "Sen onu gelin alacaksın!"

Sesini yükseltmeden tonunu ayarlayan oğluna diyecek bir sözü yoktu Haşim Ağa'nın. Annesine gereken cevabı vermişti. Tabii bu onun işine geliyordu ki tek kelime de etme gereği görmüyordu.

"Almam!" Bergüzar Hanım ayağa hiddetle kalktı. "Kız mı yok Urfa'da? Gittin onu buldun! Kapında sürüyle kız seni bekler ama sen gitmiş kanından bile olmayan biriyle evlenmek istersin."

Doğan derin bir nefes aldı. Babasına göz ucuyla baktığında adamın kendi tarafında olduğuna iyice emin oldu. Babasından annesine kaydırdığı gözleriyle kadına meydan okudu sessizce. "Sürüyle değil tek olsun, benim istediğim olsun. Konu kapandı. Annem bile olsan unutma, ben bu toprakların tek söz sahibiyim." Kadının damarına bastığından emindi ve babası hâlâ sus dememişti. "Amcama uğrarsın baba. Tahsin Abi'yi de sen ararsın. Yüzükler İsot Şenliği'ne kadar takılacak. Ayşem oraya bir Karacadağlı olarak katılacak. Müsaadenle." Babasından baş onayı alan Doğan ceketini arkasına taktığı sandalyeden alıp odayı terk etti. Ağabeyinin ardından bakan Fikret gelecekte bir gün kendisini de bu şekilde görmeyi umdu. Helin onu severse...

Bergüzar Hanım, oğlunun peşinden hızla yürüdü. Kocası arkasından soluğunu tazeledi. Oğlu Fikret'e kaydı adamın bakışları. "Senin de var mı annenin istemediği gelin adayın? Varsa tek seferde halletseydik. Şimdi bu kadının çenesi bir açılır daha da kapanmaz. Eşşoğlular," deyip ayağa kalktı. "Siz evlenin, ananızın dırdırını ben çekeyim." Bileğine takmış olduğu tespihini çıkarıp *ya sabır* diye çekmeye başladığında Fikret sessizce bakıp sırıttı. "Şimdilik yok baba."

Avlu kapısından çıkmadan yakaladı oğlunu Bergüzar. "Doğan bekle!" Annesine döndü genç adam. Sağlığı,

güzelliği taptaze duran annesinin keşke biraz da huyu güzel olsaydı diye düşünüyordu. Biraz alçak gönüllü, anlayışlı olsaydı. Ama o konumunun hakkını fazlasıyla veren bir kadındı. "Anne yapma!" dedi sessizce. Etraftan çalışanların duymasını istemedi Doğan.

Oğluna yaklaşıp onun kadar sessiz konuştu kadın. "Oğlum... Sen kendin dedin, sen buraların söz sahibisin. Sen ağasın, benim paşamsın. Kendine yakışan biri olması gerekir, bunu düşünemiyorsun."

"Anne sen ne istiyorsun?"

Bergüzar oğluna biraz daha yaklaştı. Elini Doğan'ın koluna bıraktı. "Senin kendine yakışır biriyle evlenmeni isterim, mutlu olmanı isterim. Yerime gelecek olanın yerine yakışmasını isterim. Tek bir erkek çocuğu olan soydan gelen kızdan ne beklersin Doğan? Soyumuz kurusun mu?"

Dişlerini sıktı genç adam. Söylenecek çok fazla söz vardı şimdi ama annesi hangisini anlardı? "Kurusun! Eğer ben sevdiğim kızı alamayacak kadar karaktersiz biriysem, o soy kurusun! Eğer benim kadınım senin yerine göz dikerse, o soy yine kurusun!" Sessiz ama sert tonda fısıldadı. Hâlâ annesine değer veriyordu, onu küçük düşürmek istemiyordu. Annesinin dehşete kapılarak büyüttüğü gözlerinden çekti kendini. Arkasını dönüp tek bir adım daha attığında Doğan'a son darbeyi vurdu annesi.

"İstanbul'un artıklarıyla mı idare edeceksin?"

Beyninde çakan şimşeklerin sayısını karıştırdı. Gözlerinin bir an karardığına yemin edebilirdi. Şah damarı sanki tüm bedeninde atıyordu. Patlamak istiyordu, delice patlamak her yeri kana bulamak. Annesine ağır ağır döndü. Oğlunun gözlerindeki deli öfkeye ilk defa şahit olan kadın bir adım geriye gitti. Onu daha önce böyle bakarken görmemişti. Çene kasları hareket ediyordu, dişlerinin gıcırtısını duyuyordu kadın.

"Bunu... Bir kez daha dile getirirsen Urfa üzerime çöksün ki Ayşem'i bu eve getirmem! Sana da gelinim dedirtmem. Bana da oğlum diyemezsin! Yeminim olsun yaparım! Eğer bir itiraz kelimesi daha edersen... Edersen beni kaybedersin! Kendini buna alıştır, Ayşem benim karım olacak!"

Gözleri kararan kadın oğlunun gidişini fark edemedi. Gözlerini bir an kapattı, açtığında Doğan yoktu. Elini başına götürüp ovaladı. Ayağını yere hırsla vurdu. "Geberir inşallah," diye mırıldandı kendi kendine. "Koynuna giremeden geberir."

Mercan ve Helin şirkete geçmişlerdi. Helin'in işi toprakla harman olmaktı. Vaktinin çoğunu dışarıda ya da fabrikada geçiriyordu. Mercan da yeni alınan belediye ihalesi için canını dişine takmıştı. Şanlıurfa sokakları için değişik, güzel fikirler üretiyordu.

Ayşem ve Aysima yeni yapılacak sitenin arazisini görmek için şehirden biraz uzaklaşmıştı. Ayşem'in aklından geçenleri Aysima not alıyordu. Fotoğraf makinesiyle birçok kare yakalamıştı Ayşem. Doğan'la birlikte neler yapacaklarını konuşacaklardı. İşlerini bitirip şirkete dönmüşlerdi. Odasına girip fotoğrafları bilgisayarına yüklemeye başladığında annesinin aradığını gördü. "Anneciğim." Hayatı gayet güzel gidiyordu. Neşesi de oldukça yerindeydi.

"Ayşem, ben neler duyuyorum kızım?" dedi kinaye barındıran ses. Yüzü değişen Ayşem oturduğu yerde dikleşti. "Ne duydun ki?" dedi ufacık bir sesle.

"Haşim Amcam aradı az önce, sonra da babam. Doğan'la evlenmeye karar vermişsiniz. Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun? Nikâhtan sonra mı?"

Alt dudağını dişleri arasına aldı. Gözleri kapandı, arkasına yaslanma gereği hissetti. Annesine cevap vermeyi unuttu. Bu kadar çabuk mu olacaktı? Doğan bundan bahsetmemişti.

"Konuşsana kızım." Telefonun ucundaki gergin sesle irkildi.

"Öyle oldu biraz."

Nagehan derin bir iç geçirdi. "Bergüzar'a gelin olmak ne demek biliyorsun, değil mi?"

"Pek bildiğim söylenemez ama tahmin ediyorum." Dirseğini masaya dayayıp eliyle alnını ovaladı.

"Merak ettiğim çok şey var Ayşem. Akşama geliyoruz babanla. Konağa gitme, bizi bekle. Görüşürüz." Annesi suratına telefonu kapattı. Telefonu masaya sertçe vurdu. Masanın kenarından tutup koltuğunu ittirdi. Ayağa kalkıp odadan çıkarken Doğan'ı bulamama ihtimaliyle daha da öfkelendi. Yanından geçtiği Aysima'yı görmedi. Sekreteri görmedi. Doğan'ın kapısını hiddetle açarak içeri girdi. "Bir kez de şurada ol be adam."

"Geldim." Adamın tok sesi ensesindeki tüyleri iyiden iyiye kaldırdı. Doğan'a çevirdiği mavi gözleri laciverte dönmüştü. Doğan bu hâle neden gelmiş olduğunu tahmin ediyordu. Kapının ardındaki meraklı gözlerle, dikkat kesilen kulakları düşünüp arkasını dönerek odaya girdi. Doğan kapıyı kapatıp kilidi çevirdi. Ayşem'in karşısında dikildi. Elleri belinde Ayşem demek tırnaklarını geçirecek Ayşem demekti. *En sevdiği sahneden bir kuple gibiydi kız.*

"İnsan bir der değil mi, ben babamla konuşacağım, sen de annenle babanla konuş!"

Bugünkü ruj rengini pembeden yana kullanan kızın yüzüne renk gelmiş gibiydi. Öfkeden kızaran yanakları al al olmuştu. Öfkeyle parlayan göz bebekleri aşka davet gibiydi adama. ***Öp beni*** *diye inliyordu kızın teni.*

Ayşem'e doğru ufacık bir adım atınca kız geriye çekildi. "Sana diyorum, sana! Sen durmuş beni dikizliyorsun."

Alamadığı tadın stresi sarmıştı Doğan'ı. Ayşem'in konuştukları ilgisini çekmiyordu. Kendine has edasıyla ceketinin uçlarını iterek elini beline yerleştirdi Doğan. "Akşam ne konuştuk Ayşem?"

"Bana herkese diyeceğini demedin, en azından bu kadar çabuk olacağını... Annemden bir terlik yemediğim kaldı senin yüzünden. Burada olsa kesin yapardı. Merak ettiği çok şey varmış, akşama geliyorlarmış. Yaktın beni Doğan! Ah Doğan, ah," deyip sırtını döndü.

"Hayırdır, sen bana kaçacak mıydın? Habersiz olsun mu istiyordun?"

Aynı hızla adama geri dönüp parmağını salladı. "Üste çıkmaya çalışma Doğan. Bıraksaydın da ben annemle konuşsaydım önce. Ama sen ne yaptın, pat diye söyledin babana... An..." Parmağı havada asılı kaldı, gözleri adamda sabit. "Annen!" dedi alçak sesle. "O ne dedi?" Her şeyi bir kenara bırakıp elini indirdi. Doğan'ın eğlenen ifadesiyle korkmaması gerektiğine inandı.

"Ayşem iyi kızdır, sana da yakışır dedi, hâlinden memnun anlayacağın."

Kuşkulu gözlerle bir süre adamın gözlerinde yalancı bir ifade aradı. "Buna inanayım mı? Annen benden her zaman kaçardı, bana bir böceği izler gibi bakardı, her zaman belli ederdi beni sevmediğini."

"Sen yanlış düşünmüş olmalısın Ayşem. O kadar da kötü biri değil. Anlaşacağınızı biliyorum zira ikiniz aynısınız." Annesiyle sevdiği kadını birbirine düşürmeden nasıl idare edileceğini kavramaya çalışan Doğan dediğiyle kendine küfürler etti.

Gözleri fal taşı gibi açılan kız duyduklarına inanamadı. "Ben mi? Ben onun kadar kibirli miyim? İnsanları kan ve sınıf farkına göre mi ayırıyorum?"

Değildi lanet olsun! "Hayır Ayşem... Neyse ki böyle huyların hiç olmadı. İnatçılık, kararlılık adına söylemiştim." Koltuğuna ilerledi. Daha çok çekeceği olduğunu hissetti. ***İki ateş arasında kalacaktı.***

Gözlerini tavanda gezdirip başını iki yana salladı. "Bak o olabilir. Ben sana kızıyordum ama..." Masanın etrafını dolanıp karşısında durdu. "Ben anneme ne diyeceğim şimdi?"

Koltuğuna yaslanan adam bir dizini kırıp ayak bileğini diğer bacağı üzerine bıraktı. Kıza alttan baktı. Öfkeli Ayşem kesinlikle sevmelik, şımartılmalık bir kadındı. "Ben Doğansız yapamıyorum, kaçtım gittim olmadı. Adamın bakışları bile ateş anne, beni yak beni yak diye bakıyor, yanmak istiyorum anne. Ne yapayım büktüm boynumu evlenelim madem dedim dersin, Gökyüzüm."

Gülümsemesine engel olamadı Ayşem. "Kendini beğenmiş ağa. Yak beni yak beniymiş."

Adamın bakışları kızın dizleri üzerindeki uçuk pembe geniş eteğe kaydı. Eteğin kapatmadığı beyaz teni gözleriyle yemeye başladı. Beyaz dar gömlekten firar eden dolgun hatlarda oyalandı. Gözleri kısık Doğan'ın kendini izlemesi hoşuna gidiyordu. Adamın dedikleri doğruydu. Bakışlarında bile alevler beliriyordu. O, bu kadar zor olmasa o ateşte kavrulabilirlerdi. Kaçacak değildi, kapıyı kilitlediğini biliyordu ki demek kendini sevesi gelmişti adamın. "Senin yanasın gelmiş ağam, söndüreyim seni."

Birbirine doladığı ellerini açamadı Doğan. Aksine daha sıkı tutturdu parmaklarını birbirine. Başını arkasına atıp gözlerini kapattı. "Ah Ayşem, ah," diye inledi gizleyemediği gülüşüyle.

"Ne oldu yârim?"

"Yapma!" dedi gözlerini açmadan. "Yapacağım valla hiç kusura bakma. Benim değil misin, istediğim zaman istediğim şeyi yaparım," derken gözlerinden hain ışıklar gelip geçiyordu. Bakışlarıyla bile onu dize getirebiliyordu.

Doğan'ın dudaklarından bir gülüş fırladı. Başını kaldırmadan gözlerini açıp baktı. "Bana böyle bakmaya devam edersen, düğünü öne çekerim."

Umursamazca bir ifadeyle devam etti Ayşem. Bunu yapmayacağını iyi biliyordu. Doğan sıkı sıkı bağladığı elini açıp kızın bileğine yapıştı. Gözleri birbirine meydan okurcasına bakıyordu. "Korkuyorum Ayşem, alacaksın sonunda beni."

Kahkahasına engel olamadı Ayşem, kollarını Doğan'ın boynuna sardı. "Manyak!" Kendini geriye çekti. Ayşem'e yapılacak neler yoktu ki ama gitmesi en hayırlısıydı, Doğan kalkmasına izin verdi.

Üzerini düzelten Ayşem odaya girmeden önceki eski, öfkeli hâline büründü. "Annem, akşam geldiğinde beni terlikle kovalarsa sana neler yapacağımı gör istedim. Bu fragman Doğan. Kadınların erkekleri alt etmesi için illa entrika çevirmesine gerek yok. Gördün şekil A! Seni öyle bir kudurturum ki..." Göz kırpıp odadan çıktığında kapıyı sertçe vurdu kız.

Tuttuğu nefesi bıraktı Doğan. Bedenini harlayan, kan basıncını çıkartan kadına daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Tekrar güçlü bir nefes alıp dışarı saldı.

"Diğer şekilleri de merak ettim şimdi."

11. Bölüm

Benim Olana Bakarım

Helin, anne ve babasını almak için havaalanına gitmişti. Kendisi de evde kalıp yemekleri hazırlama işine girişmişti. Bu yaşına kadar annesinden korkmamıştı ama şimdi önüne geçemediği bir gerginlik sarmıştı Ayşem'i. Babasından çekinmesi gerekirken annesi onun önüne geçmişti. Babası zaten biliyordu. Kendisiyle hiç konuşmamış olabilirdi ama Doğan'la konuşmuştu. Babasının da bu durumdan hoşnut olduğunu sanmıyordu ama engel olacağını da düşünmüyordu. İlk defa aklına gelenle karıştırdığı çorbanın içinde olan kepçe durdu. Bugüne kadar bunu hiç düşünmemişti. Anne ve babası istemezse Ayşem ne yapacaktı? Kalbi hızla atmaya başladı. O her daim anlayışla karşılanacağını düşünmüştü, düşlemişti. Hiç aksi gelmemişti aklına. Masanın üzerinde duran telefona uzanıp aldı. Çorbanın altını kısıp fırındaki yemeğine bakmak üzere hareket ettiğinde telefon kulağına ulaşmıştı. Fırının düğmesini çevirip kapattı. Tekrar çorbanın başına gitti.

"Doğan!" dedi telaşla. Telefonun ucundaki adam ani çıkışla bir şey olduğunu düşünmüş, tüm algıları ayağa kalkmıştı. Sakin bir hayatları olacak mıydı bir gün? Monoton geçen sıkıcı günler... "Az sakin Ayşem," dedi genç adam. "Ne oldu?"

"Ben bir şeyi hiç düşünmedim bugüne kadar, o geldi aklıma." Ocağın altını kapatıp kepçeyi kenara bırakarak kapağını kapattı tencerenin. Kalçasını tezgâha dayayıp devam etti. "Ama gerçekten hiç aklıma gelmemişti."

Ayşem'in aklına gelmeyecek bir şeyin kendi aklına gelmemiş olacağı fikri adamda ağır bastı. "Söylesen de ben de bilsem..."

"Annemle babam izin vermezse ne olacak? Ben bunu hiç düşünmedim. Yani her zaman aklımda *bana kimse karışmaz* düşünceleri döndü durdu." Telefonun ucundaki adamın kahkahası ona hiç iyi gelmiyordu şimdi. Çok mu komikti neydi yani? "Ne gülüyorsun sen?" Yüksek perdeden çıkan sesiyle bağırdı.

"Sen bunu nasıl atladın Ayşem ona gülüyorum. Senin kadar zeki birinin bunu daha önce düşünmüş olması gerekirdi. Ne olacak şimdi? Eyvah eyvah yandık! Vermezlerse kaçırayım mı? Nam yaparım Ayşem, Doğan Ağa kız kaçırdı, hem de amcasının torununu! Berdel de isterlerse kız kardeşim de yok ama senin de erkek kardeşin yok. Gerçekten yandık. Helin'le Fikret'i evlendirirsek kan davasından yırtabiliriz." Adamın keyifle sarf ettiği sözlere dişlerini sıkarak gözlerini kısmış, konuşmanın bitmesini beklemişti. "Aman ne komik... Ben sana ciddi bir şeyden bahsediyorum ama senin dediklerine bak Doğan. Kapatıyorum. Başımın çaresine bakarım ben. Olmadı yüzük falan unut. Kıskançlıktan geberdiğinle kalırsın."

"Ayşem!"

Doğan'ın yükselen sesiyle zafer kazanan Ayşem'in gülüşü büyüdü. "Ne var? Beğenmedin mi? Ben anne babamın sözünden çıkmam. Sana da kaçmam! Hadi geçmiş olsun, ağam. Bir yüzük bile nasip değilm..."

"Ne saçmalıyorsun, benden başka çıkışın mı var?" Doğan biraz sakinleşmişti. Ayşem'in sözleri bazen ani öfke

çıkışlarına neden oluyordu. Ayşem bir cümlesiyle hem ateşe atıp hem de buzlu sulara daldırıyordu Doğan'ı. "Bak! Bana yaptığın cilvenin onda birini annenle babana yaparsan sorun çıkmaz."

"Hâlâ dalga geçiyorsun ama sen..."

"Geçmiyorum güzelim. Sen sana düşeni yap, gerisini bana bırak. Ben Harran'a dönmedim, babanı bekliyorum. Her ihtimale karşı buralardayım. Konuştuktan sonra beni ara!"

"Atladığın bir şey var ama..."

"Ne gibi, gözleri güzelim?"

"Ben cilveyi sadece sana yapabiliyorum. Bunu annem üzerinde hiç denemedim. Babam belki azıcık olabilir."

Adamın gülümsediğini belli eden sesiyle mayışacaktı ki zilin sesi kalbinde çalmaya başladı. "Vallahi geldiler. Kapatıyorum." Doğan'dan cevap beklemeden kapatıp masanın üzerine bıraktı telefonu. Koşarak kapıya ulaştı. "Çok boktan işler ya. Söz, nişan, nikâh, düğün bir günde olsa ne olurdu?" Söylenerek kapının kolunu çevirdi. Babası önde, annesi onun ardında, en arkada Helin haince sırıtıyordu.

"Hoş geldin babacığım." Kızını özleyen adamın güler yüzü, samimi yaklaşımıyla o kadar da korkulacak bir şey olmadığını izah ediyordu. Ama annesinin dik bakışlarıyla karşılaştığında bu düşüncesi yerle bir oldu. Kadın elindeki vileda sopasıyla anneannesi Meryem Hanım'ın ürkütücülüğüne bürünmüş gibiydi. Bu sopayı nereden bulmuştu?

"Anneciğim." Kadına bir adım attığında annesi yanından sıyrılıp içeri girdi. Babası da göz devirip arkasından salona geçti. Adımını içeri atan Helin'e sokuldu Ayşem. "O sopa ne, nereden buldu?"

"Ben aldım."

Kaşları havalandı. "Neden? Evde eksik mi vardı?"

Helin omuz silkti. "Bilmem eksik miydi? Annem istedi kızım, ben de aldım. Ama bence yer silmekte kullanmayacak."

Sinsice kahkaha atan kardeşinin koluna çimdik attı. Helin acıyla inleyip ablasına dişlerini sıktı. "Ne var be?"

"Başıma bir şey gelirse senden bileceğim, Helin. Doğan arkamdan seni de yollar haberin olsun."

"Demek hanımağa olmaya karar verdin küçük hanım." Annesinin koridorun başından gelen sesiyle iki kız da başlarını çevirdi. Sopa elindeydi...

"Evet, ne var?" diyemiyorsa bu kesinlikle karşısındakinin annesi olmasından kaynaklanıyordu. Onlar hiç tartışmamıştı ki... Annesi her zaman anlayışlı biri olmuştu. Makul şartlarda buluşmuş anne kızlardı onlar. Annesine karşı gelmeyi bilmiyorsa suç kimindi? "Yok anneciğim, olur mu öyle şey?" dedi ince bir sesle.

Annesi sopanın ucunu baston niyetine yere vura vura yanına geliyordu. "Bu ne peki? Bu ne zaman oldu? Şu geçtiğimiz birkaç haftada mı oluştu? Gel buraya Ayşem." Son sözlerini bağırarak söyleyen kadının sesiyle geriye çıktı Ayşem.

"Ya anne yapma Allah aşkına. Gelme böyle üzerime, ne oluyoruz anlamadım ki? Anne, ağustosta yirmi dört bitecek, yirmi beşe basacağım. Bak ömrümde terlik bile yemedim. Bunu yapacak son kadınsın." Geri geri gidiyor ama annesi de onu takip ediyordu.

"Ben seni Bergüzar'a gelin ol diye mi büyüttüm? O lanet kadın seni ne yapar biliyor musun?" Kadın durup başını havaya kaldırdı. "Ah Allahım neydi günahım? Aklıma geldikçe delirecek gibi oluyorum." Kızına indirdi başını. "Sinirim geçmiyor Ayşem, geçmiyor."

Ayşem kendi odasının kapısına kadar geldi. "Baba!"

Babasından medet umdu ama adamın onlara karışmak gibi bir niyeti hiç yoktu. Duymazdan geldi.

"Anne hiç yakışıyor mu sana? Sen Bekir Ağa'nın kızısın."

Helin'in kahkahası evi inletiyordu. Ayşem kardeşine başını salladı. "Gül sen gül. Benim de güleceğim zamanlar gelir, Helin." Helin daha çok gülmeye başladı. Ablasının ne dediği hiç umurunda değildi çünkü öyle bir an gelmeyecekti. "He abla he. Hatırlat bir ara ona da gülerim."

"Geç içeri!" Nagehan kızını sopanın ucuyla odanın içine sürüdü. "Doğan kim?"

"Doğan dedemin yeğeni," dedi Ayşem.

"Aptal aptal konuşma kız, vallahi vuracağım bak!" Kadının gözlerinden ateş çıkıyordu. Ayşem gözlerini devirdi. Ellerini beline yerleştirdi. "Doğan Harran aşiretinin ağası, oldu mu?"

Sopayı kızının omzuna koyup itti Nagehan. Ayşem isteyerek bedenini yatağa bıraktı. Oturup annesine baktı. Bu kadının içinden ne çıkmıştı böyle? Annesini hiç böyle görmemişti.

"Yani o bir ağa... Sen bir hanımağa olacaksın, öyle mi?"

"Vallahi öyle bir derdim yok. Olmam belki, oğlum olmazsa Fikret düşünsün kim hanımağa olacak."

"Varacağım diyorsun yani? Ben belki kabul etmiyorum. Belki izin vermeyeceğim." Kızına kararlı bakışlar attı.

Bunu sevmemişti işte. Bu onun kararıydı ve saygı duyulması gerekiyordu. "Vereceksin." Yatağın sırt kısmına doğru yukarı kaydırdı kendini. Az da can güvenliği iyiydi. Bu yaşta pataklanmak istemiyordu.

"Vermiyorum."

Dizleri üzerinde doğruldu Ayşem. Annesine yaklaşarak sesini düşürdü. "Annem, güzel annem, yemin ederim ben onu çok seviyorum, o da beni seviyor."

"Şimdi mi söylüyorsun bunu bana? Yıllarca gözünün içine baktım, kim dedim kim? Bu kızı bu hâle getiren kim? Uzak bakışlarının kimde olduğunu düşündüm her zaman."

Ayşem'in gözleri dehşetle açıldı. Anlamıştı birini düşündüğünü. Yıllarca gizledim sanmış ama yanılgı yığıntısının altında kalmıştı şimdi.

"Bakarsın şimdi öyle," dedi kadın öfkeyle. "Vermiyorum. Benim bu işe rızam yoktur!"

Soluğunu bırakan kızın omuzları kendiliğinden indi. "Vermek zorundasın. Beni anlamak zorundasın. Ben ondan başkasıyla hayal bile kurmadım. O benden başka birine nikâhın 'N'sini bile basmaz!" Aklından şimşek hızıyla geçen düşüncesi dilinden aktı. "Beni ondan başkası ne yapsın anne? Mecburuz!" *'Yani ben hayallerimde her gün sevişiyorum ama gerçeği için henüz ikna edemedim,'* diyen iç sesine gülümsedi. Eh bu doğruydu sonuçta. Doğan başka biriyle evliliğini geçti, adının anılmasına bile izin vermezdi ama bu birkaç kelime annesinde başka şeyler uyandırmıştı. Kadının göz bebekleri dışarı çıkacaktı. Rengi attı, sesi kesildi. Kızının gözlerinden ayırmıyordu gözlerini. Kırpmıyordu bile. "Sen..."

Ayşem ellerini havaya kaldırdı. "Sessiz ol lütfen," dedi yalvarırcasına. "Babam duymasın," diye fısıldadı. Yalanının altında kalacağı korkusu sarmıştı şimdi içini. Ani kararlar bazen en kötü kararlar olabiliyordu.

"Ayşem, sen ne yaptın?" Kadının sesi önce odada daha sonra evin içinde çınlamıştı. Ayşem içine bolca soluk alıp tutmuştu.

Babasının, "Ayşemmmmmm," diyen katı ve ürkütücü sesiyle o soluk ciğerine baskı yapmaya başlamıştı. Kapının önünde beliren babasının yüzüne bakamadı. Utançtan öleceği an tam da bu andı. Soluğunu bıraktı. "Oy ben

öleyim." Yatağın üzerindeki yastığı alıp yüzüne kapattı. Helin tuttuğu kahkahasıyla debeleniyordu kapının önünde.

"Konuşsana kızım!" Annesi az sonra bayılacaktı.

İçinde tuttuğu, sakladığı öfkeyle yastığı indirdi. "Yok öyle bir şey baba, annem yanlış anladı. Yemin ederim ki yok. Bahsi geçen adam Doğan Karacadağlı, lütfen az bunu da düşünün." Babasına *inan bana* diye yalvaran gözlerle bakıyordu. "Ben evlenmek istemiyorum şimdi. Sadece söz keseceğiz, Doğan böyle olmasını istedi. Bana kalsa sittin sene evlenmem ama buralarda durumlar malum. O şey..." dedi babasından kaçırdığı gözleriyle. "Kıskanıyor sadece. Görücü falan gelir diye... Onun için, yoksa on yıl da sürer beş yıl da. Çıkar yolu yok! O benden başkasını istemiyor ben de ondan! Bitti." Dizleri üzerine çöküp oturdu.

Gevşeyen adam karısına döndü. Kızı istiyorsa yapacak bir şey yoktu. Kızı da olsa herkes kendi kaderini yaşıyordu. "Uzatma Nagehan. Annem de seni ağa kızı diye istememişti hatırlatırım."

Gücü tükenen kadın yatağın ucuna oturup sırtını kızına döndü. "Annen bir Bergüzar değildi Tahsin. O benim kızlarımı hiç sevmedi, sevmeyecek. O kadın senin bile bu topraklarda hakkından yakındı hep. Bir kez gülerek bakmadı kızlarıma. Şimdi birini gelin alacak ve onu üzecek."

"Doğan ve ben de buna izin mi vereceğiz hatun?" Tahsin gelip karısının hizasına çöküp oturdu. "Sen Ayşem'i bilmez misin? O işini bizden iyi bilir." Gülümseyerek kadını rahatlatmaya çalıştı. Ayşem kollarını annesinin boyuna doladığında Helin de gelip yanlarına oturdu.

"Annem..." dedi Ayşem, kadını öperek daha sıkı sarıldı. "On Bergüzar bir Ayşem etmez. Sen canını sıkma. O iş bende."

Kadın histerik bir gülüşle kızının kolunu sıvazladı. "İnşallah. Yoksa benden korkmaya başlasa iyi eder. Ben kızlarımı ezdirmek için doğurup büyütmedim."

"Heyt be," dedi Helin annesine sarılıp. "Ben de varım. Birlikte hanımağaya gün yüzü göstermeyeceğiz."

Hiçbir söz annelerini rahatlatmaya yetmeyecekti ama kızı bunu kendi istemişti. Gelecek ne getirecekti hep birlikte göreceklerdi.

Masayı hazırlayan kızlarını izliyordu Nagehan. Konakta yaşamışlardı her zaman. Her daim yardımcıları olmuştu. Kızlarına elbette her şeyi öğretmişti ama uygulamaya gerek kalmadan büyümüşlerdi. Ayşem kendi düzenine sahip olmuştu İstanbul'a gittiğinde ama Helin hep yanında kalmıştı. Şimdi baktığında kızlarının kendi başlarının çaresine çok da güzel bakıyor olduklarına gülümsemişti. Ne derdi annesi Meryem Hanım, ***kızlar daha çabuk büyür. Bir bakmışsın yuvadan uçup gitmiş.***

Gözlerinin dolduğunu hissedince iç çekip önüne baktı. Evi çok beğenmişti. Eğer anne babasını bırakabilecek olmak aklından geçmiş olsaydı veya Tahsin başka bir evde oturmak isteseydi o da böyle kendine has bir eve çıkabilirdi. Ama mevzubahsi bile geçmemişti. Şimdi kızı bir konakta mı yaşayacaktı? Hem de yengesi Bergüzar'la birlikte! İliklerine kadar titredi kadın. Ayşem bununla nasıl başa çıkacaktı? Hâlâ aklı almıyordu. İçi zerre kadar rahat değildi. Elinin üzerinde hissettiği eli sıkıca tuttu. Kocasının mavi gözlerine yalandan gülümsedi.

"Korkma bu kadar."

"Elimde değil. Hiç aklıma gelmezdi."

"Kadere ne diyebiliriz hatun? Olacak varsa bize destek olmak düşer. Bu yaştaki kızı eve kapatıp *hayır evlenemezsin* mi diyeceğiz? Hadi dedik. O bizi dinler mi?" Kadın başını iki yana salladı umutsuzca. "Dinlemez."

"Yemek hazır." Helin'e döndü annesiyle babası, aynı anda kapının sesini duydular. "Burası nasıl rezidans yahu? Aşağıdan aramaları gerekmiyor muydu?" dedi Helin.

"Evet." Ayşem aklına son bir saattir bakmadığı telefonu gelince kapıdakinin kim olduğunu hatırlaması da hiç zor olmadı. Kim pat diye girebilirdi bu binaya? Tabii ki Doğan! Gözleri büyürken neden korktuğunu da bilemedi. Sanki ilk defa mı tanışacaklardı? "Ben bakarım," diyerek yerinden sıçradı. Uzun koridorda yol alıp kapıyı hızla açtı. Tam da tahmin ettiği gibi karşısında başı önünde, gözleri alttan öfkeyle kendine bakan adamı gördü. "Tam bir saat Ayşem," dedi Doğan fısıltıyla. "Senden haber bekliyorum." Biraz öfkeli ama çokça da endişeliydi. Ayşem ellerini önünde birleştirip Doğan'a bir adım attı. Sevimli hâl alan yüz hatlarıyla adama başını kaldırdı. "Unuttum. Kafa mı kaldı?"

Başını kaldıran Doğan nefesini saldı. "Durumu söyle, içeri gireceğim ona göre sevimli görünmek istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde muzip ışıklar yanıp sönüyordu ve bu Doğan'ı iyice öfkelendirmeye yetiyordu. "Ayşem," dedi dişleri arasından.

"Doğan hoş geldin." Duruşunu değiştiren Doğan, abla olarak bildiği ama şimdi sevdiği kadının annesi sıfatına iyice bürünen kadına baktı. "Gelsene içeri," dedi Nagehan gülümseyerek. Annesi berbat biri olabilirdi ama Doğan bir taneydi onun gözünde. Doğan da tebessüm ederek içeri adımını attı. "Hoş buldum abla, asıl sen hoş geldin."

"Sağ ol ablacığım, hadi gel içeri." Önden giden kadının ardından Ayşem'e göz kırparak yürüdü. Oracıkta erimeye yüz tutan Ayşem'in kelebekler uçuran kalbi tekledi. "Gözüne kendimi bandığım." Kendi

kendine mırıldandı. İç sesi bangır bangır, *'Seviyorum var mı ötesi?'* diye çığlık atıyordu. Ve ardından da ekliyordu. *'Salaksın kızım sen! Nasıl bırakıp gittin adamı? Bir gel bile demeden hem de.'*

Eliyle kendi düşüncelerini etrafa savuşturup peşlerinden devam etti. Çoktan masada yerini alan Doğan'a şimdi nasıl davransa o da bilemedi. Bu çok farklıydı. Öncesi gibi değildi. Biraz utanmış olması elinde olan bir şey değildi. Sonuçta buraların örfünü âdetini yemiş yutmuş biriydi Ayşem.

Helin çorbaları servis ederken o da yerine, tam Doğan'ın karşısına geçti. Elini kolunu koyacak yer bulamıyordu, babası kızının bu hâliyle çok eğleniyordu. "Ayşem?" Babasına kaldırdı hemen başını. Boş boş bakındı. "Efendim."

Gülmemek için kendini sıkan adam, "Hiç, rengin attı, iyi misin babacığım?"

Doğan gülmek istedi. Elbette buna yeltenmedi bile ama kızın gözlerinin kendine kaydığından emindi. "Yok babacığım bir şeyim. Gayet iyiyim ben." Değildi ama elinden geleni yapıyordu.

"Ev konusunda sana güvenmekle çok iyi bir iş yapmışım Doğan," dedi Tahsin Bey. "Burası olacağını söylemiştin aslında ama biz yapıyoruz, içinde yaşamıyoruz. Çok güzel bir seçim olmuş. Sana her zaman güvendim ben ve her daim güveneceğim. Güvenimi boşa çıkarmayacağından yüzde yüz eminim."

Ayşem'in tek kaşı havaya kalkmış hedefi de Doğan olmuştu. Babası üzeri kapalı ayar veriyordu. Nagehan da kocasına baş sallamıştı ama Doğan bunu görmemişti. Şimdi kadın can kulağıyla Doğan'dan gelecek sözleri bekliyordu.

Doğan başını aşağı yukarı sallayıp, gülümsedi. Tahsin Bey'e döndü. "Şüphe dahi etmemelisin, Ayşem'e kimse zarar veremez!"

Nagehan'ın yüzünde tatminkâr bir gülüş belirdi. Kocasına yönelttiği *hadi bakalım* bakışları sevgi doluydu.

Helin'in bakışları bir Doğan'a bir babasına kayıyor, bulunduğu yerden baktığında çok gülünesi bir hâl alan konuşmaya kendini frenleyemiyordu. Güldü. Kendine dönen bakışlara ellerini havaya kaldırdı. "Çok özür dilerim, alışık değiliz ya kendimi tutamadım."

Tahsin başını sallayıp gülümserken Ayşem de başını eğerek gülüşünü gizlemeye çalıştı. Annesi kızına ters bakış atıp gözlerini belertti. Amca oğlundan damatlığa terfi eden Doğan'a çevirdi başını. Doğan'ın bakışlarını kızının üzerinde görünce kadının göz bebekleri yumuşadı.

Bakarken de sever miydi adam? Bakarken ne kadar severdi adam? Bir çift göz ne kadar belli ederdi sevdiğini? Doğan kızına bakarken değişiyordu. Bambaşka biri oluyordu. Bakarken bile güzel severdi adam...

Doğan kızını seviyordu. Nagehan nasıl olup da bunu daha önce fark etmediğini düşünüyordu. Hiç açık vermeyen kızında mı aramalıydı kabahati yoksa ihtimal dahi vermediği kendinde mi, bilemedi. "Hayırlısı olsun," dedi Nagehan, umduğu hiçbir şeyin çıkmamasını diledi.

Mutlu anların getirileri kesinlikle ışıl ışıl parlayan gözlerdi. İçinde bir yerlerde kurumuş olduğunu düşündüğü alanlar çiçek açmaya başlamıştı. Evet, gitmişti. Arkasına bile bakmadan hem de. Gözünü kulağını geride bırakmıştı ama gitmişti. Hüznünü de alıp uzaklaşmıştı. Zamanla kabuk bağlamıştı yarası. Ara sıra özlemle kanatmış ama

yine kabuk bağlamasına izin vermişti. Kısır bir döngü gibiydi içi. Her yer ona çarpıyordu. *'Bugün olsa yapamazdım,'* diyen iç sesine hayret ediyordu. İtirafı canını yakıyordu. *'Sen Ayşemsin! Yine olsa yine yapardın,'* diyen başka bir yanıyla Araf'ta hissetmişti kendini.

"Başka?" dedi Doğan. Masanın etrafını saran müdürlerine ve personeline tek tek bakarak. Ayşem'in bakışları yağmurda eriyen şeker tanesi gibiydi. Adama bakmaya doyamamıştı. Kendine olan kızgınlığı bitmek bilmeyecek gibiydi. Ve bu adam ona kızmıyordu. Kendisiyle sözleniyordu. Hem de yarın gece.

Doğan'ın gözleri Ayşem'le buluşunca hareleri parladı. Genişledi ve gevşedi. Dudağının ucunda minicik bir gülümseyiş belirip kayboldu.

"Başka yok, Doğan Bey," dedi Baran. Çalışanlar masadaki dosyalarını toplayarak teker teker ayrılmaya başlamıştı toplantı salonundan. Baran'ın kaçak bakışları her zamanki gibi Aysima'nın üzerindeydi ama kız kendine bakmak adına kirpiklerini bile kaldırmamıştı toplantı boyunca. En sonunda notlarını tamamlamadan kalın defteri kapatıp ayağa kalktı. "Ben de çıkıyorum."

"Nereye?"

Ayşem'e döndü Aysima. "Ehliyete kayıt olacağım. Umarım kurs kapanmamıştır. Kapanmışsa yarın öğlen uğrarım."

"İyi düşünmüşsün," dedi Doğan. Aysima'nın gözleri Doğan'ı buldu. "Geç bile kaldım. Keşke önceden almış olsaydım."

Baran kıza bakmaya kıyamıyordu. İçi eriyor, kanı kaynıyordu. Ama Aysima'nın umurunda bile değildi. O kadar net konuşmuştu ki Aysima'nın bir şey anlamaması mümkün değildi. Ve ufacık bir alan bile bırakmamıştı

Aysima. Kaçıyordu. Her şeyiyle uzaklaşıyordu. En çok da kalbiyle.

"Sen al ehliyetini, araba şirketten," dedi Doğan Aysima'ya göz kırparak. Kız minnetle utanç arası tebessüm etti. "Sağ ol, ağam," dedikten sonra kapıya yürüyüp gözden kayboldu.

Baran tuttuğu nefesini seslice saldı dışarıya. Dirseklerini masaya dayayıp başını elleri arasına aldı. "Kaybettim." Sesine en çok yıkılmışlık hâkimdi.

"Seni daha çok üzmek istemiyorum Baran Abi ama kızda tek bir ışık bile göremedim ben." Ayşem masaya yaklaşıp ellerini birleştirdi. Baran'ın umutsuz bakışlarına tabii olması içini burkmuştu.

"Konuştunuz mu?"

Baran'a önce başıyla yanıt verdi Ayşem. "Konuştuk biraz. Seni abisi yerine koyuyor. Sana hiç alıcı, sevici gözle bakmamış. Nasıl bakıldığını bile bilmiyor."

Sevdiği kadından gözlerini zorla çeken Doğan, Baran'a döndü. "Ama bu değil ki seni sevemez."

"Ne demek değil? Duymadın mı Ayşem'i? Bittim ben!" dedi Baran arkasına yaslanıp.

"Doğan haklı abi çünkü kızın kalbi boş, ıssız, kimsesiz. Doldurabilene hakikaten âşık olur. Kabaca olacak belki, belki bana yakışmayacak ama" dedi Doğan'a baktı önce. Adamın kendine dönen, *"Ee..."* bakışlarına aldırmadan konuştu. "Tavla onu!"

Baran'ın kaşları havalandı. Umutsuz görüyordu geleceği ve bunun işe yarayıp yaramayacağını kimse garanti edemezdi. "Yine olmazsa?"

Ayşem omuz silkti. "Bunu bilemezsin. Umut farklı bir kavram. Varsa yaşarsın." Doğan'a çevirdi gökyüzü rengi gözlerini. "Yaşarken ölmekten iyidir. En azından çaba gösterdim dersin."

Doğan da yaslandığı koltuğundan doğruldu. "Korkuyor musun oğlum sen? Bu neyin kafası Baran? Bak kız gidecek elinden sen sonra iflah olmayacaksın."

Ayşem kaşlarını kaldırıp Doğan'a koltuğuyla birlikte döndü. "Yapma ya? Eee..." dedi kinayeli ses tonuyla.

"Ne e'si?" dedi Doğan kıza anlamayan gözlere bakıp.

"Uçacakmış ya kız, sen hiç korkmadın mı ben de uçar giderim diye onu soruyorum."

Doğan dudaklarını birbirine bastırıp sağa sola oynattı. Kızın gözleri içine bakıp sırıtmaya müsait yüz hatlarını gizlemeye çalıştı. "Konu biz değiliz ama bu sorunun cevabını sana daha sonra vereceğim."

Gözlerini deviren Ayşem, Baran'a baktı yeniden. "Benden sana son tavsiye, âşıksan beklersin ama o âşık değil. Sevdir kendini, çiçek böcek, biz severiz böyle şeyleri. Bir tatlı söz, bir bakış, bir gülüş."

"Korkmuyorum bu arada," dedi sert bir sesle kuzenine dönen Baran. Yüzünü buruşturan Doğan adama bakmadı. Baran yerinden kalktı. "Elbette deneyeceğim. Ama kimseyi zorla nikâhıma almayacağım." İkisine de ağızlarının payını vererek çıktı odadan.

Ağzı açık kalan Ayşem'e güldü Doğan. "Öfkesi kendine. Bizimle ilgisi yok, idare et."

Ayşem dertli nefesini salıp eşyalarını toplamaya başladı. "Sen başka çılgın, o başka platonik, Fikret desen Helin'den vurgun yemiş. Ne olacak bizim sonumuz ben düşünemiyorum artık, Doğan. Fikret senden daha baskın ama benim kardeşim onu kırıyor, senin kardeşin buna izin veriyor. Sonlarını hiç iyi görmüyorum. Aşkın da kendine göre bir raconu var, onun da suyunu çıkarmaya başladılar. Hepsi değişik, hepsi."

Doğan kahkahasıyla kızın keskin bakışlarını üzerinde topladı. "Bakma öyle. Sanki sen çok normalsin."

Gözlerini kıstı Ayşem. Dudaklarını birleştirdi. "Normal olanını al bence ağam. Hâlâ şansın var." Hırsla ayağa kalkmıştı ki Doğan kızı bileğinden tutup geri yerine oturttu.

Yeşil gözlerinden dökülen aşkla karışık parıltılara bakıyordu. "Başka şansım olsaydı da denemezdim." Sesindeki katı ama arzulu tonla yutkundu Ayşem. *"Gidersin, bekle,"* dedi kendine içinden.

"Gönlüm seni istiyor, gözlerim seni arıyor. Bana sokulduğunda bıraktığın yasemin kokusunu bile özlüyorum sen gidince. Sen gidince koku da yok oluyor bir süre sonra. Ben nasıl başka birini bulayım şimdi sen söyle?" Bileğindeki el avuçlarına doğru kaymıştı. Adamın parmakları avuç içlerini okşamıyor da teninden damarlarına nüfuz ediyordu sanki.

Gözlerini elinden Doğan'a kaldırdı. "Benden kurtuluşun biraz zor hatta imkânsız." Elini çekip ayağa kalktı. Açık kapıya göz atıp başını adama yaklaştırdı. Doğan gözlerini iyice kısmış öpmek istediği pembe dudaklara bakıyordu. "Neden?" dedi sözlerin doğruluğunu bile bile. Ayşem'den alacağı her şeyi nimet sayıyordu.

"Sen bana aitsin," diye fısıldadı Ayşem, uzanıp yanağından öptü. Gözlerini kapatan Doğan içine yayılan yasemin kokusuyla Ayşem'in sözlerini en derininde hissetti. Geriye çekilen kızın gözlerindeki parlaklığa gülümsedi. "Bu benim sözüm olmalıydı."

"Ben zaten sana aitim. Benden giden sensin."

Uzun sayılacak bir süre Ayşem'in yüzüne baktığında içinden geçenleri burada şimdi asla söylemeyecekti. Ayağa kalktı, ceketini giydi. "Yine başlamayalım ha sevgilim. Gidelim mi?"

"Olur başlamayalım. Nereye?"

"Harran'a geçmeyecek misin?"

"Hayır, benim burada işlerim var. Sen geç istersen."

"Ne işi?" dedi Doğan ciddi bir sesle.

"Kendime elbise alacağım. Malum yarın sözleniyorum da."

"Sen neden alıyorsun? Bu benim görevim." Ellerini beline yerleştirdi Doğan.

"Ne alakası var? Bana eski âdetlerle gelme lütfen. Alt tarafı elbise, üst tarafı da elbise. Parayı da birlikte kazanıyoruz, sorun ne?" dedi Ayşem ama işin özünü tahmin ediyordu. Bergüzar'ın şu an peşinde pervane olması gerekiyordu. İstenmeyen gelin olduğunun bilincindeydi. Ama bu önüne geçemeyeceği bir sorun değildi. *"Ayşem iyi kız,"* dediğine zerre kadar inanmamıştı zaten. Kayınvalide ve gelin arasında çıkacak savaşta tek yapacağı Doğan'a hiçbir şey hissettirmeyecek olmasıydı.

Doğan başını havaya kaldırıp bir şeyler mırıldandı. Ayşem adamın hâline gülmek istiyordu ama sonuçta ters biriydi, ne zaman ne diyeceği belli olmuyordu. Ne gerek vardı şimdi adamı delirtmeye? Bu hakkını başka şeylere saklayacaktı.

"Yürü Ayşem, yürü," dedi önden ilerleyip. "Eski âdetmiş, ben de eski kafalıyım ne olacak şimdi?"

Kahkahasını ağzını kapatarak bastırdı Ayşem. Boğazını temizleyip adamın ardından yürüdü. "Emrin olur, ağam."

Doğan durup ona döndü. Bakışlarından okunan kızın kendini nasıl kızdıracağını biliyor olmasıydı. Ama Doğan kızmıyor, aksine hoşuna gidiyordu. Ayşem de durup adama baktı.

"Ağam diyen ağzını yemek serbest mi?" Ayşem'e bir adım attı. Ayşem de bir adım geriledi. Gözleri büyümüştü. "Burada? Yok artık! Ekmek teknemiz burası. Mundar etmeyelim ağam."

Doğan dişlerini birbirine geçirip gözlerini kapattı. Ayşem'in keyfine diyecek yoktu. Yeşil tanelerin içinde oynaşan tutkuları izledi.

"Ekmek teknemiz öyle mi? Geçen gün bu şekilde düşünmüyordun sanırım. Gayet de iyiydin bence." Ayşem'i baştan ayağa süzdü, kesinlikle evlenmelilerdi.

"Bakma öyle!" Planlarında henüz onunla sözlenmek, evliliğe bir adım atmak yoktu. Şimdi bu gerçeğe dönüşmeye başlamıştı ve Ayşem çıkmazın içine çekiliyordu. Nişandan sonra düğün tarihinini elinden geldiğince uzun tutacaktı.

"Bakarım. Sadece de ben bakarım. Benim olana bakarım. Başkasına mı bakayım?"

"Bakmazsın ki." Cilveli bir havayla adamın yanından geçip omzunu Doğan'ın göğsüne dokundurdu. Saçını geriye iterek topuklarının sesine bile hoş bir eda kattı. "Az önce dedin ya gözüm seni arıyor diye."

Gözlerini kapatıp iç yanağını ısıran adamın hâli perişandı. "Elbet soracağım bunların hesabını."

12. Bölüm

Ayrılalım

Gizleyecek bir şeyleri kalmamıştı. Söz ağızdan çıkmıştı, ışık hızıyla yayılmaya devem edecekti. Arabadan inen Ayşem, Doğan'ın da inmesini bekledi. Aracın içinde ne aradığını bilmediği adama hayran hayran bakıyordu. Araba mı ufaktı yoksa Doğan mı iriydi? Gücünü üzerinde taşıyordu Doğan. Duruşunda, giydiği kıyafetlerde ve bakışlarında... Kapısını açıp dışarı çıktığında heybeti büyüyen adama, başını bir omzuna yatırıp baktı. Gülümsüyordu ve Doğan bunu görüyordu. Göz kırpıp eğlenceli yüz hatlarıyla, *"Ne?"* dercesine başını salladı. Kilitlediği arabaya arkasını dönerek yanına geldi.

"Hiç. Bana ait ürüne bakamaz mıyım?" dedi Ayşem.

"Sevdin mi yerdin mi bilemedim ki Ayşem."

"Tabii ki sevdim Doğan, aşk olsun." Yüzünü yana çevirdi Ayşem. Trip atılacak bir zaman varsa Ayşem için o an her andan ibaretti. Yeri ve zamanı yoktu. Ayşem'in hâline gülümseyerek elini uzattı. "Elimi tut, âlem hanımağasını görsün."

"İstediğini aldın sonunda ya Doğan, benden de alacağın var. Ben de kendimi inat diye bilirdim, sen benden de inatsın. Ben olmam dedim, sen olacaksın dedin." Elini adamın eline bıraktı. Anında sıkıca dolanan parmaklarla kendini olmak istemediği yerde mutlu hissediyordu.

O hiç hanımağa olmak istememişti. Payına düşen yolda mecburi istikametiydi Doğan.

Kadını yanına çekip gülümseyerek önüne bakıp adım attı. "Daha boy boy kızlarım olacak. Sen öyle demiştin," dedi Doğan. "Annelerinin sen olmayacağını da demiştin ama bak bu tutmadı. Demek sen beddua etmeyi bilmiyorsun."

"Kalpten etmemişim demek... Ne iyi olurdu. Gerisini Fikret düşünsündü. Ayşem de keyfine bakardı." Kendi kendine konuşuyordu Ayşem.

"Nasip Gökyüzüm, nasip."

Harran'ın ağasını kapıda karşılayan mağaza müdürü saygıyla selamladı onları. Doğan oturup beklemeyi tercih ederken Ayşem geniş mağazada reyonlar arasında geziniyordu. "Mavi mi? Olmaz," dedi kendi kendine. *"Pembe de olmaz. Az ağır olacak renk. Hem ne gibi bir şey giymeliyim, onu da bilmiyorum. Straplez giysem Bergüzar bu sefer kesin kalp spazmından hastaneyi boylar,"* düşüncelerine kahkaha atmamak için elini ağzına kapadı. Gezinmeye devam etti ama gözüne istediği gibi bir şey denk gelmemişti. Mankenlerin üzerinde olan elbiseler dikkatini çekti. Mağazanın en uç köşesine dizilmiş camdan sergilenen kıyafetlere ilerledi. Öyle can alıcı bir kırmızıydı ki gören gözlerinden kalpler çıkıyordu. Ama elbise kendisine ters duruyordu. Yaklaşıp mankeni kendine çevirdi. Ateşe dokunan ellerini kurtarmak istercesine hızla çekip bir adım geriledi.

Evde eline geçen dergi, olsa olsa annesinin olurdu. Ayşem akşamdan bu yana bıkmadan bakıyordu. Gördüğü gelinlikler hayallerinin bile ötesindeydi. Işıltılı taşlarla bezenmiş beyaz tüller göz kamaştırıcıydı. Baktıkça dergideki mankeni kendisi olarak hayal ediyordu. Hayallerinde bir de yanına damat koyuyordu. Doğan'la ilgili kurduğu en güzel hayallerinden sadece biriydi gelin ve

damat olarak yan yana yürüyebilmek. Kırmızı duvağını kaldıran adamın alnından öpmesi...

İç çekerek bir sonraki sayfayı çevirdi. Kırmızının can alan tonuna bürünen kına kıyafetlerine aşkla baktı. "Seviyorum seni kırımızı," diye bağırdı. Odasında olduğundan kendini duyan olmayacağı garantiydi. Yattığı yerden doğruldu. Dizlerini altında toplayıp dergiyi yatağın üzerine bıraktı. Sayfalar arasında gezinmeye başladı. Bir gelinlik görüyorsa bir de bindallı tarzında ışıltılı kırmızı, mor renklerde şaşalı elbiseler çıkıyordu karşısına.

Tek başına hiç tadı çıkmıyordu. Yataktan inip dergiyi rulo hâline getirip eline sıkıştırdı. Mevsimlik montunu alarak odadan çıktı. Alt kata inerek annesini buldu. Kızının elindeki dergiyi fark eden Nagehan'ın kaşları havalanmıştı. "Onun sende ne işi var Ayşem?"

"Bakıyorum anneciğim. Tek başıma hiç eğlenceli gelmedi. Helin de yok evde. Kesin yine Mercanlara kaçtı. Ben Gülperi'ye gidiyorum müsaadenle. Az çene çalarız."

Kızına yan yan baktı kadın. "Bu yaşta çok fazla dert edinmeyin de... Daha okuyacaksınız."

"Tabii ki anneciğim. Sen merak etme. Hava kararmadan dönerim." Annesine kocaman bir öpücük verip konaktan ayrıldı. Sonbahar rüzgârından kurtulmak için montunun önünü kapattı. Kış ha geldi ha geliyordu. Gülperi'nin evi kendi evine oldukça zıt bir yöndeydi. Harran'ın dışına doğru uzanan yolda düşünceleriyle birlikte yol alıyordu. Nasıl geldiğini bile bilmediği zamanda kendini kızın bahçe kapısını açarken buldu. "Gülperi," diye bağırdı ama evin pencereleri kapalıydı.

Evin eski penceresinde görünen Gülperi kocaman gülümseyip kapıya koşmuştu. Ayşem de hızla merdivenleri aşıp kızla burun buruna geldi. "Bu soğukta niye çıktın dışarı?" dedi Gülperi kızı içeri alırken. Ufacık evin her

yeri sıcacıktı. Ayşem üşüdüğünü içeri girince anlamıştı. "İnce giyinmişim bir de. Hava iyi gibi görünüyordu." Montunu çıkarıp koluna taktı. "Kim var evde?" diye sordu dergiyi montunun altına sakladı.

"Annem, ben ve Efşan. Abim işe girdi. Babam da şehre indi."

"Güzel. Çay var mı çay?" derken içeri giriyordu.

"Var dostum, var," diyen Gülperi gülmüştü.

Dilan Hanım elindeki iğne oyasıyla uğraşıyordu. Başını kaldırıp Ayşem'e gülümsedi. "Hoş geldin Ayşem kızım, gel otur," dedi gürül gürül yanan sobanın başını işaret ederek.

"Hoş buldum teyzem, nasılsın? Yine almışsın eline iğne oyalarını."

Kadın gülümseyerek işine geri dönerken Ayşem de kadının gösterdiği yere oturmuştu. Bu evi, bu kadını, köşesinde ders çalışan Efşan'ı çok seviyordu Ayşem. Kendi ailesinden biri gibi seviyordu.

"Ne yapayım kızım? Benim iki tane kızım var. Çeyiz yapmak şart. Onlara yapıyorum."

Elinde ince belli bardakla odaya giren Gülperi sobanın başında durdu. Bardağı sobanın kenarına bırakıp demliği aldı. Kaynar su koyduğu bardağı çalkalayıp kenarda gümüş renkli tepside duran boş bardağa döküp Ayşem'e çayını doldurup verdi.

"Gel otur. Evde tek başıma çok sıkıldım bunlara bakarken. Seninle gelip bakmak istedim," dedi dergiyi uzattı kıza. Dilan Hanım kaşlarını çattı. "O ne?" diye soru soran kadını Ayşem yanıtladı. "Annemin dergilerinden biri, gelinlik, bindallı gibi kıyafetler var."

Dilan Hanım başını iki yana bilmiş bilmiş salladı. "Sen ne fenasın, Ayşem. Bu yaşta diyeceğim ama buralar da bu yaşta gelin olunuyor. Biz olduk siz olmayın. Sadece bakın

kızım, özenmeyin. Elbet zamanı gelince giyersiniz," deyip işine geri döndü kadın.

Kızlar da sessizce baş onayı vermişti. Dip dibe oturup sayfaları kurcalayan Gülperi'yi takip ediyordu Ayşem. Bu evde çayın tadı bile başkaydı. Damağında kalan tadı öyle çok seviyordu ki çayı en çok bu evde içerdi. "Çok güzeller değil mi?" dedi Ayşem sessiz tonda.

"Güzel mi? Bunu giyen melek olur kızım, ne diyorsun?" Gülperi'nin kara gözleri büyümüş içinde heyecanlı ışıklar yanıp sönüyordu. "Ah," dedi Gülperi bağırıp. "Bu çok güzel."

"Hangisi?" Ayşem dergiye eğilmiş bakıyordu şimdi.

Kız parmağını elbisenin üzerine bastırdı. "Bu işte. İki yanından ayak bileğine kadar inen taş şeritli olan kırmızı elbise. Göğüs boşluğu ışıl ışıl taşlı baksana! Etekleri uçuş uçuş... Kemeri bile taşlarla süslü."

-Gözleri dolup taşmıştı. Bir adım geriledğinde çarparak durdu. "Ayşem," dedi Doğan. Dönemedi. Konuşmadı. Ellerini bel hizasına kaldırıp boş boş baktı. Ellerinin acıdığını hissediyordu. Yaralanmış gibi... Kana bulanmış gibi... Bıçak darbelerine maruz kalmış kesiklerin acısını ellerinde hissetti. Boğazından firar eden hıçkırığa engel olamadı. Doğan önüne geçerek kızı iki kolundan kavradı. Kaşları birleşen adamın ne olduğuna dair tahmini bile yoktu. Arkasını döndüğünde onun için basit bir elbise gözleri önünde duruyordu. Tekrar döndü. "Ayşem?"

"Bu o elbise Doğan."

"Hangi elbise? Neden ağlıyorsun? Ne oluyor Ayşem?"

Gözlerini adamın yeşil gözlerine çevirdi. Bilmemesi kadar doğal ne vardı ki? O yoktu. Hiçbir şey bilmiyordu. Ellerini kaldırıp gözlerini silmeye çalıştı. "Beni çıkar buradan," diyebildi incecik bir sesle. Doğan iki saniye kadar kızın dağılmış hâline anlam vermeye çalıştı ama

başaramadı. Elinden tuttuğu kızı arkasına verdi. Yüzünü saçlarıyla gizleyip Doğan'ın sırtına resmen gömüldü Ayşem.

"Sonra uğrarız," dedi müdüre, Ayşem'i mağazadan çıkardı. Çıkarır çıkarmaz kolunu kızın omzuna dolayıp iyice kapattı Ayşem'in yüzünü. Kimsenin onu böyle görmesini istemiyordu. Çıkacak en ufak söz büyüyerek dağ olabilirdi. Arabaya bindirip kapısını kapatan Doğan'ın aklı karmakarışıktı. Ayşem'e baktığında soru bile soramayacağını bilmişti. Yüzü kireç kadar beyaza dönen kıza ne olmuştu? Yerine geçip gaza yüklendi. Arabanın içini Ayşem'in derin nefesleri dolduruyordu. Hemen yanındaki düğmeye basıp Ayşem'in camını açtı. İkisi de sessizce yol alıyordu. Ne Ayşem içindekileri anlatabiliyordu ne de Doğan tek kelime sorabiliyordu. Arabayı sakin bir yol kenarına çekti. Kontağı kapatıp ellerini dizlerine bıraktı Doğan. Önündeki düz ve boş yola bakıyordu.

Ayşem'e dönüp kolunu uzattı. Omzundan tutup kendine yaklaşmasını sağladığında hiç itiraz etmeyen Ayşem başını adamın omzuna yasladı. Kolunda gezinen elin iç rahatlatıcı etkisiyle konuşmaya başladı.

"Bir arkadaşım vardı. Sen tanımazsın. Tam evleneceği zamanda kaza geçirip hayata gözlerini yumdu. Orada gördüğüm elbise onun kına gecesinde giyeceği elbisenin aynısıydı. Taşına, kemerine kadar hem de Doğan." Ne yalandı ne gerçek. Doğan'dan gizleyecek çok fazla şeyi vardı. İsteyerek yapmıyordu, mecburdu.

Dudaklarını başak sarısı saçlara bastırıp birkaç kez öptü. Koluyla sıktığı kızı göğsüne bastırdı. Üzülmüştü. Gerçekten çok üzülmüştü Doğan. "Üzüldüm," diyebildi, inanmıştı. Hiç kuşkusuz Ayşem'in ağzından çıkan her şeye inanırdı Doğan. "Seni eve bırakayım. Elbise işini bana bırak. Yüzükleri de..."

Ayşem'in tüm hevesi kaçmıştı. Zerre kadar istek kalmamıştı içinde. Arkadaşının giyemediği elbise onun yüreğine oturmuştu. "Çok iyi olur. Çok da önemli değil. Evden de giyerim. Alt tarafı bir yüzük, sana güveniyorum." Başını kaldırıp elini adamın bir yanağına bırakıp diğerine içli bir öpücük bıraktı. "Harran'a geçerim ben. Arabamın yanına kadar bıraksan yeter."

Ayşem'i bırakıp arabayı çalıştırdı. "Olmaz. Fikret bırakır seni. Buralarda olmalı." Gerçekten de araba kullanmak istemiyordu, hiç itiraz etmedi. Kolunun, kanadının kırıldığı zamanlardan birini yaşıyordu Ayşem. "Olur. Sorun değil."

Urfa merkezin işlek caddelerinden birinde Ayşem'i Fikret'in arabasına bindirdi Doğan. Aklı onda kalacaktı ama diğer işleri halletmesi gerekiyordu. Fikret'in arabası hareket edip gözden kaybolana kadar izledi. Ayşem'le birlikte ayrıldığı AVM'ye geri döndü. Başka bir mağazaya girerek gözüne ilk çatan elbiseyi aldı. Kesinlikle Ayşem için tasarlanmıştı elbise. Ve kesinlikle bir hanımağanın sözünde giyebileceği kadar göz alıcıydı. Mavi ve gri seçtiği iki çift ayakkabıyı da aldı. Kırmızı renkte hiçbir şey almamıştı. Aklına geldikçe içten içe üzülüyordu. Her seven sevdiğine kavuşamıyordu. Her insan hayallerine ulaşamıyordu.

Daha önce bir kadına mücevher almışlığı yoktu. Ama *göz var izan var* sözünü kendi zevkiyle birleştirmişti. Şimdilik klasik bir tek taş seçmişti. Ama en kısa zamanda Ayşem'e gözlerinin rengini taşıyan büyük taşlı bir yüzük alacaktı. Yüzüğe uygun ışıl ışıl küpe, bilezik ve kolyeden oluşan pırlanta seti de seçmişti. İncecik boynuna çok yakışacaktı. Aylar önce biri ona, *"Ayşem dönecek, seninle sözlenecek ve sen bunları ona alacaksın,"* dese kendisiyle alay edildiğini düşünürdü. Yüzünde kocaman gülüşüyle paketleri bagaja bırakıp Harran'ın yolunu tutmuştu. Yarın büyük gündü, annesinin bir sorun çıkarmaması için dua ediyordu.

Harran topraklarına girene kadar sesini çıkarmamıştı Ayşem. Fikret zaten kendi derdiyle düşünceliydi. Ayşem sıkıntıyla oflayıp başını kayınbiraderine çevirdi. "Neden suskunsun Fikret? Ben seni konuşurken daha sevimli buluyorum, sevgili kardeşim. Yoksa abi mi diyecektim? Bu surat ne hem? Gören de Bergüzar Hanım'a sen gelin gidiyorsun zanneder."

Ufacık eğreti bir gülüşle kıza bakıp yola döndü Fikret. "Annem bir gün seni sevecektir, bu kadar dert etme."

"Sorma! Kesin beni bağrına basacak. Rüyamda görsem hayra yormam. Senin Helin'e olan hislerini bilse bu sefer inme iner kadına," dedi saklamaya çalıştığı gülümsemesiyle.

Fikret'in gülen yüzü soldu. "Bilse ne olacak bilemese ne? Benim istememle olacak iş mi Ayşem? Kardeşin benden zerre kadar hoşlanmıyor. Ben kendi yüzsüzlüğümle yapıyorum ne yapıyorsam."

Adamın üzgün hâli içine batmıştı. Sözleri bıçak gibiydi. Seven insan anlardı Fikret'i. Nasıl acı çektiğini bilirdi ki Ayşem de bir zamanlar Doğan'ı karşılıksız seviyordu. Bu gerçekten çok fazla acıya tekabüldü. "Senden nefret etmiyor Helin. Belki seni dışlıyor ama bu çok fazla üzerine gidiyorsun, ondan kaynaklanıyor."

"Biraz da olsa beni fark etmesi için çabam ama daha çok gözüne batıyorum haklısın." Fikret dirseğini cam kenarına dayayıp parmaklarını şakağına yasladı. "Abimi kaybetmekten hiç korktun mu Ayşem?"

"İlk zamanlar hayır ama buraya gelmeden önce çok fazla korktum, yalan yok. Ben gitmiştim evet ama gözüm kulağım hep buradaydı. Ama son olan şu babanın dedeme gelmesi yetti bana."

"Ve sen zaten dönecektin. Giderken buna dayandın çünkü abim seni seviyordu. O yüzden hayatına başka

biri girmedi, annemin bulduğu yüzlerce kızı geri çevirdi. Peki ben?"

"Evet sen! Helin sana âşık değil ve sen onu kaybetmekten korkuyorsun. Senin korkun benimkiyle boy bile ölçüşemez." Fikret'in acıyla gerilen yüz hatlarına yandan baktı Ayşem. Adamın başını aşağı yukarı sallaması bile dert yüklüydü. Neşeli görüntüsü altında hüzün yatıyordu. "Sana birkaç tüyo vermemi ister misin?" dedi Ayşem. Aslında aralarına girmeyi hiç düşünmüyordu ama belki bir ışık huzmesi de olsa yakalardı Helin.

"İşe yaracağını pek sanmam ama ver bakalım."

"Bak! Helin daha çok somurtan erkeklerden hoşlanır. Cool deniyor ya hani onun gibi."

"Söyleme şöyle hoşlanıyor falan diye. Yüreğime oturuyor. Ayrıca ben sadece Helin'e yapıyorum bu ısrarı. Karşısında somurtup oturan bir adamı neden sever bir kadın? Hepiniz delisiniz."

Ayşem kendini tutamayıp kahkahayı patlattı. "Hiç o şekilde düşünmemiştim. Haklısın aslında. Neyse... Sen zaten üstüne gidebildiğin kadar gittin. Artık kendini geri çek ve cool davran. Bu da işe yaramazsa unut gitsin Fikret, kardeşim diye bulunmaz Hint kumaşı değil."

"Düşüneceğim," dediğinde konağın önüne gelmişlerdi. Ertesi güne kadar bu evden çıkamayacak olmanın stresi şimdiden yüreğini sarmaya başlamıştı. Kesinlikle bir gün evlenirlerse Harran'da yaşamak istemiyordu.

Eve girer girmez annesinin gazabına yakalanmıştı. "Hani kıyafetin? Altınların nerede? Yüzük aldınız mı? O kaynanan olacak cadı bir kez bile aramadı beni biliyor musun? Ne lazım diye sormadı Ayşem. Sen de bu kadına gelin olacaksın öyle mi? Saf kızım benim, saf!"

En büyüğünden dertli bir of çekerek yatağına oturdu. "Anne aldık. Doğan getirecek birazdan. Beni Fikret ge-

tirdi. İşte o da terzi falan bekliyordu, ben beklemeyeyim dedim." Yalan söylemekte üstün bir başarıya sahip olmak hiç canını sıkmıyordu. "Aramazsa aramasın ya. Çok lazım sanki. Benim onun alacağı şeye ihtiyacım mı var? Ben onu değil oğlunu alıyorum. Allah aşkına anne beni rahat bırak!"

Kızına suçlu suçlu baktı kadın. Bergüzar'a olan hırsını kızından çıkartmıştı, bunu şu an fark ediyordu. "Çok gerginim Ayşem, ne yapayım kızım?" dedi kızının yanına çöküp.

"Hiç gerek yok anne gerilmeye. O hanımağa ise ben de ağa torunuyum. O ne kadar zenginse ben de o kadar zenginim. Oturduğu makama güvenmesin hiç. O bir yapsın, ben beş yapacağım."

Kızına başını çeviren kadın kocaman gözlerle bakıyordu. "Kendini ezdirme dedik de rezil de etme istersen."

Annesine bakıp göz kırparak gülümsedi. "Ah annem ah, sen bana hiç güvenmiyorsun ki. Sen o işi bana bırak."

"Bırakmasam evlenmeyeceksin sanki."

"Tabii ki evleneceğim."

"İyi halt ediyorsun," diyen kadın tekrar hırsa gelip ayağa kalktı. Odanın kapısına yürürken bile susmuyordu.

"Manyaksın sen. Koca koca diye delirdin resmen..." Ses de annesiyle birlikte uzaklaşırken nefesini saldı. "He delirdim, delirtti beni. Adamdaki pazılar başkasında vardı da ben mi bakmadım? O baklavalar benim aney. O adam benim, başkasına yâr etmem. Benden başkası öpemez! Sevemez! Benim o, benim."

"Sus kız geri zekâlı," diyen Mercan odaya girdiğinde burun kıvırıp yatağına uzandı Ayşem. "Herkes ayrı telden çalıyor, bu ne ya? İlk günden bıktım." Söylenerek yatak başlığına kadar ilerleyip sırtını verdi. "Evlenmeyin lan! Kaçın siz en iyisi. Çekilmez bu dert." Ellerini saçlarına

daldırıp geriye attı bıkkınlıkla. "Bunun bir de yarını var. Vurun beni. Nerede benim silahım?"

"Senin silahın mı var?" dedi Aysima kocaman gözlerle. Ayşem'in dehşetle açılan gözleri Helin, Mercan ve Aysima üzerinde gezindi. "Lafın gelişi dedim." Bugünkü yalan kotası dolmak bilmiyordu.

Kızların elindeki paketleri görünce Doğan'ın uğradığını anlamıştı. "Ne çabuk getirdi ki? Açın bakalım neler var?"

"Hayda... Ne olduğunu bilmiyor musun?" dedi Helin. Attığı her yalan tutuyordu ama yorulmuştu artık. "Siz görün diye dedim," dedi gözlerini devirip. Rengini sorsalar başka bir yalan daha diyecekti. Bugün doğruları söylemek istemiyordu canı. Paketler yatağın üzerine serilirken büyükanne Meryem Hanım ve Nagehan Hanım da odaya gelmişti.

Mercan'ın açtığı kutudan çıkan pırlanta setin taşları gözlerini kamaştırmıştı. Işık altında parıldayan taşlar her kadının yüreğini hoplatacak türdendi. "Ay bu ne böyle? Ayşem bu şahane kızım," dedi Mercan. Ayşem kendisi seçmiş gibi ucundan baktı pırlanta sete. "Ben de çok beğendim," diyebildi.

Helin ve Aysima'nın havaya kaldırdığı elbiseye baktı bu sefer Ayşem. Üst bölümü kalın parlak kumaşa işlenmiş mavi minik desenler elbiseye renk katmıştı. Etekleri ayağa kadar tül olan elbise gri renkti. Eteğin uçları koyu gri, incecik dantelle çevriliydi. Yine üzerine hava katmak için işlenen mavi nakışlar ahenk katmıştı. Açık olan hiçbir yeri yoktu ki bu en uygunuydu söz için. Dedesi ve Haşim Ağa'nın karşısında bu veya buna benzer şeyler giyebilirdi. Doğan da pekâlâ bunu bilerek almıştı.

"Hanımağaya yakışır," dedi Meryem Hanım. "Aferin kızım, güzel seçmişsin. Yengenin ağzına laf verme."

"Ben de bayıldım Ayşem," dedi annesi. "Çok zevkli bir seçim olmuş. Tam anlamıyla ağa torunu, ağa gelinine has."

Aysima ve Helin de hayran kalmıştı. Hemen bir askıya takarak dolaba kaldırdılar. "Yüzük Doğan Ağam'da mı?" diye sordu Aysima.

"Evet," dedi yine bilmediği bir şeye. Ne almıştı acaba bilmiyordu ki. En fazla bir tektaş olabilirdi. Ne olacaktı başka? "Yarın görürsünüz artık," deyip konuyu kapattı Ayşem. Uyumak ve uzun yıllar uyanmamak istiyordu ama odadan kimsenin çıkmayacağını anlamıştı.

Ertesi gün tam bir curcunaydı. Evdeki kalabalığa bakıp bakıp göz deviriyor, bayılma noktasına geliyordu Ayşem. "Anne," diye bağırdı üst kattaki balkondan aşağıya. Mutfaktan can havliyle fırlayan kadın başını kaldırıp kızına baktı. "Ne oldu?" dedi feryat figan bağıran kızına. "Az yukarı gelir misin?"

"Beni oyalama Ayşem." Nagehan mutfağa geri dönmüştü ki Ayşem tekrar seslendi. "Anne, lütfen!"

Gerisin geri dönen kadın merdivenleri hızla çıktı. Kızının karşısında durdu. "Ne var?" dedi terslenerek. Zaten istemediği bir evliliğe gidiyordu kızı, şimdi bir de nazıyla mı uğraşmak zorunda kalacaktı? "Anne bu kadar insan niye? Söz dediğin aile arasında olmuyor mu?"

Annesi kahkaha attı. "Bizim aile büyükse ben ne yapabilirim?" Ayşem sıkıntılı soluğunu saldı. "Anne teyzelerim tamam da hadi kızları da olsun ama dışarıdaki mandallar eksik bir."

Elini beline atan annesi kızına dik dik baktı. Bergüzar kızını tabii gelin istemezdi. Kalabalıktan şikâyet eden hanımağa mı olurdu? "Ayşemciğim sen gerginsin anlıyorum kızım seni ama bu insanların hepsi bizim insanımız. Hangisine sen gelme denir? Hem denir mi öyle şey? Sen

keyfine bak. Git süslen püslen hazırlan... Sen gelinsin. Kafaya taktığın şeye bak!"

Ayşem gözlerini yumarak başını havaya kaldırdı. Yoktu işte gerek, yoktu. Zaten istemiyordu sözlenmek, bir de üzerine bu kadar kalabalığa katlanmak bünyesini zorluyordu. Başını indirip, gözlerini açıp annesine baktı. Annesi kızına *maalesef* bakışları atınca arkasını dönüp odasına sürükledi kendini.

"Ah babam ah... Kim dedi sana aşiretten kız al diye? Bulamadın mıydı yetimhaneden birini?" Söylenerek odasına girip telefonu aldı. Öfkesini kusacak bir damat vardı nasılsa. Topuğunu yere çarpa çarpa kulağında telefonla bekliyordu.

"Hanımağam?" diyen adamın sesindeki eğlence tınıları bile sinirini zıplatıyordu kızın. "Boşanalım," dedi Ayşem bir anda.

Doğan'ın kahkahası iyice delirmesine neden oldu. "Evlenmiş olsak bile öyle bir şeyin söz konusu olmayacağını bilirken, bu da neydi şimdi?"

"Ayrılalım diyecektim," dedi sinirle. Hattın ucundaki sessizlik de canını yakmıştı şimdi. Dilini ısırıp güçsüzce yatağa oturdu. Doğan'dan hâlâ ses gelmemişti. "Doğan..." dedi öfkesi dinen sesiyle.

"Bunu neden söyledin Ayşem?"

Adamın sesindeki neşe kaybolmuştu. Düz bir sesle konuşmuştu belki ama Ayşem içindeki özneleri hissedebiliyordu. "Şakaydı. Lafın gelişiydi." Doğan'ın derin bir nefes alıp verdiğini duydu. Öfkeyle çıkmıştı ağzından. Durduk yere adamın yarasını deşmişti. "Neyin var?" diyen sesle kendine geldi.

"Evde akrabalarım var. Onları organ mafyasına satsam kısa yoldan milyoner olurum."

"Gerçekten sorunun bu mu?"

"Hayır, değil." Ayşem gerginliğinin sebebinin tahmin edilmesini istiyordu. "Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?" Birkaç saniye kadar ses alamadı Doğan'dan. Tam da tahmin ettiği gibiydi. Doğan ondan gizlemeye, üzerini örtmeye çalışıyordu.

"Seni benim seviyor olmam yeterli," dedi genç adam. Annesinin zerre kadar parmağını oynatmadığı gelini her şeyi görecek kadar zekiydi. "Annem çok önemli değil."

Ona *evet* demeyecek kadar zeki, *haklısın* demeyecek kadar da aklı başındaydı. "Benden bir daha bir şey gizleme, bu konuda hiç. Ben biliyorum beni istemediğini, bu benim için sorun değil. Ama ev o kadar kalabalık ki ve akşam gelecekleri de düşününce daralıyorum."

"Sorun çıkmayacak. Ne çıkabilir ki? Rahatla ve bana bırak."

Ayağa kalkıp penceresinin önüne yürüdü Ayşem. "Bak Doğan, bugün veya başka bir gün, olası herhangi bir şeyde ben nerede ne yapacağımı bilecek kadar buralıyım. Senin bu konuda bana güvenmen yeterli benim için. Ve bir daha arada kalmak için kendini zorlama."

"Ne yapmamı isterdin, duyduklarımı sana aktarmamı mı?" Doğan eğer annesinin sözlerini Ayşem'e diyecek olsa kan çıkardı. Ayşem asla susmazdı. Ne yapar eder hakkını arardı. Annesini savunacak değildi. Tek istediği huzurdu Doğan'ın.

"Hayır, beni idare etme sadece."

"Tamam, çekiliyorum aranızdan. Kendi işini kendin halledeceksin bundan sonra."

Ayşem'in yüzünde tatminkâr bir gülüş oluştu. "Bunu demeyecektin be ağam," dedi. Doğan'ın güldüğünü duyuyordu. "İpi elime verdin, nasıl alacaksın geriye?"

"Sana güveniyorum."

"Ben de seni seviyorum."

13. Bölüm

Yılan

Nefretindeki siyahlık yüzüne vurmuştu. Gözlerinin feri sönmüş, yerini karartıya bırakmıştı. Bir insan bir insandan ne kadar nefret edebilirse Bergüzar da Ayşem'den o kadar çok nefret ediyordu. Oğlu için düşüneceği en son kişi bile değildi. Kızın bakire olduğuna zerre kadar inanmıyordu. Bunun üzerini kapatacak onlarca seçenek vardı. Eğer tahmin ettiği gibiyse oğlu bir yolunu bulur, gizlerdi. "Lanet olsun."

Odanın ortasında kendi kendine hırsla bağırmıştı. Bekir Ağa'nın eşi olan Meryem Hanım'ı tırnak ucu kadar sevmezdi. Doğurduğu beş kızını da sevmezdi. Kendisi iki erkek evlat getirmişti dünyaya, bununla gurur duyuyordu. Şimdi Ayşem'in geldiği soyda tek bir erkek çocuğu vardı. Ayşem'in babası bir yabancı olmasına rağmen oğlu olmamıştı. Sıra kendi oğlunda mıydı? Oğlu bir ağaydı, hiçbir zaman oğlu olmayacak mıydı? "Kurutacak soyumu! Kurutacak!"

Ayşem onun için tırnakları ojeli, dudakları boyalı, süslü püslüydü. Yani hanımağa olacak biri değildi. Ne yemek bilirdi ne büyük. Ne örf bilirdi ne âdet. Geleneklerden bihaberdi.

"Bergüzar," diye bağıran adam odaya hışımla daldığında kocasına sırtını çevirdi. "Ne bağırıp duruyorsun?"

dedi sert bir sesle kocasına. Haşim hızla geçip önünde durdu. Burnundan soluyordu adam.

"Senin derdin ne kadın? Hanımağa gibi davran. Yeni yetme kızlar gibi odalara kapanmalar... Senin oğlun bu gece nişanlanıyor. Hiçbir işe elini sürmüyorsun, gelini sevmiyorsun da oğlunu da mı düşünmüyorsun? Benim itibarım ne olacak Bergüzar?"

"İstemiyorum." Kocasına onun ses tonuyla bağırıyordu. Bu ilk değildi elbette. O hep hırslı bir kadın olmuştu. Kimse onun neyi nasıl yönettiğini fark dahi etmezdi. Sinsi huyların hanımefendisiydi Bergüzar.

"İsteyeceksin! Oğlun istiyorsa sen de isteyeceksin! Sana ne kadın? Sen mi alacaksın koynuna?" Haşim'in sesi konağı inletiyordu. Evin hizmetçilerine kadar gidiyordu ses. En çok Doğan ve Fikret'in odalarına...

Odasında yatağın ucunda oturan Doğan her kelimeyi duyuyordu. İmkânı yoktu Ayşem'i bu eve gelin getirsindi. Getiremezdi. Getirmeyecekti. Ayşem bunların hiçbirini hak etmiyordu. Etmeyecekti de. Annesinin sesiyle gözlerini yumdu.

"Başka kız mı yok? Neden o? Ben onu gelin istemiyorum Haşim Ağa. İstemiyorum!"

Gözlerini hırs bürüyen adam elini havaya kaldırdı. İlk defa böyle bir şey yapıyordu. Karısı gözlerini bile kırpmadan bakıyordu kocasına. Adamın eli havada kaldı. Yumruk yaparak indirdi. "Sen ne biçim anasın? Yazıklar olsun sana! Bana el de kaldırttın ya... Ne hâlin varsa gör." Arkasını dönüp iki adım atan adam durup geri döndü. "Ayşem bu eve gelin gelecek!" diye son sesiyle inletti konağı. Kadın kocasına dönmedi. Dişlerini birbirine kenetledi. Gözlerini öfkeyle kapattı. Kapanan kapının sesiyle var gücüyle bağırdı. "Gelsin de görsün o zaman!"

Haşim Ağa aşağıya öfkeyle inmeye başladığında avlunun içindekileri gördüğünde kendini hepten kaybetmişti. Amcasının oğulları tüm nefretleriyle duruyordu karşısında. "Hayırdır ağalar?" dedi basamakların tepesinden inerken.

Haydar bir adım öne çıktı. "Hayırlı iş diye duyduk Haşim Ağa. Bu işin neresinde hayır vardır?" Haşim'in dinmeyen öfkesi harlandı. Son basamağı aşıp Haydar'ın karşısında durdu. "Benim canımı sıkma Haydar. Yerin kadar konuş!"

Süleyman da bir adım atıp yanlarında durdu. "Haşim Ağa ne biçim konuşuyorsun? Karşında ağa var," dedi ağabeyini savunarak. Haşim'in kısık bakışları Süleyman'a döndü.

"Hanginiz ağa? Bu toprakların tek ağası benim ve benim oğullarım! Haddinizi bilin! Kimi istersem onu alırım. Sizin ne haddinize benim evime, evladıma karışmak?"

Haydar'ın bakışları karardı. Bekir'in soyu Bekir'e karışıyordu. Şirketin yarıdan fazlası Haşim ve oğullarının olacaktı. Bu Haşim'e güç katacaktı. Ağa olmasa bile buranın en zengin adamı olacaktı. Bekir'in mallarının çoğunluğu Tahsin'e aitti. Dolaylı yoldan kızlarına. Oğlu için göz koymuştu Ayşem'e oysa. Her şey berbat olmuştu şimdi. Ayşem'i sevdiği falan yoktu, gözünü taht oyunları bürümüştü. "Demek öyle ağa... Bizi ezip geçecek misin?" dedi Haydar.

"Yok. Sizi ezecek kadar bile gözüme sokmayacağım. Benim evime gelmişsiniz, hoş gelmiş, sefalar getirmişsiniz, diyeceğiniz başka bir şey yoksa malum akşam nişanımız var."

Açıkça kovulduğunu anlayan adamlar daha da öfkeye kapıldılar. Süleyman dişlerini sıktı. "Sen, ağa," dedi. "Söz konusu Ayşem olunca bir başkası oluyorsun. Bu kız

başınıza iş açacak ama sen görmez bilmez gibi davranıyorsun."

Üst katın beton tırabzanlarına ellerini dayamış izleyen Doğan ve Fikret sessizce bekliyordu. Doğan aşağı inmek için adım attığında Fikret durdurmuştu. "Babama bırak bu sefer," demişti.

"Açarsa benim başıma açar, sen neden dert ediyorsun? Sizin benim oğullarımdan, gelinimden başka derdiniz yok mu? Size son sözüm ağalar, Ayşem benim oğlumun sevdiği kızdır. Abimin göz bebeğidir. Benim gelinim olacak. Tırnağına zarar gelirse sizden bilirim. Yıkarım Urfa'yı tepenize. Bu böyle biline!"

İki adamda sessiz kalmıştı ama bakışları tam aksi yöndeydi. Haşim'e bir yere kadar güçleri yeterdi. Ağa oydu. Ondan oğullarına kalacaktı. Ne Haydar ne Süleyman tek kelime edemeden arkalarını dönüp kapıdan hızla çıkıp gittiler.

"Ne oluyor anlamıyorum ki!" diye bağırdı Haşim. Kimse yoktu etrafında. Ortaya öylece bağırmıştı. "Seher!" Elini eteğine silerek koşup gelen, evin hizmetine dönen genç kız korkuyla durdu adamın karşında. İki senedir bu konakta çalışıyordu ama daha önce bugün olanların birine bile şahit olmamıştı. "Buyur ağam," dedi ürkerek.

"Kahve getir yukarı." Bağırarak konuştuğunun farkında bile değildi Haşim. Geldiği basamakları çıkmaya başladı. "Anaları ayrı dert, sülalesi ayrı dert. Size inat alacağım kızı. Üç gün üç gece bayrak çekeceğim meydana. Urfa böyle düğün görmemiş olacak. Pezevenkler!"

Kendi kendine konuşarak üst kata ulaştığında iki oğlunu da karşısında buldu Haşim. "İki kızım olaydı daha iyiydi. Abime acımış Allah, bana hiç acımamış. Ağalığını si..."

"Tamam, baba," dedi Fikret. "Sakin ol." Melek gibi babası ne hâle gelmişti.

"Ne tamamı lan?" diye elini havaya açtı Haşim. "Şu yaşadığım şeylere bakın! Ağaymış. Ben çıkana kadar kimse odaya girmesin," deyip misafirlerini ağırladığı odaya yürüdü.

Doğan'ın aklı karışmıştı. Babasını pek gördüğü duyduğu yoktu. Haydar ve Süleyman neden gelmişti, buna nasıl cüret etmişlerdi? Onları ilgilendiren hiçbir şey yoktu ortada. "Abi."

Fikret'e döndü ağır çekimde. "Hayır, Fikret sakın şimdi bana Helin deme!"

Fikret gülümsedi. "Yok abi onu demeyecektim. Bunlar neden geldi şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Ben tahminde bulunmak istiyorum." Doğan ses etmeyince devam etti Fikret. "Abi bunların gözü Ayşem'de olabilir mi?"

Gözleri ince bir çizgi hâlini alana kadar kısmıştı Doğan. Ayşem'in ilk geldiği günlerden birinde büyükannesi bir Karacadağlı'nın onu görüp beğendiğini söylemişti ve Ayşem kadını terslemişti. "Olmasa iyi olur."

"Sorun olmaz. Bu gece nişan var. Kimse lafını etmez artık."

"Umarım."

Ağır elbisenin taşı, tülü ve tacına bürünmüştü. Grinin tüm ihtişamını üzerinde taşıyordu Ayşem. Aralara döşenmiş mavi işlemeler, gümüş yaldızlı danteller... Saçlarını ensesinde topuz yapmıştı Aysima. Elinden bir tek aşk gelmiyordu bu kızın. Buklelerle döşediği topuzuyla boynu açıkta kalmıştı Ayşem'in. Yüzündeki ustaca yapılmış makyajıyla ve gözlerine çekilen simsiyah kalemle mavi gözler avaz avaz bağırıyordu. *Biz Doğan'a gidiyoruz...*

Büyükannesinin gri dantelli tüllü şalını saçlarına iğneyle tutturdular. Sol gözünün bitimine, şakağı varmadanki boşluğa üç tane küçük kuş dövmesi işledi Mercan. Kalemle çizdiği yere hayran hayran bakmıştı kız. Kendi mahareti bir yana Ayşem gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Boş gerdana Doğan'ın aldığı gerdanlığı taktılar. Beyaz tende geceyi aydınlatan ay gibiydi şimdi o kolye.

"Ağam bir kez daha vurulmazsa, ben de bu işi bilmiyorum," dedi Mercan. Helin, ablasına bakarken iç çekmişti. Bu kadar güzel bir ablası olmasıyla övünebilirdi. "Şahane," diyebildi.

"Darısı başınıza," dedi Ayşem. Kendini izliyordu ve hâlinden hiç olmadığı kadar memnundu.

"Gönül de gelmiş," dedi Aysima. "Aşağıda beş karış suratla oturuyor."

"Kişiliksiz," diye mırıldandı Helin. "Daha ne oldu, 'Ben Doğan'a varacağım,' diye övünüyordu. Şimdi adamın sözüne mi gelmiş?"

"Rahat bırakın kızı. Ne kaybettiğini görmek hakkı," dedi Ayşem kahkaha atarak.

"Orası öyle ama hâlâ elimizde Fikret var. Gönül bu, boş durmaz. Koymuş aklına hanımağa olmayı," dedi Aysima. "Kulağıma kadar geldi diye söylüyorum, uydurma değil. Kızların ağzından aldım. Fikret'in ne kadar hoş biri olduğundan bahsediyormuş."

Helin'in gözleri nefretle kısılırken Ayşem ayağa fırlayıp Helin'e döndü kocaman gözlerle. "Kardeşim, Fikret elden gidecek! Bana bu eziyeti yapma! Ben Gönül'ü günde üç posta pataklarım," dedi ve çok ciddi görünüyordu. Bir anda Gönül'ün eltisi olacağı fikri korkunç görünmüştü gözlerine.

Helin kendinden emin tavrıyla sırıttı. "Abla öyle bir şey mümkün mü? Fikret'in gözü benden başkasını mı

görüyor? Merak etme Gönül evlenene kadar oyalarım ben Fikret'i."

"Mal mal konuşma Helin! Fikret dediğin bir erkek. Karşılığını bulamadı mı kuş olur uçar. Kalp kızım bu, sıkıya gelmez," dedi Mercan.

Helin onun gibi düşünmüyordu. O yüzden umursamadı. "Fikret dediğin ergenlikten beri benim peşimde. O dediğin olsaydı çoktan olurdu. Yok öyle bir şey," dedi ama içinde kabaran kıskançlıktan kaçamadı. Gönül ve Fikret'i düşündükçe bir kasılma geliyordu midesine.

"Umarım dediğin gibi olur," dedi Aysima.

"Olmaması için bir neden yok," dedi Helin.

Ayşem kardeşine göz ucuyla baktı. Hiç hoşuna gitmiyordu Helin'in bu ben bilirim hâlleri. "Kendine bu kadar güvenmen çok sakıncalı. Benim gibi yapma! Beş koca sene evlenmeyeceğini bildiğim hâlde yüreğim ağzımda gezdim. Gezdim ama sen bana sor nasıl günler olduğunu. Doğan benim onu sevdiğimi, bir gün döneceğimi biliyordu. Ama sen Fikret'i sevmiyorsun. Onun senin için hayatını feda edeceğini düşünmüyorum. Fazla naz âşık usandırsa keşke ama sen âşık değilsin," dedi kızın gözbebeklerine baka baka. Helin'in onu dikkatle dinlerken gözlerinden geçen karışık hareleri görmüştü. "Değil mi?" diye sordu Ayşem. "Âşık değilsin."

Yerinde hareket eden kız ne diyeceğini kestiremedi. Değildi, değil miydi? Bilmiyordu. Fikret o kadar uzun zamandır etrafındaydı ki ne hissettiğini seçemiyordu. Onu etrafında görmeye, itmeye alışkındı. Bu bile bir yerden sonra zevki hâline gelmişti. Helin *git* derdi ama Fikret gitmezdi. Onu başkasıyla hiç görmemişti. Kıskanmayı bilmiyordu. Helin'in kalbi Fikret'e aşinaydı. Bunun adının aşk olmasını bir kez bile düşünmemişti.

Bitkinlikle omuzlarını indirdi. Kalçasını aynalı konsola dayadı. Kıvır kıvır yaptığı saçlarını eliyle itti. Kızlar onu sessizce izliyordu. Karışmış olduğu belliydi kızın. Kızlar birbirlerine dahi bakmadan Helin'den gelecek bir cümleye, bir kelimeye odaklanmışlardı.

"Çok fena karıştım," dedi Helin. "Ben bu konuda hiç ama hiç kendimi sorgulamadım."

"Başlasan iyi edersin kardeşim. Aramızda bir yaş var seninle ama ablanın gözleri çok şey gördü. Aşk dediğin şey başka, karanlık, gizli bir dünya."

"Düşüneceğim," dedi Helin.

Kızlar daha fazla üzerine gitmeyi uygun görmedikleri için sustular. Helin'in aklı zaten karışmıştı, bu ona yeterdi. Ayşem nazla Aysima'ya döndü. "Kardeşime söyledim, umarım size de ders olur. Güzel adamlar sevilmeli. Kadınların ruhuna dokunan mesela, mesela çok seven ve vazgeçmeyen," dedi kızın büyüyen gözlerinden aldığı gök mavisi bakışlarıyla sırıttı.

"Ona neden söyledin ki?" dedi Mercan. "Ne oluyor?"

"Ders veriyor işte," diyerek hızla konuyu kapatmak istedi Aysima. "Olur, tabii, öyle birini bulursak severiz. Ben bir bakayım gelen giden yok. Ağam vazgeçmiş olmasın," derken kapıya ulaşmıştı.

"Ateşin suya kavuşması gibiydik. Nereye vazgeçiyor kızım daha serinlemedi bile..." dedi Ayşem kahkaha atarak. Aysima da gülmüş, odadan kaçmıştı.

Onlarca baklava tepsileri, şerbetler arkalarından akrabaların elinde eve giriyordu. Doğan kendini heyecanlı hissediyordu ve bir an önce Ayşem'i görmek için deliriyordu. Aşiretin içine bomba gibi düşen söz kıskançlıklarına kulak

tıkıyordu. İki ağanın kardeş olması bir yana, bir evlilikle taçlanacak olması zorlarına gitmişti. Hiçbir hazırlığa elini sürmeyen annesi de babasından nasibini almıştı. Bunları kafasına takmadan bu mutlu günü yaşamak istiyordu Doğan. Yapabilirse...

Baran, Aysima'yı görmek için durmadan etrafını tarıyordu. Fikret de Helin'i... Gözler etrafı tavaf ediyordu ama görmeleri ne mümkündü? Kadınlar ve erkekler olarak ayrılmışlardı. Ancak yüzük takılırken görebilirlerdi. Doğan'ın aklının bir köşesi Ayşem, diğer köşesiyse annesi tarafından işgal altındaydı. Her ne kadar takmamak istese de olmuyordu. Umuyordu ki bu gece bir terslik çıkmasın.

Kadınların giremediği odada mesut insanlar vardı. Tahsin, Bekir ve Haşim gibi. Bekir Ağa hâlinden hoşnut, Haşim, hayalindeki paraların hesabıyla haşır neşir ve oğlunun sevdiği kızla evlenecek olmasıyla mutluydu. Tahsin kızını verecek olma hissiyle hem hüzünlü hem de mutluydu. Damadını çok seviyordu ve bu ona yetiyordu.

Haşim'in gururla sarf ettiği sözler Tahsin'in yüreğine hüzünlü bir yağmur tanesi gibi damlamıştı. Gözleri Doğan'a kaydığında damadıyla bakışları kesişti. Doğan bakışlarıyla bile ona güven veriyordu.

Bekir Ağa'nın, "Verdim gitti!" sözüyle artık pek çok şeyin dönüşü olmayan bir yola girdiğini hem Ayşem hem de Doğan biliyordu.

Ayşem'e *verildin* manasında göz kırptı Aysima. Diğer odadan aldığı haberleri anında getirmişti kıza ve odadaki herkese.

Yüzük takmak için bahçeyi uygun görmüştü Bekir Ağa. Büyükçe taş avlu doluydu. Kalabalıktı, bu merasimi herkesin görmesini yürekten istiyordu Bekir Ağa. Bu onun da en mutlu günlerinden biriydi.

Doğan Ayşem'i ilk defa orada gördü. Arkalarından merdivenleri inen kızı görmesi için Baran uyarmıştı. O inip gelene kadar gözlerini çekmeyecekti. Hanımağa edasını üzerine zırh gibi kuşanmıştı Ayşem. Işıkların altında ışıl ışıldı. Yaklaştıkça aydınlanan yüzüne ve gözlerine yine ve yine vurulmuştu. Yüzüne yapılan dövmeden öpmek istedi. Gökyüzünü yüzünde taşıyordu kız.

Baran Ayşem'in arkasındaki kızda kalmıştı. Eğer o da böyle bakmaya devam ederse başları ciddi anlamda derde girecekti. Ama alamıyordu kızdan kendini. Yeşil elbisesin hüküm sürdüğü doğa harikası gibiydi Aysima. Her yerine dağılmış saçlarını ölene kadar öpebilirdi Baran. Ve aynı şey Fikret için de geçerliydi. Helin'in kahve tonlarındaki kıyafeti, koyu sarı saçları dümdüz beline kadar inmişti. Sıkıntıyla önüne döndü Fikret. Onu sevmeyecek bir kızı bu kadar çok sevmemeliydi.

Dedesinin yanına kadar başı yerde gelen kız dimdik durup başını kaldırdı. Annesiyle göz göze geldiğinde kadının mutlu ifadesine tebessüm etti. Babasını hemen yanındaydı. Dedesi diğer yanında, onun yanında da Doğan vardı. Helin elindeki tepsiyle ablasıyla babasının arasına girdi. Sessizliğe başını kaldırdı Bekir Ağa. Etrafındaki ailesine bakındı. Hepsi kızları, torunları ve damatlarıydı.

Ellerini havaya açtığında tüm aile ona eşlik etti. Evliliğe atılan ilk adımda dua etmeye başladı Bekir Ağa. "Âmin," deyip elleriyle yüzünü sıvazlayan adama yine aile eşlik etti. Helin'in uzattığı tepsiden birbirlerine bağlı yüzükleri alıp önce Ayşem'in parmağına geçirdi. Bu yüzük aslında hiçbir şeydi. Basit bir sözdü. Ayşem onu parmağından çıkarabilir, bir kez daha Doğan'ı yüzüstü bırakabilirdi. Bunu yapmak istemiyordu ama zamanın ne getireceğini de bilmiyordu. Yutkunarak parmağına geçirilen tektaşa baktı. Yüzüğün ihtişamı ona dokunuyordu.

Bekir Ağa, Doğan'ın yüzüğünü de taktı. Doğan için durum bambaşkaydı. Bu yüzükler bu parmaklardan asla çıkmayacaktı. Her ne olursa olsun, ölünceye dek kalacaktı. Ayşem'in aklındakiler onun umurunda bile değildi. Bu sefer onun inadına yenilemeyecek kadar zekâsını kuşanmıştı. Eline makası alıp kurdeleyi ortasından tuttu Bekir Ağa. "Allah utandırmasın," deyip tek seferde ikiye böldü bölünmeyecek olan bağı.

Ayşem endişeli, Doğan huzurluydu.

Anne babalarının elini öperek dualarını aldılar. Ayşem kayınvalidesine gülümsedi. Bergüzar da ona gülümsemişti. "Öpeyim anneciğim," dedi Ayşem.

Bergüzar Hanım elini uzattı. Ayşem öperek alnına koyduğunda her ikisi de Doğan'ın yakın markajındaydı. Gözleri kısık izliyordu genç adam iki kadını. Ayşem, selam verip arkasını döndüğünde adımının havada kaydığını hissetti.

"Nikâhlarını da kıy Bekir Ağam."

Az olan sesler kesildi. Bergüzar Kadın'ın sesi yankılandı avluda. Ayşem'in sırtı dönüktü, gözleri Doğan'ın gözleriyle çakıştı. Sevdiği adamın katil olacağına işaret eden bakışları aniden annesine kaymıştı. Haşim Ağa'nın, "Bergüzar!" diyen katı sesi doldurdu kulakları.

Annesine ve babasına bakamıyordu Ayşem. Dedesine çevirdi gözlerini. Kızmaya hazır bekleyen adamın yanına yürüdü. Arkasındaki kadına dönmesinin bir anlamı yoktu. İmam nikâhı düğün gününe kadar kıyılmazdı. Kıyılan bir gelin için söylenecek tek bir söz vardı. Değersizsin... Bergüzar Kadın bu kadar insanın içinde ona *değersizsin* demişti.

"Onlar isterse kıyarım. Senin üzerine vazife değil," dedi Bekir Ağa. Ayşem'in yüreği soğumuş muydu? Hayır! Kayınvalidesi zerre bozmamıştı yüz ifadesini. "Öyle

deme ağam. Yerini bilsin diye dedim," diyerek devam etti kadın. Kocasına bakmıyordu. Ne kocası ne oğulları bu gece umurundaydı. Hiçbiri onu dinlememişti. Bu gece de o dinlemeyecekti.

Doğan, babası ve amcasının varlığından dolayı sesini çıkartamıyordu ama annesine bunun hesabını soracaktı. "Gerek yok amca," dedi kısık sesle.

Ayşem dedesine eğildi. Doğan'ı duymuştu. "Var dede!" dedi, başını kaldırdı. Doğan ve Bekir Ağa ona bakıyordu.

"Hanımağamız o bizim. Annem oldu. O ne diyorsa doğrudur. Annem istedi, o hâlde kıyılabilir," dedi herkesin duyabileceği bir tonda. Bergüzar Kadın'ın gözleri kısıldı. Dişleri birbirine girdi. Ayşem açık bir dille *umurumda değilsin* diyordu. Küçük düşürmek istemişti kadın ama kabul göreceğini düşünememişti. Alttan alamaz, lafını yiyemezdi artık.

"Gelinim âlâ konuştu. Ben isterim, kıyın!" dedi Bergüzar. Doğan annesiyle Ayşem arasındaki bakışmayı karışlıyordu. Onun için bir sorun değildi. Ayşem de istiyorsa bildiği vardı. Bugün ona telefonda karışmama sözü vermişti. Amcasının kendine döndüğünü hissedince dönerek başıyla onay verdi.

Bekir Ağa, Haşim Ağa, Tahsin Bey odada hazırdı. Ayşem odaya girmeyi istemediği için babasına vekâlet verdi. Tahsin Bey yüzünden düşen bin parça kederi kızından saklıyordu. Yeterince rezil olmuş ve yeterince üzülmüştü Ayşem. Nagehan da kızına uzak duruyordu ki kızaran gözlerini görmesindi Ayşem. Kadınların fısıldaşmalarından bile kaçıyordu kadın. Kızını rezil etmişti Bergüzar. Böyle olacağını tahmin ediyordu ama bu kadar insanın olacağını, hem de bu gecede... Bir şey diyemiyordu, kızı kendisi istemişti.

Ayşem'in şahidi Baran, Doğan'ın şahidi Fikret'ti. Beyler tek tek yukarı, dedesinin mabedi saydığı odaya çıkmaya başlamıştı. Üst kattan Doğan'ın attığı bakışa gülümsedi Ayşem. Adamın çok zor bir yerde olduğunu görebiliyordu. Kendisi için çok önemli görmüyordu annesinin yaptığını. O kendini her şeye hazırlamıştı, hem de uzun yıllardır. Meryem Hanım bastonuyla ağır ağır gelip torununun önünde durdu. Hüzünlü gözlerini torununa çevirdi. Bergüzar kendisini hiçbir zaman sevmemişti ki torununu sevsindi. Sırf oğlu olmadığı için hanımağalığını Begüzar'a devretmişti. İki elti hiçbir zaman anlaşamamıştı çünkü Bergüzar'ın kibri buna hep engel olmuştu.

"Beni sevmedi ki benden olanı sevsin Ayşem," dedi yaşlı kadın. "Benden olan hanımağa olacak. Bunu kaldıramıyor, dik dur kızım."

Büyükannesine gülümsedi Ayşem. "Sen merak etme büyükanne, senden olan hanımağa oldu bile. O istediği kadar kötülük yapsın, benimle başa çıkamaz."

Meryem Hanım eğilip kızı sarı saçlarından öptü. Başını bilirim dercesine sallayıp yanından ayrılmak için döndüğünde eltisiyle göz göze geldi. Birbirlerine ters ve sert bakışlar attılar. Meryem yerini bırakmıştı ama Ayşem geri alacaktı. Meryem Hanım bunun için dua etmeye çoktan başlamıştı.

Aysima ve Mercan'ın ortasında oturuyordu Ayşem. Helin hemen arkasında ayakta bekliyordu. Elleri ablasının omzundaydı. Hiçbirinden ses çıkmıyor, kimse Bergüzar'ın yaptığına tek bir yorum getirmiyordu. Işıklandırmanın aydınlattığı avluda kayınvalidesini uzaktan görüyordu. Yanındaki kadınlarla zoraki gülüp konuşması yalandı. Bu gece yaptığını kurtarmaya çalışıyordu.

"Ayşem," dedi Mercan. "İyi misin?"

"İyiyim, çok iyiyim." Başını kız kardeşine kaldırdı. "Bir bardak şerbet ve tatlı getir, Helin. Anneciğime kendi ellerimle ikram edeceğim."

Helin gözlerini birkaç kez kırptı, üzerinde durmadı. "Hemen getiriyorum," deyip hızla uzaklaştı.

"Siz de sevgili anneciğimin etrafını bir boşaltın. Uydurun bir şeyler, kimse kalmasın yanında. Az hasbihâl edeceğiz hanımağamla."

Aysima ve Mercan tek bir soru sormadan yerlerinden kalktılar. Yanında üç kişi vardı kadının. Biri Mercan'ın annesiydi, biri Aysima'nın, diğeri aileden başka bir kadındı.

"Anneleri kaldırırız ama diğerini nasıl alacağız yanından?" dedi Mercan.

"Anneme söyleyin, yanına çağırsın," dedi Ayşem.

"Ben önce gidip anneni bulayım o zaman," dedi Mercan. Aysima da Mercan'ın dönmesini bekledi. Göz ucuyla kıza bakıyordu ayakta. "Daha zora sokma kendini," dedi kız. Ayşem kendisi için üzülmüş olan kıza gülümsedi.

"Bundan daha zora nasıl sokabilirim kendimi? Asıl bundan sonrası kolay. Beni küçük düşürmek için yaptı. Kadınların, genç kızların konuşmalarını duymuyor musun? Bu insanlar benim umurumda bile değiller. Gözümün yaşını silmeye bile yeltenmeyen hiç kimsenin benim için değeri yok."

Aysima kızın içindeki kaynayan kazanların fokurtusunu hissediyordu. Geçmişin acısını da hissetti, geleceğin kara bulutlarını da. "Sana hayran olduğumu söylemiş miydim?" dedi gülümseyerek. "Gerçekten çok güçlü bir kadınsın. Bana da ders verir misin Ayşem?"

"Her kadın güçlüdür Aysima. Dersi değil, gücünü hissetmeye çalışırsan kendini bulursun."

Helin'in elinde tepsiyle yanlarına gelmesiyle konuşma sonlandı. Ayşem yerinden kalkmadı. Annesinin kadının

kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Aysima harekete geçip kendi annesini aldı kadının yanından. Ardından Mercan, annesini çekerek uzaklaştırınca Bergüzar yalnız kaldı. Ayağa kalkıp tepsiyi eline aldı.

"Ver bakalım, sohbet edelim azıcık." Kayınvalidesine adım adım yaklaştı. Kadının kaldırdığı gözleriyle buluştu. Bir çift gözden ancak bu kadar nefret ederdi insan ve ancak bu kadar sessizce haykırırdı nefretini. Bergüzar nefretle doluydu.

"Sana tatlı getirdim anneciğim," dedi kadının önündeki masaya bırakıp önüne sürdü tepsiyi.

"Zehir mi koydun içine?" dedi Bergüzar Kadın.

Ayşem gülümseyerek aralarında yarım metre kalacak şekilde yanına oturdu. Gözlerini etrafında gezdirdi. Pek çok bakış ikisi üzerindeydi. "Aşk olsun anneciğim, kocamın annesine öyle şey yapar mıyım? Beni gerçekten çok yanlış tanıyorsun." Oldukça sessizdi tonlaması, konuşurken gülümsüyordu.

Bergüzar da haince gülümsedi. "Benden daha çok çekeceksin, hazır mısın?"

"Tüm silahlarımı kuşandım anneciğim. Ben de onun için gelmiştim yanına. Bugünden sonra tek bir kulu bile beni sevdiğine ikna edemeyeceksin. Bana iyilik edeceğine Haşim Babam ve Doğan asla inanmayacak. Kötülüğü ben kendime yapmış olsam bile herkes senden bilecek." Etrafına tekrar bakıp sırıttı kız. Kadına döndürdü başını en son. Daha fazla bir öfkeyle kısılmıştı kadının gözleri.

"Yılansın sen. Oğluma zarar vereceksin. Kız bile değilsin. Benim gözümde onun bunun artığısın."

Ayşem elini ağzına kapatıp güldü. "Ah anneciğim, yanlış biliyorsun ama öyle bile olsa alırdı beni Doğan. Neden biliyor musun?" dedi kadına eğilip. "Beni senden çok seviyor." Sözün sonunda kocaman gülümsedi Ay-

şem. Bekliyordu ki kadın bir atak daha yapsın, bir rezalet daha çıkarsın ve Ayşem'i iyice yüceltsin. Onu gülerek konuşurken görenlerin gazabına tutulsun. Ama kadın buna girişmedi.

Dişlerini birbirine sapladı. Nefes alışverişi hızlandı. Öfke burun deliklerinden görünmez kırmızı dumanlar misali çıkıyordu. Ayşem geriye çekildi. Eteğinin tülüyle oynama başladı. "Kabul ediyorum, iyi oynadın. Buralarda nikâh düğün günü yapılır. Bana yaptığınsa değerimin olmadığını, bana hiçbir şey vermeyeceğini gösterdi. Daha akıllıca şeyler beklerdim senden. Ben ağa torunuyum, senin vereceğin altın kemere ihtiyacım mı var? Ya da bana alacağın eve? Sen bu gece oğlunu bana tapuladın. Ben belki nişanı atacaktım, belki evlenmeyecektim. Şimdi beni Doğan'ın elinden kim alacak?"

Tane tane, sakinlikle sarf etti sözlerini. Üzerine basa basa vurguladı. Kadının gözlerinden geçen pişmanlık ve kıskaçlık bulutlarını yakaladı. "Kimse alamayacak. Bu kadar insan buna şahit," dedi ve yine gülümsedi. "Kalk git yanımdan!" dedi Bergüzar.

Ayşem başını eğerek ayağa kalktı. "Emrin olur hanımağam."

"Nikâh tamamlandı!" diyen sese başını kaldırdı Ayşem ve Bergüzar. Sessizlik hâkim oldu konağın geniş avlusuna. Konuşan Bekir Ağa'ydı. Taş tırabzanın önündelerdi. Doğan, Haşim ve Bekir Ağa. Doğan'ın manidar gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi Ayşem.

"Kayınpederi mihr olarak gelinine konağını verdi."

14. Bölüm

Ucunda Ölüm Olsa

"Kayınpederi mihr olarak gelinine konağını verdi."

Bekir Ağa'nın sesi avlunun içindeki kulaklara çarparak çınlamıştı. Şaşıran nidaların sahipleri Bergüzar'ı bulmuştu. Ayşem başını hafifçe çevirdi kadına. Gün ışığı olmalıydı şimdi. Esmer tenin ne denli renk değiştirdiğine şahit olmalıydı. Kadının gözlerinden kara alevler çıkıyordu. Ne yerinden kalkabiliyor ne de tek bir kelime edebiliyordu. Ayşem kadına sinsice bir gülüş sundu. O konaktan tek bir taş parçası bile istemiyordu ama bunu ona demeyecekti. Onu daha zeki hayal etmişti Ayşem. Yaptığı, öfkesine yenilip işleri eline yüzüne bulaştırmaktan başka bir işe yaradıysa o da Ayşem'in işine gelmişti. *Konak artık onundu.*

Arkasını dönerek aşağıya inen Haşim Ağa'nın yanında belirdi. Kayınpederine en içten hâliyle gülümsedi. Adamdan aldığı gülüşlerle daha da büyüdü gülüşü. "Çok teşekkür ederim babacığım," dedi eline uzanarak. Bir kız evladın seslenişiydi Ayşem'inki. Haşim kendini kız babası olarak hayal etmemişti belki ama olsaymış ne kadar güzel olacakmış, anlattı Ayşem.

Haşim Ağa kıza elini uzattı. "Hayrını göresin kızım."

Doğrulup adama sevecenlikle baktı Ayşem. "Âmin babacığım," dedi tekrar. Bunu sık sık kullanacaktı. Ha-

şim Ağa'nın gözlerinden *babacığım* dedikçe gelip geçen ışıltıları gördü. Bir koz daha yakalamıştı. En değerli kozu bile olabilirdi.

Bekir Ağa da hâlinden hoşnuttu. Tahsin bir anda yıkılan itibarını ayağa kaldıran adama minnettardı. Kızını en azından iyi bir adama gelin vermişti. Bergüzar hakkında düşünmek bile istemiyordu. Nagehan da göğsünü kabartıp başını kaldırdı. Haşim Ağa'nın yaptığı büyük bir onurdu. Bu topraklar böyle bir hediye görmemişti. Yengesi tarafına bakmıyordu bile. Büyükanne Meryem Hanım bastonunu yere bastırıp çenesini kaldırdı. Eltisi bu gece kaybetmişti. Hem de konağını, sonsuza kadar.

"Hadi sofraları kurun," diye bağırdı Bekir Ağa. Bir anda konağın içinde sesler yükseldi, herkes bir işin ucundan tutmak için ayaklandı. Doğan, babası, amcası ve Tahsin Bey'in yanında durdu. Karşısında Ayşem vardı. Bakmaya doyamıyordu bu gece. Utanmalıydı kadın, bu kadar güzel olunur muydu?

"Biz dışarıda devam edeceğiz, müsaadenizle. Gençleri de alıp yemeğe gideceğiz."

Ayşem bunu bilmiyordu. Tam da şimdi öğreniyordu. Ne derdi ki? Allah derdi. Sesini çıkartmadı. Tahsin Bey kızının güzel yüzüne bakıp yanına geçti. Kolunu kızının omzuna doladı. İşlemeli şalın üzerinden kızına bir öpücük hediye etti. "Geri getir. Bu iş daha bitmedi Doğan Ağa," dedi gülümseyerek.

Doğan bir şey demedi ama başını aşağı yukarı tebessümle oynattı. Beyazlar içinde gelini edecekti ve bir daha onu kimse alamayacaktı. Şimdi itaat vaktiydi.

Konağın önüne dizilen arabaları izliyordu. Bu kalabalık kendi güzel günü için uğraşıyordu. Her şeye rağmen mutluydu. Olanları, belki olacakları düşünmek istemiyordu. Bugünü yaşamak, sonuna kadar güzel yaşamak istiyordu. Mercan'ın Aysima'yı çekiştirerek Baran'ın arabasına bindirdiğini görünce kahkaha attı. Aysima ardı ardına bahaneler sunuyordu ki en sonunda arabanın arka koltuğuna tıktı Mercan kızı. Baran'ın yüzündeki gülüşü Ayşem yakalamıştı. Büyük tahta kapının önünde bekleyen kıza döndü bu sefer. Gönül...

Burun kıvırarak izleyen kızın kıskançlığı yüzünden okunuyordu. Yanından geçen Fikret, Gönül'e hafifçe çarptı. Kime çarptığına bakmak için dönmüştü genç adam. "Özür dilerim, Gönül." Gönül'ün gözleri parlayarak bedeni cilveye büründü. "Önemli değil, ağam," dedi gülüşüyle.

"Sen gelmiyor musun, burada neden bekliyorsun?" dedi Fikret.

"Bilmiyorum. Gelsem mi?" dedi Gönül her daim giyindiği işvesiyle.

Ayşem dayanamayıp yaklaştı. "Tabii ki geliyorsun, Gönül. Aşk olsun, bu güzel günüme eşlik etmeyecek misin?"

Kızın kahve gözleri öfkeyle parlayıp söndü. Hemen toparlayıp gülümsedi. "Geleyim madem, çok istiyorsan," dedi, Fikret'in peşi sıra yürüdü. Sırayla dizilmiş on kadar arabadan niyeti Fikret'in arabasına binmekti. Ayşem kızı dikkatle izliyordu. Ne yapacağını tahmin etmek zor değildi.

Helin hızlı adımlarla gelip durdu. Ablasının çantasını uzattı. Ayşem de çantasını açık arabanın camından içeri bıraktı.

"Abla ben de sizinle geleyim mi?" Helin'e döndü Ayşem. Olur diyecekti ki Doğan belirdi yanlarında. "Olmaz

baldız. Bizim ablanla bir yere uğramamız gerekiyor. Sen Fikret ile gidebilirsin, eğer istersen."

"Nereye enişte?" dedi Helin tüm sevecenliğiyle. Baldızı ilk defa duyuyordu Doğan'dan, hakkını vermek istemiş ve sevmişti. "Kısa bir iş," dedi Doğan.

"On beş yaşında ergen olup aranızda oturmak vardı şimdi. Anam beni erken doğurmuş."

Doğan kahkaha attı. Her şeye rağmen o da çok mutluydu. Bu geceyi mutluluk namına tamamlayacaktı. Ayşem kardeşinin kolunu tutup, kendine çekip kulağına eğildi. "Gönül, Fikret'in arabasına bindi. Dikkat et."

Helin çivi gibi doğruldu. Başını arabalara çevirdi. Hemen seçti Gönül'ü. Fikret'in yanındaki koltukta oturuyordu. Fikret yoktu ama kız kendini hanımağa gibi kabartmış bekliyordu.

Ayşem kardeşinin tepkisini ölçmek için söylemişti. Kardeşinin nefret dolan gözlerine bile kahkaha atabilirdi ama yapmadı. "Ne oldu ablam?"

Doğan ikili arasında duymadığı konuşmanın ne olduğunu anlamak için dikkatle baktığında kardeşinin aracında ve hatta ön koltukta oturan Gönül'ü fark etti. *"Ah Ayşem, ah,"* dedi içinden, *"Tehlikelisin."*

"Ne olacak abla sen de..." Fikret'in aracına doğru yürüdü Helin. Sesinden akan kıskançlık tonlamasıyla Ayşem, Doğan'a dönerek kahkaha attı. "Helin görmesin güldüğümü Doğan, bak izle şimdi," deyip adamın hemen yanında durdu.

Helin hızlı ve öfkeli adımlarını Gönül'e doğru attı. Hanımağa edasıyla oturan kızın kapısını açtı. Ablasının genlerine sahipti sonuçta. Kıza gülümsedi. "Gönül, annen seni arıyordu kuzum. Sen buradasın, git bir görün de gel."

"Annem mi? Neden beni arıyor ki? Ona gideceğimi söylemiştim."

"Bilmiyorum, bebeğim. Bayağı da telaşlanmıştı. Kadının kalbi var kızım, telaşa gelmiyor biliyorsun."

Helin'e boş boş baktı Gönül. İnanmıştı. "Haklısın," deyip açık kapıdan ayağını uzattı. Kıza yol vermek için önünden çekildi Helin. Kapıdan avluya geçen kızın ardından sırıttı. "Cin olmadan adam çarpacaksın, çakal." Ablasına bakıp göz kırptı. Ayşem'in attığı kahkahasını duymuştu. Kendisi de kahkaha atarak ön koltuğa geçip oturdu. Kapıyı da çektiğinde Fikret de yerine geçmişti. Başını çeviren adamın kendini görünce şaşıran gözlerine bakıp gülümsedi. "Helin."

"Fikret."

"Gönül nerede? Arabada o vardı."

"Gönül'e gönüllüysen ben inerim, ağam," diye çemkirdi Helin. Adamın kaşları havalandı. Ne düşüneceğini bilemedi. Helin'in çıkışlarına alışkındı ama böyle bir sitemi ilk defa duyuyordu. Yine de Helin'in gözlerini kaplayan öfkeye hiç aşina değildi. Kız elini kapı koluna attığında bileğinden yakaladı. "Otur. Sadece nerede diye sordum."

Elini kapının kolundan alıp Fikret'e döndü. Siniri geçmiş değildi. "Sana ne Fikret? Neredeyse nerede..."

Fikret gülümsedi. Sadece gülümsedi ve arabayı çalıştırdı.

Arabalar Harran'ın çıkışına ilerlerken Doğan tam tersi istikamete sürdü arabayı. Adam bu gece sürprizlerle doluydu. Nereye gittiklerini düşünmek bile istemedi. Ne önemi vardı ki? Hiç!

Annesinin yaptıklarına değinmeyecek sözünü bile etmeyecekti Ayşem. Doğan da bunu hissetmiş olacak ki bu konuda ağzını açmamıştı. Açarsa da Ayşem onu susturacaktı. Yeteri kadar gerilmişti ve en nihayetinde hanımağanın yediği darbe ağır olmuştu. Gecenin geri kalanın da

bozmak istemiyordu. "Acaba nereye gidiyorduk?" diye sordu dayanamayıp.

"Başladığımız. Bittiğimiz. Yeniden bir olduğumuz yere..." Bu geceki güzelliğine bakmaya doyamıyordu Doğan. Gözleri mavi bir perinin, dünyada görünür hâliydi Ayşem. "Gözlerimi alamıyorum senden. Keşke nasıl güzel olduğunu benim gözümden görebilseydin."

Ufacık ama büyük anlamlar barındıran gülüşüyle yaklaşıp başını Doğan'ın omzuna bıraktı Ayşem. Alnına bastırılan dudakların rehavetiyle gittikleri yerin hatırasına daldı.

Yüreğinde hissettiği acının bir tarifi olamazdı. Ayşem bu kadar acının bünyesine ağır geldiğini, altında ezildiğini hissediyordu. Odasının duvarları üzerine geliyordu. Sıkışıp kaldıkça nefesi onu zorluyordu. Ciğerlerindeki baskı gözlerinden dışarı çıkmak, deli gibi ağlamak istiyordu. Annesine ve babasına verdiği sözü unutmak, haykırarak feryat figan ağlamak, ortalığı ateşe vermek istiyordu. Aynaya bakmıyordu, hem de günlerdir. Beyaz teni solmuş, gözlerine kan hücum etmişti. Ayşem bitiyordu. On yedi yaşında olmamalıydı. Büyük olmalıydı. Gücü her şeye yetmeliydi ama bugün gücü hiçbir şeye yetmiyordu. Dünyadan bihaber yaşıyordu bir süredir. Kimseye tek kelime etmiyor, ağzını bıçak açmıyordu. Put gibi oturuyor, yatıyor ve okula gitmiyordu. Son dönemiydi. Gitmesi ve okulu bitirip bu şehirden gitmesi gerekiyordu ama kimseyi görmeye tahammül edemiyordu.

Ayaklarını yere indirmişti. Güçsüzdü ama cesurdu. Cesaretin verdiği güce sığınmıştı. Üzerine ince bir hırka alıp odasından gizlice çıkmıştı. Evde fazla insan yoktu. Helin okula gitmişti. Annesinin nerede olduğunu bilmiyordu. Gizlice ilerleyip anne ve babasının odasına girdi. Babasının arabalarından birinin anahtarını bildiği yerden çekip aldı. Konsolun çekmecesini geri kapatıp geldiği sessizlikte

çıkmıştı. Konağın arka tarafına gelinceye kadar kimseye yakalanmamıştı. Bahçe duvarını küçük bir merdiven yardımıyla aşarak evin dışına çıkmıştı. Hava çok soğuktu o gün. Kapının önünde kimsenin olmadığını biliyordu. Evin etrafını önüne arkasına baka baka ilerlemişti. Sıra sıra dizilen üç araçtan hangisi babasının elbette biliyordu. Ufacık bir kızken babasını izlemişti. Arada ısrarlarına dayanamayıp kızını şoför koltuğuna oturtan babasına minnettardı. Harran sokaklarında araba kullanmak zor değildi. Şoför koltuğuna oturup aracı çalıştırmadan el frenini indirip arabayı sessizce kaydırmaya başlamıştı. Evden birinin sesi duymasını asla istemiyordu. Bu evden biraz olsun çıkabilirdi. Konaktan elli metre uzaklaşınca, motoru çalıştırıp gaza bastı. Daha cesur hissetmişti kendini. Önünde araba olmamasını minnet bilmişti.

Kıvrımlı birkaç yolu aşarken gözleri dolmaya başlamıştı. Aklından çıkmayan sahnelerin acısı yerinden çıkmayacakmış gibi çakılan çivi gibiydi. Gittikçe pas tutuyor ve yerini silinmemek, sökülmemek üzere sabitliyordu. Harran'ın içinden çıkıp toprak yolda sürmeye başlamıştı aracı. Kış mevsimi buydu. Herkesin evinde olduğu anlardı. Klima kapalıydı. Üşüyordu ama aldırmıyor, hissetmiyordu. Gaza ne kadar yüklendiğinin bilincinde değildi.

Bir arabanın üzerine doğru geldiğini görmüştü. Minik bir hareketle araca yol vermişti. Yanından geçenin kim olduğuna bakma gereği bile duymamıştı. Gözleri yaş perdesiyle örtülüydü. Elinin tersiyle akanları siliyordu ama yeninden gelenlere engel olamıyordu.

Yanından geçtiği arabanın peşine düştüğünü bile fark etmemişti. Bastı. Gaza unuttuğu bilinciyle bastı. Düz bir yoldu. Ruhu, her geçtiği yerde bir şeyler bırakıyordu. Nefesi hız kazanmış, gözyaşları süratle akıyordu. Ağzından çıkan net sözcük vardı. Gülperi...

Arkasındaki aracın önüne geçmesiyle ne kadar hızlı olduğunu ve çarpacağını fark ettiğinde frene bastı. Göğsünü direksiyona çarptığında geriye sıçradı. Elleri direksiyonu sıkıca kavramış sırtını koltuğa bastırmıştı. Gözlerini kapatmıştı. Arabanın lastiklerinden gelen acı fren sesiyle o kazada ölmeyi dilemişti. Arabası öndeki arabaya arkadan sert bir şekilde vurmuştu. Öndeki araç frene basmadığı için birlikte sürükleniyorlardı. Çeyrek dakikaya yayılan zamanda tek istediği ölmek ve unutmaktı. Durdu!

Kolları acıyordu. Boynunda bir ağrı hissetti. Ensesinden kürek kemiği arasına buz gibi bir sıvı iniyordu. Elleri hâlâ direksiyonu bırakmamıştı. Göğüs kafesinde duyumsadığı ağrı neydi ki yüreğindeki sancının yanında? Gözlerini açtığında birinin ona doğru geldiğini gördü. Seçemiyordu kim olduğunu. Bilinci kapanmak üzereydi. Kapısının hızla açıldığını içeri giren soğuk rüzgârdan anladı. "Ayşem."

Adamın elleri onu iki kolundan tutmuştu. Gözlerini yuvalarında dönmeye başladığında sesin sahibi algılarının ona hayal kurdurduğunu işaret ediyordu. Tatlı bir hayal gibiydi sesi. "Doğan," diye mırıldandı. Gülümsemek istemişti. Adamın iki eli yüzünü kavradığında bile bir hayalden ibaretti adam onun için. "Gelmişsin."

Zar zor duyduğu mırıltı gibi çıkan kelimeyi duymuştu Doğan. Kızın başı elleri arasına cansız kaldığında endişesi iki misline çıkmıştı. Ambulans çağırsa bir saatten evvel gelemezdi. Kızın başını bıraktığında diğer omzuna düşmüştü baş. Elleriyle kollarını, vücudunu yokladı. Yüzünde herhangi bir şişlik, kan hiçbir şey yoktu. Kızı kucaklayıp kendi arabasının arka koltuğuna bırakmıştı. Korkudan bayılmış olduğunu düşünüyordu. Arabanın içinde bulunan su ve kolonya şişesiyle arka koltuğa geçti.

Birkaç dakika verdi hem kıza hem kendine. Ayılmalıydı. Kötü bir şeyi var gibi görünmüyordu. Ya da öyle umut ediyordu. Eline döktüğü kolonyayı kızın yüzüne, boynuna, burnuna, ellerine sürmeye başladı.

"Hadi Ayşem..." dedi. "Ne işin vardı senin arabada, o hızla? Sen ehliyet alacak kadar bile büyük değilsin." Kendi kendine söyleniyordu Doğan. Üç gün önce dönmüştü Urfa'ya. Ayşem'e yolda rastlaması bir tesadüftü. Ya görmemiş olsaydı? O hızla arabanın taklalar atması kaçınılmaz bir sondu. Görür görmez tanımıştı kızı. Kızda değişen tek şey fiziğiydi. Yüzü olduğu gibiydi. Hatırladığı gibi...

Kolonyanın ağır basan alkolüyle boğuk bir öksürük çıkardı boğazından. Göğsü inip kalktı. Can gelen elini göğsü üzerine götürüp yüzünü buruşurdu. Ağzını açıp derin nefes almak istedi ama arabanın dar ve havasız, üzerine de kolonyanın baskın kokusu nefes almasını zorlaştırmıştı. "Nefes alamıyorum."

Doğan kızın elinden tuttu. "Nereni çarptın? Kırık olabilir." Kızı kaldırmak istiyordu ama korkuyordu da.

"Göğsümü çarptım," Gözleri aracın yakın tavanında gezindi. "Beni dışarı çıkar."

Aracın kapısını açıp kızın elinden tutarak inmesine yardım etmişti. Ayakları yere basan Ayşem yüzüne çarpan hatta bedenini sarsan soğuk havayla buluşunca eli göğsünde soluklarını ardı ardına almıştı.

Başak sarısı saçları dağılmış, rüzgârın verdiği şekilleriyle havada uçuşuyordu. Uzun sarı dalgalar hâlinde havaya karışmıştı. Doğan nefes alan kızın yüzüne odaklanmıştı. Zorla saçlarından aldığı bakışları kapanan mavi gözlerde dolandı. Açmalıydı o gözlerini. Yanılmıştı sanki. Ayşem bambaşka biri gibiydi karşısında. Aracın ön koltuğundan siyah montunu almıştı. Ayşem'in narin omuzlarına kapattığında kızla göz göze gelmişti. "İyi misin?"

"Biraz daha hava almak istiyorum," dedi, bitkindi. Düşünemiyordu. Yıllardır beklediği adamın yanındaydı ve Doğan onunla ilgileniyordu. Hâlâ dönen başının etkisiyle yerinde sendeleyince Doğan kızı kucağına almıştı. Ayşem ses çıkarmamıştı. Yolun az ilerisinde duran kaya parçasını gözüne kestiren adam ilerleyip kızı küçük kayanın üzerine rahat olacağı şekilde bıraktı. "Neden o kadar hızlıydın? Ölebilirdin!"

Başını kaldırıp adamın özlediği yeşil gözlerine bakmıştı. Ona ne diyeceğini bilemedi. Duymamış mıydı? Bilmiyor muydu? "Fark etmedim."

"Ayşem sen on sekiz oldun mu?" Adamın soru dolu bakışlarından aldı gözlerini. "Olmadım."

"O hâlde arabayı aldığından kimsenin haberi yok."

"Yok."

"Senin hakkında küçük ve şımarık bir kız çocuğu olduğunu düşünmem ne kadar doğru olacak onu düşünüyorum."

"Kız çocuğu değilim. Sadece canım sıkılmıştı. Çıkmak istedim, çıktım. Başka suçlamaların da var mı?" Doğan gülümseyerek başını sağa sola salladı. "Hiç değişmemişsin."

Acı acı gülümsedi Ayşem. Ne kadar değiştiğinden bihaberdi Doğan. Artık acıyı biliyordu. Katlandıkça derinlere gömülen anıları vardı. "Çocuk değilim, en azından."

Gözleri arşın arşın gezindi kızın üzerinde. Uzun bacakları, dolgunlaşmış kadınsı hatları... Sarı, çok uzun saçları... Gözlerinde durmuştu. "Görebiliyorum." Kızın yüzünü rüzgârın uçurduğu saçlar kapatmıştı. Parmaklarıyla uzanıp saçları kenara çekmişti. Gözleri buluşmuş, sessizce birbirlerine bakmışlardı.

Gülperi'ye yıllarca anlattığı, hayallerini kurduğu sahne yaşanıyordu. Acı bir kez daha kızın kalbini kılıç darbesiyle yarıp geçmişti. Gözleri adama bakarken dolmuştu. Doğan kaşlarını çatmıştı. Son kalan saçları

çekip avucunu kızın yanağına yaslamıştı. Bunu yaparken düşünmemiş, sadece istemişti. İçinden yapmak gelmişti ve esirgememişti. Mavi gözlerin içinde oynaşan yaşlar, kızı öpmek... Sarılmak... Ağlamasını engelleme hissi uyandırmıştı. "Seni eve götüreyim," diyebilmişti.

Kız başıyla onaylamıştı. Babasının arabasına gözü iliştiğinde evde bir fırtına kopacağı korkusuyla titremişti. Yaptığı basit bir şey değildi, ölebilirdi.

"Merak etme, bir şeyler uydururuz. En azından hafifletici şeyler..." diyerek gülümseyen adama sadece, "Teşekkür ederim," diyebilmişti. Gözlerini kapatan kızın yanaklarından süzülen yaşlar hayatındaki en büyük gelgitleri yaşatmıştı. Diğer elini de kızın yüzüne bırakmıştı. "Neden ağlıyorsun?" diye sormuştu yaklaşarak.

Dizlerinin üzerine çökmüştü. Eşittiler artık. Ayşem cevap verememişti. Konuşmak, her şeyi baştan yaşamak istemiyordu. Doğan, kızın gözyaşlarının korkmuş olmasından ve stresin bir etkisi olarak düşünmüştü. Hiç beklemediği bir hıçkırığın kızın dudaklarından firar etmesiyle Ayşem'in susmasını, hiç ağlamaması için duyduğu delice bir hisle kaplanmıştı. Ayşem'in bir hıçkırığı daha dudaklarından dökülürken çok yakın duran adamın yanağına bir buse kondurmuştu. Bile isteye... Seve seve... Bir kurtuluş, bir yakarış gibi... Beni kurtar!

Doğan kaşlarını şaşkınlıkla çatmıştı, ne olduğunu bile anlamamıştı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Nasıl cesaret ettiğini... Ayşem'in neden kendini öptüğünü... Karmakarışık olan benliğinden binlerce soru işareti firar etmişti. Ama ona uydu. Sevdi... Beğendi! Bir dokunuşa teslim oldu.

Aklı durmuş gibiydi, alnını kızın alnına yaslamıştı. Hava buz gibiydi ama Doğan bunu umursamıyordu. Ayşem'in yüzü elleri arasında ısınmıştı. "Bunu neden yaptın?" diye mırıldandı, gözleri kapalıydı. Ayşem'in

gözleri de kapalıydı. Ayşem bunu yaptığına inanamıyordu. Bunun hayalini binlerce kez kurmuştu, ama bu his... Bambaşkaydı. Tek kelime edememişti.

Doğan'ın elleri arasından kayarak dizlerini nemli toprak zemine bıraktığında Doğan onu sadece izlemişti. Kız küçülerek adamın göğsüne sokulduğunda öptüğüne bile bu kadar şaşırmayan adam kolları havada beklemişti bir süre. Kızın sıcaklığıyla şaşkınlığı geçince kollarını Ayşem'in sırtına dolamıştı.

"Seni eve götüreceğim."

"Olur," demişti Ayşem. "Doğan."

"Efendim."

"Burası bizim yerimiz olsun mu?" demişti ve bu bir, 'Bende kal,' demenin en kestirme yoluydu. Soluğuyla göğsü şişen Doğan kızın kalp atışlarıyla gözlerini kapatmıştı. Gülperi gitmişti, Doğan gitmesindi! Yangın yüreği soğusun, daha fazla acı çekmesindi.

"Olsun güzelim. Olsun."

Elinden yine tutan adam bu sefer kocası sıfatındaydı ama bu konuda da tek kelime etmiyordu. Belli ki bunu bir baskı olarak uygulamak dahi istemiyordu. Gelecek bir güne kadar da Doğan'ın bu konuda tek bir söz edeceğini sanmıyordu.

"Beni burada yakalamıştın."

Yanındaki büyük kaya parçasına oturup bedenini kıza çevirdi Doğan. "O gün ben seni görmüş olmasaydım belki de şimdi..."

"Sen beni ölüme bile göndermedin, Doğan." Birkaç kelime daha eklemek istedi ama vazgeçti.

"Ama seni giderken durdurmadım, değil mi?"

"Bunun bir önemi kalmadı artık. Ne gidişimin ne de durdurmamanın. Hem beni durdurabileceğini mi sanıyordun?"

"Peşinden de gelmedim ama."

"Doğan..." Kendini ne zamandır suçluyordu Doğan?

Doğan sesini çıkarmadı ama kızın parlayan gözlerinden alamadığı yoğun bakışlarıyla elini uzattı. Elini kavradığı kızı çekerek ayağa kaldırıp, kucağına oturması için yönlendirdi. Sırtını adamın göğsüne yaslayan Ayşem başını da boyun çukuruna verip geceye kaldırdı gözlerini.

"Buraya gece gelmeyi sevmiyordun sen."

İncecik belden geçirdiği koluyla kızı kendine çekmişti. Diğer elini göğsünden geçirmişti. Başını eğip şalın ucunu burnunun ucuyla itti. Şakağına dudaklarını bastırıp yasemin kokusunu derin derin soludu. Minik minik buseler bıraktı. "O sen yokkendi. Sen şimdi yanımdasın. Geceyle gündüzün bir önemi kalmadı."

Gözlerini kapatıp burnundan soluk aldı Ayşem. Gerçek Doğan yeni yeni geliyordu kendine. Adamın hırsı diniyordu. Kolları bile uzun zamandır olması gereken sıcaklıktaydı. Gerçek sahipliğini yaşıyordu Ayşem. "Geçen gün Baran'a bir şey demiştin, 'Kız gidecek elinden, sen sonra iflah olmayacaksın.' Hatırladın mı?"

"Evet."

"Sen de bana benim için hiç korkmadın mı diye sormuştun?"

Bunun geçmiş ve gelecek düşüncesi içini yaktı. Ayşem sanıyordu ki Doğan onu hiç düşünmedi, hiç haberini almadı. Doğan beş koca sene bir an bile unutmadı. "Çok korktum. Düşündükçe daha çok korktum. Her aklıma geldiğinde, bir başkasıyla olacaksın, seveceksin, evlenecek-sin düşüncesi beni deli birine çeviriyordu. Durduk yere öfkeyle doluyordum ve etrafımda o an aklımdan geçeni kimse bilmiyordu. Hayatını biriyle paylaşacak olsan buna engel olabilirdim. Asla izin vermezdim. Ama kalbini biriyle paylaşacak olman... Asıl korkutan buydu aslında."

Sözlerini bitirdiğinde Ayşem'i kendine çevirdi. Yüzüne dokundu. "Yanımda olmana halâ alışamadım. Hayal gibisin."

"Gerçekten başka birini sevebileceğimi düşündün mü?"

"Yanımda olmadığın her an düşündüm. Yoktun ve insanın sevdiği yanında olmayınca aklının neler kurduğunu hayal bile edemezsin. Bu... Bu kaybetme korkusu. Senin kalbindeysem boşuna korkuyor olabilirdim ama bunun bir eminliği yoktu. Belirsizlik... Belirsizliğin beni ne hâle getirdiğini görmedin."

"Sana şimdi öyle güzel laflar döşerim ki Doğan, sen de beni böyle hiç görmemiş olursun ama bu anı mahvetmemek için sustum." Ayşem dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü karanlığa çevirdi.

"Ah Ayşem ah... Hem yavuz hem hırsızsın. Birinden vazgeçiyorsan onun senin sevginden şüphe etmemesini bekleyemezsin." Karşısındaki Ayşem'di, o beklerdi. Doğan da bunun farkındaydı ama üstelemeyecek kadar da karısını tanıyordu. Bir yolunu bulur sözlerin üzerine çıkardı o. "Neyse, ne diyorduk?"

"Sen çok konuşuyor, asla susmuyordun," dedi Ayşem. "Boş ver şimdi bunları..."

Başındaki büyükannesine ait şalı çıkarmıştı. Arabada bırakıp kafeye girdiklerinde herkes yerini almış oturuyordu. Kendilerine ayrılan yer belliydi. Baran ve Fikret'in bulunduğu masa... Kuzenleri, yakın akrabaları keyifle eğlenerek yemeklerini bekliyordu. Anlaşılan oydu ki Doğan burayı bu gece kendileri için kapatmıştı. Zira hiç yabancı yoktu. Yarım saatlik bir gecikmeyle gelmişlerdi. Yemekler henüz servis ediliyordu.

Herkesin görüş alanına girdiklerinde Fikret ayağa kalkıp ıslık çaldı. "Gelin ve damat gelmiş."

Doğan kızı kolunun altına çekerken geniş ailesine gülümsemişti. Her bir ağızdan çıkan ıslıklar ve alkış sesleri Ayşem'e nerede olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. O bugün Doğan'ın adıyla bir olmuştu. Karacadağlı olma yolunda bir dehlizin içindeydi. Keskin bir viraj sayesinde geldikleri yerde ölene kadar kalmayı diliyordu bu gece.

Yerlerine geçtiklerinde kız kardeşine baktı. Fikret'in yanında oturuyordu. Eğer Gönül gibi bir tehlikeyi sezmiş olmasa karşısında bile oturmayacak kadar kibirliydi Helin. Kibri sadece Fikret'e karşıydı. Baran en uca oturmuştu. Yanında Mercan, onun yanında Aysima vardı.

"Ne yiyoruz?" dedi Ayşem neşeyle. "Ben bugün hiçbir şey yemedim."

"Olacak o kadar gelin hanım. Pardon hanımağam," deyip gülümsedi Helin.

"Hemen öyle havaya girmeyelim hanımağa falan," dedi Ayşem. "Bu işler belli olmaz." Doğan kaşlarını çatarak kıza döndürdü başını. Masadakilerinde dikkatinden kaçmamıştı. Hepsi kızın yüzüne değişik bir şey görmüş gibi bakıyordu. "Anlayamadım."

Doğan'a göz devirdi. "Ne var anlamayacak Doğan? Oğlu olan hanımağa olur. Belli mi bizim neyimiz olacak? Belki ağa Fikret olur ileride. Onun hanımcığı olur ağa."

Anlamsız bakan gözler yumuşadı ve kaşlar *"Ha"* dercesine havalandı. Fikret boğazına ip dolanmış gibi kravatını gevşetip suyuna uzandı. Hiç gözü yoktu. Dualar etmeye başlamıştı bile ağabeyinin bir oğlu olması için. Soğuk suyun tamamını içmek ve Ayşem'in dediğini unutmak istemişti.

"Senin olsun abla. İstemez. Sanki başıma taç takacaklar hanımağa olunca." Yüzünü buruşturan Helin'e gü-

lümsedi Ayşem ama Fikret içtiği suyun yarısını zor yutmuştu. Bardağını masaya bırakan genç adamın hedefi Helin'di. "Ne dedin sen?"

"Ne dedim ben?" Helin ablasından birkaç tabak fazlası olabilirdi. Ayşem ciddi ciddi düşünmüştü bunu. Yapıp edip hiçbir şey yapmamış gibi bakıyordu kız.

Fikret, bu gece kızın tavırlarını anlayamıyordu. Bir anda tam açı dönmüştü Helin. Dar açıyla bile kendine yakın göremediği kız birden değişmişti. Kafasındaki şekiller karışmıştı Fikret'in.

"Hiç. Çok önemli değildi dediğin," diyerek önüne dönerken Helin'in daralan gözlerini göremedi Fikret. Kızın bir U dönüşü yapan hâline inanamıyordu. O kadar zamandan sonra buna inanması zor olacaktı.

"Aysima."

Aysima kendine seslenen Ayşem'e döndü. Arkadaşının mutluluğunu sonuna kadar paylaşıyordu. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle bakındı kız. "Söyle gelin ağam."

Ayşem kıza göz devirirken Doğan gülümsüyordu. Bu hitap her ne kadar Ayşem ve Doğan için değerli olmasa da yakışıyordu Ayşem'e. Genç kız gözlerini canlı müzik yapan gruba çevirdi. "Söylesene benim için bir parça çalsınlar."

"Olur. Hangi parça?" dedi kız heyecanla. Baran müzisyenlere göz atmıştı. Neden Aysima gidiyordu? Biri hariç hepsi erkekti. Gördüğü kadarıyla da hepsi çok çekici tiplerdi. Kaşları birleşen adam kızlara döndü.

Ayşem Doğan'a döndü. Çalsınlar demişti ama ne olacağını bilemedi. Aklından birden fazla şarkı geçiyordu. "Sence?"

Doğan kızın gözlerinde durdu bir süre. Aklından geçenleri okumak istiyordu Ayşem ama bu imkânsızdı. Doğan bu gece karmakarışık bir adamdı. "Asi ve Mavi."

"Dans edecek misin benimle?" dedi kız kaşları havada. Neden bu şarkıyı seçmiş olduğu açıktı Ayşem için. Doğan bu gece kendini anlatıyordu. "Edelim mi?"

"Ağam seni alay konusu ederler. Koskoca ağa dans ediyor derler. Vazgeçelim." Ayşem önüne döndü. "Başka zaman ederiz."

"Abartma abla. Burada biz bizeyiz. Ne hadlerine düşmüş alay etmek? Siz kalkın, onlar da kalkar. Buradakilerin çoğu evli, nişanlı, kardeş ve kuzen."

Baldızını Ayşem'e bakarak dinledi Doğan. Bu gece hiçbir şey umurunda değildi. Unutulmaz bir gece olması için elinden geleni yapacaktı. Urfa'nın kültürüne hâkim olabilirdi ama o kültüre baş tutacak kadar da cesurdu Doğan. "Baldızım..." dedi yine Ayşem'e bakarak. "Bu gece sen çok tatlısın."

"Teşekkür ederim ağa eniştem," diyerek gülümsedi Helin.

Kardeşi ve Doğan arasında gezen gözleri adamda durdu. "Sen kaşındın," deyip Aysima'ya döndü. "Asi ve Mavi."

"Tamam." Aysima elini masaya verip destek aldı. Yerinden kalkmıştı ki Baran kalktı ayağa. "Sen neden gidiyorsun?" Aysima başını hızla çevirdiğinde Baran'ın kararmış bakışlarıyla karşılaştı. Kıskanılıyordu...

"Ben giderim. Sen otur." Arkasını dönen Baran uzaklaşırken kız arkasından bakakalmıştı. Yerine ağır çekimde oturdu. Kendisine anlamak ister gibi bakan Mercan'a dönemedi. Ayşem'le göz göze geldi kısa bir an.

"Bu neydi şimdi?" diye mırıldandı Mercan ama kimse cevap veremedi. Helin de anlamamıştı aslında ama içine Mercan gibi bir kurt düşmüştü.

Baran yerine dönüp oturdu. Aysima onu görmezden gelmek istiyordu ama bu pek mümkün olamıyordu. Adamın varlığı ağır bir kütle gibi üzerindeydi. Baran'ın

yanındaki varlığını algılıyordu, ilk defa. Baran buradaydı! Bedenine bambaşka, ikinci bir ruh çökmüştü aniden. Varlığını ele geçiren bir sıcaklık algıladı. Ellerini masanın altında bacakları üzerinde birleştirip sıktı. Etrafına attığı bakışlarında bir çırpınma vardı. Yerlerinden kalkan Ayşem ve Doğan'la, kulağına dolan müzik sesiyle nefesini saldı. Şimdi bu neydi?

Işıkların kendi üzerlerinde dönmesi, farklı renklere bürünmeleri ikisi için de bambaşka bir duyguydu. Çok kısa süren ilişkileri onlara çok fazla bir şey yaşama şansı vermemişti. Birbirlerini görmek, her gördüklerinde özlem gidermekten öteye hiç geçememişlerdi. Bu onların ilk dansıydı...

Elinden tuttuğu kızı kendine yavaşça çekti. Renklerin alabora ettiği mavi gözleri izlemeye başladı Doğan. "Neden bu şarkı?" diye sordu Ayşem.

"Beni anlatıyor."

"Bu gece bir şarkının bizi anlatması gerekiyordu. Bu fazla..."

"Özlem yüklü," diye tamamladı Ayşem'in sözlerini.

"Beni niye özlüyorsun sen şimdi? Buradayım."

"Çok şükür," diye mırıldandı Doğan. "Bu şarkı bir tek şey için çalıyor şu an." Kızın kulağına sokulup fısıldadı.

"Bir tek şey?" dedi uzaklaşan adama bakıp.

"Üşürüm Ayşem," dedi daha fazlasını anlatan yoğun bakışlarla. "Bir daha sakın gitme!"

Hareket etmeyi bırakan kızın gözleri dolmuştu. Yutkundu. Adamın bakışları yorgun bir mahkûm gibiydi. Zincirini kendi takıp kilidin anahtarını giderken yanına almıştı. "Gidersem benimle gelirsin, biliyorum."

Doğan kızı geniş göğsüne sarıp saçlarına dudaklarını sertçe bastırdı. "Gelirim. Ucunda ölüm olsa bile, yine gelirim."

15. Bölüm

Kıskandı

Şafak yeni söküyordu. Sonbahara günler kalmıştı. Sabah ayazı bunu belli ediyordu. Siyah pantolonu üzerine beyaz mevsimlik hırkasını giymişti. Saçlarını öylesine tepesinde büyük bir topuz hâline getirmişti Ayşem. Yanında oturan Aysima'nın da kendinden bir farkı yoktu. Ve hâlâ esniyordu. "Uyumadın mı gece?" dedi varacağı yere doğru çevirdiği direksiyonun başında.

Bir haftadır doğru düzgün uyuyamıyordu ki genç kız. Aklında bir Baran dolanıp duruyordu. Nişan gecesinden bugüne bir hafta geçmişti. O gece kıskanılmanın ne olduğunu hissetmiş ve inkâr etse de sevmişti. Ruhuna çöreklenen Baran'dan sıyrılamıyordu. Birbirlerine çok fazla yaklaşmıyorlardı. Uzaktan birkaç kez göz göze gelmişlerdi sadece. Baran gözlerini kaçırmıyordu artık. Ama Aysima yakalandığında yanakları al al saklanacak delik arıyordu. Aşkın farkına varması, aşka inancı büyütür müydü? Baran'a yıllarca bakıp tek bir his bile beslememişti oysa. Şimdi değişen neydi de Baran'a akan bir nehir vardı içinde? "Bir haftadır pek uyku tutmuyor," dedi en nihayetinde.

"Çok yordum seni biliyorum. On beş güne neler sığdırdık neler." Dertli bir nefes verip Harran'ın tozlu yollarına döndü. "Sen değil beni Baran yoruyor." İçinde bi-

rikenleri artık aktarmak istedi. Ayşem ona kısa bir bakış attı. "Bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Benim bile bilmediğim bir şeyler oluyor, Ayşem." Ona dönmek istemedi Aysima. "Baran'ı içimde hissediyorum. Sanki benimle birlikte, hep yanımda... Sağımda, solumda, aklımda..."

"Daha açık konuş. Nasıl bir his? Ona üzüldüğünü biliyorum. Bu senin suçun değil. Kendini boş yere yormamalısın. O seni seviyor diye sen de onu sevecek değilsin."

Aysima başını indirip elleriyle oynamaya başladı. "Öyle bir şey değil." Gerisini getiremedi. Ne biliyordu ki ne diyecekti? Ayşem kaşlarını havaya kaldırdı. Ona göstermeden gülümsedi. "Tutuluyorsun."

Genç kız can havliyle ellerini kaldırıp Ayşem'e çemkirdi. "Hayır lütfen! Söyleme öyle. Hazır değilim ben buna. Ne olduğunu bilmiyorum." Aysima'nın gözleri açılmış, içinde inkâra yürüyen kıvrımları gördü Ayşem.

"Tamam, sakin ol. Demedim bir şey. Sen kendini bilirsin zaten, hayırlısı olsun." Arabayı durdurdu. Aysima ellerini önüne çekti hızla. "Kusura bakma, fevri bir çıkış yaptım. Ama gerçekten hazır değilim. Çok erken ve ben düşüncelerimi toplayana kadar da böyle olacak."

"Ne önemi var Aysima? Boş ver bunları şimdi. Önümüzde koca bir gün var ve onun üstesinden gelmemiz gerekiyor." Gülümseyip, kapısını açıp indi. Aysima'nın inmesini beklerken etrafına bakındı.

Çalışmaya başlanmıştı. Günlerdir çorak arazi üzerine döşettiği yapay çimlerin üzerine kurulan çadırları keyifle izledi. Standart bir futbol sahası büyüklüğündeki yeşil alan, sarı topraklar üzerinde göz dolduruyordu. Etraflarını saran pamuk tarlaları da onlara eşlik ediyordu. "Her şey çok güzel olacak! Bugün günlerden Ayşem, bugün günlerden kadının gücü."

"Vallahi öyle," dedi Aysima. "Ağam da gelmiş."

Gözlerini kısıp Doğan'ı buldu. Bulur bulmaz yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. "Ay senin ağanı yerim ben. Dur gidip üstünde test edeyim."

"Bu kadar insanın içinde?" dedi kız, ayıplarcasına baş salladı. Ayşem haklı olduğunu bildiği kıza omuz silkti. "Onu hiç böyle görmemiştim. Beni bu kadar çok sevmesi... Son bir haftadır yeşil gözleri başka parlıyor ve ben içinde eriyorum. Ayaklarım yere basmıyor derler ya hani, tam olarak öyleyim. Bunu ben ilk defa yaşıyorum. Her geçen gün delice bir bağ kuruluyor aramızda."

"Güzel hisler olmalı. Henüz bilmiyorum ama yaşamak isterdim doğrusu."

Yanlarında duran Helin'in ve Fikret'in aracına döndüler. Biri sağlarında biri sol taraflarında durmuştu. Sabah sabah dememiş olan Fikret gömleği üzerine attığı ince hırkasıyla ve şekilli saçlarıyla oldukça zinde ve fazlasıyla yakışıklı görünüyordu.

"Sevgili kayınbiraderim seni görünce kendimden nefret ettim bir an. Bu ne şıklık?" dedi Ayşem.

Elleri cebinde aheste aheste yanlarına geldi Fikret. Birkaç gündür keyfi yerindeydi. Helin'le uğraşmıyordu artık. Ve kızın bundan rahatsız olduğunu sürekli gözlemliyordu. Bu da onda büyük çaplı öz güven patlamasına neden olmuştu. "Sevgili yengeciğim, siz her hâlinizle abimin aklını alacak kadar güzelsiniz. Kendinize hakaret etmeyiniz. Abim günlerdir boza kıvamında geziyor. Bunu sizin güzelliğinize borçluyuz."

Ayşem ağzı açık Fikret'i dinlemişti. Karşısında kendine iltifatların en hoşlarını eden genç adama gülümsedi en sonunda. "Sen var ya..."

Fikret, yengesine şahane bir gülüş sundu. Mercan ve Helin'in de ortalarına gelmesiyle gaza geldi Fikret.

Helin'in makyajsız yüzü, uykudan yeni uyanmış mahmur çocuksu ifadesine kısa bir an bakmıştı. Her hâliyle güzeldi zalimin kızı... "Ah, yengemsin, senden gizleyemem ki," dedi Fikret.

Ayşem'in tek kaşı havalandı. Kocası olacak nişanlısını unuttu o an. Bu kısım çok heyecan vermişti. "Bence de gizlememelisin. Ne oluyor?"

Helin kaşlarını birleştirmişti. Bakışları ikisi arasında mekik dokuyordu. "Ne oluyor sabahın bu saatinde?" dedi ortaya.

"Bilemiyorum. Fikret açıklayacak ne olduğunu."

Ablasından aldığı bakışlarını genç adama uzattı Helin. Adamı baştan ayağa süzdü. Yeşil kareli gömleği üzerine aldığı siyah hırka ve kot pantolonla adam günün başında değil de ortasından fırlamış gibiydi. "Sen hayırdır?" dedi Fikret'e. Alelade giyinip evden çıkan kız kendine küfretti. Gözünde bir kalem bile çekili değildi. Yüzünün renksiz olduğuna emindi. Birden kendine olan öz güveni yerlere döküldü. Fikret onu her zaman bakımlı ve şık görmüştü.

"Ne hayırdır? Çalışmaya gelmedik mi?"

"Ben gelmişim ama sen sanki özel bir randevudan kaçmış gibisin," dedi Helin.

"Bir dakika, araya laf sokmayın. Ne diyecektin sen bana Fikret?" dedi Ayşem merakla. Fikret, Helin'den aldığı bakışlarını yengesine çevirdi. "Bugün buraya kimler gelecek kimler... Annem tutturdu senin de başını bağlamak lazım diye. Civar ilçelerin ağaları ve kızları... Abim evleniyor, sıra bana geliyor."

Mercan arkasını döndü. Gülmemekte zorlanıyordu. "Ben bir bakayım işçilere," dedi uzaklaşırken. Helin ellerini beline koymuş Fikret'e bakıyordu, burun deliklerinden görünmez kırmızı dumanlar çıkıyordu âdeta.

Aysima da Mercan'ın peşine takıldı. Boğazını temizlerken kaçıyordu. "Bekle ben de geliyorum."

Ayşem kollarını göğsünde bağlamıştı. Burnunu çekerek etrafına bakındı. Gerçekten de keyif alıyordu şu an. Kardeşi kırmızı görmüş boğa gibiydi. Doğan'ın kendine doğru gelişini gördü. Yanına gitmek yerine beklemeyi tercih etti.

"Çok uzağa gitme Fikret. Köyümüzde ağa karısı olmak isteyen kız çok!" dedi Helin.

Ayakkabının ucunu toprağı eşelemek için kullandı Fikret. Yüzünde tatmin dolu bir gülüş vardı. Başını ağır çekimle kaldırdı. "Bu köyde bir sen vardın, sen de istemedin, Helin."

Kızın hırsı yağ gibi eriyip yerle bir oldu. Tam bağırıp ağzına geleni sayacaktı oysa. Adamın kendinden vazgeçmiş hâliyle ve sözleriyle vurgun yedi. Dudakları hareket etti ama sesi çıkmadı.

Helin'in şaşırmış suskunluğu Fikret'e bile ağır gelmişti ama devam edecekti. Başka çaresi yoktu. "İstedin mi?" diye sordu.

Gözlerini kıstı, açtı, nefes aldı. Fikret'in ondan bir cevap beklediği açıktı. "İşimize bakalım," dedi, arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Yanından geçen kıza durup baktı Doğan. Selam vermeyen baldızına ne olduğunu merak etmişti. Gelip Ayşem'in omzuna kolunu doladı. "Helin'e ne oldu?"

"Kardeşinden bir rest yedi."

Doğan kardeşine sert bakışlarını çevirdi. "Ne yaptın kıza?"

Ağabeyinin değişen çehresine kaşlarını çattı Fikret. "Senin Ayşem'e yaptığının benzerini abi," dedi, Helin'in gittiği yoldan ilerledi.

"Bak, laflara bak." Doğan kardeşinin ardından bakıyordu. Gülümseyen kıza döndü. "Ne yaptım ben sana? Hepsi kuru iftira."

"Ya hiç, ne yapacaksın sen bana! İşte benden vazgeçmiştin falan filan. Fikret de aynısını Helin'e uyguluyor."

Doğan durup düşündü. "Bu ikisinin bizimle ne alakası var? Her şeye rağmen seviyorduk biz. Helin seviyor mu? Bu vazgeçiş tek taraflı olmasın? Eğer öyleyse Helin üzülmez."

"Üzülüyorsa peki?" Doğan sevdiği kızın yüzünde ve muzip göz bebeklerinde gezindi. "Hadi canım."

"Evet canım. Olabilir en azından. Helin ışık yaktı." Doğan büyük bir kahkaha attı. Ayşem'i çekip göğsüne sardı.

"Sen neden güldün ki şimdi?" Doğan kızı geriye çekip gözlerine baktı. "Annem bunu duyunca ne yapacak sence? Aklıma annemin yüzü geldi bir an. Sence ben kötü bir evlat mıyım?"

"Sen benden bile iyi bir evlatsın. Annene saygısızlık etmeden saygısızlık edebiliyorsun."

"Bak yine ne dediğin belli değil."

"Saat beş otuz be sevgilim. Bu saatte insanlar uyuyor, belki ben de rüya görüyorumdur. Sen bir hayalsindir."

"Birkaç saat sonra buralar tıklım tıklım olacak. O zaman uyanırsın," deyip kızın elini tuttu. Alana doğru ilerletmeye başladı. "Gel bak bakalım istediğin gibi olmuş mu?"

"Hazırlıkları bilmem ama sen tam istediğim gibi oldun, Doğan."

Doğan durup döndü. Yüzündeki mutlu ifade günlerdir silinmiyordu. Gelip temelli kalmıştı o gülümseme. "Ama sen daha benim istediğim gibi olamadın."

"O da ne demek?" dedi kırpıştırdığı kirpikleri arasından.

"O şey daha seni bildiğim gibi sevememek demek." Ayşem'in bedeninin aşağılarına uzandı gözleri.

"Aman dert ettiğin şeye bak! Evliyiz biz yahu." Adamın elinden elini çekti. Göz kırparak yanından aheste aheste yürüdü. Doğan'ın dertli nefesini ensesinde hissetmişti. "Hadi bir sürü iş var."

Elini ağzına kapatarak hafifçe esnedi Aysima. Saat dokuz otuz olmuştu. Çadırlar kurulmuştu. Protokol için ayrılan bölüme güneşten korunmak içinde tenteler çekilmişti. Büyük ve yuvarlak masalar orantılı şekilde yan yana dizilmiş, beyaz ve kırmızı örtüleri itinayla serilmişti. Masa örtüsü mandallarını bile ihmal etmemişti Ayşem. Urfa'ya özgü olan her şey için ayrı bölümler hazırlanmıştı. Çiğ köfte ustaları bugün tüm maharetlerini sergilemek için çoktan işe koyulmuştu. Ayşem'in fikri olan mini kermes için de tüm hazırlıklar yapılmıştı. El oyalarından el işleme takılara kadar her satılan ürünün parası çocuk esirgeme kurumuna bağışlanacaktı.

Kahvaltı masasında muhabbet ediyorlardı. Helin sabahki olay üzerinde durmamıştı. Tavrından taviz vermiyordu. Fikret'e sürekli laf sokmayı kendine dert edinmişti. Tavrından taviz vermediğini yalnızca kendisi biliyordu. Etrafındaki herkes tavizden daha büyük şeylerin döndüğünü görüyordu. Helin çamura yatıyordu ve Fikret'i yanında istiyordu. Ama genç adamın bir anda gelişen vurdumduymaz hâlleri genç kızdan uzaklaşıyor olduğunu işaret ediyordu.

"Aysima sen az uyusan mı?" dedi Ayşem.

"Ah hayır!" diye çıkıştı Aysima. "Böyle bir günde, hayatta olmaz. Gece rahat uyurum daha iyi olur hem."

Baran elinde çevirdiği yarısı dolu çay bardağından başını kaldırdı. Kızın masum, çocuksu yüzüne hasretle baktı. Solmuştu sanki yüzü biraz. "Hasta mısın?" diye sorarken buldu kendini. Aysima Baran'a döndü. Yüzü ısınmaya başlamıştı yine. "Değilim. Sadece uykusuzum."

Baran ikna olmamıştı. Neden uykusuz olsundu ki Aysima? "İyi değil gibisin, emin misin? Yüzün çok solgun."

Bir süredir ağabeyi ve kuzenini gözetim altında tutan Mercan yine sessizce izliyordu. Helin, ablasından birkaç tüyo kapmıştı. Sadece gülümseyecekti ama içindeki küçük şeytan rahat durmamıştı.

"Bence de Aysima, iyi görünmüyorsun."

Aysima Mercan'a döndü. Gözleri büyüyüp küçülüyor, kıza susmasını işaret ediyordu. Mercan omuz silkip sırıtmıştı.

"Kalk bir doktora gidelim. Bugün zor bir gün olacak. Bayılıp kalırsın bir yerde," dedi Baran bardağını masaya bırakırken.

Ayşem, Doğan ve Fikret hepsi sessizdi. Ne çetin bir masada oturduklarını hepsi biliyordu. Aysima sıkıntılı bir nefes salıp ayağa kalktı. "İyiyim, Baran," dedi. "Çok iyiyim ve şimdi eve gidiyorum. Üzerimi değişip geleceğim."

Kız uzaklaşırken Ayşem de ayağa kalktı. "Ben de gidiyorum, üzerimi değiştirip geleceğim."

"Baran dedi!"

Baran gözlerini bile kırpmamıştı. Şaşkınlık içinde kızın arkasından bakıyordu. "Bana Baran dedi," diye tekrar etti.

"Adın Baran değil mi abi?" dedi Mercan. Sonunda işi çözmekle kalmamış ağabeyinin aşkını da ifşa etmişti. "Sana Baran dedi. Demek abisi değilsin," dedi masadan kalkarken. "Biz de gidelim, Helin."

Helin de kalktı. "Gidelim. Güzel güzel giyinelim. Bakarsın ağaların oğulları da vardır. Biz de birer talip bulur, ağa gelini oluruz."

"Çok beklersin..." diye içinden konuşan Fikret dişlerini sıkıp başını eğdi. Elini alnına götürerek kendini gizledi.

Doğan iki adama da bakıp gülümsedi. Arkasına yaslanıp anın tadını çıkarmaya karar verdi. "Yazık size. Biri Baran dedi gitti. Diğeri ağa koca bulacağım dedi gitti. Ne olacak sizin bu hâliniz?"

Baran Doğan'ı belli belirsiz duyuyordu. Arkasına yaslanırken farkında olmadan gülümsedi. "Abi demedi," dedi kendi kendine konuşur gibi.

"E tabii bu bir gelişme," dedi Doğan. "Ben sırtımı sağlama aldım. Size yardım ederim." Küstahça sırıtıyordu.

"Tamam," dedi Fikret. "Ben Helin'in kalbini çaldığımda anneme sen diyeceksin, anlaştık mı?"

Doğan eyvallah dercesine başını eğdi. "Kabul." Baran'a döndü. "Sen ne istiyorsun?"

Baran elini ensesine götürdü. Neşeyle karışık bir ruh hâli çökmüştü üzerine. Ne düşüneceğini karıştırdı bir an. "Bilemedim ama belki nikâh şahidim olursun."

"Oldum gitti."

Ayşem'in ardından Doğan da eve geçmişti. Üzerini değiştirip hemen geri dönmesi gerekiyordu. Bugünün sorunsuz ve harika geçmesi gerekiyordu. Şanlıurfa'nın önde gelen isimleri, belediye başkanları, vali, kaymakam, milletvekilleri başta olmak üzere pek çok önemli şahıs ağırlayacaktı. Tabiri caizse jilet gibi giyinmiş hâliyle son görüntüsüne bakıp kendine tam puan verdi. Annesiyle bir haftadır çok gerekmedikçe konuşmuyordu. Konuşmak içinden gelmiyordu. Ama kadın evde terör estiriyordu. Konağın hanımının kendi olduğunu herkese bağır çağır anlatmaya çalışıyordu. Babası annesini gör-

mezden geliyor, sesini çıkartmıyordu. Giden gitmişti ve Bergüzar'ınki sadece kuyruk acısıydı.

Odasından çıktığında kardeşiyle karşılaşmıştı. Birbirilerine bakıp sırıttılar. "Altunhan kadınları diyorum abi."

"Doğru diyorsun da çok da gitme istersen üzerine. Ayşem'in kız kardeşi o," dedi Doğan tek kaşını kaldırıp. "Bilmem anlatabildim mi? Alır façanı aşağıya sonra."

"Bakacağız. Duracak bir yer bulacağım. Önce yola gelsin de..."

Kardeşinin önünden geçip devam etti Doğan. "Babam nerede?"

"Burada," diyen Haşim Ağa hemen yandaki odadan çıkmış oğullarına doğru ilerliyordu. Elini cebine atmış olan adam hemen geri çıkardı. Elindeki iki adet tespihi oğullarına uzattı. "Bunları yanınıza alın."

Doğan birini, Fikret de diğerini alıp ceplerine attılar. Bu tespihler ağaların simgesiydi. Kendi tespihini de bileğine geçirdi Haşim. "Hadi gidelim. Ananız nerede?" derken önden yürümeye başlamıştı adam. Anneleri ortada görünmüyordu. Fikret sağa sola bakınıp babası ve ağabeyiyle aşağı inmişti. Anneleri hazır vaziyette kapıda tüm görkemiyle onları bekliyordu.

"Ayşem'den uzak tut, Doğan. Bugün başımıza arıza çıkarmasın vallahi sonu kötü olacak."

"Aynı fikirdeyim baba," diyebildi Doğan. Babası gibi düşünüyordu ve bugün diğer herhangi bir güne benzemiyordu.

Haşim Ağa ve Bergüzar kendi aracına, Fikret kendi, Doğan da kendi arabasına binerek şenlik alanına yola çıktılar.

Pembe saten bluzunun altına desenli eteğini giydi. Ayağına topuksuz, uyumlu düz ayakkabısıyla tamamlandı. Saçlarını atkuyruğu yaparak pembe tonlardaki

makyajıyla enfes bir görüntü çizmişti Ayşem. Bugün onun on beş günlük emeğinin arşa çıkacağı günlerden biriydi. Daha güçlü olacak, aklındaki hedefleri gerçeğe dökecekti. Kadının gücüyle tanışacak olan Urfa'ya kafa tutacaktı. Yapacaktı! Önüne Doğan bile çıksa yine de bir şekilde yapacaktı, Doğan'ın ona karışmayacağını bilen kalbi daha güçlü atıyordu.

Ayşem de hazır bir hâlde evden ailesiyle ayrıldı. Gücü bu sefer kalbinden ve parmağındaki yüzükten alıyordu. O, Harran'ın hanımağasıydı. Doğan Ağa'nın sevdiği kadındı...

Gitgide kalabalıklaşan halk Ayşem'in gözlerini parlatıyordu. Tüm stantların önü doluydu. Masalarda keyifle oturan kendi halkı, civar ilçelerin ağaları, eşleri... Ve kendi kayınvalidesi... Etrafına gülücükler saçan kadını dikkatle izliyordu. Bu gülüş, bu neşe... *"Aklınca kendi yerini kolluyorsun ha Bergüzar,"* dedi içinden.

"Ayşem." Sesinden sevgi melodileri akan adama döndü gülümseyerek. Önce Doğan'ın gözleriyle çakıştı bakışları. Ardından yanındaki adamlara baktı. Dört kişiydiler ve hâllerine bakılacak olursa beklediği önemli vasfındaki adamlardı.

"Belediye Başkanımız Ferhat Bey," dedi Doğan. Kırklı yaşlarının sonunda olduğu belli olan adamın tok duruşu ve karizmatik yüzüne bakıp gülümsedi. Elini uzattı. "Hoş geldiniz başkanım." Adam geniş bir gülümsemeyle Ayşem'in elini kibarca sıktı.

"Teşekkür ederim. Hoş bulduk Ayşem Hanım. Nişanınızı tebrik ederim."

Ayşem adamın elini bırakıp minnetle tebessüm ederek başını eğdi. Doğan'ın istediği kadındı net. O başarının kadına yakıştığını bir kez daha fark etti.

"Valimiz Sedat Bey."

Aynı samimiyetle adama hoş geldiniz diyerek tebriğini kabul etti. Ve kaymakam olan Tufan Bey'in de. Diğer adama dikkatle bakınca kaşları havalandı. "Bakanım," dedi elini uzatarak.

"Tebrik ederim Ayşem Hanım. Hoş buldum," dedi Tuncer Bey.

Ayşem telaşa kapılıp adamlara yön verdi. "Çok teşekkür ederim. Ayakta kaldınız, lütfen böyle geçelim," diyerek yön verdiği adamların ardından Doğan'a gözlerini belertip fısıldadı. "Koskoca bakanı ayakta tutturdun bana Doğan."

"Koskoca değil Ayşem, bildiğin insan," dediğinde Ayşem gözlerini devirdi. Ayırdığı masaya yerleşen adamları izleyip Doğan'la birlikte onlara katıldı. Kısa bir sohbet başladı aralarında. Doğan'ın işaretiyle masa dolmaya başlamıştı çoktan. Gelecek olan pek çok kişiyi bekliyorlardı daha.

"Ayşem Hanım," dedi belediye başkanı. Ayşem dik duruşu ve yüzünden silemediği gülümsemesiyle döndü adama. "Buyurun başkanım."

"Sizinle iş konuşalım isterim. Bir gün beklerim belediyeye. Doğan Bey'e de bahsettim, o da sizin başarılarınızdan bahsetti bize."

Doğan'a kaçamak, gülüşlerle dolu bir bakış atıp adama döndü Ayşem. "Gelirim elbette. Çok isterim. Memleketime bir faydam olacaksa..."

"Belki kadınlarımıza önayak olabilirsiniz. Bakanıma da izah ettim. Büyük bir projemiz var. Başına önderlik edecek bir kadın geçirmek istiyoruz. Özellikle doğu toprakları için bunun ne demek olduğunu benden iyi bilirsiniz."

Bakana kısa bir bakış attı Ayşem. Hedeflerine kestirmeden gidecekti anlaşılan. Doğan'a bunun için güzel bir

teşekkür edecekti. Bakan Tuncer Bey öne kaykıldı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Büyük bir bina inşaatıyla başlamak istiyoruz. Başkanım da bana izah etti. Ben kendi adıma çok sevindim."

"Ne için olacak bu inşaat?"

"Kadınlara özel bir bina olacak. İçinde kurs eğitimleri, okuma yazma bilmeyenler için küçük bir okul, sağlıktan eğitme her şey..."

Ayşem kaşlarını kaldırdı farkında olmadan. Bingo! Tüm lambaları yanıp sönüyordu. "Buna çok sevindim gerçekten. En kısa zamanda geleceğim. Detaylı konuşabiliriz. Ben bu projeye dâhil olmayı çok isterim," dedi kalbi ağzında atıyordu âdeta. Heyecan dalgası kasıp kavuruyordu içini. Mutlulukları gitgide katlanıyordu.

"Dâhil olmak değil Ayşem Hanım," dedi başkan. "Biz, projenin başına, önce mimar olarak daha sonra da yönetmek için sizi düşündük. Size ve Karacadağlı imzasına ihtiyacımız var."

Şaşkınlıkla kısılan bakışlarını hemen yanında sessizce izleyen adama kaydırdı. Doğan'ın gözlerinin içindeki neşeli parıltıları izledi. Tekrar adamlara döndü. "Ben bunu beklemiyordum. Şirketimiz adına her türlü sizinle isteğiniz doğrultusunda yol alırız hiç şüphesiz ama ben, benim kendi işim, şirketim var."

"Hemen kadar vermeyin. Detaylı görüşelim. Pazartesi günü öğlenden sonra beklerim," dedi başkan.

"Bence mahsuru yok, Ayşem," dedi Doğan. "Senin de hedefin bu yöndeydi, öyle değil mi?" Adama çevirdi gözlerini. Bilmese şirketten uzak tutmaya çalışacağını düşünecekti ama o şıkkı hemen eledi aklından. "Görüşelim başkanım. Pazartesi gelirim."

Kısa süre sonra Doğan ve Ayşem masadan diğer başkanları ve ağaları karşılamak için ayrılmıştı. Ayşem'in

aklında sürekli aldığı teklif dönüp duruyordu. Tam istediği bir şeydi. Bunu daha sonra Doğan'la ciddi ciddi konuşacaktı. Şenlik alanı hıncahınç dolmuştu. Öğlenden sonrasına yaklaşıyordu zaman. Öylesine deli bir mutluluk vardı içinde. Uzun, çok uzun zamandır kendini bu kadar iyi hissetmemişti. Bu farklıydı. Güçlendiğini hissediyordu Ayşem. Gücün ona altın tepsiyle sunulduğunun farkındaydı.

"Ayşem," diyen Aysima'ya döndü.

"Efendim."

"O burada."

"Kim?"

"Abimin sevdiği kız demiştim ya. O işte. Sakince arkanı dön ve çaprazındaki masaya bak. Suruç aşireti için ayırdığımız yere."

Ayşem başıyla onaylayıp sakince döndü. Gözlerini kısıp masaları taradı. Güzelliği kendini belli eden kıza birkaç saniye bakınıp Aysima'ya döndü. "Gerçekten çok güzel kızmış."

"Bu kızı abime vermeyecekler ama..." dedi kız. Hüzünlü ve korkan göz bebeklerini Ayşem'e çevirmişti.

"Dedemle konuşacağım, Aysima. Kendini üzme. Abin ne zaman geliyor?"

"Birkaç gün içinde gelmiş olacak. Dün anneme öyle söyledi telefonda. Korkuyorum. Sen hiç berdelden kurtulan kız gördün mü? Ben görmedim."

"Bak ya... Hemen yas tutmaya başladın. Korkma diyorum, Aysima. Zaman ve insan değişiyor artık."

"Hayır, Ayşem. Değişmiyor. Öyle görünüyor. Hem her şey değişir ama töreler değişmez! Beni rahatlamak için konuştuğunu anlayabiliyorum."

İki omzundan tuttuğu kıza güven verircesine parmaklarıyla sıktı. "Belki de hiçbiri olmayacak şeylerdir. Kendini

neden yoruyorsun? Bugün güzel bir gün, tadını çıkarmak lazım. Bugünkü başarı hepimizin."

Aysima zorla gülümsedi. Ayşem haklıydı ama korkularının önüne set çekemiyordu. "Haklısın. Ben işime dönüyorum o zaman," deyip Ayşem'in elleri arasından sıyrılıp gitti. Kızı rahatlatmak adına konuşmuştu ama Aysima'nın korkusu ona da bulamıştı şimdi. Umuyordu ki Arslan öyle bir şey yapmasındı. Yoksa Ayşem arkadaşını yem etmemek için kan bile koyacaktı ortaya.

"Ayşem Hanım nasılsınız?"

Arkasını döndü ve bugün bu sözü kaç yüz kere duymuş olacağı geçti aklından. Gülümsemişti. Buradaki herkes onun için çok değerliydi. Ağzı şaşkınlıkla açıldı. Beklediği son insan bile değildi oysa. Onu davet etmemişti ama o kişinin davete ihtiyacı da yoktu. Haber bile vermemişti ki.

"Rüzgâr."

Rüzgâr başka bir yerde olsa sarılırdı. Sarı saçları karmakarışık eder, dalga geçerdi onunla ama elini uzattı sadece. "Hanımağam," dedi imalı sesiyle. "İnsan nişanına olsun davet etmez miydi? Çok kırıldık Duru ile. Poyraz bile kırgın sana."

Kuzenini görmenin şaşkınlığı sevince dönüşmüştü. Kahkaha atarak elini sıktı Rüzgâr'ın. "Hadi oradan. Annem aradı biliyorum."

"Haklısın aradı. İşlerin yoğunluğundan gelemedik. Düğüne tam ekip geleceğiz."

"Daha var düğüne, bekleriz tabii ki. Kalacak mısın bugün?"

"Hemen geri döneceğim. Bir saatim var burada. Sana birini getirdim."

Ayşem kaşlarını çattı. "Duru değil. Poyraz da olamaz. Kim?"

Rüzgâr arkasını döndüğünde, sırtı dönük telefonla konuşan adama baktı. Telefonu kapatıp cebine atan adam da onlara dönmüştü. Adamın çakır gözlerini, köşeli ve kemikli yüz hatlarını zihninde taramıştı ve gözleri dehşetle açılmıştı. Adam onlara doğru iki adımda yaklaşmış, hafifçe tebessüm etmiş ama gülmemişti.

"Merhaba, Ayşem Hanım, değil mi?"

Ayşem yüz ifadesini ve sesini toparladı. Adama elini uzattı ama şok içindeydi. "Vedat Çelebi... Sizi gördüğüme inanamıyorum. Kusura bakmayın çok şaşkınım."

Elini Ayşem'den alan adam bu sefer gülümsemişti. Karşındaki kadının şaşkınlığıyla gülmek istemişti. "Oysa benimle çalışmak istediğinizi duymuştum."

"Ah, evet evet. Konu bu değil. Ben inanın beklemiyordum. Hoş geldiniz."

Doğan'ın varlığını ensesinde hissetmişti Ayşem. Elinin belinde duruşu da onaylamıştı hislerini. O bele ondan başkası dokunmazdı.

"Hoş geldiniz Vedat Bey," diyen Doğan'ın hiç de şaşırmamış hâlinden belliydi ki haberi vardı. Vedat Çelebi, Doğan'ın elini sıkıp teşekkür etti. Doğan Rüzgâr'la sarıldı. Ayşem'in yanına geçen Doğan sahipli dokunuşlarıyla yakınlık belirtileri mesajı yolladı Vedat Çelebi'ye. Onu henüz tanımıyordu. Kim olduğunu biliyor olmasıyla farklı bir kavramdı, nasıl adam olduğu farklı.

"Sen biliyor muydun?" Başını kaldırmış mavi gözleriyle kendini inceleyen kadına gülümsedi Doğan. "Evet. Sürpriz olsun istedim."

Nişanlanıp da kaçsaymışım, belki sürpriz yapıp peşimden gelirdin... "Çok bir sürpriz sever oldun, farkında mısın?" dedi tebessümle.

"Konu sen olunca..." deyip göz kırptı Doğan. Karşılarında duran adamlara döndüler. Vedat'ın tek kaşı havada

dudak bükümlüyle baktığını fark eden Ayşem minik bir utançla gözlerini kaçırdı.

"Vedat," dedi Doğan adama bakıp. "Dememde bir sakınca var mı?"

Vedat adamı çözmeye çalışıyordu. Samimi gibi görünüyordu ama bir sertlik de sezmiyor değildi. "Hayır, yok Doğan."

Doğan'ın yüzündeki eğreti gülüşü yakaladı Ayşem. Neden birdenbire ukala bir Doğan belirmişti yanında? Oysa Doğan'ın tabiatında olmayan bir huydu.

Aradaki gerilimi Rüzgâr da fark edince harekete geçti. Vedat'a döndü. "Seni dedemle tanıştırmak istiyorum."

"Ben de size eşlik ediyorum," dedi Ayşem.

"İyi fikir. Ben de beni bekleyenlerin yanına döneceğim. Vedat, gitme. Bu geceyi Urfa'da geçir. Bu şenlik bitince konuşalım," dedi Doğan.

"Olabilir," dedi Vedat. "Düşüneceğim."

Doğan başını eğerek teslim oldu. Ayşem'e göz kırparak hızla dönüp uzaklaştı. "Kusura bakmayın Vedat Bey. Biraz gergin olmalı."

Rüzgâr önden yürürken Ayşem Vedat'ın yanında ilerliyordu. Olanlara hiç anlam verememişti ve kendini özür dilerken bulmuştu. Bu adamı buraya getirmişken elinden kaçmasına izin veremezdi. Ve Doğan'ı gerçekten anlamamıştı.

"Kıskandı."

Ayşem yürürken başını adama çevirdi. Dank diye bir ses duyuldu zihninde. Ve bunu bir yabancıdan işittiği gerçeğiyle utancı katlandı. Vedat ona bakmamış, adımlarına yön veriyordu.

"Beni tanımıyor, doğal bir yaklaşım."

Ayşem tek söz edememişti. Tebessümle önüne döndü. Bunu nasıl kaçırmıştı gözünden, kendine şaşırmıştı.

Bugün aklının karışık olmasıyla bağdaştırdı. "Elbette tanımıyor, umuyorum tanıyacaktır."

"Bunu konuşacağız Ayşem Hanım."

Babası, Vedat Bey, Haşim ve Bekir Ağa'nın masasında uzun süre kaldı Ayşem. Bir ara Doğan da uğramıştı. Ayşem'in yanında yerini almış, kısa sohbete bir süre katılmıştı. Ayşem yanındaki adamı pürdikkat izlemişti. Vedat doğru söylüyordu. Doğan adama *"Ayşem benim"* mesajı veriyordu. Ama neden böyle bir şeye gerek duyuyordu, Ayşem bunu anlamamıştı.

Vedat Çelebi... Adamın samimi bir havası vardı ama bir anda ciddi birine de dönüşebiliyordu. Ayşem onu analiz ederken tek bir mimik hareketini bile kaçırmamıştı. Çoğunlukla dinleyen olmuştu. Vedat'ın babasıyla konuşmalarını dinlemişti. Vedat, babasına, büyük bir ailesi olduğundan bahsetmişti. Ayşem onun ne kadar büyük ve köklü bir ailesi olduğunu biliyordu. Ama Vedat mütevazı şekilde anlatıyordu. Ve Rüzgâr'ın gitme zamanı gelmişti. Dedesinin eline uzanmış olan Rüzgâr hayır duasını almakla meşguldü. Arabanın yanına kadar gelmişti yaşlı adam. Doğan ve Ayşem de ikisini gülümseyerek izliyordu.

"Senin tespihin nerede?"

Bekir Ağa son anda aklına gelen soruyu giderayak atmıştı ortaya. Rüzgâr bu soruya hazırlıklı gelmiş olacak ki gülümseyerek cebinden çıkardı tespihini. "Burada dedem. Unutur muyum?"

"İyi etmişsin."

Bekir Ağa tebessümle çenesini kaldırdı. O tespih öylesine bir tespih değildi. O bir simgeydi. Rüzgâr onun tek erkek torunuydu. Son tespih de Tahsin Bey'indi.

Yaşayan bir bedenin sıcaklığının ayakları ucundan çekildiğini hissetti önce. Ayak parmaklarının ucundan

yukarı doğru tırmanan bir soğukluk vardı. Buz! Kanı donuyordu. Üşümeye başlamıştı. Rüzgâr'ın elinde tuttuğu tespihe kilitlenmişti gözleri. Gözlerini dahi kırpamıyordu. Sadece tespihin ucunda sallanan gümüş parayı izliyordu. Rüzgâr'ın kendine bir şeyler dediğini duymuştu ama ne olduğunu hatırlayamadı. Sesler kulağında vızıltı gibi dolanıyordu.

"Ayşem."

Minik bir sarsıntıyla Doğan'ın gözlerine baktı. Dili lal olmuştu. Ağzının içinde dolandı bir tur ama olmadı. Sertçe yutkundu. Ne Rüzgâr kalmıştı yanında ne dedesi. Ne ara gittiklerini bile anlamamıştı. Gözlerinin önünden, Gülperi'nin kanlı gözyaşları geçerken kulaklarında çığlıkları yankılanmıştı. Bir hastane odasında kana bulanmış beyaz çarşaflar...

"O!"

"O?"

Doğan çattığı kaşları arasından bakıyordu. "O kim?"

"Rüzgâr'ın elindeki tespih..." Yıllarca elinde olan ve nereye ait olduğunu bir türlü çözemediği şeyin bir tespih imamesine ait olacağını aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Evet," dedi Doğan. "Ne var bunda? Neyin var Ayşem?" Telaşı katlanan adamın yüz ifadelerine bakıp nefesini saldı. Gözlerini kapatıp duruşunu dik hâle getirdi.

"Tansiyonum düşmüş olabilir. Yoruldum ondan olmalı. Tespihi ilk defa görüyorum. Merak ettim sadece."

Doğan elini cebine atıp hemen çıkarttı. Avucunun arasındakini Ayşem'e uzattı. "Bunda merak edecek ne olabilir ki? Bende de var."

Doğan'ın avucundakine bakınca gözleri büyüdü ama Doğan başı eğik kızın gözlerini göremedi. Aklından geçenleri hemen silmeliydi ama yapamıyordu. Düşünce ye-

tisi kaybolmuştu. Arkadaşının kanlı çarşaflarını görüyordu Doğan'ın elinde. *"Olamaz,"* dedi kendine. *"Doğan..."* Kollarından tutan adamın dokunuşlarından kurtulmak için sert bir hamleyle kollarını iki yanına açıp Doğan'ı itti.

Adamın endişeyle ve anlamsızlıkla karışmış bakışları onun umurunda bile değildi. Kendine hırsla bakan mavi gözlerin içinde hiç görmediği öfke yangınlarına şahitlik ediyordu. Ne sorması ne demesi gerektiğini idrak edemiyordu Doğan.

Göğsünü sıkan bir elin nefesini daralttığını hissedince hızlı hızlı nefes almaya başladı. Eli göğsüne gitmişti, oradan da boynuna. Gözlerini bir kez daha açtığında Doğan'ın arkasındaki kadını fark etti. Çok yakın duran kadınla az olan nefesi kesildi.

Siyah saçları beline kadar uzanan kadının gülümseyen kara gözleriyle buluştu. Beyaz tenin ışıltısında gezindi Ayşem'in bakışları. Kadın elini kaldırıp selam verdiğinde gördüğü en son kişi o kadındı. Ağzından çıkan son söz mırıltı gibi dökülmüştü.

"Gül..."

16. Bölüm
Bıraktım

Kendine geldiğinde Doğan'ın aracının ön koltuğundaydı. Buraya nasıl getirildiğini bilemiyordu, hatırlaması olağan dışıydı. Fikret'in ve Helin'in endişeden deliren bakışlarına aldırmadan Doğan'ın korkudan koyu yeşile dönmüş gözlerinde buldu kendini. Aracın dışında Ayşem'i izleyen üç kişinin merak ettiği tek şey ona ne olduğuydu. Ellerini yüzüne kapattı Ayşem. Başını önüne eğdi. Tespihler gözünün önünde uçuyordu. Son gördüğü şey Doğan'ın elindeki ve onda da aynısı olan gümüş paraydı. *"Doğan burada bile değildi Ayşem. Adamı ittin. Nefretle baktın. O tespihten daha kaç kişide var bilmiyorsun ve Doğan sana soracak ne olduğunu. Gül!"*

Düşüncelerini toplayıp ellerini yüzünden indirdi. Bir an önce onu bulmalıydı. Kimse onu görmeden önce Ayşem bulmalıydı. "İyiyim, gerçekten."

"Abla, nasıl iyisin? Yüzün kireç gibi, ne oldu birdenbire?"

"Tansiyonum düşmüş olabilir Helin. İyiyim dedim. Hadi siz dönün," deyip ayağını arabadan dışarı attı. Doğan kızın elini anında sıkıca tuttu. Ayşem'le göz göze geldiler. "Doğan, vallahi bir şeyim yok. Bir an dizlerim boşandı sadece."

"Onu ben de fark ettim Ayşem. Durduk yere hem de. Yarın doktora gideceğiz."

Ayşem gülümsedi sadece. O anları unutturması gerekiyordu, hiçbir şey olmamış gibi davranması şartı. "Gideriz canım."

"Geçmiş olsun Ayşem," diyen Fikret'e de gülümsedi Ayşem.

"Teşekkür ederim. Hadi Helin'i de al dönün şenliğe. Biz de geliyoruz."

Fikret başını eğdiğinde Helin genç adama dönüp bakmıştı. Fikret onun korkmuş gözlerine baktığında tüm atarı kayboluyordu. "Hadi Helin," dedi kızın bileğinden narince tutup çekti. Helin itiraz etmeden bileği Fikret'in elinde birkaç adım attı ama arkasına dönüp bakmaktan kendini alamadı. Bileğini serbest bırakan Fikret ile yan yana şenlik alanına geri döndüler.

Çekinerek baktığı adamın da kendine hayran bakışlarıyla rahatladı. "Kahvaltıdan sonra bir şey yemedim, Doğan. Bünyem zayıf zaten."

Aracın kapısını kapatıp kilitleyen Doğan kızı kolunun altına çekip sıkıca sardı. Saçlarına birkaç öpücük bıraktığında Ayşem kendini tamamen rahat hissetti. Bayılması o anki hâlinin üzerini kapatmıştı.

Ama telefonu neredeydi? Eteğinin gizli cebinde. Elini attığında sertliği hissedince rahatladı. "Ne kadardır uyuyorum?"

"Yarım saat."

Yarım saattir insanların, Harran halkının arasında mıydı Gül? Derin nefes aldı. Doğan'dan ilk kurtulduğunda onu arayacaktı. Ama şimdi dikkat çekmemesi gerekiyordu. İçinde yükselen telaşı bastırmalıydı. "Dinlendim desene, daha uzun saatler ayakta kalabilirim. Bir şeyler atıştırırsam daha da iyi olurum."

Doğan'ın bakışları o anki korkuyu atabilmiş değildi. Ayşem bunu okuyabiliyordu. "Seni o kadar geç buldum ki öylece yığılıp kaldığında aklımdan geçenleri bilemezsin. Kendini önemse, bizim için. Aç kalman ve zayıf düşmen annemi mutlu eder, beni değil."

Kaybetmekten korkan adamın bakışları yüreğine oturmuştu. Bu, öylesi bir gidişe ait bakışlar değildi. Doğan kendine bir şey olacak diye korkmuştu ve bu en kötü gidişi olurdu aşklarının.

"Sadece küçük bir baygınlık. Buradayım. Seninim. Anneni sevindirmeden ben annemlerin masasına gideyim," dedi, son sözlerini gülümseyerek söylemişti.

Doğan'ın da gülen gözleri içini her an daha çok rahatlatıyordu.

Annesinin yanına gelir gelmez Doğan onu bırakıp gitmişti. Cebinden çıkarttığı telefonuna can havliyle sarılmıştı. *"Gül"* kaydının üzerine basıp kulağına götürmüştü telefonu ama açan olmuyordu. Defalarca aramıştı. En sonunda mesaj attı.

"Neredesin?"

Kucağına attığı telefondan cevap beklerken tabağındaki tatlıdan bir lokma almıştı. Aç falan değildi. Tansiyonu da düşmemişti. Sadece yemek yiyor görüntüsü çizmeye çalışıyordu. Etraf o kadar kalabalıktı ki o an aklına Vedat Çelebi gelmişti. Gözleri kocaman açılmıştı. Çatalı bırakıp kucağındaki telefonu aldı. Annesinin "Ne oldu?" söylemlerine cevap dahi vermeden koşar adım ilerledi. Adam en son dedesinin yanındaydı.

O adama ihtiyacı vardı. Ayağına kadar gelmiş olan yegâne fırsatı kaybedemezdi. Ama unutmuştu. Adamı resmen unutmuştu. Tanıdık bir sima bulmaya çalıştı. Doğan'ı göremiyordu. İyi ki de göremiyordu. Gül'ü ve

Vedat'ı bulana kadar görmemeliydi. Elindeki telefonun bildirim sesiyle durdu. Olduğu yere çakıldı.

"Çıktım. Dönüyorum. Seni öyle görünce gelmemin hata olduğunu anladım. Gelmemeliydim. Hata ettim. Çok üzgünüm."

Telefonu indirip derin bir nefes aldı. Şimdi daha da rahattı.

"Seni bir gören olacağını ve tanınacağını biliyordun. Gelmen büyük hataydı. Kimse gördü mü seni?"

"Hayır, geldiğim gibi geri döndüm. Şenlik alanına girmedim. Çok özlemişim. Çok üzgünüm. Hiç gelmemeliydim. Kendimi kötü hissettim. Eve dönünce yazarım sana..."

Telefonu kapatıp rahat bir nefesle cebine geri tıktı. Dedesinin masasına koşar adımlarla ilerledi. Bekir Ağa'nın masası diğer ağalarla doluydu. Yaklaştıkça kendinden hoşlanmayan adamların görüş alanına girdi. Kimseye aldırış etmeden masaya bakındı.

Yoktu. Dedesinin kulağına kadar gelip sokuldu. "Dede, Vedat Bey nerede?" Bekir Ağa torununa çevirdi başını. "O gitti kızım. Fikret ve Baran ilgilendi."

Ayşem'in tüm hayalleri yerle bir oldu. Nereye gitmişti... Gitmemeliydi. Nasıl bulacaktı şimdi onu? Rüzgâr da gitmişti. Tek bağlantısı oydu. Telefon numarası bile yoktu elinde. Şenlik hiç şen değildi artık ve bir an önce bitmeliydi.

Şenlik alanı bir bir boşalmaya başladığında Doğan ile Ayşem yan yana durmuştu. "Vedat Bey'e çok ayıp oldu Doğan. Nereye gittiğinden haberin var mı? İş yapacağımız adamla ilgilenemedik bile."

Doğan alandan ve kalabalıktan aldığı gözlerini Ayşem'e çevirdi. "Urfa'da."

"Nasıl, burada mı?" Şaşkınlığını gizlemedi Ayşem.

"Evet. Baran götürdü, dönüyor olmalı. Eve götürmek istedim ama kabul etmedi. Yarın buluşacağız."

Elini kalbi üzerine bırakıp derin nefes bıraktı. "Çok şükür. Gitti sandım. Beklediğim gibi biri değilmiş."

Doğan kıza bakıp ters bir ifadeyle sordu. "Ne bekliyordun?" Ayşem'in ilgisini kıskanmıştı ve belli etmekten hiç çekinmiyordu. "Kasıntı. Nemrut. Kendini beğenmiş."

"Ve sen bu adamla iş yapmak istedin, öyle bile olsa?"

Kendini toplayıp başını Doğan'a uzatıp gülümsedi. Gözlerine kadar... Usta bir yalancıydı. Yalan bile önünde eğilip *büyüksün* derdi. "Güçlü biri. Büyümek, büyütmek istiyorum. Başarılı olmak istiyorum. Adımı herkese ve her yere duyurmak istiyorum. Ve seni çok seviyorum."

Doğan kıza bakıp başını sağa sola salladı. Gülüşü büyürken kendini tuttu. "Öperim seni. Burada böyle şeyler yapma."

"Tenhada bul beni," dedi Ayşem omuz silkerek. "Ne varsa veririm, söz. Dudaklarım sana kurban olsun." Tatlı tatlı bakıp içinden geldiği gibi konuşan Ayşem'e gözlerini kısarak baktığında dişlerini de sıkmıştı. "Ayşem... Büyük laflar ediyorsun. Tenhada bulurum seni, sonra bana gerdekte çarşaf dersen külahları değişiriz."

"Of," dedi yüzünü buruşturup. "Bir de o var değil mi? Hep unutuyorum ben onu. Her şey değişiyor bir bu değişmiyor, Doğan."

İçli bir nefes çekti Doğan. "Maalesef güzelim, maalesef."

Koşarak yanlarına gelenler etraflarını sardığında ikisi de bulundukları dünyadan sıyrılmıştı. Bir yanlarına Fikret diğer yanlarına Helin geçmişti. Her ikisinin de yüz ifadeleri ufuktaki tehlikeyi izah ediyordu.

"Abi!"

"Abla!"

Ayşem endişeyle her ikisine de bakıyordu. "Ne?"

"Ne oldu?" dedi Doğan.

"Arslan gelmiş. Suruç aşiretinin kızını kaçırmış!"

Ayşem'in gözleri dehşetle açılırken Doğan olduğu yerde dimdik durup Ayşem'e baktı.

"Abla, Aysima!"

"Nerede?" derken etrafına bakınmaya başladı Ayşem. Doğan arkasını dönüp uzaklaşırken, Fikret, Helin ve Ayşem onu takip ettiler.

"Nerede dedim Helin?"

"Annesi eve götürüyordu en son."

"Baran nerede?" dedi Doğan durdu ve Fikret'e baktı.

"Baran henüz dönmedi. Vedat Bey'i götürmüştü."

"Ara çabuk gelsin!" diyen Doğan, babası ve amcası tarafına koştuğunda havada bir el silah sesi arşa yükseldiğinde tekrar durdu, kollarını açarak arkasındakilerin yürüyüşünü engelledi.

"Doğan..." diyen Ayşem'in sesindeki kederi hissetti genç adam. Es geçti.

"Adamları topla Fikret. Arslan'ı bulsunlar. Uzaklaşmış olamazlar."

"Hemen." Fikret ters istikamete dönerek gözden kayboldu.

"Siz burada durmayın. Aysima'nın yanına hemen. Burayı boş verin artık."

Gökyüzü renklerin gözlerinden akanları eliyle sildi Doğan. "Söz veriyorum. Aysima'yı bizden kimse alamayacak. Gidin!" Ayşem'in alnına dudaklarını bastıran Doğan hızla ayrılıp karışmış ve daha çok karışacak kalabalığa doğru koştu.

Ayşem'in yüreği bir acıyı daha kaldırmazdı. Ya ölürdü ya öldürürdü ama bir acıyı daha kaldıramazdı. Kolundan tutup kendini çeken kız kardeşine izin verdi.

Bekir Ağa'nın zorla zapt ettiği Mahmut Ağa burnundan soluyordu. Kızın annesinin feryadı hâlâ durmuş

değildi. Kızın iki ağabeyi yerlerinde duramıyordu. Hop oturup hop kalkıyordu. Yüzleri kireç kadar beyaz ama gözlerindeki kan kusacak bakışlar, Harran aşireti üzerinde kol geziyordu.

Aysima ve Arslan'ın babası tek kelime edemiyordu. Henüz gelmesine üç günü olan oğlunun bir anda ortaya çıkarak kız kaçırması adamın aklına hayaline sığmıyordu. Aklını kaçıracak dereceye gelmişti. Doğan, sakin mizaca sahip olan Arslan'ın babası, dayısı Hürmet'e bakıp bakıp deliriyordu. Arslan'ı eline geçirdiğinde bu yaşattığı hüsranın acısını çıkaracaktı.

Bekir Ağa'nın mabedi saydığı oda bir uçtan diğer uca adamla doluydu. Yüzbaşı Erkan, oturduğu yerden, keskin bakışlarla her an çıkacakmış gibi görünen savaşı durdurmak için sessizliği siper almış bekliyordu. Eğer ki Bekir Ağa gibi bir adamın eski dostu olmasa, Mahmut Ağa Harran'da taş üstünde taş bırakmazdı. Bilirdi ki Bekir, adaletlidir, cesurdur ve her yerde sözü geçer. Mahmut Ağa büyük oğlu Salim'e baktı. Ona gözleriyle uslu durmasını işaret ediyordu. Ama küçük oğlu Mehmet, onu dinleyecek gibi görünmüyordu. Yerinde zor oturduğu belliydi.

"Yapılmış bir hata Mahmut Ağa," dedi Bekir Ağa. Sözün devamını getiremiyordu. *"Orta yolu bulacağız ama kimin canını yakacağız,"* diyemiyordu. Yaşadığı toprakların kurallarını ondan iyi kim bilebilirdi ki...

Mahmut Ağa başını salladı. Şerefini iki paralık eden kızına mı düşman olacaktı, hiç bilmediği, kızını kaçıran Arslan'a mı, o da seçemiyordu. Arslan'ın babası Hürmet'e döndü adamın gözleri.

"Gelseydin isteseydin Hürmet Ağa, vermem mi dedim? Haysiyetimiz yerlere döküldü. Ne olacak bu işin sonu?"

Doğan saatine bakıp duruyordu. Yerinde duramayan bir de kendisi vardı. Ne olacağını o çok iyi biliyordu da kimseye şimdilik sesini çıkaramıyordu.

"Bilmezdim Mahmut Ağa. Bilsem izin verir miydim... Gelir isterdim kızını, şanına yakışır düğün yapardım," diyen adamın tek derdi gözünün nuru kızıydı. Adı geçerse yüreğine ineceğinden korkuyordu.

Süleyman Ağa pis pis sırttı ama hemen sildi yüzündeki eğlenen ifadeyi. Mehmet'i işaret etti. "İki düğün bir edeceğiz, ne olacak ağalar... Hayırlı işler bunlar. Gençler. Kanları deli akar. Yapmışlar bir hata."

Doğan dişlerini sıkıp adama öldürmek ister gibi baktığında babasının uzak dur diyen bakışlarından kaçamadı.

Haydar, kardeşi Süleyman gibi düşündüğü için kendini geri çekmedi. "Mahmut Ağa, kız aldık kız veririz. Bu işi hayırla çözeriz. Hepimiz bir sakin duralım."

"Orada dur!" dedi Bekir Ağa.

Mahmut Ağa bile Bekir Ağa'ya dönmüştü. "Ne dersin sen Bekir?"

"Zorla güzellik olmaz Mahmut. Ben de bilirim bu kuraldır, olmazsa kan akar. Ama sizin aklınızdaki bana pek uymaz. Kim kimi istiyor sordun mu?" Bekir Ağa Mehmet'e döndü. Büyük oğlu evliydi ve hasbelkader oğlu yoktu. Üç tane kızı vardı Salim'in. Sıra küçük oğlundaydı. "Mehmet ister mi bakalım... Kızımız ister mi bakalım... Diğerleri sevmiş, bir hata etmiş ama birbirlerini hiç tanımayan ve belki de sevmeyecek, mutlu olmayacak iki insanı birbirine bağlamaya lüzum yoktur. Oğlunun mutsuz olmasını sen ister misin? Evinde yaşayacak gelininin sana huzur getirmesi de gerek."

"İstemeyle mi bu işler?" dedi Haydar. "Töre töredir."

Telefonunun cebinde canhıraş bir şekilde çalmasını can simidi bildi Doğan. Haydar'ın katili olmak istemiyordu. Cehaletin adı Haydar ve Süleyman'dı gözünde.

"Söyle!" dediğinde tüm gözler Doğan'a dönmüştü. Mehmet ayağa kalkıp Doğan'a dik dik bakmıştı. Ayakta olan adama bakarak dinlediği sözlerle kapattı telefonu.

"Otur Mehmet," dedi Doğan. "Henüz bulunmamış."

"Otur," diyen babasının sesiyle Mehmet yerine hırsla çöktü. Bahsedilen kızı görmüştü Mehmet. Güzelliği dillere destan olacak kadar alımlıydı Aysima. Ama bu değildi ki onu sevecek, isteyecek...

"Berdel şart!" dedi Haydar.

"Bence de şart!" dedi Doğan. "Berdel olacak!"

Bekir ve Haşim Doğan'a hayret eden bakışlar atarken Doğan onlara sırttı. Hepsine, odada bulunan herkese... "Töre töredir, kız aldık, kız vereceğiz. Mecburuz."

Mahmut Ağa'nın bakışları yumuşadı ama Hürmet Ağa'nın gözlerinin feri kaçtı. Tek söz edemedi. Oğlunu öldürürlerdi. Kızını da böyle öldürürlerdi. Oğlu kızını bu hâle getirdiği için yarı ölüydü gözünde artık. Kızı da mı ölecekti şimdi? Canlı canlı hem de... Onun gibi bir baba buna nasıl dayanırdı...

Haydar ve Süleyman güldü. Yüzlerindeki pis gülüşe de Doğan güldü. "Berdel kabul edildi," dedi Doğan. "Aysima töreye uyacak!"

Kapının var gücüyle açılmasına bir tek Doğan hareket etmedi. Mehmet ve Salim bellerindeki silaha çoktan sarılmıştı. Ağalar yerlerinden sıçramıştı.

Tüm heybetiyle ve yüzündeki kararmış görüntüsüyl karşılarında duran genç adama bakıyorlardı. Kahveren gözler rengini bir süre siyaha emanet etmiş gibiydi.

Yatağının kıyısına ilişmiş, elleri kucağında sıkıca birleştirilmiş, gözleri bir köşeye sabitti. Bedeni sürekli ileri geri hareket ediyordu. Dilinden tek bir söz bile dökülmüyordu. İçinden konuştuğunu, aklına gelenlerle dolup taşan gözyaşlarından anlıyordu etrafındakiler. Kıza bakmaya kıyamıyorlardı. İçlerine birer ateş düşmüştü ve bu ateşin aynısı Ayşem'in yüreğinde de yeniden başlamıştı. Hiç sönmeyen alevlerin bir süre sonra kora dönüşmüş hâli tekrar alev almıştı. Ama bugün güçlü olması gereken günlerden biriydi. Hatta bu konuda ilkiydi.

Artık güçlüydü... Boğazındaki yumruyu yutup soluğunu tazeledi. Aysima'nın önünde diz çöktü. Kızın birbirine sıkıca kenetlenmiş ellerini çözdü. Elleri arasına aldığı elleri yine sıkıca tuttu. Aysima'nın aklının bu odada olmadığı aşikârdı. Etrafını görmüyordu.

"Kendine gel," dedi Ayşem.

Aysima duymadı.

"Hiçbir şey olmayacak. Bizi de üzüyorsun, biz seni böyle görmek istemiyoruz."

Helin ve Mercan da diğer yanlarına oturdu kızın. Kollarıyla ikisi de sarıldı kıza. "Yapma Aysima! Biraz sakin olsan, bir yolunu bulacaktır Doğan," dedi Mercan. Nasıl bulacağı hakkında hiçbir bilgisi yoktu ama elinden dilinden başka bir şey de gelmiyordu.

Aysima'nın nefesinden eğreti bir gülüş fırladı. Hâlâ o kör noktaya bakıyordu. "Kim kurtulmuş ki ben kurtulayım... Kendinizi kandırmayın, abim ipimi çekti."

"Biz de abinin ipini çekeriz. Bu dünyaya fazlaymış zaten," dedi Ayşem. "Ama seni vermeyiz. Boş konuşmuyorum Aysima. Seni bizden kimse alamaz. Ne gerekiyorsa yaparız."

Birden hıçkırıklarla dolu sesi döküldü genç kızın. Ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başladı. Ayşem geri çekilip kıza baktı. Onun gözyaşları kaç kişilikti? Mavileri koyulaşmış, beyazlarına allar doluşmuştu. Ayağa kalktı. Elleriyle yüzünü sildi. "Onun yanından ayrılmayın," dedi ve odadan çıkıp gitti. Konaktan hızla çıktı, aracına hırsla bindi. Doğan ona izin vermeyebilirdi. Onu ne zaman dinlemişti ki bugün dinleyecekti? Fikret'i aradı. İlk çalışta açıldı telefon. "Arslan nerede?"

"Ayşem..." dedi Fikret.

"Arslan nerede dedim Fikret! Ya sen söyle ya da ben konağı basarım. Yemin ederim yaparım, tüm o kendini bir bok zanneden adamları da kurşuna dizerim! Arslan nerede?"

Fikret nefesini tutmuştu. Neden Ayşem konuştuğunda kendini onu ciddiye alırken buluyordu? Neden onun dediklerini yapacağına emindi? "Bizim konakta. Benden duymadın."

Kapattı. Cevap vermeden, tek söz etmeden kapattı telefonu. Bergüzar onu görünce sevinecekti demek. Kendi evini bir ziyaret etseydi iyi olacaktı. Üç dakikayı aşmayan yol Ayşem'e çok uzun gelmişti. Arabasını konağın önünde durdurdu. Yaptığı frenden kendisi bile etkilenmişti. Kapının önünü saran onlarca adama gözlerini kısarak baktı. Araçtan inip bagajı açtığında adamlar onu göz hapsine almıştı. Derinlere gizlediği kutuyu bulup, silahını çıkarıp eteğinin arkasına sıkıştırdı. Bluzunu eteğinin üzerine atarak kamufle etti silahını. Bagajı kapatıp kapıya yürüdü. "Açın kapıyı!"

Adamlar birbirlerine baktılar ama kapıyı açmadılar. "Hanımağanıza karşı mı geliyorsunuz? Bu konağın sahibi benim! Kapıyı açın!" diye bağırdı. O sevimli ve güzel kadından zerre kadar eser kalmamıştı. Adamlardan biri paniğe kapılıp kapıyı ardına kadar açtı.

İçeri hızlı adımlarla girdiğinde iki adam onun arkasına düştü. Sevgili kayınvalidesinin kendine doğru gelişini gördüğünde o da ona doğru yürüdü.

"Ne işin var burada?"

"Burası benim evim. Senden izin alacak değilim."

Kadın karşısındaki kıza bir böcek gibi bakıyordu. "Terbiyesiz..." dedi tükürürcesine.

Ayşem bir adım geriye çekildi. Evin meraklı çalışanlarının onu izlediğini biliyordu. Her bir köşeden bir baş onları izliyordu şimdi.

"Bu konağın hanımağası benim. Bu böyle biline. Bu evin her bir taşı bana ait. Hepiniz bunu aklınıza sokun. Ben Doğan Ağa'nın karısıyım. Şimdi bana o itin nerede olduğunu söylemezseniz bu konağı hepinizin başına yıkarım!"

İnin ve cinin sessizce cirit attığı avludan tek bir ses bile yükselmedi. Bergüzar olduğu yere çakıldı. Bu kız bu topraklarda gördüğü en berbat gelindi onun gözünde. Haddini bildirmekten geri kalmadığı gibi hükmünü de ilan etmişti.

"O it burada!"

Sesin çaprazından geldiğini duyumsayan Ayşem döndü. Adama sinsi gülüşüyle baktı. Aysima'nın erkek güzeli olan ağabeyi karşısında duruyordu. Hiç değişmemişti Arslan. Yönünü ona çevirip ağır ağır yürüdü. Adamın gözleri üzerinden ayrılmıyordu. Arslan'ın karşısında durdu. Adamı dudak bükerek baştan ayağa inceledi.

"Hiç değişmemişsin Arslan Abi." Adamın etrafında dönmeye başladı. Arkasına geldiğinde Arslan'ın saçlarından sıkıca kavrayıp belindeki silahı çıkardı. Sırtında silahın ucunu hisseden adam put gibi durdu. Kımıldayamadı.

"Çök!" diye bağırdı Ayşem.

Ellerini havaya kaldırdı Arslan. "Tamam. Sakin ol."

"Çök. Dizlerini yere bırak."

Bergüzar'ın gözleri kabına dar gelirken adamlardan birine döndü. Eliyle işaret verdiği adam mesajı almıştı.

Gelininden korkması gerektiğini o an fark etti. Tam da o an...

Arslan yere çökünce silah adamın başına tırmandı. "O karar gelecek Arslan Bey! Ve sen o zaman bu dünyaya veda edeceksin!"

"Ayşem!"

"Kes sesini. Sen kimseyi düşünmedin bugün. Bugün sen kardeşini diri diri gömdün. Ben insaflıyım, en azından seni ölü gömeceğim."

"Yapma!" diyen kadın sesine aldırmadı Ayşem. Dizleri önüne oturan kızın ağlamaktan kızarmış gözlerine zerre kadar merhamet etmedi. Bacağıyla itti kızı.

"Sen sevdiğine kavuşmuş mu oldun şimdi? Aysima ne olacak? Hanginiz onu varsaydı? Tırnağım kadar merhametim yok size."

Yıllarca içinde biriktirdiği öfkesi ayyuka çıkmıştı. Namlunun ucundakinin kim olduğunun hiç önemi yoktu Ayşem için. Canından birini daha bu yola kurban edemezdi.

Silahı adamın tepesine bastırdı. "O karar gelecek Arslan! Ve sen öleceksin!"

Kendine bakan adamlara çenesini kaldırıp baktı Ayşem. "Arayın Doğan Ağanızı. Kararı öğrenin!"

"Hanımağam," dedi eli önünde birleşmiş duran adam.

"Sana ne dediysem onu yapacaksın!" Silahı adamın başına öyle sert bastırıyordu ki kurşundan önce namlu delik açacaktı.

Gözlerinin önünden gelip geçen kanlar... Ve hiç dinmeyen gözyaşları... İçindeki intikam hırsını namlunun ucuna kurşun misali sürüyordu.

Gürültüyle açılan tahta kapıdan giren Doğan ve Baran'ı buldu gözleri. Daha çok hırslandı. Namlu adamın başına daha sert battı.

Sevdiği adam kendine doğru geliyordu. Yeşil gözlerinde korku vardı. Beden dili endişeliydi.

"Kal orada Doğan, yemin ederim çekerim tetiği. Yaparım! Yemin ederim yaparım!"

Doğan ve Baran durdu. Baran gördüklerine inanamıyordu. Ayşem'in ne denli inat bir kadın olduğunu bilirdi ama bu Ayşem başka bir kadındı.

"Tamam. Gelmiyorum. Bırak onu Ayşem," dedi sakin bir sesle. Kadının gözlerinde gördüğü nefretin yabancısıydı Doğan. Onu anlamak için direniyordu. Doğan, sevdiği kadını anlamak istiyordu. Ayşem'i hiç böyle görmemişti. Elindeki silahın kime ait olduğunu düşündü birkaç saniye.

Ayşem'in sinirleri gevşemeye başlamıştı Doğan'ı görünce. Her şeyden kaçıp ona sığındığı zamanlarda olduğu gibi... Onun yanında yumuşayan kalbi gibi... Gözleri dolmaya başlamıştı.

"Aysima berdel olmadı Ayşem. Yemin ederim," dediğinde Ayşem'in gözyaşları hızlı hızlı akmaya başladı.

"O bu dünyaya lazım değil!" dedi, silahın ucundaki adama bakıp. Doğan'ın ona doğruyu söylediğini biliyordu. Nasıl olduğunu öğrenecekti ama hırsı nasıl geçecekti?

"Ayşem, bırak onu," dedi Doğan.

Gözlerini kısarak dişlerini birbirine geçirdi. Silahı elinin içinde çevirip namlusundan tuttu. Kabzayı Arslan'ın başına tüm gücüyle indirdiğinde adam acıyla yere yığıldı.

"Bıraktım."

Ayşem'in gözlerinin içine baka baka yanına kadar yavaş yavaş geldi. Yerden kalkmaya çalışan adama nefretle

dönmüştü sevdiği kadının gökyüzü rengi gözleri. "Silahını bana ver Ayşem," dedi. Ayşem'in odak noktası Arslan'dı.

"Bunu yapmadığım için bir gün pişman olmam değil mi?" diye mırıldandı. Sesi çok düşük bir tonda çıkmıştı.

"Olmayacaksın."

Ayşem'in eline uzanıp silahı ince parmaklar arasından çekip aldı. "Kimse bir şey gördü mü?" diye bağırdı Doğan, konağın içine içine. Bu bir uyarıydı. Bu kesin bir emirdi.

Başlarını önüne eğen adamlardan aldığı sessizlikle, "Güzel... Kimse bir şey görmemiş. Anne, kızı buradan götür."

Bergüzar Kadın oğlunun yanından geçip yere çökmüş, durmadan ağlayan kızı yavaşça kaldırdı. Gözleri gelinine kayan kadın ardından oğluna baktı. Tek söz etmedi. Kızın kolundan tutup üst kata doğru yönlendirdi. Sevda adımını bile zor atıyordu. Üzgündü. Bir delilik yapmıştı ki ölse vicdanını ancak temizlerdi.

Kızın gidişi, gözden kayboluşuyla Baran'ın elleri Arslan'ın yakasına yapıştı. "Şerefsiz!" dediği adamın kendini korumasına izin vermeden Arslan'ın alnının ortasına kafasını gömdüğünde Ayşem üzerine düşecek adamdan bir adım geriye çıktı.

"Baran, bırak!" dedi Doğan. "Alacağını aldı o," dedi göz ucuyla Ayşem'e bakıp adamlarına döndü. "Kapatın şunu bir yere. Dayım görmek isteyene kadar orada kalacak. Kızla görüştürmeyin."

"Doğan," dedi Arslan. Tekrar dizleri üzerindeydi. Acı, başından her yanına dağılıyordu sanki. Onu en çok şaşırtansa hiç şüphesiz Ayşem olmuştu. Yaptığı şeyin sonucunu biliyordu ama yapmıştı. Uzun zamandır planladığı bir şeydi. Hiç kimseyi düşünmemişti. Sevdiği kızdan başka...

Doğan, Arslan'ı ciddiye almadı. Duymadı. Görmedi. Yokmuş gibi davrandı. Adamlar Arslan'ı alıp gözden kaybolunca Ayşem derin bir nefes alıp verdi. Yaptığına hiç pişman değildi. İleride tek pişmanlığının elinin altındayken onu öldürmemiş olması olacağından korkuyordu.

"Sen delirdin mi?" dedi kısık sesle.

"Gayet aklım başımdaydı, hâlâ da başımda," diyerek çenesini havaya kaldırdı Ayşem. "Üzgünüm. Elindeki eş adayı bu. Şikâyetçi misin?"

Doğan başını yana yatırıp burnundan soludu. "Bir de dikleniyor."

"Berdele nasıl engel oldunuz? Bana yalan söylemedin, değil mi Doğan? Sana inandım ben."

"İyi ettin. İnan diye söyledim çünkü engel olamadık. Berdel gerçekleşecek."

"Ne?" Kandırılmış olmasıyla yüreğine bir taş oturdu. Aysima kurtulamamış mıydı? "Beni kandırdın mı?"

"Hayır."

Doğan'a temkinli bakışlar attı. Ne demek istediğini çözmek istedi ama bunun için aşırı yorgundu. "Dolandırmadan..."

Doğan Baran'a bakıp sırıttı ve anlatmaya başladı.

Tüm gözler kapıda dikilen Baran'a dönmüştü. Babası bile hayretler içinde izliyordu. Sadık Ağa oğluna hayret etmişti. Aysima'nın babası ve Baran'ın da amcası olan Hürmet Ağa bile ağzı açık bakmıştı genç adama.

"Baran!" dedi babası.

Baran babasına bakıp diğerlerine döndü. "Aysima kimseyle berdel olamaz!"

Sesi Doğan'a bile uzaktı. Sertti. Korkusuzdu. Ulaşılmaz, engellenemezdi.

"Sen kimsin?" dedi Mahmut Ağa. "Ne hakla karışırsın?"

Baran adama dik dik baktı. "Amcasının oğlu! Ben izin vermiyorum. Aysima benim namusumdur."

Töre kurallarına aşina olan ağalar yerlerine geri oturdu. Babası Sadık Ağa oğlundan alamadı gözlerini. Güzeller güzeli yeğenini ellere vermemişti ama kendine mi esir etmişti? Üzüntüyle önüne döndü adam. Bir kez daha lanet etti kurallarına. Hürmet Ağa'nın gözleri bulutlandı. Ne anlamıştı bu işten, bilemedi. Bir fark göremedi.

"Töre haksa kurallar da haktır Mahmut," dedi Bekir Ağa.

"Kurallar hak ise aşiretinden bir kız vereceksin, Bekir!"

Yaşlı adam bilirim dercesine başını salladı. İdam mahkûmu gibi bekleyen Mehmet'e baktı. "Mehmet oğluma evlenmek isteyen bir kız bulacağım. Her şey gönül rızasıyla olsun. Belki gönlü düşecek biri vardır kaderinde."

Mehmet gözlerini yumarak yerine çöktü. Onu kurtaracak biri var mıydı?

Haşim Ağa elini dizine vurdu. "Aysima Baran'a verildi. En kısa zamanda başka bir berdel olacak!" Ağa olarak son sözüyle nokta koydu.

Telefonuna baktığında konaktan arandığını gören Doğan kaşlarını çatarak hemen açtı.

"Ve bir telefon alır Doğan..." dedi kıza bakarak.

"'Ağam! Ayşem Ağam konağı bastı. Arslan Bey'in başına silah dayadı,' demezler mi?"

"Çok ağlıyordu. 'Kim kurtulmuş ki ben kurtulayım?' dedi. 'Abim ipimi çekti,' dedi." Ayşem başını iki yana sallayıp dolu gözlerini kapatıp açtı. "Elimden gelenin en iyisi buydu. Yoksa konağı basıp ağaları tarayacaktım." Gözleri büyüyen Doğan kıza hiddetle bakarken Ayşem yeni uyanmış gibi gözleri merakla açıldı.

"Bir dakika! Ne demek ben amca oğluyum izin vermiyorum?"

Kızın anlattıklarıyla yüzü düştü Baran'ın. Ay yüzlüsü yas tutmaya bile başlamıştı ve belki de bu yası hiç bitmeyecekti. Kızı kurtarayım derken kendine esir etmişti ama yapacağı tek şey buydu. Elinden gelen tek şey buydu. Onun da olmasındı ama ele de gitmesindi sevdiği...

"Töreye göre berdele engel olabilecek tek kişi kızın amcasının oğludur. Bunu bilmiyor musun?"

Ayşem dikkatle dinlediği adama başını sağa sola salladı. "Nereden bilebilirim, hiç duymamıştım."

Doğan Baran'a baktı. "Aysima Baran'a verildi. Berdel için başka bir kız verilecek. Kaçacak yerimiz yoktu Ayşem. Bu olmak zorundaydı. Bunu Aysima'ya sen anlatacaksın, acısını bir şekilde hafiflemek de senin işin. Belki o Baran'ı da istemeyecek ama başka birine, başka bir ele gitmesine nasıl izin verirdi Baran?"

Baran'a döndü kızın gözleri. Adam yıkılmış gibiydi. İçinde olduğu handikap Baran'ın içini parçalıyordu. Daha bu sabah Aysima ona Baran'a karşı boş olmadığını söylemişti. Şimdi bu olanlar Aysima'da başka düşünceler uyandıracaktı.

"Ne diyeceğimi bilmediğim bir yerdeyim. Kime üzüleceğim ben şimdi? O iti vurmalıydım!"

"Ayşem!"

"Silahımı geri ver!" dedi Ayşem elini açarak.

"Nereden buldun bunu?" Doğan elinin içindeki küçük gümüş renkli tabancaya bakıyordu, Baran da her ikisine.

"Benim. Kendi silahım."

Doğan, Ayşem'in gözlerine baktığında adamın ürküten yeşil gözlerinden etkilendi. Elini indirdi. "Sonra alırım. Sevdiysen sende de kalabilir. Yenisini alırım."

"Ayşem!" Sevdiği kadının bir silahı vardı. Buna nasıl bir açıklama getireceğini merak ediyordu Doğan. Ayşem çılgındı, inattı, önüne geçilmezdi belki ama bir silah...

"Annen geliyor. Sessiz ol," dediğinde kadın merdivenlerden inmiş, yanlarına gelmişti.

"Bunu mu seçtin kendine eş diye?" dedi Bergüzar Hanım.

Biri annesi diğeri sevdiği kadındı. Kime ne diyeceğini biliyordu ama niyeti asla kırmak olmayacaktı. "Nesi var anacığım, ağa gibi hanım. Ölsem gözüm arkada kalmaz, o kendini korur."

Bergüzar'ın oğluna dönen bakışları hiç iç açıcı değildi. Kadın her an Ayşem'e olan nefretini kusmaktan geri durmuyordu.

"Öyle demeyin anneciğim," dedi Ayşem, yüzünde az önce adam öldürecek ifadeyi silip yerine tatlı bir hâl verdi. "Ne yaptım ki ben?"

"Doğdun Ayşem. Varlığın zarar. Deli gelinle mi uğraşacağım bu yaştan sonra?" Arkasını dönüp mutfak tarafına yürüdü yürürken de kendince konuşup ağzına geleni sayıyordu kadın.

"Halamı bu hâle getirdin ya Ayşem," dedi Baran, ellerini kaldırıp sahte bir alkış tuttu. "Bravo sana."

Cebindeki telefon bugün hiç çalmamalıydı ama susmuyordu. Ayşem gizli cebinden çıkardığı telefon ekranına baktı. "Helin arıyor..."

"Abla koş! Aysima babasının silahını başına dayadı, alamıyoruz..."

Gözleri kan çanağından fırlamış bir damla gibiydi. Yeşil taneleri öyle belirgin hâle gelmişti ki görenler bu yeşil gözlerin o güzel kıza ait olduğuna inanmazdı. O nahif ruhlu ince kıza...

Ne ara çiftenin ucuna bir adet fişeği yerleştirmişti kimse anlayamamıştı. Babasının ara sıra çıktığı avda kullandığı eski çifte bugün kızının çenesindeydi. Hürmet Ağa

gözlerinde yaş, kızına yalvarıyordu. Ama Aysima'nın gözü kimseyi görmüyordu.

"Ölürüm daha iyi..." dedi babasına bakarak. "Beni sessiz bildiniz diye varır mıyım sandınız?"

Eve henüz gelen adam karısının çığlığıyla soluğu kendi odasında almıştı. Kızına henüz tek kelime edememişti. Ve şimdi de ne diyeceğini tam olarak bilemiyordu. Değişen ne olmuştu ki kızı için?

"Aysima..." dedi Mercan. O da kuzeni gibi iki gözü iki çeşme ağlıyordu. "Ne olur bırak. Yakma bizi! Hadi kardeşim."

Aysima gözlerinden akan yaşlarla başını iki yana hızla salladı. "Çık dışarı Mercan!" Sesi sert ve kararlıydı. Bu ana kimsenin şahit olmasını istemiyordu.

"Yapma!" dedi Helin iki elini de havaya kaldırıp. Odanın bir köşesinde ağlayan annesine kaydı gözleri. "Hepiniz dışarı çıkın!" diye bağırdı. "Çıkın! Basarım. Yemin ediyorum çekerim tetiği."

"Kızım," dedi Hürmet Ağa. "Allah canımı alsın ki onlara vermedim seni."

"Yalan söyleme baba! Kim kurtulmuş ki ben kurtulacağım? Bıktım sizin törelerinizden. Kaç kızın daha canını yakacaksınız? Benim ölümüm ders olmaz size ama benim kurtuluşum olur. Çıkın!"

"Aysima!" diye konağı inleten Baran'ın sesiyle gözlerindeki yaşlar hız kazandı kızın. Daha yeni yüreğinde yeşermeye yüz tutan çiçekleri soldu.

Kapıdan hışımla giren Baran, kızın karşısında durdu. Ömründe hiçbir şeyden korkmadığı kadar korkuyordu şu an. Yüzünde taşıdığı hüznü nasıl anlatabilirdi sevdiği kıza... Belki gerek bile yoktu. Aysima gözlerinden sicim sicim akan yaşlarla her ikisi için de ağlıyordu.

Ayşem nefes nefese odaya girip Baran'ın önüne geçti. Doğan da hemen arkalarında yerini almıştı.

"Güzelim, biz seni verir miyiz? Berdel gerçekleşmedi. Aysima inan bana, hadi onu bana ver." Elini uzattı usulca. Çiftenin ucu kızın çenesinde, parmağı tetiğin üzerindeydi. "Yalan söylüyorsunuz. Yaşamanın ne anlamı kaldı Ayşem? Ölürüm ben gidersem, diri diri gideceğime ölürüm," dedi tüfeğin ucunu çenesine bastırdı.

"Ben söylüyorum Aysima. Seni Suruç aşireti alamayacak. Başka bir kız vereceğiz," dedi Doğan.

Aysima Doğan'ın sözleriyle gözlerini açıp kapattı. "Ne farkı var? Ha ben ha başkası..."

"Ver şunu Aysima," dedi Ayşem bir adım attı kıza. "Konuştular, hallettiler. Evlenmek isteyen bir kız bulacağız. Zorla olmayacak."

"İnanmıyorum size. İnanmıyorum!" diye bağırdı Aysima. "Olmaz! Olamaz! Bu... Böyle bir kural yok! Abim kızı kaçırdı ama Aysima üzülmesin diye başka bir kız mı verelim dediniz? Onlar da kabul mü etti? Siz kimi kandırıyorsunuz?"

Şu an için kimse ağzını açıp, *"Baran seni vermedi,"* diyemiyordu. Bu da bambaşka bir konuydu ve kızın ruh hâli bunu kaldıracak durumda değildi.

"Bak! Dedem konuştu. Bekir Ağa derse olay bitmiştir. İnan bana seni bizden alacak adamın beynini patlatırım. Hepimiz doğruyu söylüyoruz," dedi Ayşem.

Baran milim kıpırdamadan sevdiği o güzel yeşil tanelerin nasıl bu hâle geldiğini düşünerek kahroluyordu. Tek kelime edemiyordu. Ne diyecekti? *"Seni kimseye vermemek için kendime mahkûm ettim,"* mi? İkinci bir yıkım anı için yanlış yerdeydiler. "Aysima..." dedi inlercesine. Çenesi havada olan kız kısık gözlerini Baran'a uzattı. Adamın sol gözünden düşen bir damla yaş aşk olup yü-

reğine düştü. Az sonra saçmaların dağıtacağı gırtlağından büyük bir yumru zorla aşağıya indi.

"Önce beni öldür!" dedi Baran. Aysima bir kez daha yutkundu. Kızın boğazından kocaman bir hıçkırık odanın duvarlarına çarptı. Kör bir hançer olup Baran'ın kalbine battı sesi.

"Sen de ölüsün artık," dedi Aysima. "Düzeni ben kurmadım Baran. Affet beni."

Ayşem arkasını dönüp Doğan'la burun buruna geldi. "Silahımı ver!" diye fısıldayarak elini açtı. Doğan kıza kısık gözlerle baktı ama Ayşem kararlı görünüyordu. Neden diye sormadı. Ona güveniyordu. Belinden çektiği küçük gümüş Zvi Kevin'ı çıkarıp kızın avuçlarına bıraktı. Sıkıca kavradığı silahıyla Aysima'ya döndü. Elini kaldırıp tabancanın ucunu Baran'ın başına dayadı. Aysima'nın büyüyen gözleri ve odanın içindeki küçük çığlıklar bir saniyeyi doldururdu. "Eğer sen o tetiğe basarsan bu odadan annen baban da dâhil kimse sağ çıkamaz! Hepsini öldürürüm."

"Ayşem..." diye inledi Aysima.

"Bugün Ayşem yok. Ben hanımağayım. Yaparım. Allah şahidim olsun ki yaparım. Bir can daha veremem! Bu kez olmaz. Bu kez güçsüz değilim. Gözyaşlarımı kendim silerim ama yaparım. Yemin ediyorum sana önce Baran'ı vururum. Sen yoksan bu insanların yaşamasına gerek yok! Hepsinin, hepimizin kalbi senin için atıyorsa ve sen yoksan nefes almaları neye yarar?"

Baran kımıldamadı. Başına dayanan silahın patlamasını istedi. Aysima kendine bir şey yaparsa Ayşem'in onu öldürmesini diledi. Ayşem haklıydı. Aysima yoksa Baran neden yaşasındı?

"Bize ister inan ister inanma. Suruç'a gelin gitmeyeceksin," dedi Ayşem. Silahın horozunu başparmağıyla indirdi. "Harran'la Suruç'u birbirine katarım. Yerin yedi

kat dibine de atsalar beni bir gün çıkar gelirim ve taş üstünde taş bırakmam! Kararını ver!"

Ayşem'in üzerinden ayrılmayan bakışları gevşedi. Parmağı tetiğin üzerinden düştü. Ayşem'in dediğini yapacağından hiç şüphe etmiyordu. Aklı karmakarışık olmuştu. Anne ve babası yıkılmıştı. Silahın ucunda önce kalbine tomurcuk misali düşen adam vardı. Ayşem'in yanından tek bir adım atıp geçti Doğan. Aradaki iki metreyi usulca aşmaya başladı.

"Ayşem'e yardım edeceğime söz veriyorum. O ne dediyse ben on mislini yaparım. Şimdi... Onu bana ver!" Kuzenine elini uzattı. İçi karışan kızın gözlerinden bir saniye bile ayrılmadı gözleri. "Ya seninle işleri yoluna koyarız ya da çok kan akar."

Doğan'ın ürkütücü gözlerinden etkilendi Aysima. Sesi kısık, sertti. Dediğini yapacaktı. Karı koca manyaklık vardı bu ikisinde. Çenesinden ileriye itti tüfeği. Elleri gevşedi. Tüfek bir saniye içinde ellerinden alınmıştı. Olduğu yere çöktü Aysima. Ellerini yüzüne kapatarak içinden geldiği gibi ağladı.

O ağladı, babası ağladı.

Babası ağladı, annesi feryat etti.

Mercan yere çöktü ağladı. Helin sırtını duvara verip ellerini yüzüne kapattı, hıçkırarak ağladı. Ayşem'in gözünden birkaç damla yaş düştü. Kurtaramadığı bir canın ağırlığı kara bir bulut gibi üstüne abandı.

Aysima ağladı...

Ama en çok Baran'ın kalbi ağladı...

Elindeki büyük havluyu kızın çıplak bedenine doladı.

Gözleri şişmiş, kan hâlâ oturduğu yerden kalkmamıştı. Konuşmuyordu. İçine kapanmış gibiydi. Bir elini kızın omzuna dolayıp banyo kapısına yürüttü kızı Ayşem. "Konuşmalısın. Susmak çare değil."

"Sen bir manyaksın."

Güldü. "Güzel... Hiç tevazu edemeyeceğim evet, normal değilim. Çok şükür böyle sevenlerim de var. Sen de beni seviyorsun. İtiraf et hadi," dedi kızı odasına yönlendirirken.

"Kocan da manyak."

"Elhamdülillah."

Kızın dolabına yöneldi. Eline ilk geçen kıyafetleri alıp yatağın üzerinde oturan kıza uzattı. "Seni giydirmemi istemezsin herhalde."

Aysima başını iki yana salladı. "Yalnız bırak."

"Arkamı döneceğim sadece."

Genç kız göz devirdi. Yaptığı çılgınlıktan sonra Ayşem ölse odadan çıkmayacaktı, biliyordu. Kızın arkasını dönmesinin ardından yavaş yavaş giyinmeye başladı. Aysima'nın üzerine ince bir hırka geçirdi Ayşem. Yatağını açarak içine girmesine yardım etti. Yatağın yanındaki prize taktığı saç kurutma makinesiyle kızın saçlarını kuruttu. Arkasına oturarak, tepesinden başlayıp upuzun saçları en uca kadar ördü. Aysima tek bir kelime bile etmedi. Ayşem gün içinde olanları anlatıyordu. Kızın beynini dolduruyordu aslında. Bir an önce uyuması gerekiyordu, aklındakileri unutmalıydı.

Kapı açıldığında elinde tepsiyle Helin girdi içeri. "Çorba mı? Evet, geldi," dedi şen sesiyle. Mercan da elindeki sıcak su torbasıyla ilgileniyordu. "Ya bunun için patlıyor dediler ama yengem elime tutuşturdu. Köşede dursun da yatağa alma Aysima."

Tepsi kızın kucağına bırakıldı. Tüm gün ne yediğini

bilmiyordu ama canının bu çorbayı içmek istemediğini biliyordu. "İçmek istemiyorum."

"Nerede benim silahım? Bak elimden düşmedi bugün, bir de senin başına mı dayayayım Aysima?"

"Silah senin miydi?" dedi Mercan.

"Benim," diyerek itiraf etti Ayşem. "Arabamda bulunduruyorum ne olur ne olmaz diye."

"Bana hiç bahsetmedin abla," diye soran Helin'e gülümsedi. "Küçüksün, korkma diye ablacığım."

Helin bakışlarını ablası üzerinde uzun süre tuttu. Yememişti. "Diyorsan doğrudur hanımağam. Başka kimin başına dayadın?"

Ayşem kardeşine sus işareti yaptığında Helin üstelemeyip sessizliğe gömüldü. Zorla birkaç kaşık aldığı çorbayı tepsisiyle Mercan'a uzattı. "Lütfen, daha fazlasını almıyor içim."

"Tamam," dedi Mercan. "Şey..." dedi kızın gözlerine bakarak. "Abim kapıda bekliyor. Seninle konuşmadan buradan çıkmayacakmış."

"Ne konuşacağız? Ne var konuşacak?"

Ayakta olan Ayşem eliyle kızın omzunu sıktı. "Bence bir dinle. Sana diyecekleri var."

"Babama ayıp olur. Ne hakla girecek odama? Hem uygun değil onun odama girmesi, benimle konuşması..." derken gözleri dolmaya başlamıştı yine.

"İnan bana buna hakkı olacak tek kişi Baran. Baban odasında ve karışacağını sanmıyorum," dedi Ayşem.

"Çok yorgunum Ayşem. Kaldıramam onun yarasını."

Ayşem eğilip kızla aynı hizaya geldi. Buz gibi ellerini tuttu. "Onunla konuşursan bu gece belki az da olsa huzurlu bir uyku uyuyabilirsin. Bana güven. Bize güven. Baran'a güven."

Elleri bile güven veren kıza bir süre bakındı. "Sizi se-

viyorum. Herkesin hayatında olması gereken insanlardansınız."

Kocaman gülümsediler.

"Ve bu insanların artık evlerine gitmesi gerekiyor," dedi Ayşem. "Sabah erkenden geleceğim. Mercan seninle kalacak. Sen de Baran'la konuş ve bir şeyi unutma! Her şeyi senin için yaptı. Kendini düşünmedi."

Kızın kaşları birleşti. Göz bebekleri Ayşem'i anlamak istercesine gezindi mavi gözlerde. Ayşem ayağa kalkıp kızın tepesine öpücük bıraktı. Aynısını Helin de yaparak odanın kapısını açtılar. Mercan odadan çıkmadı.

Kapıyı çekip karşılarındaki adamlara bakındılar. Baran'ın hâli perişandı. Yerinde duramıyordu. Sağa sola dönüyordu ki kızları görünce durup yaklaştı. "Nasıl?"

"İyi. Ama hâlâ berdel olmadığına inanmıyor. Hoş böyle bir kural olduğunu ben bile bilmiyordum kim olsa inanamaz," dedi Ayşem.

Fikret'in gözleri ayakta zor duran Helin'in üzerinde geziniyordu. Çok fazla etkilenmiş olduğu her hâlinden belli olan kıza içi giderek baktı.

"Seni bekliyor," diyen Ayşem'in sözüyle yerinde doğruldu. "Bunu onun için yaptığını iyice anlat yoksa seni fırsatçılıkla suçlayabilir."

Baran gözlerini yumarak başını arkaya bıraktı. Derin bir nefes alarak Ayşem'e odaklandı. "Elimden geleni yapacağım."

Ayşem başını sallayarak saatine baktı. Gece yarısı olmuştu. Anne ve babası bir süre önce aramayı bırakmıştı. Yanında Doğan'ın olmasıyla ses çıkaramamışlardı. Onlar da biliyordu kızlarının nasıl bir fani olduğunu. Korkuyorlardı.

"Eve bırak beni, Doğan. Arabam konakta kaldı." Do-

ğan elini uzattığı kızı kendine doğru çekti. "Biraz nefes alalım, bırakırım."

Mercan kapıyı araladığında Baran içeri girmiş, Mercan dışarı çıkmıştı.

"Ben?" dedi Helin. "Araba kullanacak hâlde değilim. Önce beni eve bırakın, sonra ne hâliniz varsa görün."

"Seni ben bırakırım," dedi Fikret. İtiraz etmedi Helin. Fikret'in önünden geçerken, "Gidelim o zaman. Bir an önce uyumak ve bugünü unutmak istiyorum."

"Mercan," dedi Ayşem kendine dönen genç kıza yorgun gözlerle baktı. "Abin çıkınca hemen ara beni."

"Ararım."

Baran kapıyı usulca kapattı. Arkasını dönerek göz kapaklarını ağır ağır kızı görmek için kaldırdı. Yatağının sol tarafında dizlerini altına toplamış elleriyle oynayan kızı gördü. Kendine bakmıyordu. Bakmasındı. Baran onu böyle yıllarca izlerdi. Yanında olsun, başka bir şey istemezdi. Bir adım attı. Sessizdi. Birkaç adım daha attı. Yatağın Aysima olan tarafına dolandı. Aysima ellerini birbirine kenetledi. Kızın ellerinden alamadı gözlerini. Korkuyordu ama nedendi? Yere diz çöktü. Kızın solgun yüzünü izledi. Bitik hâlini... Bugünü asla unutmayacaklardı. Her ikisi de bugünü asla ama asla unutmayacaktı. Herhangi bir temasta bulunmadı Baran. Aralarında yarım metre vardı. Bakışları, gergin olduğunu apaçık ortaya seren ellerdeydi. "Seni kimseye veremezdim... " dedi Baran yitik bir sesle. "Aklından kendim için yapmış olduğum geçmesin Aysima. Bu benim için ölmekten beter olur."

Genç kızın elleri birbirini sıkmayı bıraktı. Gözleri ellerinde sabit kaldı. Anlayamadı onu. Gözlerini yavaşça kaldırıp Baran'a çevirdi. Baran kızın ellerini tutmak, bir daha da hiç bırakmamak istiyordu ama kendine engel oldu.

"Çok eskilerin bazı kuralları vardır. Bitmek bilmeyen çilelere yenilerini eklemek adına dizilmiş töre kuralları. Bu topraklarda doğmak bizim kaderimiz. Bazı şeyleri değiştirmek imkânsız. Ben de değiştiremezdim ama en azından başka bir kuralla seni kurtarabilirdim."

"Ne kuralı?" diyebildi Aysima. İçinde bir umut belirmişti.

Baran yatağın baş ucunda duran komodinin üzerindeki bir bardak suya odaklandı. "Berdeli bir kişi durdurabilirdi." En uca gelmişti, bundan sonrası için kendini nasıl ifade edeceğini düşündü. "Amcanın oğlu olmam..."

"Seni anlamıyorum Baran."

Baran derin bir nefes alıp kızın yeşil gözlerine baktı. "Senin amcanın oğlu olduğum için engel olabildim ama sen yine de evleneceksin."

Yıkılmış gözleri tekrar eline döndü kızın. Bunun aksini düşünmemişti ki. Baran ne sayıklıyordu anlamıyordu. Yeşil taneleri hüzün yağmurları toplamaya başlamıştı. "Git Baran. Senin için de kendim için de üzgünüm. Burada olmaman gerekiyor." Sesi titremişti. Tekrar bir ağlama atağı kapıdaydı. Bu sefer yüreğinde bir de Baran'ı taşıyordu. Karşısındaki adamın hâli, kendine hissettiği aşkın ıstırabı nefesini kesiyordu.

"Üzgünüm Aysima ama gidemem. Töre gereği seni onlara vermemek için kendime seni eş ilan ettim."

Kızın gözleri hiddetle açılırken damlaları gözlerinde dondu. Akamadı. Gözlerine saplanıp kaldı inci taneleri. Bakışları adamı bulduğunda Baran'ın başı önünde, elleri iki yanında beklediğini gördü.

"Kendim için yapmadım. Yemin ederim ki seni kurtarmak için yaptım. Ben yapmasam seni alacaklardı. Buna nasıl dayanırdın? Nasıl dayanırdım... Ben yıllardır seni uzaktan sevmeye alışkınım. Niyetimde böyle bir şey

olsa, ben öyle kötü biri olsam daha önce neler yapmazdım ki? Ben hep senin de beni seveceğin günü bekledim ama olmadı. Bunu böyle hayal dahi etmemiştim. Çok üzgünüm..."

Berdele karşı duracak böyle bir kural olduğunu bilmiyordu Aysima. Daha önce duymamıştı. Böyle bir şey yaşandığından bile habersizdi. Anne ve babasından, büyüklerden bile duymamıştı. "Sen..." dediğinde Baran başını kaldırdı.

"Evet ben. Ben yaptım. Alamazsınız dedim. O benim namusum dedim, kimse sesini çıkaramadı. Mecburdum. Başka çıkar yolu yoktu. Beni anlamalısın. Sana asla zarar vermem."

"Şimdi... Şimdi biz evlenecek miyiz?" dedi şaşkınlıkla. "Bu mu çözüm yolu?"

Baran az sonra içine gireceği fırtınanın habercisi olan sözlerle yorgunca kıza baktı. Onun kendisini anlamasını istiyordu. Daha nasıl kendini ifade edeceğini bilemedi. "Mecburdum."

"Ne fark var bunda Baran? Ben istemediğim, fikrimin bile sorulmadığı bir evliliğe yine de mahkûm edildim, öyle mi? Bunda fark nerede?"

Kendisini istemediğini bir kez daha sözlü bir şekilde duyan Baran için ölüm daha acısız olurdu hiç şüphesiz. "Fark arama, evet, belki fark yok ama mecburdum. Suruç'a gelin gitmek daha mı az acılı olacaktı senin için?"

Baran kendini yanlış anlamıştı. Aysima yapılanın farkının ne olduğunu sormuştu. Başlarına gelenin farkının ne olduğunu... Belki yüreğinde bir Baran vardı. Belki onunla evlenmek isterdi. Belkisi yok isterdi. Sevinmiş değildi. Mutluluk gözyaşları dökecek de değildi. Kurtuluşlarının bu yoldan geçmesi ne Baran'ın ne de kızın suçuydu, biliyordu.

Baran kendince doğru olanı yapmıştı belki ama ya yüreğine Baran düşmemiş olsaydı... Ya Aysima Baran'dan nefret etseydi? Yine de onunla evlenmek zorunda kalacaktı. Belki kendi yerinde olacak başka bir kızın daha hayatı bitecekti. Aradaki farkın ne olduğunu bildi. Aradaki fark sadece kalbindeki Baran'dı, aşktı. Başka bir fark yoktu.

"Acı olan ne biliyor musun? Adına töre dedikleri düzen. Ha sen ha başkası, benim yerimde olmuş olacak hangi kız bunları yaşamak ister? Hiçbiri."

Baran kızın bu sözlerini haklı buldu. Başını aşağı yukarı salladı. "Elimden gelen buydu. Seni kendime ait kılmak değildi. Beni anlamak zorundasın!"

Baran'ın yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı, belki. Aysima buna kızamadı. Baran yazmamıştı töreyi. Kendisi de yazmamıştı. "Seni anlıyorum. Kızgınlığım sana değil."

Baran'ın gözlerinde birkaç kıvılcım çaktı geçti. Aysima bunu görmedi. "Kızma bana. Sakın ama sakın kızma."

İyice yorgun düşen bedeni ve ağrımaya başlayan başına elini koydu. Gözleri bile ağrıyordu. "Uyumak istiyorum."

"Seni yalnız bırakayım. Daha sonra konuşuruz." Ayağa kalkan Baran aldığı az da olsa iç ferahlığıyla içinden gülümsedi. Korktuğu gibi olmamıştı. Önlerindeki süreç daha yorucu olacaktı. Henüz Suruç'a verilecek bir kız yoktu ortada. Bu onları ilgilendirmiyordu belki ama Aysima o kızın hissiyatıyla kahrolabilirdi. Baran odadan çıktığında Mercan girdi. Kızı yatırıp yorganını güzelce kapattı. Bu gece daha fazla konuşmak hiçbir işe yaramayacağı gibi belki daha çok üzecekti. Şimdi daha çok üzülmenin anlamı yoktu. Aysima'nın yanı başına uzanıp kuş uykusuna daldı Mercan da.

Sabah erkenden uyanmıştı. Dün hiçbir şey olmamış gibi giyimine özen göstermişti. Makyajını yaparak uykusuzluğun izlerini kaybetmişti. Dün gece Doğan silahını tekrar almıştı elinden. "Üçüncü kez eline alırsan bu sefer tetiğe basmandan korkuyorum," demişti Doğan. Haklı olabilirdi ama silahı Doğan'a kaptırmanın da acısını hissediyordu. Yenisini alması zaman alabilirdi. Karşısına ne çıkacağını bilmiyordu.

Aysima'ya geçmeden önce dedesiyle konuşması şarttı. Henüz konak yeni yeni uyanıyordu. Dedesi namazdan sonra mabedi saydığı odada Kur'an-ı Kerim okurdu. Bunu bildiğinden adımlarını o odaya çevirdi. Kapıyı bir kez vurup araladığında oluşan boşluktan başını içeri uzattı. Tam da tahmin ettiği hâlde bulmuştu. Sessizce odaya girdiğinde yeşil ayraç ipini Kur'an'ın arasına çekip kapattı dedesi. Dün gece görmemişti torununu. Hatta en son şenlik alanında gördüğünü hatırladı.

Yerinden kalkıp kutsal kitabı rafına yerleştirdi yaşlı adam. Gözündeki büyük numaralı gözlüğü de çıkarıp rafa bıraktı. Kendine bakan torununa döndü. "Gel bakalım deli kız." Kalktığı yere geri oturdu. Ayşem de hemen yanına dizlerini kırıp oturdu. "Nasılsın dedeciğim?"

"Senin kadar iyi değilimdir belki."

Ayşem kaşlarını çattı. "Neden öyle dedin?"

"Dün Bergüzar, annene telefon açtı. Elinde silah, kapıya dayanmışsın. Yetmemiş Arslan'ın başına dayamışsın."

Ayşem gözlerini devirdi. Bu kadın hiç vazgeçmiyordu. "Kendimi kaybettim bir an. Aysima o kadar çok ağladı ki..."

"Kendine hâkim olmak zorundasın. Sen bu aşiretin hanımağasısın. Umalım da Bergüzar konuşmasın bu konuda."

"Sen onu merak etme. Doğan'la konuşurum bu konuyu, ben sana başka bir şey soracaktım dede."

"Sor bakalım."

"Şey... Dün Rüzgâr'a bir tespih sordun ya hani, o da çıkarıp sana gösterdi. Ben o tespihlerin özelliğini merak ettim." Dedesinin ona söyleyecekleri çok önemliydi. Nefesini tutup adamın iki dudağına odaklandı.

Yaşlı adam gülümsedi. "Sana da bir tane yaptırsam iyi olacak."

Ayşem gerginlikle sırıttı. Her an bir karmaşanın içine düşeceğinden emindi. "Ya, iyi olabilir. Ben de isterim, neyim eksik?"

"Kalk şu tahta dolabı aç." Ayşem odanın en ucundaki büyük gömme tahta dolaba baktı. "Orada küçük bir sandık var, onu al getir."

Ayşem ayağa fırladı. Hızlı adımlarla dolaba ulaştı. Kalbi ağzında atıyordu. Bunca zaman bu evin içinde bir ipucu olduğu aklına gelmemişti. İki kapağı da tutup açtı. Bakındı, pek çok şey vardı içinde ama itinayla dizilmişti. Bir alt rafa eğilerek baktı ve küçük kutuyu gördü. Elleri buz kesmişti. Nefes aldı. Bir nefes daha aldı. Uzanıp parmakları arasına aldığı kutuyla dedesine dönüp yürüdü. Kutuyu dedesine uzatıp tekrar diz çöktü. Adamın kutuyu sessizce açmasını işkence gibi izledi. İçinden iki tane tespih çıktı. Eline aldığı gümüş paralı tespihi Ayşem'e uzattı. Buz kesen eller titreyerek uzanıp aldı.

"Bu tespihten kaç kişide var dede? Doğan'da da gördüm." Gözleri paranın üzerinde gezindi. Yazılar çok küçüktü ve aynı ondaki gibi okunmayacak gibiydi. Yani onun için aynısı...

"Dört ana tespih var kızım. Bende, Haşim Amcanda, Süleyman Amcanda ve Haydar Amcanda."

17. Bölüm

Islak ve Çıplak

Göz kapakları dedesine ağır ağır kalktı. Elinde tuttuğu nesne ateşten bir parçayken dört ateş parçasına dönüşmüştü. Aklı giderek deliniyor, boşluklar hep boş kalacakmış hissesiyle doluyordu. "Dört tane mi?"

"Evet, dört ama ana tespih dört tane."

Bu sefer kaşları çatıldı. Ana tespih ne demekti? "Ana tespih?"

Bekir Ağa torunun elindeki tespihi aldı. Ağır ağır çekmeye başladı. "Her bir tespihte üç tane bu gümüş paradan var. Ağların oğulları olursa diye yapıldı."

"Doğan, Fikret, Rüzgâr... Hayır hayır," diyen iç sesiyle belli belirsiz başını salladı. Dedesi bunu göremedi çünkü tespihe bakıp iç çekiyordu yaşlı adam. Haydar'ın oğlu Aykan... Süleyman'ın oğlu Reşit... Elleri yumruk olmuş dizleri üzerinde duruyordu. Dişleri birbirine kenetlenmiş öylece boşluğu izliyordu. Sessizlik uzayınca Bekir Ağa torununa bakıp kaş çattı. "Ayşem."

Kâbusun göbeğinden uyanır gibi nefes bıraktı Ayşem. Dedesine dönen koyu mavi bakışları anında yumuşayıp gülümsedi. "Dedeciğim, ne kadar güzel objeler bunlar. Kim akıl etmiş ki böyle bir şeyi?" Rol yeteneği, ruhunda gelişen hislerini gizleme dürtüsüyle zamanla gelişmişti. Hiç zorlanmadan aniden değişik bir ruha bürünebi-

len biriydi Ayşem. Yoksa bunca zaman tek bir kişiyi bile unuttuğuna inandıramazdı.

"Babalarımızın zamanında olan biri. Değerli bir ustaydı. Babalarımız bizler için ve bizim çocuklarımız için yaptırmış. Biz beşikte sallanırken yapıldığını söylerdi rahmetli anam."

"Usta hayatta mı peki?" diye sordu, umuyordu ki hayatta olsundu. Dualar ediyordu. O yazıların bir sırrı olmalıydı.

"Yok, kızım. Babamla yaşıt adamın hâlâ yaşıyor olması mucize olurdu. Çok has bir adamdı rahmetli. Babamdan birkaç yıl önce vefat etmişti. O zamanın Urfa'sında küçücük bir dükkânı vardı. Gümüşçülük işiyle uğraşırdı. Babam ve amcam onu çok severdi."

Ayşem'in bir umudu daha heder olmuştu. Hüsranla bakıyordu dedesine. Onda bir parçası olan gümüş paranın böyle bir geçmişe sahip olacağı aklının ucundan dahi geçmezdi. Bazen bir hayale kapılıp gittiğini bile düşünmüşlüğü vardı.

"Şimdi torunu yürütüyor adını. O da dedesi gibi bir genç, dürüst ve çalışkan. Her bayram gelir yanıma, elimi öper, dua alır."

Hüsranla çöken gözler dehşetle açılmıştı. Bir torun ona ne kazandırabilir bilmiyordu ama hiç yoktan iyiydi. "Gerçekten mi? Bu çok güzel bir şey. Ben de kendime böyle özel bir şey yaptırmak istiyorum dedeciğim. Nerede bu dükkân?"

Bekir Ağa kendince bir kahkaha attı. Yaşlı ses tonu oldukça kalın çıkmıştı. "Deli kız. Yaptır tabii. Belki görmüşsündür, en eski Taş Han'da. Dedesinden kaldı orası ona. Babadan oğula sürdürdüler mesleği."

Mavi gözler sevinçle parladı. "Bulurum ki ben orayı. Biliyorum zaten. Adı neydi? Yani bir adı vardır dükkânın... Pek çok gümüşçü var orada."

"Affan. Adı Affan'dı, dükkânı da öyle kaldı. Ben de şehre inince uğrar bir bardak çayını içerim Âdem'in."

Alacağı tüm bilgileri beynine kayıt edip ayağa kalkacağı sırada tekrar oturdu. "Şey dede... Ya bugün merak beni alaşağı etti de ne yazıyor o paralarda?"

"Bilmiyorum. Babam biliyordu. Bir kâğıda yazmış, öyle derdi anam. Ama kâğıt zamanla kayboldu."

Bunu yenilgi saymayacaktı. Bulacaktı. Bilecekti. Bir yolu olmalıydı. Olacaktı. "Tamam, o kadar da önemli değil. Bilmesem de olur da ben sana bir şey daha diyeceğim dedelerin ağası." Ayşem'in yüzünde hınzır bir gülüş peyda oldu. Dedesine yaklaştı...

Arabasını kapının önünde bulamadı. Dün nerede bırakmış olduğunu kısa bir an düşündü. O kadar yoğun bir gündü ki unutması olağandı. En son kayınpederinin ona hediye ettiği ama içinde kara bir cadının olduğu konakta unuttuğunu hatırladı. Belki o konağı ateşe verebilirdi ama kısa vadeli bir zamanda değildi. Haşim Babasını seviyordu. Sevgili paragöz babası tam dişine göreydi.

"Ben seni bırakayım Ayşem kızım." Dedesinin çok sevdiği adamı Eşref'ti. Babasıyla aynı yaşlarda olan Eşref Bey hafifçe gülümsemişti.

"Yok, Eşref Abi, sağ olasın. Ben biraz yürürüm, hem iyi gelir. Kaç dakikalık yol ki zaten?"

"Sen bilirsin," diyen adam kapıda beklemeye devam ederken Ayşem de yola koyulmuştu. Aysima'nın evi ters bir istikamette kalıyordu. Konak daha yakın gelmişti gözüne ki Aysima'ya uğradıktan sonra Vedat'la görüşmek için Urfa'ya gidecekti. Tek başına adamın kaldığı yere gidemezdi ama Doğan'la gidebilirdi. Şirkete davet edebilir, rahat rahat konuşabilirlerdi. Daha sonrasında belediye başkanına gidecek ve dün hayal meyal anımsadığı teklifi bir kez daha gözden geçirecekti. Doğan ona destek

veriyordu ama kendisi bu işi gerçekten istiyor muydu, bilmiyordu.

Birkaç adım attığında Helin'in sesiyle geri döndü. "Abla nereye?"

"Konağa, arabamı alacağım. Senin araban nerede?"

"Aysima'da kaldı. Ben de oraya yürüyorum, orada görüşürüz."

Kardeşine el sallayıp tekrar önüne döndü. Aklında o tespihleri nasıl birbirinden ayıracağı vardı. Ve diğer gümüş paralara nasıl ulaşacağı... Muhtemelen ulaşamayacaktı. Haydar ve Süleyman'ın evine girip onları alamazdı. Nerede saklandığını bile bilmiyordu. Kendi yıllarca yaşadığı evde bile bir tane olduğundan haberi olmamıştı. On sekiz yaşında Harran'dan giderken gözüne hiç iliş-memiş olması ilginç değildi. O şeyler özeldi ve her gün yerinden çıkmıyordu.

Aklından isimler geçiyordu. *"Fikret burada değildi. Baran burada değildi. Doğan burada hiç değildi. Rüzgâr buraya uğramazdı bile. Geriye bir tek Aykan ve Reşit kalıyor. Onlar nerede sahi? Neden hiç onlara rastlamıyorum?"* Kendine sorduğu sorularla adım adım yürüyor ve sadece düşünüyordu. "Reşit," dedi seslice. "Aykan."

"Hanginiz?" Dertli bir nefes salıp etrafına bakındığında ayaklarının onu getirdiği yere inanamadı. Acılı bir geçmişin tütmeyen bacasına takıldı gözleri.

Gözleri evin bacasına kaymıştı. Sobaları da yanmıyordu. "Evde değiller mi?" diye mırıldadı kendi kendine. Bir anda yüzü aydınlandı. "Bugün cumartesi yahu. Kesin pazar için şehre indiler," dedi seslice. Bahçenin ortasına kadar gelip kıyıya köşeye baktı ama kimsenin olmadığına kanaat edince adımlarını çıkış kapısına çevirdi. Etrafa saçılmış odunlar ilgisini çekmedi, yanlarından geçiyordu ki ayağının altında ezilen şeyin sesiyle irkildi. Ayağına

diken batmış gibi hızla kaldırdı. Eğilerek neye bastığına baktığında, gümüş renginde eski bir paranın ucuna sabitlenmiş küçük zinciri gördü. Ara ara döşenmiş mavi boncuklar gördü. Elini uzatıp aldı. Doğruldu ve incelemeye başladı. "Bu ne olabilir ki? Kimin acaba? Kesin o abisi olacak dingonundur. Neyse ben veririm Gülperi'ye," deyip pantolonunun cebine sıkıştırmıştı.

Henüz tahta, kırık dökük kapıya elini sürmüştü ki yüksek bir feryat yüreğinin ortasında hiç dinmeyecek o yangına yer açmıştı. Başını hızla eve çevirmişti. O sesi nerede olsa tanırdı. Adımlarını koşmaya çevirdi. Evin balkonuna çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Ayağındaki ayakkabılardan nasıl kurtulduğunu hatırlamayacaktı. Kapının eski zembereğini başparmağıyla tek seferde indirmek isterken parmağı kaydı ve şiddetli bir acı hissetti. Alt dudağını ısırıp acıyı yok sayarak bir kez daha tuttu kapıyı ve açtı. Kapı açılınca ses şiddetle girdi kulaklarından kalbine. "Gülperi!" diye bağırdı.

Nefes nefese ilk salona girdi. Mutfağa girdi. Odalara daldı ve en son yüklük olarak kullanılan odanın kapısında durdu. Saniyeler akmayı bıraktı ve dünya Ayşem için orada durdu. Kahverengi tahta kapının önünde aklından milyonlarca soru, aslında birkaç saniye ama Ayşem için uzun bir ömür sayılacak kadar uzundu. Dudakları oynadı, gözleri doldu, yüzü kireç kadar beyaza döndü ve arkadaşına gidemeyen dizleri olduğu yere çöktü. Gülperi'nin kara gözleri ona hiç kimsede görmediği bir acıyla bakıyordu. Elbisesinin yırtılmış yerleri, eteğin parçalanmış, etrafa saçılmış ve artık hiçbir işe yaramayacak kumaş parçaları bir acının en büyük kanıtıydı.

"Gülperi..." diye inledi.

Gülperi yırtık yerlerini kapatmak için hızlı hızlı hareket ediyordu. "Gelme! Bakma bana! Git!" diye bağırdı.

Aklını kaybetmiş gibiydi genç kız. On altı yaşında başına gelebilecek en kötü şeyi yaşamış ve aklını kaybetme derecesine gelmişti.

Yerinden hızla kalkacak gücü birkaç saniyede toplayıp koştu. İki adımda koştu Ayşem. Kızın yırtılmış elbiselerinin kapatamadığı yerleri tıpkı Gülperi gibi çekiştirmeye başladı. "Korkma," diyordu ama en çok kendi korkuyordu. İki tane on altı yaşında genç kızın akıllarının alamadığı olayın gerçekliği ikisini de esir almıştı ve ne yaptıkları hakkındaki fikirleri yok olmuştu.

"Bırak!" diyerek itti Ayşem'i. "Dokunma bana!"

Kızın şok geçiriyor olduğunu anlamayacak kadar küçüktü Ayşem. Anladığı şeyin gerçek olmamasını diledi. Hayat bu kadar acımasız olmamalıydı. İnsanlar bu kadar düşmemeliydi. Hangi zalim yapmıştı bunu Gülperi'sine? Agâh'ın göz bebeğine...

Kıza sıkıca sarılmaktan başka bir şey gelmedi aklına. Sürekli olarak ağlıyor, gözlerini silmeyi bile düşünmüyordu. Gülperi ağlıyor ve hiç susmuyor, sesi geleceğinin bittiğini ifade edercesine yüksek çıkıyordu.

Kimse duymuyordu...

Kimse görmüyordu...

Herkes susuyordu...

Dünya uyuyordu...

Ve Gülperi artık yaşamıyordu...

Ama bunu yapan insanım diye hâlâ nefes alıyordu. İki genç kız evin içini dolduracak kadar yüksek sesle ağlıyordu. Her ikisi de susmayı ve bir fikir yürütmeyi düşünemeyecek kadar acı içindeydi.

Kapının önünde ailesini gördüğünde, hayatı tükenen genç kızın sesi tüm köye yayılmış, sağır kulakları duyar yapmış, bedeninde kalp taşıyan herkesin yüreğine bir çizik atmıştı.

Gülperi'nin üstüne gelen ağabeyine baktı Ayşem. Kıza kocaman sinirli gözlerle bakıyor ve adım adım yaklaşıyordu. Gülperi geri geri kaçıyorken annesinin dur seslerine aldırmıyordu. İçindeki canavarı o gün keşfetmişti Ayşem. Cengiz'in üzerine kendini attığında ilk hedef olarak yüzüne tırnaklarını geçirmişti. "Öldürürüm seni ona elini sürersen. Yeminim olsun yaparım!"

Cengiz'den yediği tokadı umursamayıp yine pençelerini geçirdi ve bu sefer adama hiçbir zaman silinmeyecek olan o derin çizgileri hediye etti.

Tırnaklarına baktı Ayşem. Dudakları keyifle aralandı. "Hâlâ bir gün karşılaşırız diye uzun tutuyorum. Ama o kadar vaktin kalmadı be Cengiz. Önünde sonunda toprağın altına gireceksin. Kurbanlar keseceğim o gün. Fakir fukara kalmayacak Urfa'da o gün. Defler çalacak, dans edilecek ve ben o gün iki bir öne geçeceğim. Öteki şerefsizin kim olduğu önemli değil. İkisinden biriyse eğer ikisi de ölecek!"

Eve kaldırdı başını. Kaçtığı evin önüne gelmiş olması bilinçaltının bir oyunu olmalıydı. Dökülmeye yüz tutan çamur duvarların ardı bir zamanlar şen kahkahaların durağıydı. Boyaları atmış küçük tahta pencerelerden bakardı ona Gülperi. Alçak bahçe duvarının birçok yeri dökülmüştü. Bahçede uzun otlar bitmiş, evin girişini kapatmıştı. Dilan teyzesinin keyifle çay içtiği balkon ha çöktü ha çökecek gibi duruyordu. Ve o girişteki tahta kapı hâlâ dimdik ayakta duruyordu. Hâlbuki en eski olan oydu ama biri gelecek diye ayakta bekliyordu.

İki genç kızın gülüşerek bahçeden çıkıp fıstık bahçelerine doğru yol aldığı o görüntüler gözlerinin önünden bir hayalden fazlası, gerçekmiş gibi geçti. Ayşem orada titreyen çenesiyle o iki kızı arkalarından bakarak uğurladı. Kızlar görünmez olduğunda yanaklarına düşen dam-

laları elinin tersiyle sildi, kızların gittiği yolda tek başına yürüdü. İki genç kız da artık dönmeyecekti gittikleri yerden.

Yüzyıl da yaşasa, o günleri unutmayacak, o mutluluğu bir daha yakalayamayacak olduğunu biliyordu.

Gerçek acı, kılıçtan keskindi. Kılıç, Ayşem'i kesmişti ve yara asla kapanmayacaktı...

Duştan çıkmış bir Doğan, Ayşem'in en güzel rüyası olabilirdi. Hayali... İsteği... Aklına gelebilecek pek çok şeyi sıralayabilirdi. Islak saçlarından damlayan sular omuzlarına düşüyordu. Üzerinde eşofman altından başka bir şey yoktu.

"Oy ya Rabbim, sana geliyorum. Doğan kulunu böyle gördüm ya..." Avucunu öperek üfledi Doğan'a.

"Hayatım, sen ne kadar şeker şeysin öyle," deyip bir de göz kırptı.

"Kendimi tacize uğrayan erkek gibi hissediyorum şu an Ayşem. Burada bu saatte ne işin var? Odamda!"

"Kocam değil misin? Yasak mı? Bu konak benim değil mi? İstediğim zaman istediğim odaya girerim." Adamın bedenini baştan sona içli içli izliyordu. "Ah ah, alamadım seni zamanında, şimdi bekle düğünü."

Doğan'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Ellerini yatağa verip kıza doğru eğildi. O eğildi, Ayşem geriledi. Burun buruna bakışıyorlardı. Adamın mis gibi kokusu kıvılcım çaktırıyordu. "Ufukta düğün var sanki de Doğan bekleyecek."

"Vallaha mı?" Mavi gözleri kocaman açıldı. "Ya bırak bu ayakları. Kolunu bacağını kestirmem sana. Annen olacak sevimli cadı seni hamama falan götürüp kesik var mı diye bakar sonra." Başını geriye attığında bembeyaz

gerdan açığa çıktı. "Allahım çok bedbahtım. Taş gibi kocam var."

Sinsice sırttı Doğan. Adamın gülümseyen nefesi tenine çarparken alnına bir öpücük bırakıp doğruldu Doğan. "Karşında mı giyineyim?"

"Ay hayır! Yüreğim o kadarına hazır değil. Boş yere acı çekmenin ne âlemi var? Müsait bir yerde buluşalım bir gün yiğidim." Doğan'a gözleri kısık bakıyordu. "Anneni düşününce sen acaba evlatlık mısın diye düşünüyorum. Ne güzel doğurmuş seni."

Ayşem'in eli ters istikamete yol alırken usulca tuttuğu eli kendinden ayırdı Doğan. Kollarını göğsünde bağladı. Ayşem de kalkarak karşısında durdu. "Bilmediğin şeylere nasıl bu kadar hevesli olabiliyorsun?"

Ayşem dudak büküp omuz silkti. "Çok basit. Seni görünce bir ateş basıyor beni. Gözüm bayram ediyor. Bazı şeyleri hissetmem için çok şey bilmeme gerek yok."

"Çok zekisin, bazen senden korkuyorum."

"İyi edersin."

"Peki," dedi Doğan. "Bu dediklerin sadece beni görünce öyle değil mi?"

Ayşem göz devirip yüzünü buruşturdu. "Yok be hayatım, ben öyle sağdan soldan geçenleri de kesip... Ay her neyse..."

Doğan kızın tavrına gülümsedi. Kendisiyle alay ettiğini anlamamak için aptal olmak gerekirdi. "Bak sen..." deyip göz kırptı Doğan.

"İyice cıvıdın Doğan. Ben çıkıyorum. Baban aşağıda kahvaltıya bekliyor. Arabamı almak için gelmiştim sözde ama babana yakalandım. Cici gelin olacağım şimdi. İzle ve gör." Kapıyı çekip çıkan kızın ardından yatağa oturup saçlarını kurulamaya başladı Doğan. "Gerçek bir kadın, öyle böyle değil."

Taş basamakları aheste aheste indiğinde kayınvalidesini tam karşısında buldu. Geldiğinde henüz görmemişti. Haşim Babasına kapıda yakalanmış ardından Fikret'i bulmuş, Doğan'ın odasına sıvışmıştı. "Hayırlı sabahlar anneciğim."

Bergüzar Kadın yüzünü çevirip cevap vermeden kahvaltı masasına doğru ilerledi. Ayşem ardından bakıp sırıttı. "Sen de geleceksin bir gün dize. Benim adım Ayşem nasılsa..." diye mırıldandı. Hızlı adımlarla kadının ardından ilerledi. Masada yerini almış olan kayınpederine gülümsedi. "Nasılsın babacığım? Dünden bugüne sağlığınız iyidir inşallah?"

Her *"baba"* kelimesiyle mest olan Haşim Ağa memnuniyetle başını salladı. "İyiyim kızım, çok şükür. Kız evlat olacak işte Bergüzar Hanım, bak nasıl hâl hatır biliyor."

Bergüzar Kadın kocasına öfkeyle baktı ama kocası onu takmadı. "Allah vermedi ağam, suçlusu biz mi olduk?"

Haşim Ağa karısının alındığını anlayınca dediklerine pişman oldu ama niyeti o şekilde anlaşılmak değildi. Ayşem'i az da olsa sevdirebilmekti. Ayşem ikili arasındaki gergin teli fark etmiş, araya da girmemişti.

"Evet, vermedi ama bak gelin verdi. Kıymetini bilmek lazım," dedi Haşim Ağa.

"E... Ben size çay dökeyim." Masadaki demliğe uzandı Ayşem. Önce Haşim Ağa'ya daha sonra suratı beş karış kayınvalidesine çay doldurdu. Başka zaman olsa elinden su bile içmeyeceğine emindi. Şimdi kocasının yanında sesini çıkartamıyordu.

"Otur kızım sen de. Seninle de konuşalım."

Ayşem yerine oturacağı anda Doğan gelip masaya oturduğunda kendisine göz kırpmıştı. Ayşem ona da çayını verirken Doğan alt dudağını ısırdı, başını usulca aşağı yukarı salladı.

"Gelin Hanım, hoş gelmişsiniz," diyerek masaya kurulan Fikret'e gülümseyen Ayşem ona da çayını uzatıp Doğan'ın yanındaki yerini aldı sonunda. Bergüzar Kadın Ayşem'i görmezden gelmeye çalışarak yüzüne gülümsemesini takınıp kocasına döndü. "Dün şenlikte bir kız gördüm ağam, tam Fikret'e uygundur."

Gözleri büyüyen Fikret, yengesi üzerinde tuttuğu bakışlarını annesine çevirdi. "Anne, bana da bir sorsaydın."

"Soracağım oğlum, babana anlatıyorum."

Ayşem sessizce çayından bir yudum aldı. Gözleriyle ortamı talan ediyor, tozu toprağı yutuyor, bu eve gelin geldiğinde neleri nasıl yapması gerektiğini düşünüyordu. "Öncelikli olarak, dinle!" diyen iç sesine kulak kabarttı. *Sessiz ol ve izle!*

"Kimin kızıdır?" dedi Haşim Ağa.

"Kimsenin kızı değildir, baba. Ben istemiyorum. Daha abim evlenmedi, ne çabuk benim derdime düştün anne?"

Annesi oğlunu takmayarak kocasına döndü. "Siverek aşiretinden, ağa kızıdır. Gördüm, pek güzel maşallah. Fikret görmedi tabii, o yüzden böyle çıkışır."

"Hikmet'in kızından bahsediyor baba," dedi Doğan. Haşim Ağa başını bilirim dercesine salladı. "O iş olmaz Bergüzar. Ben Hikmet'le dünür olamam. Tekin değildir o adam. Serttir, gaddar adamın tekidir."

Bergüzar Kadın yıkılan hayallerinin altında kalarak yüzünü astı. Ama masada Ayşem'in varlığını hatırlayınca eski tavrına geri döndü. "İyi o zaman ben de başka bir kız bakarım. Kız mı yok koca Urfa'da?" dedi Ayşem'e bakarak. "Değil mi gelinim, sen de istersin şöyle gönlüne göre bir elti?"

Ayşem'in gözleri büyüyerek küçüldü. Kayınvalidesi onu kendi kurşunuyla vuruyordu. "İsterim tabii ki an-

neciğim. Haklısınız. Bir kız bulalım Fikret Abime, herkes evini barkını bilsin."

Bergüzar gözlerini kısarak baktı Ayşem'e. Bu oyun bitmeyecekti, hep böyle bu şekilde sürecekti. Biri bir açık verene kadar. Doğan'ın boğaz temizleme sesiyle birbirlerine bakmaktan ayrıldı iki kadın da.

"Aceleye mahal yok anne. Kendi istediği biriyle evlenir, tabii babamın da izniyle, senin rızanla..." diyen Doğan annesinin gözlerinin içine bakmıştı.

Ani bir çıkış yapacak olan kadın kendini son anda tutmuş ve gülümsemişti. "Elbette oğlum, elbette. Benimki annelik vazifesi."

Fikret soluğunu bırakırken hiçbir şey yemeden doyduğunu düşündü. Masadaki sohbet iştahını kapatmıştı. Helin'i kabul etmeyecek bir annesi, bu işe bayılacak da bir babası vardı. Sonunu düşünmüyordu. Helin bu eve gelin olarak bir gün gelecekti.

Haşim Ağa sohbetin kapandığını anlayınca Ayşem'e döndü. "Dün neler olmuş Ayşem?"

"Neler olmuş babacığım?" dedi bilmezden gelerek.

"Elinde silahla kapıya dayandığını söylediler."

Ayşem'in kaşları havalanırken gözleri karşısındaki kadının pis gülüşüne takıldı. "Onlar hâlâ bu evde mi babacığım?" diye sordu kadının gülüşünü es geçerek.

"Hayır, dün yaylaya gittiler."

"İyi olmuş. Evet, dün oldu öyle bir şey. Üzgünüm. Aysima çok ağlıyordu, dayanamadım. Ben sevdiklerime kıyamıyorum, babacığım. Belki buralarda kadına silah hoş bir görüntü sergilemiyor ama ben bir ağa geliniyim, her şeyi bilmem gerekir, öyle değil mi? Sonuçta anneciğim gibi bir hanımağa olmalıyım ki insanlar benim gücümü bilsinler. Ağama yakışır bir gelin olmalıyım, adı yetmeli bir hanımağanın."

Haşim Ağa mizacı gereği yumuşak huylu bir adamdı. Karısına da oğullarına da eziyet denilen şeyden uygulamamıştı ki gelinine uygulasın? Bekir Ağa'nın kardeşiydi ve aynı huylara sahiptiler, Haşim sadece biraz daha parayı severdi. "İyi dersin. Doğru dersin ama ağalık benden ileridir kızım. Sen yine de silahlarla pek haşır neşir olma. Ha dersen olurum, benim dolaba da uğra bir ara ama gizliden yap işini. İşine yarar şeyler vardır benim dolapta."

Doğan annesine gözleri kısık baktığında kadın oğluna dönmedi bile. Konunun orada kapanması gerekiyordu ama annesi boş durmamıştı demek ki. "Benim için bir sorun yok. Ayşem haklı. O bir ağa gelini ve Harran aşiretinin hanımağası. Eli silah tutabilir. Zaman değişiyor, biz de değişiyoruz. Gözümüzü kapattığımızda ardımızda kalanların kendine sahip çıkabilmesi gerekiyor artık. Dünya değişik bir hâl almış gidiyor üstelik. Arslan fazlasını hak etmişti. Önce ben elime geçirseydim bir kabza yarasıyla kurtulamazdı. Kaç kişinin hayatıyla bir çırpıda oynadığını hepimiz gördük. Baran'ın, Aysima'nın, Mehmet'in ve evlenmek zorunda kalacağı kızın günahını kim ödeyecek şimdi?"

"O da doğru oğlum. Kimi vereceğiz şimdi biz bunlara?" Haşim Ağa dertli dertli düşüncelere dalarken Doğan annesine üzeri kapalı haddini bildirmişti. Kadının buz kesen yüzünü görmek istemiyordu şu an.

"Ben ilacımı unuttum," diyerek ayağa kalkan Bergüzar'a dönmüştü başlar. Kimse tek bir şey dememişti kadın uzaklaşırken.

"Babacığım," dedi Ayşem sevimli sevimli gülümseyerek. Yüzü allak bullak sevinçle parlayan Haşim Ağa, Ayşem'e bakmıştı. Ayşem gözlerini birkaç kez kapatıp açmış, şirin şirin sırıtmıştı.

Arabalarını park ederek indiler. Başlarını kaldırıp Aysima'nın evine baktılar. Dün geceden bu sabaha nasıl olduğunu merak ediyordu Ayşem. "Bugün işe gelemez, hatta artık işe gelebilecek mi onu bile bilmiyorum," dedi hüsran dolu sesiyle.

Sırtındaki elin verdiği güç yadsınamaz derecede kuvvet veriyordu ona. "Aldırma bunlara. Baran'ın insafına kaldık artık. *Ben karımı çalıştırmam* derse kendine yeni bir asistan bulacaksın."

"Ya demezse?" dedi gökyüzü renkli gözlerini Doğan'a dikip. "Der mi? Baran öyle bir adam mı?"

"Baran öyle bir adam değil. Ben kıskançlık ederse diye düşünmüştüm. Baran'ın nasıl bir âşık olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz."

"Yapma ya..." Önüne dönerek eve baktığı esnada geriye park edilen aracın içinden çıkan Baran'a gözlerini kıstı Ayşem. Durduk yere bilenmeye başlamıştı adama.

"Hayırlı sabahlar..." diyerek yanlarına gelen Baran'a ters ters baktı Ayşem.

"Hayır mı şer mi, sen söyle?"

"Şer olacak ne var bacım? Ne oldu sabah sabah da bana öyle ters ters bakıyorsun?" Baran kıza ne yapmış olabileceğini düşündü kısa bir süre.

"Bilmem. Yaptıkların değil de yapacaklarına mı saysan acaba, Baran Abi!"

Doğan kahkaha attığında Baran daha çok şaşırmıştı. "Her geçen gün birbirinize daha çok benzemeye başladınız."

"Bana bak Baran, Aysima'nın çalışmasına izin vermezsen tüm hanımağalık güçlerimi senin üzerinde denerim. O kız işe gelecek, nokta!" Koca koca mavi gözlerini büyüte büyüte konuşan kadına boş boş bakıyordu Baran.

"Anlamadım ki ben. Gelsin. Gelmesin mi dedim?"

Ayşem saçını geriye savurdu. Baran'a yan bakışlar attı. "Deme de zaten. Yurt dışında okumuş etmiş adamsın, çalışmasını istemiyorum demezsin zaten. Hiç yani... Bendeki öylesine bir şeydi. Neyse..."

Kendisine sırıtan Doğan'a göz atıp konağın kapısını açıp girdi. Arkasından elleri cebinde keyifle bakan Doğan, şaşkın olan Baran'a çevirdi gözlerini. "Ne kadın ama? Neden beş koca sene bir başkasını sevemediğim, ondan vazgeçmediğim ortada. Benim gözümde kimse onun gibi olamaz."

Baran karşısındaki adama *"Salaksın sen"* der gibi yüzünü buruşturmuş bakıyordu. "Hayatımda, Aysima kadar narin bir kadına âşık bana, bu dediklerin o kadar saçma geliyor ki Doğan, acıyorum lan sana."

"Sen ne anlarsın..."

"Senin anladığın bu mu? Kadın elinde silahla geziyor. Dün başıma dayadı. Hep bir atar, hep bir diklenme. Tamam, anladık, cesur, ele avuca sığmaz, güçlü, ayakları üzerinde duran kadın seviyorsun da... Dostum, bu kadın senin tahtını bile elinden alır. Hürrem havası taşıyor."

Doğan gözlerini yuvası içinde gezdirip eğlenen bir ifadeyle gökyüzüne baktı. Ayşem ateşli bir kadındı ve bunu bir tek o biliyor, o görüyordu. Ayşem kimsenin kendine yaklaşmasına izin vermez ama Doğan'a açık seçik gelirdi. Gülüşü büyüdü. "Aşk işte."

"Zıkkım Doğan."

"Afiyet olsun Baran. Sabah sabah da pek bir şekersin. Gece uyku tutmadı mı?" Baran'a indirdi gözlerini. Evet, belli ki tutmamıştı. Gözlerinin feri kaçmıştı. Gözaltları yorgundu.

"Çok mu belli oluyor?" dedi genç adam ellerini saçına daldırıp ensesine kadar indirdi.

"Fazlasıyla. Sen neden geldin sabahın bu saatinde?"

"Amcamla konuşacaktım ama akşam mı uğrasam? Babamla konuştuk kahvaltıda. Az daha dayak diyecektim babamdan. Bu yaşta."

"Neden?" dedi Doğan kaşları çatılmıştı.

"Yaptığımın Arslan'ın yaptığından ne farkı varmış, ben de sormadan etmeden yapmışım. Kime danışmışım, kızı nasıl böyle bir şeyin içine sokarmışım. Onu istememiş ama beni ister miymiş... Annem girdi araya sakinleşti."

"Akşam uğra sen. Ben ilgilenirim dayılarımla."

"Aysima'yı görseydim," diyen Baran'ın yüzü bir çocuk masumiyetiyle dolmuştu.

Doğan eve adım adım ulaşırken, "Düğünden sonra bol bol görürsün," diyerek eve girip kapıyı kapattı.

"Nasıl?"

Mercan esneyerek baktığı Ayşem'e mırıldanarak cevap verdi. "Aynı. Ağlıyor hâlâ. Gece de durmadı. Sürekli ağladı. Ne dedimse olmadı."

"Baran'la evlenecek olmasına mı ağlıyor? Oysa ben biraz olsun hoşlanıyor diye düşünüyordum," diyen Ayşem'in yüzünü sıkıntı ele geçirmişti.

"Abimin adını işitmedim. Daha çok verilecek kız için üzgün, yani öyle düşünüyorum çünkü 'Yazık olacak kıza,' dedi bir kez geç bir saatte uykuya dalmak üzereydi."

"Aptal Arslan. Geri zekâlı!" Ağzı içinde konuşurken Helin çıktı Aysima'nın yanından. Kapıyı çekip çıkan kardeşine döndü Ayşem. "Ne diyor?"

"Haklı olarak sızlanıp duruyor. Kim verilecek Mehmet'e belli olsun artık. Bilmediği kişiye ağıt yakacak neredeyse. Gerçi bilse ne olacak ya..."

"Bir de ben bakayım." Ayşem odanın kapı kolunu indirip odaya girdi. Aysima'yı dün gece nasıl bırakmışsa hâlâ aynı yerde, yatağanın içinde oturmuş ağlarken buldu. Kan çanağına dönen yeşil gözler Ayşem'i buldu.

"Hâlâ ağlıyorsun, Aysima. Biraz olsun kendini rahatlatabilirsin." Kızın yanına oturup ellerinden tuttu.

"Elimde değil Ayşem. Çok üzülüyorum."

"Baran'la evlenecek olmana mı üzülüyorsun?" Ayşem temkinli bakışlarla kızı inceliyordu. Bu en fenası bile olabilirdi.

Aysima başını sağa sola salladı. "Ben mecburen biriyle evlenecektim, bundan kurtuluşum yoktu. Olduğuna hiç inanmadım. Bunun Baran olması bencilce ama hiç tanımadığım biriyle olmasındansa daha iyi."

Ayşem tatminlikle gülümsedi. Kızın ellerini daha sıkı tuttu. "O seni çok seviyor. Onun yaptığı... O kural olmasaydı bile öldürür, yine de ellere vermezdi seni. Sen de ona karşı boş değilsin, kabul et artık."

Bakışlarını ellerine indirdi Aysima. "Bunu konuşmak istemiyorum. Şimdi bunu düşünemiyorum. O gidecek kıza çok üzülüyorum. O acı çekerken ben, Baran beni kurtardı diye sevinemiyorum. Sevinemem. Bu çok adice."

"Haklısın ama kendini bu şekilde yiyip bitirmen de sana bir şey kazandırmayacak. Hem ağa dedem Mehmet'i isteyecek bir kız bulacağını söyledi. Olan oldu, olan olacak ve biz bir kez daha engel olamayacağız."

"Şimdi de sen haklısın."

"Sen dinlen. Birkaç gün idare ederim sensiz," dedi ayağa kalkan Ayşem.

"Sen kendine yeni bir asistan bul. Benim artık işe gelmem imkânsız." Yeni bir hayata adım atmışken başına gelenlere bir kez daha üzüldü Aysima.

"Sen karıştırma orasını. Dinlen, çok fazla düşünmemeye bak. Akşam yine uğrarım." Kadını yanağından öperek odadan çıktı.

Öğlen olmak üzereydi ve Ayşem, Vedat Çelebi ile görüşebilmek için odasında turlayıp duruyordu. Doğan'la sabah şirkete geldiklerinde ayrılmışlardı. Doğan öğleden sonra birlikte gideriz diyerek ayağına ket vurmuştu. İstanbul'da olsa bir saniye bile düşünmez soluğu Vedat Çelebi'nin yanında alırdı ama Urfa farklı bir yerdi. Şimdi bir de Doğan'ın sevgili, nişanlısı hatta karısıydı. Attığı her adım bir öncekinden daha değerliydi. Ama Doğan neden hâlâ gelmemişti?

Sıkıntıyla iç çekip çizim masasına tekrar oturdu. Kalemini eline aldığında açılan kapıya çevirdi gözlerini. "Neredesin sen?"

Doğan iri bedeniyle odayı tıka basa doldurarak girmiş ve kızın dibinde biterek asi ve kırmızı dudaklardan öpücüğünü çalıp hemen yanındaki yüksek tabureye oturdu. Masanın üzerindeki çizimlere göz atmaya başladı. Ayşem adamın pervasız hâline göz devirdi. "Ben iyiyim Gökyüzüm, sen nasılsın?"

"İyiyim de seni beklerken ağaç oldum, şimdi şu köşeye bir ağaç çizecektim," dedi büyük kâğıdın köşesini işaret ederek. "Neredeydin?"

"Bu çizimlerin inşa edileceği arazinin zemin etüdünde."

"Anladım, hadi gidelim, Vedat Bey'le görüşecektik."

"Görüşeceğiz," dedi Doğan, Ayşem'in gözlerinin içine bakarak. "Öğlen yemeğini birlikte yiyeceğiz. Anlaşmaları hazırlattım ne olur ne olmaz diye. Konuşalım önce bir tabii."

"Bu ne hız ağam? Adam kabul etti mi? Daha tek bir iş konuşması bile gerçekleşmedi ki. Belki istemeyecek."

"Kendisi bilir. Ben işimi sağlama aldım. Zaten ne diye bu adamla çalışmak istediğini de anlamış değilim. Sahi ne var bu adamda Ayşem?"

Hemen bir gülümseme taktı suratına. Doğan'ın omzuna başını yasladı. "İş. O güçlü biri. Ben de gücü seviyorum. Sadece Urfa'da kalmayalım, açılalım istiyorum. Kötü mü istiyorum Doğan?"

"Hayır, tabii ki. Bu hepimiz hatta bizimle ekmek yiyen pek çok insanın da geliri. Ben sana güveniyorum. Akıllısın ve ne yaptığını biliyorsun. Sen belediyeye gidecektin bugün, ne oldu?"

"Yemekten sonra geçerim. Sen de benimle gel. Sonuçta sonumuzda bir düğün olacak. Babanla ve annenle başımı ağrıtmak istemiyorum. İsteklerine göre sen de bana yön vermelisin."

Kolunu kızın omzuna dolayıp sıktı Doğan. "Pusulan ben olacaksam, yönünü asla şaşırmayacaksın, Gökyüzüm."

18. Bölüm

Gecelerce Anlatsam

"Nerede kalıyor bu adam?"

Yemeğin Halfeti'de yeneceğini duyduğunda gereksiz görmüştü ama sesini çıkartmadı. Az bir mesafeleri kaldığını biliyordu. "Aslında tam bilmiyorum. Baran bakıyordu o işe. Tabii dün konuşamadık."

"Çok kötü bir zamana denk geldi." Kendi kendine hayıflanan kıza bakıp güldü. "Anlayışlı biri."

"Belki. Tanımıyorum. Yorumum yok."

"Tanışacağız." On dakika kadar sonra arabayı durdurup içinden çıktılar. Ayşem uzun zamandır gelmediği yerin havasını içine çekti. "Özlemişim. Aslında iyi oldu burada yemek fikri. En son ne zaman geldiğimi hatırlıyorum."

Doğan'ın gülüşüne kendi gülüşüyle karşılık verdi. Kızı göğsüne çekerek sıkıca sarıldı. Kolları Doğan'ı çoktan sarmıştı Ayşem'in. "En son yine birlikte gelmiştik. Sabah gelip akşam geri dönmüştük. Ne çok eğlenmiştik..." dedi Ayşem.

"Annesine okulu kırıp sinemaya gideceğim diyen Ayşem'din o zamanlar."

Ayşem kahkaha attı. "Ne deseydim, bu da bir dürüstlük sonuçta. Sevgilimle Halfeti'ye gideceğim diyemezdim."

Başını kaldırmış, gülümseyerek konuşan kadının alnına dudaklarını bastırdı. "Zaman geçti ve sen kimseden izin istemeye gerek duymayacağın bir güne geldi. Hem de bir Karacadağlı olarak buradasın. Benim!" dedi Doğan nefesini içine çekerek, kadının dudaklarını bakışlarıyla öperek. "Benim kadınım," dedi, boğuk bir mırıltı eşliğinde.

Kalbi yerinde birkaç kez kanat çırpan Ayşem'in gözleri konuşuyordu. Yoğun bakışlarında gülüşmeler ve aşk vardı. "Ben seni sevdim evet, ama en çok sen sevdin. Kendime sürekli sorduğum bir soru vardı, eğer beni sen bıraksaydın, yemin ederim sana inat evlenirdim ama sen bunu yapmadın. Seni geri almaya gelmiş olmam kesinlikle benim yüzsüzlüğüm."

Doğan'ın elleri sarı saçları toplayıp bırakırken yüzü aşkla karışmıştı. Etrafına mutlu gözlerle bakıp Ayşem'e döndü. "İşte ben o yüzsüzlüğü ne zaman yapacaksın diye bekledim. Sen beni ne sanıyordun? Seni terk etmezdim, etmedim. Eğer öyle bir hataya düşecek olmuş olsam bile başkasıyla evlenmene izin vermezdim. Tıpkı senin yaptığın gibi... Aramızdaki şey aşktan fazlası."

Ayşem kocaman gülümsedi. "Aşktan fazlası... Bunu sevdim. Kara sevdalı mısın bana Akın Bey?" Nadiren kullandığı ilk adıyla seslenmek istemişti Ayşem. Ne zaman laf sokacak olsa bu tekniği deniyordu genç kadın.

"Akın da olduğumuza göre bu konuşmanın sonunun baş başa bitmesi şart oldu." Kadının şakağına dudağını bastırdı Doğan. Kulağına doğru eğildi. "Sana sevdanın tüm renkleriyle bağlıyım." Sözlerini tamamlayıp geri çekildiğinde aşktan gözlerinde yıldızlar uçan kadını öpecekti.

"Romantizminizi bölmek..."

Doğan başını çevirirken Ayşem yaslandığı yerden uzaklaştı. Sesine sahibine döndüler.

"İstemezdim ama..." Sözlerinin kalanına devam eden Vedat, adım adım yanlarına kadar gelmişti. Yüzünde eğlenen bir ifade, gözlerinde muzip ışıklar yanıp sönüyordu. Vedat için birbirini seven insanlar görmek paha biçilemezdi.

Ayşem'i bırakmayan Doğan'ın bir kolu hâlâ kadının üzerindeydi. Ayşem de ona uyarak adamın sırtındaki elini çekmedi.

"Oldu artık," dedi Doğan. "Olmasa iyiydi ama..."

Doğan'ın da elini sıkarak bırakıp Ayşem'e döndü. "Bir sonraki sefere dikkat edeceğim."

Doğan kendisini gerçekten de kıskanıyor muydu bu adamdan? Bunu önce bir güzel anlaması gerekiyordu.

"Seviniriz," dedi Doğan, Vedat'ın mavi gözlerine bakarak.

"Yemeğe geçsek mi?" dedi Ayşem.

"Geçelim," diyen Doğan'ın sıkıca tuttuğu eliyle restorana doğru yürümeye başladılar. Etraflarını saran koyu renk giyimli beş tane adamı izledi Ayşem. Anlaşılan asla yalnız gezmiyordu. Vedat zor bir hayat yaşıyordu.

Yemekler masayı donattığında havadan muhabbetler de son bulmuştu. Doğan konuya kendisi girmek istemiyordu. Karşısındaki adamı buraya Ayşem getirmişti ve derdinin ne olduğunu o anlatmalıydı.

"Rüzgâr ve Yiğit'in referansıyla buradayım, aslında aklımda onları kırmamak, gelip gitmek vardı ama sanırım sevdim bu şehri."

Genişçe gülümsedi Ayşem. Olacaktı bu iş. "İlk defa mı geliyorsunuz?"

Vedat başını sağa sola salladı. "Hayır, ama çok uzun zaman oldu ve gezmek görmek için hiç fırsatım olmamıştı. Sürekli çalışıyorum, seyahatlerim de yurt içi olmuyor genelde."

"Güzeldir memleketim," dedi Ayşem. "Gerçi benim annem buralı, babamın ailesi göçmen ve doğma büyüme İstanbullu."

Vedat dudaklarını büktü. "Çok ilginç. Buralı insanların kızlarını yine hısımlarına verdiklerini duymuştum. Doğu kültürü ülkemizde oldukça büyük bir yer kaplıyor."

"Aslında öyleydi," dedi Doğan. "Bir zamanlar... Hâlâ kız alıp vermek kolay, seve seve yerine getiriyorlar. Gocunmuyorlar. Kızlarının bildikleri ailelere gelin gitmesi onlar için bir şans, öyle görüyorlar ama o da öyle değil. Karışık konular... Artık istedikleri gibi kız verip kız alıyorlar."

"Doğru," dedi Ayşem. "Dedem uzun yıllar İstanbul'da yaşamış. Annem ve babam orada evlenmişler. Bizim hikâyemiz bu şekilde. Buranın âdetlerine gelirsek, kapatalım, içinden çıkamayız."

"Kapatalım ve işe gelelim. Ne yapacağız?"

Doğan umursamaz bir tavırla yemeğine geri döndü. Dönerken de, "Ayşem anlatsın," dedi. Vedat'ın gözleri genç kadına döndü. Ayşem, Doğan'a göz devirdi ama Doğan bunu görmedi.

"Sizin her dalda işleriniz olduğunu biliyorum. Bizim işimiz toprakla ve inşaat sektörüyle sınırlı. Ben gerçekten sizinle çalışmak istiyorum. Bizde toprak, sizde de oldukça çok fabrika var. Ürünlerimizi size verebiliriz ve sizinle yeni bir projede muhteşem işler çıkartabiliriz. Çok geniş bir arazi üzerine yüzlerce villa yapacağız. Alışveriş ve eğlence merkezi, spor kompleksi ve bir otel. Bu şehrin bir köşesine küçük bir şehir inşa edeceğiz."

Ayşem'in heyecanla anlattığı şeyleri Vedat itinayla dinledi. "Peki, gerçekten bana ihtiyacınız var mı?"

"Hayır!" dedi Doğan.

"Elbette," dedi Ayşem.

Vedat, hayır diyen Doğan'a baktığında Ayşem'in de mavi gözleri Doğan'ı kurşunluyordu. "Doğan!" dedi alçak ama uyarır bir tonda.

"Doğruları söylüyorum," dedi Doğan Ayşem'e. Vedat, Doğan'ın bu tavrına tebessüm etti.

"Kabul ediyorum."

Ayşem kaşları havada Vedat'a döndü. Bu şu an için beklediği bir şey değildi. Aksine adamın masadan kalkıp gideceğini dahi düşünmüştü. Kısa bir şaşkınlık anını geride bırakıp zoraki gülümsedi.

"Bu kadar dürüst biriyle çalışmak isterim," dedi Vedat. "Şirketinizin başkanı kim? Hanginiz?"

"İkimiz de eşit hissedarız," dedi Doğan. "Rüzgâr'ın hisselerine göre belirliyoruz. Şu an için benim."

"Sonrası?"

Ayşem eğimli olan yolda düz bir karar vermesi gereken yerdeydi. Çelişki, karşında iş yapacağı adam için hiç uygun değildi. "Başkan olmak istediğimi sanmıyorum. Birlikte güzel idare ediyoruz. Evleneceğiz zaten. Kocamın yerini almam hiç uygun olmaz. Aldığım bir teklif var, onu kabul edersem şirkette bile olmayabilirim ama yönetimden kopmam."

"Güzel. Atalım imzaları o hâlde."

Urfa merkeze döndüklerinde saat öğleden sonrası olmuştu. Hava da biraz kararmıştı. İmzaları yemekte atmışlardı. Sandığından daha kolay olmasına sevinmişti Ayşem. En kısa zamanda Yiğit ve Rüzgâr'a teşekkür edecekti.

Belediyede başkanın tam karşısında oturuyorlardı şimdi. Kendinden emindi ama kabul edip etmeme düşünceleri hâlâ oturmuş değildi Ayşem'de.

"Oldukça büyük bina düşünüyoruz, Ayşem Hanım. Size dün de anlattım içinde neler olacağını. Kadınlar söz konusu olunca, sınırsız eğitimler de gün yüzüne çıkıyor. Okuma yazmadan tutun el işlerine kadar. Her çeşit kurs eğitimi verebilmeliyiz. Bu bize hem çalışmak isteyen kadınları hem de öğrenmek için sınır tanımayan kadınları kazandıracak. Ve dahaları... Açıkçası başına geçmenizi gerçekten çok istiyorum. Eğer kabul ederseniz her şeyi size bırakacağım. İstediğiniz her şeyi yapabilirsiniz."

Ellerini birbirine kenetleyip başkana baktı. "Gerçekten akıl alıcı bir teklif. Hatta istediğim bir teklif. Ama emin değilim."

Ferhat Bey kendinden emin tavrıyla kadını ikna etmeye koyuldu. Bu şehirde bahsettiği şeyleri yapacak çok az kadın vardı ki biri karşısında oturuyordu. Onu elinden kaçıramazdı. "Ayşem Hanım, hemen cevap vermeyin. Projeyi size vereceğiz zaten. Çizin, inşa edin, bitirin. O vakte kadar zamanımız var. Siz bana güzel bir dönüş yaparsanız ben de bu projeye kimseyi dâhil etmem. Düşünün! Sadece kadınlara özgü bir proje bu! Bu ülkenin de insanlığında kadınlara ihtiyacı var. Belli başlı çizgileri aşabiliriz. Günümüzde kadın girişimci o kadar az ki bu çok üzücü. Bir kadın bir işi başardığında büyük haber oluyorsa bu aslında bir başarı değil büyük bir eksiklik. Bir kişi değil pek çok kişi bu başarıyı zirveye çıkarabilir. Başta sizin olmanız, size de yepyeni bir kariyer kapısı açacaktır."

Başkanın ikna edici konuşması az da olsa heyecanlanmasına neden olmuştu. Bakışları karşısında oturan Doğan'a kaydı. Adamın, *'Ben karışmam, sen bilirsin,'* ba-

kışlarıyla derin nefes aldı. "İnşaat projesini istiyorum. Bununla başlayalım önce. Geri kalanı için size dönüş yapacağım."

Ferhat Bey kendine has gülüşüyle arkasına yaslandı. "Sizindir."

Niyeti handaki gümüşçüye gidebilmekti ama saat geç olmuştu. Doğan bugün dibinden ayrılmamıştı. Onunla gidemezdi. Onu yarına erteledi. Şirketten içeri girdikleri anda bir görevli yanlarına yaklaştı. Genç güvenlik görevlisi, "Ayşem Hanım," dediğinde ikisi de durup döndü.

"Evet," diyerek döndü genç adama.

"Efendim, size birden fazla paket geldi. Hepsi kontrol edildi ve resepsiyonun arka kısmına alındı. Herhangi bir şey bekliyor muydunuz?"

Doğan kaşlarını çattı Ayşem'e bakarken. Ayşem kısa bir düşündükten sonra da aklına bir şey gelmedi. "Nereden gelmiş? Kim göndermiş?"

"Azenas Şirketler Grubu olduğu yazıyor, İstanbul'dan gelmiş." Doğan gözlerini devirirken Ayşem'in mavi gözleri parladı. "Tamam. Arabama yükleyin."

"Peki, efendim," diyerek uzaklaşan adamdan aldığı gözlerini Doğan'a sabitledi. "Ne?"

"Ne istedin, Allah bilir?" dedi Doğan, suratını buruşturup asansörü çağırdı.

"Ne isteyeceğim Doğan? Kıyafet tabii ki."

"Ben de ondan korkuyorum, giyilecek şeylerdir umarım?"

"Bakacağım. Özel şeyler olduğuna eminim." Açılan asansöre binip yönetim katına bastı Doğan. "Özel şeyler özel anlarda giyilir."

Ayşem şuh bir edayla baktı Doğan'a. "Olur. Sıkıntı yok. Nerede giyeceğimi de ben bilirim."

"İşte en korkutucu olan da bu."

"Ne demek istiyorsun sen?" diyen kadının kaşları çatıldı.

"Kesin beni delirtip, kızdırıp, kavga çıkarıp o şeyleri giyeceksin. Sonra Doğan uğraşsın dursun." Doğan'ın konuşurken kendi kendini doldurmasına ve o garip yüz ifadesine kahkaha attı. "Ya sen ne kadar zeki adamsın öyle. Evet, aynen öyle yapacağım. Bence sen beni hiç kızdırma."

Başını kadına eğerek burnunun ucuna kadar geldi. "Bence sen benim sabrımla çok oynama, bir bakarsın kendini yatakta bulmuşsun."

Ayşem omuz silkti. "Tehdide bak!"

Açılan kapıdan çıkıp odalarına dağıldılar. Beş dakika kadar sonra eşyalarını toplamış olarak yine aynı yerde buluşmuşlardı. "Akşam gel de şu projeye göz atalım."

"Sen gel," dedi Doğan.

"Olmaz. Doğru değil bu. Senin gelmen daha uygun. Ben sabah sizdeydim."

"Bunu yarına bırakalım o hâlde. Şimdi hatırladım, sen bak bana fikirlerini söylersin. Bu akşam dayılarımla konuşmam gerekiyor. Baran, amcam, babam ve dayılarımla Aysima ve Baran'ın düğününü konuşacağız. Ve şu evlenecek kızı..."

"Oldu. Ben de geliyorum o zaman. Kapı dinlemek serbest mi? Telefonu açıp cebine atar mısın? Ben sizi dinlemek istiyorum da." Doğan başını iki yana salladı umutsuzca. "Hanımağasın sen Ayşem Hanım, hiç yakıştıramadım."

Burun kıvıran kadın asansöre adım attığında Doğan da onu takip etti. "Burnuma bir hızma takacağım, başıma da bir şal atacağım, köşede oturayım, olur mu?" Bir süre düşünen Doğan'a kocaman gözlerle baktı. "Şaka yapıyorum."

"Farkındayım. Ben de seni öyle hayal edemedim."

Ayşem, Doğan'ın omzuna başını yasladı. "Sen ne kadar anlayışlı bir adam oldun böyle. Hep böyleydin de ben mi fark etmedim."

Kadını koluyla sımsıkı sardı Doğan. Başak sarısı saçlara dudaklarını bastırıp öptü. "Daha bir şey görmedin."

Odasından çıkmış, salonda Mercan ve Helin'le oturuyordu. Annesi bir gelip kızına bakıyor daha sonra dayanamayıp tekrar çıkıyordu. Bir günde gözaltları mora dönmüştü. Yemek yiyemediği için bedeni hâlsizdi. Kendini ne zaman eskisi gibi neşeli ve zinde hissedeceğini bilmiyordu ama şu an bunu düşünecek hâlde değildi.

"Selam gençlik," diyerek şen sesiyle odaya giren Ayşem'e baktıklarında kızın neşesinin nedenini bilemediler.

"Ne bu neşe?" dedi Mercan. Uykusuz bir geceyi akşama bağlamıştı. Ağabeyine mi laf anlatsa Aysima'ya mı içinden çıkamadığı bir gündü ve hiç iyi görünmüyordu. Sinirleri harap hâldeydi.

"Üzülecek bir şey mi var?" dedi Ayşem çantasını koltuğun üzerine atıp Aysima'nın yanına oturdu. "Nasılız?"

"Dertten hâllice Ayşem, hayırdır diyorum?" diyerek araya girdi Mercan. "Neyin var Mercan?" dedi Ayşem gözlerini devirerek.

Mercan yüzünde bıkkınlıkla arkasına yaslandı. "Beni verecekler diye üç buçuk atıyorum," diye itiraf etti. Aysima'nın dolan gözleri Mercan'ı buldu ve utançla hemen kaçırdı.

"Of, derdine bak kızım, daha neler?" dedi Ayşem. Helin gözlerini kısarak ablasına bakıyordu. Bu neşe, bu vurdumduymaz hâlinden kıl kapmıştı. "Hakikaten abla, ne bu hâlin?"

Aysima da Ayşem'e dönmüştü. Kızın tek kaş havada hâlinden bir şeyler karıştırdığı ortadaydı.

"Doğan geldi. Aşağıda toplantı yapıyorlar. Neler olacağını göreceğiz."

Gözyaşları arasında salona giren kıza döndüler. Beklenenin dışında olan kişi Ayşem de dâhil hepsini şaşırtmıştı.

"Gönül," dedi Mercan. "Ne oldu?"

Gönül ağlayarak kimseye cevap vermeden Aysima'nın yanına varıp ellerine sarıldı. İki gözü çeşme olmuş ağlıyordu genç kız. "Gönül," dedi Aysima telaşla.

"Kendimi senin için feda ettim Aysima."

Ayşem dudaklarını birbirine bastırıp başını çevirdi. Bu kadar da rol kesilmezdi ki. Kendinden daha iyi rol yapan bir varsa o da kesinlikle Gönül'dü.

"Ne?" dedi Aysima.

"Bekir Dedem ve Haşim Amcam geldi sabah. Beni Suruç aşireti için istedi. Kan dökülecekti yoksa. Arslan Abi'ye bir şey olmasın. Sen de üzülme ne olur. Senden daha iyi bir ağa gelini bulamayız dedi Haşim Amcam. Ben de senin için kabul ettim. Dediler ki çok ağlıyor Aysima. Gelin gidecek kızın acısını yaşıyor, kendisi zaten Baran'a istemeden verildi, iki kat acı çekiyor." Gözyaşları arasında nefes nefese anlattığı şeylere Ayşem de dâhil herkes şoka uğramış gözlerle bakıyordu. Kendini övmeyi de ihmal etmemişti Gönül.

"Gönül, ben çok üzgünüm gerçekten, bunu yapmak zorunda değilsin. Yapma!" dedi Aysima.

Gönül yalancı gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Aşiretim için yapacağım Aysima. Senin için de... Siz üzülmeyin yeter." Bir anda Aysima'ya sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayan kıza girdiği şoktan çıkamadığı için sarılamadı Aysima. Gönül sarıldığı hızla geri çekildi.

"Babam da aşağıda, konuşuyorlar. Birazdan gelin gideceğim evin büyükleri de gelecekmiş. O yüzden benim burada olmamı istedi Doğan Ağam. Adı Mehmet'miş,

konuşturup görüştüreceklermiş bizi. Ah Aysima, sen hiç üzülme, ben kendimi aşiretim ve sizin için ateşlere bile atarım."

"Allah senden razı olsun Gönül, senin hakkını nasıl ödeyeceğiz biz?" dedi Ayşem üzüntüyle buruşturduğu suratıyla.

"Hak falan istemem hanımağam, siz iyi olun yeter bana."

"Kıyamam sana ben, sen ne kadar yüce gönüllü bir Gönül'müşsün. Ama hiç merak etmeyesin, koskoca Harran aşireti arkanda. Ben de hanımağan olarak seni kimseye ezdirmem. Ama madem Mehmet gelecek git elini yüzünü yıka, seni böyle üzgün görmesin, yanlış anlar. Onu istemediğini düşünüp iyice yokuşa sürmeyelim işi. Aysima'nın makyaj malzemelerinden de kullan, elini yüzünü güzelce ak pak et. Zaten çok güzelsin ihtiyacın yok ama ağladığın belli olmasın."

Gönül yerinde dikildi. Bu aklına gelmemişti. Hemen eliyle yüzündeki yaşları temizledi. "Haklısın. Ben hemen gelirim," diyerek koşar adım salonu terk etti.

Koltuğun küçük süs yastığını alarak yüzüne kapattı Ayşem. Attığı boğuk kahkahası bir süre kesilmedi. Nefes alma ihtiyacıyla başını kaldırdı, saçlarını geriye attı. "Oh çok iyi geldi."

Mercan, Helin ve Aysima sessizce ve büyük gözlerle Ayşem'e bakıyordu. "Ağa karısı olmak istemiyor muydu?" dedi kısık sesiyle. "Neden şaşırdınız ki? Bak nasıl da gönüllü, Gönül."

"Vah vah," dedi Mercan. "Berdel olan kızların başı yanar bilirdik eskiden."

"Yazık oldu Mehmet'e," dedi Helin. Elini ağzına kapatan Ayşem gülüşünü bastırıp Aysima'ya baktı. Transa

girmiş kızı dürterek ayılttı. "Uyan da nikâha hazırlan. Dedem sizin nikâhı kıyacak."

"Sen yaptın," dedi Aysima. "Senin işin bu."

"Evet, ben yaptım. Ama kimseyi zorlamadım. Ben dedemle Haşim Babama fikir verdim sadece. Gerisini onlar halletti. Bence tam oldu. Çok işveli ve cilveli biri Gönül. Üç günde Mehmet'i kendine âşık etmezse benim adım da Ayşem değil," deyip kızlara göz kırptı. "Şerrin içindeki hayır bu. Gönül'den kurtulduk."

Avluda Doğan'ı köşeye sıkıştırmış, içeride neler konuşulduğunu anlatmasını bekliyordu Ayşem. "Hadi," dedi meraklı gözlerle. Doğan gülümsedi. "Başka işin yok mu senin?"

"Bugünkü işim bu, dökül."

"Ah Ayşem ah..." dedikten sonra beklentiyle parlayan gözlere baktı. "Önce Arslan ve Sevda'nın düğününü yapacağız. Sonrasında Gönül'le Mehmet'in. Baran ve Aysima için zaman belli değil. Baran bunun daha sonra konuşulmasını istedi."

"Güzel," diyerek gevşedi Ayşem. "Mehmet ne dedi Gönül ile konuştuktan sonra?"

"Aslında pek bir şey demedi ama girdiğindekiyle çıktığındaki yüzü aynı değildi. Kızı beğendi demek, gözlerinde bir keyif görmedim dersem yalan olur."

"Ah bu daha güzel." Ayşem kocaman gülümsedi. "Tamamdır bu iş."

"Nereden çıkardın Gönül olsun diye bilmiyorum ama zekânı yine konuşturdun ve hanımağalığa yakışır bir iş yaptın. Bu işten yara alan iki kişi varsa biri Arslan biri

Sevda. Ailesi onu affedecek mi? Ya dayım Arslan'ı nasıl affedecek?"

"Ne hâlleri varsa görsünler. Onlara acıyacak değilim. Bendeki zekâdan herkese verdi Allah. İnsan biraz kullanmasını bilir." Yüzü iğrenç bir şey görmüşçesine buruştu Ayşem'in.

"Onları evlendirip İstanbul'a göndereceğim. Burada yapacak bir işi yok. Bayramda seyranda gelsinler. En azından özlenene kadar gelmesinler."

"Hah bak çok ama çok iyi fikir."

"Abi," diyen sese döndüler. Fikret evin üst balkonundan sesleniyordu. "Amcam nikâh için seni bekliyor, şahit olacakmışsın."

"Geliyorum."

Fikret içeri dönerken Ayşem'le birlikte üst kata çıkan merdivenlere yürüdüler. "Aysima ne diyor?" diye sordu Doğan.

"Sabah çok üzgündü, Baran'la evlenecek olması hakkında tek kelime etmedi. Bunun adice bir şey olduğunu söyledi. Ama şimdi Gönül olayından sonra ve şimdi bir de nikâhtan sonra bir daha konuşacağım. Son kez ama. Gerisini bir zahmet Baran halletsin. Ben mi sokacağım Baran'ı kızın gönlüne?"

"Haklısın hanımağam."

"Teşekkür ederim ağam."

Herkesin evine döndüğü gecenin sonunda Doğan, Ayşem, Mercan ve Baran kalmıştı konakta. Nikâh kıyılmış, ezeli duaya â*min* denmişti. Aysima karmakarışık hisler içinde de olsa, bir yanı artık daha sakindi. Gönül'ü ona Allah göndermişti. Nikâh kıyılır kıyılmaz odadan çıkmıştı. Tek bir kez Baran'a bakabilmiş, kalbinin *küt* sesini duymaması için nefesini tutmuştu âdeta. Biliyordu, adamı alıyordu kalbi. Ama her şey çok başka bir hâl al-

mıştı ve şimdi karışmaktan öteye geçemiyordu.

"Acele etmeye gerek yok bundan sonra," dedi Baran. Ayşem ve Mercan kapının hemen yanında ses çıkarmadan konuşmayı dinliyorlardı.

"Ben onu her gün getirir götürürüm. Şirketteki işine devam etsin. Laf eden olursa bana bırakırsın amca."

Mercan ve Ayşem birbirlerine göz kırptı.

"Uygun düşmez Baran, bunu sen de bilirsin."

"Düşer amca. Uygun dediğin nedir, benim yanımda çalışıyor zaten. Namus benim namusum. Öncesi namusluydu da nişanlı olarak çalışınca mı değişiyor bu durum? Sen kızına şimdiye kadar güvendin, şimdi ben de güveniyorum. Kimseye laf düşmez."

Önce yeğeni, şimdi kızının kocası olan adama baktığında ona diyecek bir sözü yoktu. Nikâh olmuştu, kızı bir gün gidecekti. Kaldı ki bir nevi kızını kurtarmıştı Baran. "Tamam," demek zorunda kaldı.

Ayşem ve Mercan parmak uçlarında gezinerek kapı eşiğini terk etti.

Kataloğun diğer sayfasına geçti Doğan. "Bu yeşil değil," dedi Baran. "Sen versene şunu bana," diyerek büyük kataloğu Doğan'ın elinden aldı. "O değil bu değil, Baran abarttın ama..."

"İlk defa yüzük alıyorum Doğan. Aysima'nın gözleri yeşil. Koyu yeşil. Orman yeşili arıyorum."

Doğan göz devirip koltuğunu manzaraya çevirdi. "Mavinin kaç tonu vardı?" diyerek gökyüzüne baktı. "Neyse ki gökyüzü mavisi."

"Çok komik," diyen Baran bakınmaya devam ederken Fikret girdi odaya. "Ne oluyor?" Baran'ın yanına oturdu.

"Yüzük bakıyorum. Hafta sonu yüzük takacağız."

"Biliyorum. Neler var? Ben de Helin'e alayım bir tane. Canı çeker belki..."

"Sen daha kızı ikna bile edemedin," dedi Baran.

"Edeceğim. Sanki kurtuluşu var Baran. Rolleri değiştik, şimdi o benim peşimde."

"Fikret..." Uyarır bir tonda konuşup kardeşine baktı.

"Ne var abi? Seni gören de Helin'in abisinin sanacak. Sürekli bir savunma hâlindesin."

"Abartmadan yap ne yapacaksan."

"Daha ne yaptım ki?"

"Buldum," diye bağırdı Baran. "Tam olarak bu yeşil."

"İyi, ver şunu ben de bakacağım." Fikret kataloğu alıp kendi önüne bıraktı. "Ela taşı nereden bulacağım ben? Onun yerine kocaman bir tektaş alsam çok mu kaba olur?

"Kaba olmaz bence," dedi Baran. "Kadınlar tektaş sever. Büyüklüğüne de bayılıyorlar."

Doğan koltuğunu çevirip Baran'a kaşları havada baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Reklamda mı izlemeyelim Doğan? Beş yaşındaki erkekler bile biliyor artık. Kaç karat olsa severler bak bunu araştırmak lazım."

"Yazıyor burada," diyen Fikret'in işaret ettiği yere baktı Baran. "Beş karat iyi gibi. Canlı görmek gerekiyor bunları."

"Sen beş alırsan ben altı alırım, aynı olmasın," dedi Fikret.

"Sen de altı alırsan ben de yedi alırım o zaman. Ne eksiği var Aysima'nın?"

"Ben de sekiz alırım o hâlde. Helin'in ne eksiği var?"

"Benimki on olsun o zaman. Hanımağa sonuçta. Fazlası var."

"Yok ya..." dedi Baran. "Benimki de benim hanımağam. On bir olsun benimki."

"Yuh ya..." dedi Fikret. "On iki yaparım bak."

"Bu kavgayı kızlar bile yapmaz, siz iyi misiniz?" dedi Doğan.

Baran ve Fikret birbirine baktı. "Bizi böyle görseler ayıplarlar," dedi Baran.

"Böyle olmayacak, ben gidip şunu canlı göreyim." Fikret onlara aldırış etmeden ayaklandı. "Birbirimizden habersiz alalım."

Doğan gülümseyerek yerinden kalktı. "Bir yüzükle bitmeyecek bu iş. Bunun yıl dönümü var, doğum günü var, doğumu var... Kızdırırsın gönül alması var..."

"Olsun," dedi Baran, Aysima'lı hayallere dalarak. "Canı sağ olsun."

"Helin gelinim olsun, ne isterse onun olsun." Fikret'in gözlerinden aşk fışkırırken kapı tıklanıp açıldı ve Helin girdi içeri.

"Doğan Bey, Baran Bey ve Fikret Bey?"

"Geliyoruz." Masanın etrafını dolandı Doğan. Baran da ayağa kalktı. Fikret boğazını temizleyerek Helin'in çok yakınından kıza değerek geçti. Helin dudaklarını birbirine bastırıp, hırsla adamın omzuna çarparak ondan önce çıktı kapıdan.

"Atarını da yiyeceğim seni de." Ağzı içinde homurdanan Fikret gülümseyerek ağır adımlarla kızı takip etti.

"O senin midene oturur Fikret," diyen Baran kahkaha atarak adamın yanından hızla geçti.

"Daha geçen hafta bahtsız Baran'ı oynuyordun. Havalara bak."

"Geçti o günler..."

Vedat Çelebi'nin imzaladığı anlaşma belgeleri açıldı. Yüzünde güller açan Ayşem dosyaları bir bir dağıtıp görevleri sahiplerine sundu. Herkes görevini icra etmek için dosyalara gömülmüştü.

Ve Ayşem, intikam yolunda en büyük adımı imzasıyla atmıştı. Vedat Çelebi'nin nasıl biri olduğundan çok nasıl bir insan olduğunu keşfettiği günden bugüne kadar geçen sürede en çok istediği şey buydu. Gerisini zamanla oturtacaktı. Vedat'la işten ziyade dost olmak birinci vazifesiydi. Bu yolda Doğan'ı bile ezebilirdi. Ama bunu istemiyordu. Berdel işini çözerek Doğan'ın gözünde yükselmişti ama Vedat'tan isteyeceği şeyi Doğan bilse asla kabul etmezdi. Aklındaki planın geri kalanını orada gerçekleştiremezdi. İstanbul'a gidecekti. Zaman her şeyi istediği gibi önüne sürüyordu, o sabırla bekleyecekti. Ayşem sabrının sonlarına geldiğini hissediyordu. Bu kadar yaklaşmışken hiçbir şey ters gidemezdi.

Yaptıkları o büyük anlaşma için aralarında yemek organize etmişlerdi. Ve Aysima günler sonra ilk defa dışarı Baran'la çıkacaktı. Baran arabayı durdurup Mercan'a döndü. "Sen bekle, ben alıp geleceğim."

"Olur, bekliyorum." Mercan telefonundan başını kaldırıp kısa bir an bakmıştı ağabeyine. Son günlerde elinden düşmez olan telefona bakıp göz devirdi Baran. Neye bakıyordu bu kız sürekli?

Arabadan inerek konağın kapısından içeri sızdı. Saatler önce onu almaya geleceğini telefonda söylemişti. Aysima kabul etmeyecek gibi olduğunda net bir sesle geleceğini izah etmişti. Günlerdir evden dışarı çıkmıyordu Aysima. Ağabeyi olacak adamın evde olmadığını biliyordu. Düğüne kadar Haşim Ağa'nın çiftliğinde kalacaklardı. Amcasına selam ederek odaya girdi.

"Hoş geldin oğlum," diyen Hürmet Bey, Baran'a yer gösterdi. Amcasını ikiletmeden hemen yanına oturdu.

"Hoş bulduk amca. Bu akşam yemek var, söylemiştim telefonda. Aysima'yı almaya geldim."

Adam bildiğini anlatan baş sallayışıyla önüne döndü. "Duyduk, yeni bir adam gelmiş, büyük iş almışsınız."

"Öyle oldu. Güzel işler yapacağız."

"İnşallah oğlum."

Baran'a hiç bakmayan Aysima kapının önünde durdu. Sesini kazanmaya çalıştı. Babasından fazlasıyla utanıyordu. Bir gün alışacaktı belki ama hemen olmayacağı kesindi. "Müsaadenle baba," diyebildi.

Baran kapının önünde duran kıza döndüğünde gözleri hasretle parladı. İncecik bedene geçirdiği siyah dar ve uzun elbise kızın tüm zarafetini gözler önüne sermişti. Solgun yüzüne bir şeyler sürdüğünü fark etti. Çok kısa göz göze geldiler. Orman yeşili gözlerinin etrafı simsiyah kalemle kaplanmıştı. Uzun siyah saçları arkasında toplamışa benziyordu. O sevdiği bukleler omuzlarına dökülmemişti. Bir tek bunu sevmemişti sanki...

"Müsaade sizin kızım." İçi giden adam da kızının artık evden gidecek olması fikrine alışamamıştı. Gözünün nuru evladı, tek kızı...

Baran ayağa kalkıp amcasının eline vardı. "Geç olmadan geleceğiz amca, aklın kalmasın."

"Aklım kalmaz Baranım."

"Sağ olasın," diyen Baran kapıya döndüğünde Aysima'nın çoktan oradan ayrılmış olduğuna gülümsedi. Konağın kapısında yakaladığı kızı kolundan tutup durdurdu.

"Ne oldu?" diye sordu kolundaki ele bakıp. Baran elini çekmedi. Buna ve benzeri şeylere artık alışması gerekiyordu kızın. "Önce biraz konuşalım."

Etrafına bakınan Aysima havanın karanlık olmasına şükretti. Asla alışamayacak gibi hissediyordu. Oysa kısa bir süre sonra Baran'ın gelini olacaktı.

"Burada mı?"

"Önemli." Kapıyı açıp kızı dışarı çıkarırken bıraktı kolunu. Kapıyı arkalarından çektiklerinde Aysima aracın içindeki Mercan'ın siluetini gördü, Baran'a döndü. "Dinliyorum."

Baran kıza bakıp derinden bir nefes aldı. "Neden bu kadar güzelsin ki..."

Aysima gözlerini kaçırdı.

"Ben hep anlatsam, sen hep dinler misin? Ben böyle gecelerce anlatsam seni sana... Sen beni anlayabilir misin?"

Genç kız yutkundu. Bakışları ayak ucuna düştü. Cevap veremedi. Bilemedi. Ne diyeceğini tartamadı. Kalbi ayaklanmış adama doğru yürüyordu. Kalbinin ayak seslerini işitiyordu genç kız.

"Sen susuyorsun ya, ben sana hep böyle baksam... Sen sussan da ben hep seni izlesem, olur mu?"

Cevap gelmeyen genç kıza hüzünlü gözlerle bakıyordu. Bir ışık bekliyordu kızdan. Hiç alamadığı o saf ışığı. Bir kez gülseydi keşke. Bir şeyler deseydi, Baran'ı rahatlatsaydı da sonra susup öylece karşısında dursaydı. Baran onu öylece izleseydi.

Başını kaldırdı genç kız. Baran'ın ondan bir cevap beklediğini biliyordu. Hafifçe gülümsemek istedi. Yapabildiğini düşündü. Dudağı azıcık bükülmüştü. "Olur."

Kocaman gülümsedi Baran. Yüreği kızın gülüşünü, sözünü ayakta karşılıyordu. Başaracaktı bir gün. Aysima onu, onun sevdiği gibi sevecekti.

"Gidelim o zaman, evimin gelini... Kalbimin sahibi." Aysima utanarak araca döndüğünde yüzündeki gülümsemeyi Baran çoktan görmüştü.

19. Bölüm

Sevsek Ya Doya Doya

Önünde durduğu handa ona bir şeyleri yoluna koyacak olan sırların en tozlu rafları vardı. Belki de yoktu... Ayşem bunu bilmiyordu ama öğrenecekti. Onda olan gümüş paranın üzerinde ne yazdığını öğrenmek zorundaydı. Her şey buna bağlıydı yoksa o sevimsiz akrabalarının evine girip o tespihleri çalmak zorunda kalacaktı ve bunu gerçek anlamda istemiyordu.

O kasvetli konağa en son ne zaman gittiğini bile hatırlamıyordu. Dedesinin amca çocukları... Yüzünü buruşturdu. Ne pis yürekli insanlardı. Bir diğer merak ettiği şeyse Aykan ve Reşit'in nerede olduğunu öğrenmekti ki bulmuştu. Sosyal ağlara duacıydı. Ayda bir kez dahi girmediği hesaplarına baktığında aslında çok fazla yakınlarında bir yerde olduğunu görmüştü.

İki kardeş çocuğu da Ankara'da açtıkları şirketi idare ediyorlardı. İkisi de sureten hiç mi hiç değişmemişti. Hâlâ fazla yakışıklı ve hâlâ buz gibi iticiydiler. Ve bekâr. Evet, onlar olduğu yerde kalabilirlerdi. Şimdilik. Suçluyu, caniyi ve o şeref yoksunu olan hangisiyse onu bu tozlu dünyadan silecek, cehennemin harlı ateşine gönderecekti. Kendisi yanacak da olsa bunu yapacaktı. Tek sıkıntısı kalbinde deli gibi atan Doğan'dı. Artık ona yalan söylemek içinden çıkamadığı bir vicdan azabına dönüşü

yordu. Onu kaybetmekten ölesiye korkuyor ama yolundan da dönemiyordu. Çok uzun gibi görünen o koca altı yıl Ayşem için daha dün gibiydi. Yaşanan her şey taptaze ve capcanlıydı.

Yapacakları bitmeyecek ama bir yerden de başlaması gerekecekti. Belki... Belki bu işin sonunda Harran'da büyük çaplı bir deprem olacaktı. Belki kendisi bu depremde ilk gömülen olacaktı. Gülperi adına asla üzülmeyecekti ama kendi adına sonsuz bir hüzün kaplıyordu yüreğini. "Yapmak zorundayım."

Kendi kendine verdiği cesaretlerin ardı arkası kesilmiyordu. Bugüne bu şekilde gelmişti ne de olsa. Her şey kader olamazdı. O her kimse Agâh ve Gülperi'yi dünyadan silmişti. Agâh'ın o ağladığı gün... Geldiğinde Gülperi olmayan bir Harran'da Agâh ne etsindi, nasıl yaşasındı? İnsanlar zalimdi. Çok zalimdi.

Adımını zoraki attı. Titriyordu. Kalbi bir kuşun kanadına binmiş havalanıyordu. Ne bulacağını bilmeden hem de. Ne umduğunu bilir ama ne bulacağını bilmeden. "Affan."

Eski tabelanın önünde durdu. İçeride masa başında oturmuş elindeki metalle uğraşan genç adama baktı. Nefesini tazeledi. Adımını attı ve içeri girdi. Genç adam başını kaldırıp baktığında tanıdı genç kadını. Ayşem! Bekir Ağa'nın asi torunu. Onu kim tanımazdı ki? Doğan Ağa'nın nişanlısı ve Harran'ın hanımağası. Ve Âdem'in okul arkadaşı.

Ayşem karşındaki esmer tenli, kahve gözlü dinç adama baktı. İnce yüz hatları ona birkaç şey anımsattı. Bu genci tanıyordu. "Âdem," dedi istemsizce. Kendiliğinden dökülmüştü isim dudaklarından.

Âdem ayağa kalktı. Genişçe gülümsedi. "Hoş geldin Ayşem."

Ayşem'in gülüşü de büyüdü. Adama elini uzattı. "İnanmıyorum. Seni görmek çok güzel."

Ayşem'in elini sıkıp bırakan Âdem, eliyle karşındaki sandalyeyi işaret etti. "Seni de öyle. Buyur otur," dedi imayla bakarak. "Hanımağam."

"Teşekkür ederim." Ayşem kendini girdiği küçük şoktan çıkararak Âdem'e dikti gözlerini. "Sen, burası senin mi?"

"Evet. Babamdan kaldı." Yerine oturan Âdem yanıtladı kadını. "Dedemden. Babamdan. Sıra bana kadar geldi. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Kucağına koyduğu çantasının kulpuna asıldı sıkıca. "Uzun yıllardır burada değilim, gezip bakayım derken gümüşler dikkatimi çekti ama seni görmek büyük sürpriz oldu."

"İyi ettin. Bana da sürpriz oldu."

"Neler yapıyorsun, yani buranın dışında? Evlilik var mı?"

Âdem başını usulca salladı. Sallarken gülümsüyordu. "Var. Geçen yıl evlendim. Yakında bir kızım olacak."

"Çok sevindim. Mutluluklar..." derken gerçekten de mutlu görünüyordu Ayşem. Okulda, aynı katta farklı sınıflarda okumuşlardı ama birbirilerini sık sık da görürlerdi. Çok sohbetleri olmasa da iyi bir gençti Âdem.

"Seç beğen o hâlde. Hanımağamız şeref vermiş, fakirhanemize gelmiş." Ayşem cam panelin altında sergilenen birbirinden güzel gümüş setlere hayranlıkla baktı. "Bunları sen yapıyorsun sanırım?"

"Evet." Genç adam setleri masasına dizdi. Gerçekten harika ötesi işçiliklerdi. Ayşem'in gözleri kamaşıyordu baktıkça. Ama buraya bunun için gelmemişti, yine de mecburen bir tane seçmek zorundaydı. Kendince en

güzel olanı seçti. Kırmızı taşların dizili olduğu gümüş kolye ve bileklik, tenine çok uyacaktı. "Bu."

"Paket edeyim."

Âdem hiç kalkmadan tekerlekli koltuğunu çevirip arkasını döndü. Raftan kadife bir kutu çekip aldı. Ayşem'e döndü ama kıza bakmadı. Seti kutuya itinayla yerleştiriyordu.

"Bir şey sormak istiyorum Âdem."

"Elbette, sor."

"Deden vakti zamanında aileme gümüş para üzerine yazılar işlenmiş birer tespih yapmış."

Âdem başını kaldırıp Ayşem'e baktı. "Evet, biliyorum. Babam anlatmıştı."

"Dedemde de var hâliyle ve ben üzerindeki yazıyı bir türlü okuyamıyorum. Dedem de hatırlamıyor, senin bir fikrin var mı? Yani, ne bileyim deden sana ya da babana öğretti mi hiç?" Ayşem, Âdem'in gözlerine nefesini tutarak bakıyordu. Genç adam sağ köşeye bakarak düşündü ve dudak büktü. "Babam bilir aslında, ben o kadar büyük bir bilgiye mazhar olamadım."

Ayşem'in gözleri cam gibi açıldı. "Benim için babana okutabilir misin?"

"Üzgünüm Ayşem bacım, babamın gözleri artık eskisi gibi değil. Tabiri caizse burnunun ucunu zor görüyor."

Cam gibi açılan gözlerin feri söndü. "Ama belki bir bildiği vardır. Sen benim için ona yine de sor, olur mu?"

Âdem gülümsedi. "Olur, tabii ki. Sorayım. Bir örnek var mı elinde? Ne soracağım?"

"Var." Çantasındaki kutuyu çıkardı. İçindeki kolyeyi Âdem'e uzattı. Âdem hevesle aldı. Parmakları arasına hapsetti gümüş parayı. Evirdi, çevirdi, okumaya çalıştı. Bir süre durdu yazılar üzerinde. Ayşem öylece adamı izliyordu.

"Dedem gerçek bir ustaydı. Onun eserleri bugüne kadar geldi ya..." dedi özlemle.

"Gerçekten de öyle. Büyük bir usta işi. Kime gösterdiysem okuyamadı. O kadar minik ki yazılar."

"Haklısın. Bakıyorum ama bir şey anlamıyorum. Bu sende kalabilir. Ben bunun fotoğrafını alayım. Zor da olsa gösterir, anlatırım babama."

"Çok iyi olur."

Seçtiği gümüş setin ücretini ne dediyse veremedi adama. "Hanımağama feda olsun," dedi Âdem. Ayşem de sonunda pes etti. "Peki, ben de bebek hediyemi alır evine gelirim," diyerek ayrıldı dükkândan.

Onun gidişini izleyen Âdem, Ayşem uzaklaşınca masanın üzerinde duran telefonuna uzandı.

"Geldi."

"..."

"Evet, elinde o gümüşlerden bir tane vardı. Almadım ama fotoğrafını çektim."

"..."

"Okudum."

Bir ay sonra...

Sonbahar Harran'ı esir almış, Gönül, ağa gelini olma isteğine kavuşmuştu. Bir hafta önce telli duvaklı, başı dik bir şekilde ya nasip demiş ve Ayşem'in de tabiriyle üç günde Mehmet'i kendine hayran bırakmıştı. Gideceği evde hor görülme pahasına kocasını nasıl elinde tutacağını bilecek, o aileye nasıl davranacağına dikkat edecek kadar da zekiydi genç kız. Gönül artık Suruç aşiretinin hanımağası olma yolunda bir erkek evlada dua edecekti.

Arslan ve Sevda'nın düğününü büyükçe bir hevesle yapmışlardı. Hürmet Ağa kızının canını yakan oğluna

yine de ona yakışır bir düğün etmiş, sonrasında da oğlu ve gelinini İstanbul'a göndermişti. Sevda'nın ailesi asla gelmeyeceklerini bildirmişti. Yaptığına bin kez pişman olan genç kadın için dönüş yoktu ve tek duası ailesinin bir gün onu affetmesiydi...

Baran ve Aysima ilişkilerinde bir adım ancak gidebilmişlerdi. Hâlâ kapalı bir kutuydu Aysima. Baran ona nasıl yaklaşacağını çözemiyordu. Kendine ufacık da olsa bir ışık yakmış olsa da sevdiği kız, yine de ona yaklaşmıyordu. Aysima uzak durdukça Baran kahroluyor, yine de belli etmiyordu. Edemiyordu. Kızı üzmek asla istemiyordu. Zorla kendini sevdiremeyeceğinin bilincindeydi. Sonlarının nasıl olacağı hakkında bir fikri yoktu Baran'ın. Düğünü ne kadar daha erteleyeceğini kestiremiyordu.

Aysima ona bırakmıştı. Bu konuda onun için ferman belliydi. Nasıl olsa Baran'ın gelini olacaktı. Zamanın hiçbir önemi yoktu. Ne kadar istese de Baran'a bir adım atamıyordu. Zoraki birliktelikleri içindeki coşkuya engel oluyordu. O böyle olsun hiç istememişti. O, önce sevmek istemişti. Kendine hayran bakan adama o da sevgiyle bakmak istiyordu ama onları bu hâle getiren kadere içerliyordu. Yapısı gereği de kendini ifade edemiyordu. Elini dahi tutturamıyor oluşunun adamı kahrettiğini biliyordu ama içinden gelen dürtüler ona izin verdirmiyordu. İki nişanlı değil de iki arkadaş gibiydiler...

Baran arkadaş değildi. Baran kıza vurgundu. Onun parmağına taktığı yeşil taşlı yüzüğü her gördüğünde yüreğini zelzeleye kaptırıyordu. Onu kimseye vermemişti ama henüz kendinin de edememişti. Ya zaman çok ağır ilerliyordu ya da Baran kızdan gelecek bir tatlı söz için zamanı ağır çekime alıyordu. Geçmesindi hiçbir anı onun o öpülesi yeşil gözleri kendine aşkla bakmadıkça... Baran'ın tüm umutları bir çift yeşil gözdeydi...

Helin kendini deliye çeviren Fikret'in kâbuslarıyla baş ediyordu her gece. Her gece onu başka kadınların kollarında görüyordu rüyasında. Fikret her gün bunu ima edecek bir hareket yapıyor ama Helin gururundan asla ödün vermiyordu. Her sabah uyandığında göğsünün üzerinde kocaman bir sancı baş gösteriyordu. Kızı bütün gün etkisi altına alıyor, Fikret'i her gördüğünde onu parçalama isteğiyle dolup taşıyordu. Şu ana kadar yanında kimseyi görmemişti ama bu rahatlaması için bir neden de değildi. Bergüzar Kadın'ın oğluna kız aradığı haberleri bile kulağına kadar gelmişti. Fikret gerçekten de kendisini artık sevmiyordu. Bunu her sözü, her bakışından anlıyordu. Ve naz, gerçekten de bir âşığı canından bezdirmişti. Helin bunun için kendini tebrik dahi edemiyordu, burnu yere düşse almayacak kadar hırslıydı.

Ama acı bir kez oturmuştu kalbine. Gönlü karman çorman geziyordu. Gece uykuya dalması saatlerini alıyordu. Sabah uyanması zor... Ablası kadar cesur olup *"Sen benimsin, beni seviyorsun,"* diyemiyordu. Ayşem ne kadar rol oynuyorsa Helin o kadar düz devam ediyordu.

Beklediği haber hiç gelmemişti Ayşem'in. Ve anlamıştı ki gelmeyecekti de. Son umudu yerle bir olmuştu. O kişiyi asla bulamayacaktı belli ki. Doğan'ın her gün artan sevgisi altında iyice ezilmeye başlamıştı. Hayatında gördüğü en inat ve en dürüst adamdı Doğan. Dili adını anınca dahi ateşler içinde yanıyordu kalbi. Ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Onu daha ne kadar oyalayabilirdi? Yakında aile düğün diye tutturmaya başlayacaktı. Umutları tükenirken yapacağı şey Doğan'ın karısı olmaktan öteye gidemeyecekti. Oysa bu şekilde olmayacaktı. Planları arasında düğün yoktu. Keşke Doğan onu reddetseydi de Ayşem hep onu kovalasaydı. Bu en kolay

olanıydı onun için. Şimdi hayatı bir bilinmeze doğru yol alıyordu...

"Helin." Mercan masadaki kadınlara göz gezdirdi ama hepsi kendi içlerinde bir felaketi yaşıyor kadar sessizdi. Kendi bu konuda en şanslı olanıydı belki de. "Helin!" dedi tekrar sert sesle.

Gözleri ağır ağır kalkan kız Mercan'a baktı boş boş. "Ne?"

"Ne, ne? Neyiniz var sizin? Hepiniz bir ayrı dert olup çıktınız."

"Tuzun kuru tabii. Kaptın gül gibi yüzbaşıyı," dedi Helin.

Mercan'ın parlayan gözleri üç bedbaht üzerinde gezinince utanarak eski tavrına döndü. Ayşem'i anlıyor sayılmazdı ama. "Kendini yedin bitirdin be kızım. Git konuş, anlat, kavga et, bağır çağır ama bu hâle gelme," dedi Helin'e.

"Neyin kavgasını yapacağım? Beni artık umursamıyor ki." Helin hüsranla kapattı gözlerini.

Ayşem kardeşine kıyıyordu. Bile bile yapıyordu. Araya hiç girmemişti, girmeyecekti. Helin kendi yolunu çizecekti. Gücünü hissedecekti. Fikret onu akıl almaz şekilde severken, Helin kendini seven adama sahip çıkmayı öğrenecekti. Sessiz kaldı.

"Ya sen?" dedi Mercan Aysima'ya. "Senin derdin ne? Abimden bıktın mı diyeceğim ama adamı soluna bile alamadın daha."

Aysima gözlerini kaçırdı Mercan'dan. Soluna almıştı da bir türlü dışarı yansıtamıyordu. Baran'ı her gördüğünde deli gibi atan, kaburga kemiklerine zarar veren patlamaları bir tek kendi duyuyordu. Feci hâlde utanıyor, Baran'a kendini ifade edemiyordu. "Ne alakası var

canım? Çalışıyorum ben," diyerek önündeki dosyayı okumaya devam etti.

Ayşem ve Mercan göz göze geldiğinde Ayşem gülümsedi. "Valla iyiyim. Sıkıldım sadece. İstanbul'u özledim. Denizi özledim. Urfa'ya deniz mi getirsek?" diye düşündü bir an. "Olur ya aslında. Yapay bir şeyler düşüneyim ben."

Mercan gözlerini devirdi. "Baraj ihalesi var ya elinde. Değerlendir işte. Sen daha çok özlersin İstanbul'u."

"Yok be," dedi Ayşem. "Hep birlikte biraz gezmeye mi gitsek ha?" Kızların gözleri Ayşem'i buldu. Hepsi de heyecanla parladı.

"Gidelim abla, iyi gelir bize de uzaklaşmak. Yarın cuma, pazartesi sabahı döneriz."

Aysima birkaç kez akrabalarını görmek için gittiği şehri özlemiyordu ama güzel bir yer olduğunu da pekâlâ kabul ediyordu. Birden Baran geldi aklına. Ondan izinsiz gidemezdi. Kurallara sıkı sıkıya bağlı bir kızdı o. Baran'ın kendi üzerindeki haklarını biliyordu. "Baran izin verir mi bilmiyorum," dedi hüsranla.

Mercan kaşlarını çattı. "Neden vermesin? Sen ne kadar koca köylü oldun Aysima."

"Sanki bilmiyorsun Mercan. Bir de laf ediyorsun."

"Biliyorum ve abimi de tanıyorum. Ayıp kızım taş olursun. Benim abim senin gözünün içine bakıyor ondan bir şey isteyesin diye." Ayşem kocaman bir kahkaha attı. "Mercan tam bir görümce oldun."

Mercan omuz silkti. "Yiğidi öldür, hakkını ver!"

Aysima da Mercan'ın haklı olduğunu düşünerek sessiz kaldı. "Sormam gerekiyor yine de."

"Hiç sorun değil kuzular. İki günlük İstanbul turu için bu gece valizler hazır olsun. Ya da hiçbir şey almayın yanınıza. Alışveriş yaparız. Gece kulüplerine gideriz. Eğleniriz. Deniz

kenarında kahvaltı eder, geceye orada, denizin yanı başında, hırçın dalgaların dibinde son veririz. Sabah da kalkar işimize geliriz. Para var huzur var." Ayşem kızlara göz kırptı. Telefonunu alarak Doğan'ı aradı. Toplantı odasına Baran'la birlikte gelmesini söyleyip kapattı.

Mercan ellerini birbirine heyecanla sürttü. "Ay çok iyi gelecek hepimize. Heyecan yaptım şimdiden."

Kapı açıldı ve içeriye Baran, Fikret ve Doğan girdi. Kızların yanlarındaki boş yerlere geçip oturdular. Yanında oturan adamın erkeksi kokusunu uzun zamandır alıyordu Helin. Tekrar burnuna dolunca kendini geriye çekerek uzaklaştı Fikret'ten. Fikret ona bakmıyordu bile.

"Ne oldu?" diye soran Doğan'a Ayşem gülümseyerek baktı. "Biz, yarın akşamüzeri İstanbul'a gidiyoruz. Pazartesi sabah döneceğiz."

Doğan'ın kaşları havalandı. Baran yanındaki kıza döndü. Aysima önüne bakıyordu. "Ee..." dedi Doğan. "Ne yapacaksınız orada?"

Aysima başını kaldıramazken Baran hâlâ ona bakıyordu. "Sen de mi Aysima?" deyiverdi.

Aysima zoraki kaldırdı başını. Adama baktı çekingen bir suretle. Keşke bunu yapmasaydı ama yapıyordu işte. "İzin verirsen gideceğim." Baran istemsizce ve bencilce bir hisle kendini yavaş da olsa kabul etmeye başlayan kıza tebessüm etti. "İzin iste diye sormadım. İstiyorsan sen bilirsin..."

"Ne yapacaksınız diye sordum?" dedi Doğan. Ayşem onu umursamadı. "Gezeceğiz. Eğleneceğiz. Alışveriş yapacağız. Felekten bir hafta sonu..."

"Bak bak, sonra?" Doğan arkasına yaslanmış, ciddi bir ifadeyle izliyordu kadını. "Biz olmadan?"

Ayşem şaşırdı bu sefer ama kendini gülümsemekten alamadı. "Sen de gel yârim, daha iyi. Hepimiz gidelim."

Dudaklarını büktü Doğan. Tekrar doğrulup masada ellerini birleştirdi. "Sen, ben olmadan gidebileceğini mi düşünmüştün?"

Mercan elini ağzına kapatıp kıkırdadı. Aysima'ya derken Ayşem faka basmıştı. "Evet, ağam. Gerçekten düşündü."

Ayşem büyükçe güldü. Gözlerine kadar. Ruhuna kadar. "Ben sensiz bir hayatı bile düşünemiyorum, Doğan. İstanbul da neymiş... Kocamsız şuradan şuraya gitmem."

Doğan sırıtarak başını sağa sola salladı. "Sen yok musun..."

"Ama ben varım ki." Ayşem sevimli sevimli gülüp konuşurken adamını nasıl idare edeceğini pek tabii biliyordu.

"Olmaz."

Olmaz diyen Fikret'e döndü Helin. "Neden? Hem sana ne oluyor? Biz seni çağırdık mı?"

Fikret dudağının kenarında ufak bir kibir gülüşüyle Helin'e döndü. "Sana ne Helin? İstersem gelirim."

"Doğru konuş benimle!" Helin ela gözlerini kocaman açarak alçak sesiyle sert çıktı.

Gerilimi engellemek isteyen Ayşem araya girdi. "Neden olmaz dedin Fikret?"

Fikret, Ayşem'e döndü. "Hafta sonu için arkadaşlarımla Halfeti'de plan yapmıştım."

"Hım," dedi Ayşem. Ama Helin diyemedi. Kan beynine sıçradı. Kimdi bu arkadaşlar? Koskoca iki gün Halfeti'de ne yapacaktı? Her gece kâbusları olan kadınlarla birlikte mi geçirecekti o koca iki günü? Sabrı buraya kadardı. Hadsiz sabrı sonuna gelmişti.

"Sen busun işte," dedi, koltuğunu arkasına hızla iterek ayağa kalktı. Kalkışındaki hışım herkesi şoke etmişti. Helin'in koyulaşan ela gözleri sadece Fikret üzerindeydi.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı Fikret. "Neymişim ben?" dedi kıza dönerken.

"Bu işte," diyen kız, eliyle adamın bedenini işaret ediyordu. "Gözümün içine baka baka başkalarıyla eğleniyorsun. Utanmadan bunu da yüzüme haykırıyorsun."

Ayşem ayağa kalkmak için hamle yaptığında Doğan bileğinden tutup gözleriyle karışma dedi. Gerisin geriye oturdu Ayşem. Kardeşini hiç bu kadar sinirli görmemişti.

"Sana ne!"

"Ne demek sana ne? Sen değil miydin, *ben* diye ölen? Şimdi başka kadınlarla gününü gün ediyorsun?"

"Ben sen diye öldüm de sen bir bardak su mu verdin?" diye bağırdı Fikret. O da anladı ki bu işin sonu buraya kadardı. Bu kavga bu şekilde bitecekti.

Adama bakan ela gözler sulandı. Haklıydı ve sesini çıkaramadı. Fikret'in gözleri kısıldı ve kızın dolmuş gözlerine odaklandı. Sert çıkmıştı, kendini tutamamış, diline ket vuramamıştı.

"Haklısın, vermedim. Ama sen de çabuk pes ettin. Demek gözünde bu kadarmışım." Yanağından süzülen bir damla yaş Fikret'in yüreğine zehir olup akmıştı. Masanın üzerinde duran telefonunu alan Helin arkasına dahi bakmadan odadan çıktığında nefeslerini tutan ailesine bakamadı. Eliyle alnını ovalayan Fikret de Helin'in ardından çıktı ve tek kelime etmedi.

Aysima kabuğuna çekilen kaplumbağa gibi sindi koltuğuna. Bu kavgaya benzer bir tartışma onları da mı bulacak diye düşündü. Baran'ın gözleri sevdiği kızın üzerinde aklını okuyormuş gibiydi.

"Gidip kardeşimi bulacağım. Sen de git kendi kardeşini bul," diyerek ayağa kalktı Ayşem. "Bu çok acılı oldu. Benim yüreğim yandı."

Doğan ve Ayşem odadan çıkarken Mercan da ayaklanıp çıktı. Yan yana ve baş başa kalan Baran ve Aysima bir dakika kadar sessizce oturdular. Baran ona yaklaşmak için kendi yolunu bulmaya çalışıyordu. Aysima ne istediğini ve nasıl yapacağını zerre bilmiyordu.

"Zor," dedi Baran.

"Oldukça," diye yanıtladı Aysima.

"Seni sevmeyen bir kadını beklemek çok sancılı." Baran gözlerini kızdan almıyordu. Hâlâ kendine bakmıyordu üstelik. Masanın üzerindeki kalemi çeviren kızı izliyordu.

"Öyle olmalı," dedi Aysima.

"Keşke öyle olmasaydı..."

Boş bulunarak Baran'a çevirdi gözlerini. "Nasıl?"

Baran koltuğunun tekerine dua ederek kıza sokuldu. Ama dokunmadı. Dip dibe birbirilerine bakıyorlardı. Aysima'nın ürkek bakışlarına canını bile verebilirdi. Bu bakışlar değil miydi onu kendine âşık eden? "Keşke bizim sevdiğimiz kadınlar da bizi sevse... Çok mu şey istiyoruz?" Aysima'nın sırtına dökülmüş saçlarından bir tutam aldı eline.

"Sevsek ya doya doya... Kana kana... Gözlerinin içine baka baka..." Elindeki tutamı dudaklarına götürüp öptü Baran. Kızın heyecanla titreşen yeşil harelerine bakarak.

Nutku tutulmuş gibi izliyordu adamı. Nefes alacaktı belki ama şimdi unutmuştu. Gümleyen kalbini Baran duyuyor muydu? Duysaydı keşke. Duysaydı da kız bunu dile getirmediği için adama eziyet etmeseydi. Baran anlasaydı keşke.

Kendi koltuğuna yapışan koltuğun daha gidecek yeri yoktu. Ne kaçabiliyor ne ona engel olabiliyordu. Heyecanı onu örseliyor, düşünmesine engel oluyordu. "Baran," diyebildi cılız bir sesle.

Omzuna sarılan kolun altında volkandan yayılan lav gibiydi. Aysima yanıyordu. Yüzü alev alevdi. Başını önüne eğdi tekrar. Baran en dibinde duruyordu şimdi. Nefesi kulağına çarpıyordu. Baran bu fırsatı asla kaçırmayacaktı. "Adımı hep sen söyle, Aysima. Yüreğim nasıl yanıyor, nasıl bileceksin..."

Kalbi duracak sandı o an. Hâlâ atıyor ve nefes alıyordu oysa. Aşk öldürecekti onu. Öyle hissediyordu. Yapmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu oysa kız. "Baran," dedi ama sesi bu sefer kendine bile zor gelmişti. Ne bilsindi kız, Baran adının her döküldüğünde bu kızın sesiyle kendinden geçiyor...

"Sen her Baran dediğinde ben ölüp yeniden can buluyorum. Her doğuşumda seni daha çok seviyorum." Genç kız şakağına değen ateş gibi dudaklarla gözlerini kapattı. Şimdi burada ölecekti. Baran da kızı sevgisiyle öldürecekti.

"Sen de beni sevsen... Çok mu zor?" Baran dokunduğu yerde ölebilir ve bir daha doğmak istemeyebilirdi. Kızın teni yüreğinin hayal ettiğinden bile tatlıydı. Kulağına fısıldadığı sözlerin cevabını bekliyordu. Alnını sevdiğinin alın kenarına yaslamış, gözleri kapalı, nefesi tutukluydu. Yaşatır mıydı Aysima onu? Daha fazlası için birkaç şey der miydi o güzel dudaklarından, kadife sesinden?

Nefesini bıraktı Aysima. Nereye kadar direnebilecekti bu adama? Kalbi çoktan onun olmuşken hem de. "Yapabilirim... Sanırım."

Ancak bunlar döküldü dudaklarından. Ve rahatladı. "Sen beni bu kadar severken... Bu sevgiye icabet edebilirim." *Ettim* diyecekti bir gün. Kulağına çarpan ılık nefesin güldüğünü hissetti. Baran'ın başı kendinden koparken adamın elini elinin üzerinde hissetti. Baran eliyle kızın elini sıkıca kavramıştı. Eli adamın eli içinde ilerdi

ve Baran'ın dudaklarını buldu. Yüreği titredi, o da adamın yüzünü elleri arasına almak istedi. Lakin yapamadı. Bir gün buna da alışacaktı.

Yanağına dudaklarını bastıran adama ister istemez sokulduğunda Baran kendini birkaç saniye çekemedi sıcacık tenden. Mecburen geriye çekildi. Ayağa kalkarken kızı da kaldırdı. Elini bırakmadı. "Gidelim bakalım şu çılgın âşıklara."

Aysima kaşlarını çattı istemsizce. "Sanırım artık sadece Helin âşık."

Durup kıza döndü Baran. Ona ciddi bir sır verecekti ve bu aralarında bir ilkti. Birkaç adım değil birkaç level atlayan Baran, kızın yüzünü elleri arasına aldı. "Sen gerçekten de Fikret'in Helin'den vazgeçeceğini mi sandın?"

Kızın kaşları havalandı. Baran'ın elleri arasında olduğunu bile unuttu. Kendine bakan kahve gözlere bakıyordu anlamaya çalışarak. "Öyle görünüyor."

"Fikret, Helin'e kendini nasıl fark ettirsindi daha? Bu da böyle oldu. Biraz sert oldu ama..." Bir fırsatı daha avuçları arasındayken kaybedemezdi. Kızın yanağından bir buse daha çaldı. Bu kadar yakın gelip giden adamın ağır çekimi, kendine has kokusuyla gözlerini kapattı kız. Alışacaktı. Biliyordu. Seve seve alışacaktı. Baran onu seve seve alıştıracaktı.

"Ben de geliyorum İstanbul'a. Birlikte gidiyoruz."

Gülümsedi Aysima. "Olur, gidelim."

Odasından çantasını almış, çıkmak üzere olan kardeşini bulduğunda göz pınarında bir damla kalmamış, süratle akıyordu. Göz göze geldiklerinde tüm çaresizliğiyle ablasına sarıldı. Ağlayacak bir abla omzu bulduğunda daha

şiddetli ağlamaya başladı. Kardeşini kollarının arasına almış tek bir söz bile etmeden istediği kadar ağlamasına alan açtı Ayşem. Belli ki Helin uzun süredir içinde tuttuğu gözyaşlarını akıtıyordu. "Vazgeçti. Bıraktı. Sevmiyor."

Ne diyeceğini bilememenin tam ortasındaydı. Ona diyemezdi, *"Fikret seni çok seviyor,"* dememeliydi. Bir şeyler yoluna girecekti elbette. Onlar kendilerini bilecekti. "Kendini üzme Helin."

"Üzülmüyorum abla ben." Ablasını bıraktı ve tekrar göz göze geldiler. "Kahroluyorum. Hak ettiğim hâlde, kendi ellerimle bitirdiğim adama kahroluyorum."

"Düzelecek Helin. Fikret seni bırakmaz."

Kız başını iki yana salladı. "O çoktan bıraktı beni." Ablasının yanından hızla geçerek çıktı odasından. Bıkkınlıkla nefesini bıraktı Ayşem. Ardından çıkıp kendi odasına girdi. "Bekle, ben de geliyorum," diyerek asansörün önünde bekleyen kardeşini durdurdu. Çantasını kaptığı gibi montunu da askıdan çekti. Üzerine geçirerek açılan kapıdan sızdı.

Nagehan ve Tahsin bir hafta önce yurt dışına çıkmıştı. İstikamet kendi daireleriydi. Bu gece iki kız kardeş baş başa olacaklardı. Eve girer girmez kendini duşa atan Helin'in uzun süredir çıkmıyor oluşuyla kesin ve net ağladığına emindi Ayşem. Kulağına götürdüğü telefonun ucundaki adamın açması uzun sürmüştü.

"Doğan," dedi açılır açılmaz.

"Gökyüzüm..." diyen adamın keyifli sesi sinirlerine dokundu. "Çok ileri gitti. Kardeşim bir saattir banyoda ağlıyor."

"Siktir..."

"Oyun et dedik de Doğan bu da fazla olmadı mı? Kızı inandıramıyorum Fikret'in onu sevdiğine."

"Gitti. Haklısın."

"Seninkinden ne haber?"

"Kafayı yiyor şu an. Kendine küfür edip dolanıyor. Bak ne diyeceğim? Siz Helin'le bu gece gidin İstanbul'a. Biz yarın geliriz."

"Olabilir. Bu ona iyi gelecektir. Ama Helin kabul edecek mi bakalım? Konuşur, seni ararım." Telefonu bırakıp Helin'in odasına girdi. Kız hâlâ banyodaydı. Kapıyı vurduğunda açılan kapıdan gözlerine kan oturmuş kardeşiyle göz göze geldi. Dolup boşalmıştı ama yine de bakınca her an ağlayacak gibiydi Helin. "Bu gece gidelim mi İstanbul'a? Diğerleri yarın gelirler."

Helin umursamaz bir tavırla cevap verdi. "Gidelim."

"Tamam, ben uçak biletlerini ayırayım. Sadece çantanı al. Evimizde her şeyimiz var zaten."

Helin sadece başını salladı. Biraz nefes alabilirdi belki. Daha sağlıklı düşünebilirdi. Kendinden vazgeçmiş birine her ne şekilde olursa olsun ne diyebilirdi ki daha? Ona ettiği onca eziyetin diyetini ödüyordu şimdi. Ölesiye mutsuzdu. Fikret'i düşündü. Onca sene o da bu şekilde mi hissetmişti? Nereden bilebilirdi ki onu çok sevecek? Helin Fikret'e ne zaman âşık oldu, onu bile seçemiyordu. Bazı şeylerin kaybetmeden anlaşılmıyordu değeri ve Helin bugün bunu yaşıyordu.

Dedesini arayıp haber vermişti. İllaki şimdi de Haşim Babasını ve sevgili annesini araması gerekiyordu. Arada saatine attığı bakışlar da cabasıydı. İki saat sonra kalkacak uçağa yetişmeleri şarttı. Doğan onları havaalanına götürecekti.

"Buyur?" diyerek açılan telefona göz devirdi.

"Sevgili anneciğim, beni özlediniz mi?" Kadına karşı takındığı o latif ses yine ayyuka çıktı.

"Şeytan görsün yüzünü!" diye tısladı kadın.

"Aşk olsun annem, az sonra oğlun gelecek. O şeytan mı?"

"Ne istiyorsun Ayşem?" diyen kadının sesi yüksek çıkmıştı.

"Canının sağlığı, ne isteyeceğim anneciğim... Birazdan İstanbul'a uçuyorum da haber edeyim dedim. Sen de benim annemsin artık. Ayıp, habersiz gidilir mi?" Kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine sabitledi kız.

"Cehenneme kadar yolun var Ayşem."

"Allah razı olsun anneciğim. Babacığım oralarda mı? Ona da deseydim?"

Suratına kapanan telefona bakıp kahkaha attı. "Ya acıyorum bu kadına." Söylenerek Haşim Babasının numarasına bastı.

"Alo," diyen tok sesle hemen ciddiyet kazandı.

"Nasılsın babacığım?" dedi, azıcık da işveyle.

"İyiyim kızım, hayırdır?"

"Hayırdır baba. Ben müsaadenle birazdan İstanbul'a gidiyorum. Doğan da yarın gelecek."

"Doğan dedi. Müsaade sizin."

"Teşekkür ederim. Var mı bir isteğin oradan?"

"İsterim ya ne iyi ettin de sordun."

Ayşem kocaman gülümsedi. "Ne demek babacığım, sen iste yeter ki ben bulur getirim."

"Sağ olasın evladım. Sen bana sıcak sıcak boza getir. Yerinden olsun."

"Sen hiç merak etme baba, ben dumanı üzerinde getireceğim sana."

Telefonu kapatınca sırıtarak baktı ekrana. "Ya seviyorum seni be adam. Tabii sen de beni seversin. On yedi buçuk hisse aklını alıyor. Hiç düşünmüyorsun ki senin olanlar da bana geliyor."

"Kiminle konuşuyorsun abla?"

"Sevgili peder beyimle. Ne şeker adam ya. Öteki cehenneme bilet al dedi."

"O oğluna kız arasın ancak." Saçlarını kurutup makyajını yapan kız eski hâline geri dönmüştü. Yüreğinde birçok yer yaralıydı ama bunu ona belli etmeyecek kadar da Ayşem'in kız kardeşiydi. "Allah ona öyle bir gelin versin ki kendi konağında kediye çevirsin onu."

"E verdi işte." İster istemez güldü Helin. "O da doğru. Beddua etmeyi bile bilmiyorum."

Elindeki telefon çaldı. Ve Doğan'ın aradığını görünce ayaklandılar. Çantalarını alarak evden, Urfa'dan ayrıldılar...

Evlerine geldiklerinde saat gece yarısını bulmuştu. Ayşem odasına geçtiğinde ne kadar özlediğini en derinden hissetti. Bu evde koca beş yıl yaşamıştı. Elbette yine gelip gidecekti ama artık evi Harran'dı. Sevdiği adamın olduğu yerdi. Annesinin bıraktığı gibi duruyordu her şey. Helin de kendi odasına geçip aklında Fikret'in uzaklarda olmasıyla uzun bir süre uykuya dalamamıştı. Uzaktı mesafeler, bu onu daha çok üzmüştü.

Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorlardı ki kapı canhıraş bir şekilde çalıyordu. Aynı anda telefonu da hiç susmuyordu Ayşem'in. Telefonu es geçti, önce kapıdakini halledecekti. Bu eve kim gelirdi bu saatte? Kapıyı hırsla açtığında karşısında hiç beklemediği kişiyi gördü. Yeşil gözleri ışıl ışıl parlayan, kucağında kendine benzeyen kızıyla Hare ve Fatih vardı.

"Hanımağam."

20. Bölüm

Bittiyse Git Artık

Ufak bir çığlıkla Hare'ye sarıldı. Aradaki bebeği babası alırken Hare de kuzenine doladı kollarını. Fatih onları gülümseyerek izliyordu.

"Arada ezecekler seni babacığım," diyerek sekiz aylık kızını bağrına bastı Fatih. Annesinden aldığı güzelliğiyle, Hayal babasına gülücükler atıyordu.

İki kadında birbirinden uzaklaştığında, "Ne oluyor ya?" diyerek kapının önünde beliren Helin'in gözleri sevinçle parladı.

"Hare Abla, amanın Hayal de burada. O eniştem bile gelmiş." Hare'ye sıkıca sarılıp Fatih'in kollarındaki bebeği resmen kaptı Helin.

"Hoş geldiniz kızlar," dedi Fatih.

"Teşekkürler, hoş bulduk Fatih," diyen Ayşem kapıda olduklarını en sonunda fark etti. "Hadi içeri."

"Hayır," dedi Hare. "Siz dışarı. AZA'ya kahvaltıya gidiyoruz."

"Gideriz. Üzerimizi değişelim Hare, geç."

"Yani," diyerek karı koca içeri, salona geçtiler. Helin bebeği ısıra ısıra seviyordu ve Fatih'in içi gidiyor, bakamıyordu. "Helin," dedi sonunda.

"Evet, enişte."

"Isırma kızımı."

"Dayanamıyorum ama... Çok büyümüş. Nasıl güzel olmuş, hem o şikâyetçi değil."

Fatih hem gülümsüyor hem de kaşları birleşmiş, içi ezilerek bakıyordu.

"Sen nereden biliyorsun geldiğimizi?" diye soran Ayşem'e döndü Hare. "Dedem aradı. Aslında erken gelseydin dün gelecek sizi alacaktım ama malum bir bebek çok şey demek. Hadi hazırlanın..."

Helin, Hayal'i annesine uzatıp odasına yollandı. İki kız kardeş de dolapta bıraktıkları kıyafetlerden seçip hazırlandılar. Fatih onları AZA'ya bırakıp otele geçmişti. Şimdi üç kuzen de aynı masada keyifle kahvaltı ediyordu. Hayal de hemen yanlarında, arabasında şekerleme yapmakla hayatının en tatlı dönemini yaşıyordu.

"Sizi böyle hangi rüzgâr attı birdenbire anlatın, neler dönüyor? Hoş gidişin de ani olmuştu Ayşem."

"Kafa nereye eserse ben oraya Hare," dedi Ayşem.

"Ya sen?" dedi Hare, yeşil gözlerini durgun kızın üzerinde gezdirip. "Neyin var? Durgunsun."

Omuz silkti Helin. "Sıkıldım oralarda. Hava almaya geldik."

Yemedim diyen gözler Ayşem'e döndüğünde kızın sus işaretini aldı Hare. Havadan sudan sohbetin ardından Helin lavaboya diye kalktığında Hare hemen Ayşem'e döndü. "Anlat çabuk, ne oluyor?"

"Fikret'e âşık oldu."

"En sonunda, şükür. Yazık Fikret'e ne çekti... Eee bunda ne var üzülecek?"

"Geç fark etti. Şimdi Fikret onu takmıyor. Bu da Helin'i delirtiyordu ki dün koptu ipler. Kavga ettiler, biz de soluğu burada aldık."

Hare daha bir merakla eğildi masaya. "Nasıl ya... Fikret şimdi Helin'i sevmiyor mu?"

"Seviyor. Ama umursamıyor havasında küçük bir oyun oynadı. Bu da ayağına dolandı. Şimdi paçası tutuştu, yanıyor Helin diye. Ama bundan Helin'in haberi yok. İyi de oldu böyle. Biraz acılı oldu ama o kadar da olsun. Yoksa benim kardeşim hiç fark etmeyecekti burnunun dibindeki adamı."

Hare kısa bir an dalıp gidince gülümseyerek uyandı düşlerinden. "Yengem kalpten gidecek. Bu sefer kesin gidecek."

Ayşem de sırttı. "Kötüye bir şey olmuyor kuzen, az bile ona."

"Seni de sevmiyor, değil mi? Bu kadının Bekir Ağa soyundan gelen kızlarla ne alıp veremediği var?"

"Kendisi iki erkek doğurmuş, bizi beğenmiyor. Başka nasıl bir açıklama getireceğimi bilmiyorum. Alenen savaş var aramızda. Bitecek gibi de değil ama Haşim Amcam ondan milyon kat daha iyi biri. Arada dengeyi sağlıyorum. Lakin bir gün benim de dengem şaşarsa ne olacak, Allah bilir."

"Ne yapabilir ki?" diye sordu Hare. Helin de gelmiş yerine oturmuştu o esnada.

"Erkek torun isteyecek. Sırf benimle evlendi diye erkek torun diye beni deli edecek, tek sabırsız yanım bu olsa gerek. Doğan ve benim böyle bir düşüncemiz yok. Kız da bizim erkek de. Ama annesi bunu elinde tutacak. Gerçi tek yapabileceği şey canımı sıkmak olacak ama artık canım sıkılsın bile istemiyorum. İşte beni delirtecek tek şey bu olacak."

"Senin olmazsa Fikret'in olur. Bu neyin kafası?"

Fikret'in adını işiten Helin yutkundu. Öyle ya kendini istemeyen adam başka bir kadınla evlenecek ve çocuk sahibi olacaktı.

"Olmasa ne olur ayrıca? Artık her şey ve herkes değişiyor. Neden bu düşünce hiç değişmiyor?"

"Erkek egemenliği diye bir şey var," dedi Ayşem. "Ve bu bizim topraklarımızda daha güçlü bir olgu. Bunun suçlusunu sallandırmalı..."

"Doğan ve Fikret'in oğlu olmazsa peki?" dedi Hare.

"O zaman da ağalık en kötü ellere kalacak," dedi Helin. "Süleyman ve Haydar'ın oğullarından birer erkek bebek bekleyecekler ki bunun düşüncesi bile korkunç. O adamlar birer cani!"

Hare yerinde doğruldu. Bebeğine baktı göz ucuyla. Kızı için dağları eliyle parçalayacak gücü içinde hissediyordu. Kendi annesine inat! "O zaman dua edelim de hayırlı oğullarınız olsun."

Ayşem göz devirdi ama Helin'inkiler dehşetle açıldı. "Bana ne be," dedi sert bir şekilde.

Hare kırdığı potu anında topladı. "Yani tabii sana ne Helin. İşte sen de oradasın. Belli mi kiminle evleneceğin, genel anlamda söyledim." Ne kadar topladı bilemedi ama Helin eski yüz ifadesini tekrar takmıştı. Aklı tıka basa doluydu.

"Her neyse... Ne yapıyoruz bu gece?"

"Gecelere akacağız," derken göz kırptı kuzenine Ayşem.

"Hemen organize oluyorum. Çatlak Yumurtalar'a yazıyorum." Telefonunu alan Hare'ye, "Kime?" diye sordu iki kız da.

Hare küçük bir kahkaha attı. "Bizim kızlar işte. Çatlak Yumurtalar diye grubumuz var."

"Sağlamı bizi bulsa şaşarım," diye mırıldandı Helin. "Ben evde kalsam?"

"Mümkünatı yok Helin. Çok güzel bir gece olacak. Akşama yine burada yemek yeriz. Buradan da Fırat'a geçeriz. Kızlar bize şarkı söyler. İstek parça yaparız. Peçeteye bile yazarız. En iyisi ben diyeyim Fırat kapatsın bu

gece bize. Biz zaten bir ordu insanız." Hem konuşup hem de telefona gömülmüştü Hare.

Ayşem özlemle istekli, Helin hüsranla engelliydi.

Araba gecenin kör vakti binanın önünde durdu. VIP aracın şoför koltuğunda oturan Doğan arkasına döndü. Tüm gece eğlenmekten hiç yorgun düşmeyen dört kadına baktı. Hâlâ capcanlı duruyorlardı. Yanındaki Baran da kızlara döndü. Yanından bir saniye bile ayırmadığı güzel sevdiğine tebessümle göz kırptı.

"Siz hep birlikte kalın, biz Baran'la benim eve geçeceğiz."

Aracın sürgülü kapısını açan Helin indi ve binanın girişine doğru ilerledi. Ne hâlleri varsa görebilirlerdi. Ne kadar eğlenmiş olsalar da bir yanı hiç kapanmayacak bir yaraya kendini alıştırmaya çalışıyordu.

"Ne gerek var Doğan? Açarız size de birer yatak."

Baran önüne döndü. "Bu doğru olmaz, Ayşem."

"Kim bilecek Baran? Burası İstanbul. Bizler de sizin nişanlılarınızız, eşleriniziz. Günah mı? Kalanı da bacımızsınız."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Doğan.

Mercan da inerek Helin'in gittiği yolu takip etti. Onun da hiç umurunda değildi doğrusu. Aysima ise gerilmişti. Bunu istediğine emin değildi. Ayşem'e karşı çıkamıyordu çünkü Baran'ın yanlış anlamasını istemiyordu.

"Salonda kalırsınız. Hiç gitmeyin, bu son teklif."

"İkna kabiliyetine de ayrı hayranım Ayşem ama biz Baran'la bu gecenin devamını başka bir yere sürüklemeyi düşünüyoruz."

Ayşem sustu. Gözleri büyüdü. Sesi içine kaçtı âdeta. Aysima'nın gözleri kısıldı. Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. İki kadının da bu sessiz tavrı adamların birbirine bakmasını ve ardından kızlara dönmesini sağladı.

"Nereye?" diye sordu Ayşem.

"Anlamadım?" dedi Aysima.

Baran kısacık bakışının ardından boğazını temizleyerek önüne döndü. Yüzündeki gülümsemeyi gizlemek istiyordu. "Hiç işte, öyle kırk yılda bir gelmişiz, gecenin tadına varalım dedik." Baran sözlerini bitirip camdan dışarıya baktı.

"Baran, saat zaten gece bir," dedi Aysima.

"Dur sen bir," diyen Ayşem ensesini gördüğü adama gözlerini küçülttü. "Doğan, sanırım sen benim ne kadar kıskanç bir kadın olduğumu henüz çözemedin."

Doğan tekrar ardına döndü. "Hiç şahit olmadım ki Ayşem, nasıl çözeyim? Hem ne oluyoruz? Siz bize güvenmiyor musunuz? Alt tarafı erkek erkeğe takılacağız."

"Öyle mi?" dedi Ayşem. "Biz de kızlarla çıkarız geri. Kırk yılda bir geldik. Beyoğlu sen, Taksim ben gezeriz. Sabaha karşı da bir çorbacı yaparız."

"Daha neler..." dedi Baran hiddetle arkasına dönerken. Aysima Baran'a dönmediği gibi arabadan çıkmak için hareket etti. "İyi fikir Ayşem. Ben işkembe sevmem ama benimki mercimek olsun."

Araçtan önce Aysima ardından da Ayşem indi. Sürgülü kapıyı var gücüyle iterek çat diye kapattı. Saçlarını savurup Aysima'nın koluna girdi. *Takmıyoruz sizi* havalarına iki adam da şok içinde baktı.

"Çok tehlikeli Ayşem, çok. Başımı yakacak. Sen de ne diye söylersin ki... Uydur bir şeyler. Daha yeni yeni kendine geliyordu kız." Eliyle yüzünü sıvazladı Baran.

"Yalan mı söyleyeceğim? Doğruyu söyledim işte. Sonra bilseler daha mı iyi olacaktı? Kendi bildiğini okuyacak, gönül almasını da bileceksin. Onlar bizim kölemiz değil, biz de onların değiliz. Arada olur..."

Baran ikna olmuş gibi değildi. Olacak gibi de değildi. Daha yeni kızı kendine yaklaştırmaya çalışıyordu oysa. Şimdi neler düşünecekti kim bilir? "Giderler mi cidden?"

"Canları istiyorsa kesin giderler."

Baran karmaşık bir yüzle Doğan'a döndü. Sessizdi ve anlatmak istediği şeyi Doğan anlamıştı.

"Hiç kusura bakma Baran, şimdi yukarı çıkarsak bir daha ipin ucunu elimize alamayız." Gaza yüklenen adam aracını yola koydu.

Çantasını koltuğun üzerine doğru fırlattı Ayşem. Kendilerini birer koltuğa atmış olan Mercan ve Helin kapıdan hışımla giren kadınlara şaşkın bakışlar attılar.

"Ne oluyoruz?" Mercan kafayı kaldırmış, ikisi arasında mekik dokuyordu.

"Abin olacak adam, geceyi bitirmemiş daha. Doğan'la erkek erkeğe takılacakmış." Ayakkabıları sinirle çıkarıp oturdu Aysima.

"Ne oldu haspam, kıskandın mı?" dedi Mercan.

"Ne kıskanacağım be sen de..." diyerek gözlerini belerten Aysima kıza öfkeyle baktı. "Ne hâli varsa görsün."

"Hı... Bu kıskanmamış hâlin demek. Durup İstanbul gecelerinin zararlarını anlatsaydın. Gitmezdi belki."

"Of Mercan ya... Valla sen bana görümcelik yapmaya başladın."

"Ne alaka be, size ne ayrıca? Gitmek istiyorlarsa gitsinler," dedi Helin.

Ayşem kardeşine göz devirdi. "Bekâra koca boşamak sizinki de nereye gidiyorlar bu bir, neden bizi de çağırmadılar bu iki, burada biz varken neden baş başa bu da

üç. Dertleri derya oldu da biz mi bilmiyoruz... Neyin efkârı bu?"

"Adam hep seni götürmeye mecbur mu Ayşem?" dedi Mercan. "Sen de kendi arkadaşlarınla hiç mi takılmayacak, hep Doğan'la mı gezeceksin? İlişkiye bir soluk verin lan. Sizi gören de adamlar aranan zampara zannedecekler."

"Biz buna güvensizlik mi diyorduk?" diye sordu Helin. "Tam olarak böyle aslında ama üzerine de kıskançlık örtüsü çekip kamufle ediyorduk."

Ayşem de bitkinlikle Aysima'nın yanına çöktü. Kızların haklılık payı yüksekti belki ama her kadın için de atar yapılacak bir mevzuydu. "Bir de tehdit ettim, biz de çıkar gezeriz, sabaha karşı da çorbacıya gideriz diye."

Mercan kahkaha attı. "Kendi adına konuş, ben şuradan şuraya gitmem. Ayaklarım delindi resmen."

Helin de koltuğuna iyice yerleşti. "Beni de çık abla, zaten bu geceye de Hare Ablam için katıldım. Daha yer kalmadı. Yarın ben tek takılacağım. Ya da kendim gibi tek olan Mercan'ı kapar çıkarız. Kocişlerinizle ne hâliniz varsa görebilirsiniz."

"Ay, Helin deme öyle," dedi Aysima. Yüzü buruş buruş olmuştu.

Ayşem duyduğuna kıkırdadı. "Doğan'a kociş dersem ağalık kesin Süleyman'a geçer. Adamda itibar kalmaz." Yanındaki kızı dürttü omuzuyla. "Konum mu istesek Aysima?"

"Hayır, kızlar haklı. Eşeğin aklına da kabuk sokmamak lazım."

Önüne döndü Ayşem. "Haklısın bacım. Bunlar bizle alay da ederler şimdi, kıskandık diye."

"O kadar da değil," dedi Aysima. "Yapmasın öyle şeyler..."

Sabah 7'de evde herkes uyurken kapıyı usulca çekip çıktı Ayşem. Canı buram buram dost çekmişti. Otoparkta hâlihazırda bekleyen arabasına bindi. Tüm yol boyunca düşündü. Eğer Gülperi bugün yanında olsaydı hayatları nasıl olurdu? Ayşem bugünkü kadın olur muydu? Yüreği bu kadar kin ve nefretle dolup taşar mıydı? Bu ve buna benzer binlerce soruyla aracını durdurdu.

Beş katlı apartmana göz attı. Çantasından aldığı anahtarla demir kapıyı açtı. Asansörle dördüncü kata çıkıp anahtarını yedi numaralı kapı kilidine taktı ama zile basmayı da ihmal etmedi. Kilidi üç kez çevirip açtı. Her zamanki gibi sonuna kadar kilit vurmuştu. İçeri girdiğine sıcacık evin havası onu etkisi altına aldı. "Gülefşan," diye seslendi büyükçe bir sesle.

Çantasını ve montunu askıya bırakıp kızın ezbere bildiği odasına doğru ilerledi. "Gülefşan," diye sesleniyordu ki kız evde yabancı biri olduğunu düşünüp korkmasındı. Oda kapısına geldiğinde kapıyı açan mahmur güzele gülümsedi. Gülefşan anın verdiği şaşkınlık ve uyku sersemliğiyle bakındı ama hemen ayılarak Ayşem'in kollarına bıraktı kendini. "Sen ne arıyorsun burada, hem de sabahın bu vakti?"

Kocaman gülümseyerek kızı sıkıca sarıp geriye çekildi Ayşem. "İki günlüğüne geldim. Bu akşam döneceğim, seni görmeden gidemezdim. Vaktim olmayabilirdi, o yüzden bu saatte geldim. Çok kalmayacağım."

Birlikte kol kola salona geçip karşılıklı oturdular. "Nasılsın?" diye sordu kıza Ayşem.

Siyah saçlarını tepesinde kocaman bir topuz eden Gülefşan gülümsedi. "Çok iyiyim. Sen bana kızgın değil misin?"

"O an seni bulsaydım saçlarını bile yolabilirdim. Hangi akla hizmet geldin Efşan?"

Efşan hüzünle omuz silkti. "Çok özledim abla. Öyle böyle değil. Burnumda tütüyor her yer, her şey. Evime uzaktan bir kez olsun bakmak istedim. Şenlik zamanı beni tanıyan olmaz diye düşündüm. Ana baba günü gibi olur, nasıl unuturum."

Hemen çaprazında oturan kızın elini elleri arasına aldı Ayşem. Onu anlıyordu. Çok iyi anlıyordu. Onun üzüntüsü kendi üzüntüsüydü. "Döneceksin bir gün. Biraz sabır. Biraz daha sabır." Kıza baktıkça dostunu görüyordu Ayşem. Kızın mavi gözleri annesini, saçları, teni, yüz hatlarıysa ablasını hatırlatıyordu ona.

"Neden lens taktın? O gün yanlış hatırlamıyorum, gözlerin siyahtı."

"Ablama benzemek geldi içimden. Başka hiçbir açıklaması yok."

"Yüreğime indirecektin, Efşan. Seni ben bile o sandım ilk anda."

Gülefşan ister istemez kıkırdadı. "O yüzden mi bayıldın?"

"Sayılır," diyen Ayşem bu kızdan da gizlediklerini bir köşeye itekledi. "Kimse seni fark etmeden nasıl ayrıldın oradan? Doğan benim dibimdeydi."

"Dediğim gibi, kimse kimseyi görecek hâlde değildi. Doğan Ağam beni görse bile tanımaz ki. Bir süre seni arabaya koyuşunu uzaktan izledim. Sonra arkamı dönüp geldiğim gibi ayrıldım. Çok istiyorum geri dönmek ama sanırım bunu kaldıracak kadar güçlü değilim."

Elleri arasındaki eli sıktı Ayşem. "Elbette güçlüsün. Bunu bir daha asla söyleme! Seni asla yalnız bırakmayacağım."

Dolu dolu gözlerle ablasına baktı genç kız. Kendini koltuktan kaydırıp dizleri üzerinde durdu. Başını Ayşem'in kucağına bıraktı.

"Geçmiyor abla. Hiçbir şeyi unutamıyorum. Her gece olmasa da kâbuslarım bitmiyor. Ne zaman bitecek bu acı?"

Gözlerine hücum eden yaşları geri yolladı geldiği yere. Kucağındaki kızın saçlarını okşadı. Yutkundu. Sesine sahip çıktı. "Bir bilebilsem..."

Kız başını aniden kaldırıp sulu gözlerini ablasına dikti. "Onu ne zaman bulacağız?"

Kızın yüzünü elleri arasına aldı. Bir abla ne kadar şefkat verebilirse Ayşem de kıza öyle bakıyordu. "Bir gün mutlaka bulacağız. Asla umudunu kaybetme."

"Doğan Abi'ye desek? O bize yardım eder."

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. Kızın yüzünü bıraktı. "Öyle bir yerdeyim ki Efşan, Doğan'ı tekrar kaybedersem bu sefer geri dönüşü olmayacak. Ona tek kelime bile edemiyorum. Oyunumu baştan kurdum ve ona göre oynadım. Şimdi Araf'ın en keskin ucundayım."

"Ne oyunu?"

Ayşem gülümsedi. "Sen bunları düşünme. Okul nasıl gidiyor?"

Gülefşan üstelemek istedi ama biliyordu ki Ayşem ona hiçbir şey anlatmayacaktı, vazgeçti. "İyi, sorun yok. Senin kadar olmasa da ben de iyi bir mimar olacağım."

"Olacaksın. Benden de iyi olacaksın. Herkese inat sen en iyi olacaksın. Zamanı geldiğinde o kendini akraba bozuntusu zannedenlere inat sen Urfa'nın göz bebeği olacaksın. Ve onlara asla ama asla yaklaşmayacaksın, Efşan. Hiçbirine asla ama asla güvenmeyeceksin. Tanımayacak, görmeyeceksin! Senin alnın ak, bunu hiç unutma."

Gülefşan başını evet anlamında salladı. "İyi ki varsın."

Eve döndüğünde saat dokuz buçuktu ve kızlar hâlâ uyuyordu. Marketten aldıklarını mutfağa bırakıp ocağa çay için su bıraktı. Televizyonda açtığı müzik kanalında denk geldiği hareketli parçanın sesini sonuna kadar açtı. Kızların başında aldığı soluğu. Hepsinin üzerindeki örtüyü tek sefere çekerek yere attı. "Kalkın tembeller. Saat öğlen oldu," diye bağırarak Helin'in odasına giderken Aysima ve Mercan'ın sitemlerine kahkaha attı.

Evin içini saran müzik sesi ister istemez hepsini uyandırmış, şevkle kalkma isteğiyle dolmuşlardı. Helin'in kapısını açıp girdiğinde kız kardeşini yatağında yan dönmüş, boşluğu izlerken bulmayı beklemiyordu. Anlaşılan o ki Helin de uyku tutmayanlardan ikincisiydi. Müziğin sesini düşürmek adına içeri girip kapıyı kapattı.

Kardeşinin yanına oturdu ama Helin hâlâ boşluğu izliyordu. "Helin, kendini bu kadar yıpratma," dedi kızın kumral saçlarını yüzünden geriye iterek.

"Elimde değil," diyen kızın sesi boğuk çıkmıştı. "Aklımdan çıkmıyor."

"Seni seviyor. Buna neden inanmıyorsun? Sana ilgisiz durması seni sevmediğini göstermez."

"Gösterir. Gösteriyor. Sözleri kulağım da çınlıyor, benim için öldü ama ben ona bir bardak su vermedim. Ne kadar haklı." Gözlerini kapattı Helin. Ayşem kıza inandıramıyordu ve Fikret kendini bir kez daha ispat etmezse de anlayacak gibi durmuyordu.

"Abla," dedi titreyen ses.

"Ablam."

"Ben ne zaman sevdim bu kadar?" Kapalı gözlerinden taşanlara gülümsedi Ayşem.

"Muhtemelen hep sevdin de fark etmen biraz uzun sürdü." Uzanıp kızın kapalı gözlerinden akanları sildi ve yanağına bir öpücük bıraktı. "Hadi kalk. Güzelce bir duş

al. Makyajını yap, üzerini giyin. Bugün biz de kız kıza takılacağız."

Ağlarken bir anda ufak bir sarsıntıyla güldü Helin. "Geliyorum."

Yerinden kalkıp tekrar kızların olduğu odaya geçtiğinde ikisinin de yerinde olmadığını gördü. Mutfaktan sesler geliyordu. Müziğin sesini kısarak mutfağa girdi. "Beyler kahvaltıya geliyor, ona göre hazırlayın. Onların mideleri önemli şimdi?"

"Akşamki tribe ne oldu Ayşem?" dedi Mercan.

"Olduğu gibi duruyor, arada laf sokarız. Bugün de kız kıza takılırız, alın size intikam."

Yarım saatin sonunda kuş sütünün kusur kaldığı sofra hazırdı. Kızlar üzerlerini giyinmişti. Helin hâlâ ortalarda değildi. "Ne yapıyor Helin iki saattir?" Aysima'nın sorusuna Ayşem yanıt verdi. "Hazırlanıyordu ama hiç keyfi yok."

Kapının sesiyle ayaklandılar. Koridorun ucunda görünen Helin de adım adım yaklaşıyordu. "İki günlüğüne gelmedik sanki. Gelen gelene..." diye de mırıldanıyordu.

Doğan geçti ilk. Ardından Baran... Kapı kapanacakken Helin önünde durdu. Fikret'in açık kahverengi gözleriyle karşılaştı. Adamın yorgun göz bebekleri kendi ıslak gözleriyle çakışmıştı. Ve bir anda kapıda yalnız kaldıklarını fark ettiler. Tek kelime etmeden kapıyı açık bırakıp mutfağa yürüdü Helin. Çayları dolduran ablasına çıkıştı. "Ne zaman geldi? Neden eve çağırdın? Ne işi var burada abla?"

Kardeşine yan bakıp çay doldurma işine ara vermedi Ayşem. "Kendisi gelmek istemiş, gelmiş. Gelme mi diyeceğim Helin?"

"Deseydin. Haberin vardı değil mi? Ben onunla aynı masaya oturmam!"

Çaydanlıkları birbiriyle buluşturup kardeşine döndü. "Otur ve kahvaltını et. Gelmişse bir diyeceği vardır. Şimdi olmazsa o seni zaten bir yerde bulur ve bir diyeceği varsa der. Nereye kaçacaksın?"

"Demesin bir şey, istemiyorum. Diyeceğini dedi o."

"İyi o hâlde. Sen de onunla konuşmazsın olur biter. Hadi içeri."

Oflayarak ablasının ardına düştü. Görmek istemese de mecburen gözüne giriyordu Fikret.

Ne ara olduğunu anlamadığı bir zaman diliminde kendisini İstanbul'da bulmuştu. Sabahın kör vaktinde binmişti uçağa. Şimdi çaprazında oturan Helin'e ara ara bakıyordu. Keyfi hiç yoktu. Ama Helin ona inat konuşuyor, gülüyordu ve kendine bir kez bile bakmıyordu.

"Ayşem!" dedi kati ses. "Buraya gezmeye ve eğlenmeye gelmedik mi biz?"

"Geldik canım. Tıpkı dün geceki siz gibi. Biz de bugün eğleneceğiz işte. Akşam gidelim bu arada. Baban boza istedi. Onu yetiştirmem gerekiyor. Sabah nereden bulacağım bozayı?"

"Tamam, akşam gidelim. Orada sorun yok. Ayrı ayrı takılmak ne demek?"

Aysima da Baran'a yan yan bakıyordu. Ayşem ne derse ona uyacak gibiydi. Baran içli içli bakarken Doğan'a küfür ediyordu içinden. Aysima ona böyle bakmamalıydı. Daha doğru düzgün bakmamışken hiç bakmamalıydı...

"Bu demek işte ağam, siz de bizi bırakıp gittiniz ya hani..." Ayşem zerre umursamıyordu. Mercan fenalık geçirmek üzereydi. Helin duymuyordu bile. Aysima da sessizce Ayşem'e destek oluyordu.

Doğan gözlerini devirip nefes aldı. "Eve geçtik biz, eve."

Ayşem tek kaşı havada gülümseyerek Doğan'a döndü. "Cidden mi?"

"Cidden Ayşem. Senden fena hâlde korkuyorum. Eve gittik ve uyuduk." Baran nişanlısının gözlerine baka baka konuşmuştu. "O kadar atardan sonra canımıza da susamayalım dedik."

Aysima boğazını temizleyip tabağına eğdi başını. Gülümsüyordu ve Baran görsün istemiyordu.

"İyi etmişsiniz. O zaman ortak bir plan yapabiliriz. Sorun kalmadı." Ayşem keyifle çayından bir yudum alıp Doğan'a göz kırptı. Doğan onun her hâline ayrı ayrı âşık olurken gülümsemekle yetindi. "Baran senden korkuyormuş."

"Aşk olsun, ne yapıyorum ben?" diyen Ayşem Baran'a masum masum bakmıştı.

Baran bir şey diyemeden Helin girdi söze. "Benim işlerim var. Siz kafanıza göre takılın. Uçak saatini bildirin yeter. Hatta siz gidin, ben birkaç gün daha burada kalabilirim." Fikret'in kendi üzerindeki bakışlarını hissediyordu ama yine de adama dönmüyordu. "Arkadaşlarım var burada. Onlarla buluşurum, biraz vakit geçiririm."

Kendini umursamayan kızla sabrının son damlalarını da yere boca etti Fikret. Buraya onun için gelmişti, uygun bir an kolluyordu. Ama Helin damarına basmaktan zerre çekinmiyordu. Zaten ne ara haklıyken haksız durumuna düştü onu bile anlamış değildi.

"Olmaz!" dedi net ve sert bir sesle.

Masada ses kesildi. Çatalların tabaklara değip çıkarttığı o tiz ses bile yok olmuştu. Çatalı elinde, bakışları tabağında olan Helin, ağır ağır kaldırdı başını. Gözleri adamın sert bakışlarıyla buluştu.

"Pardon?" Kaşları çatılmış, bakışları karmakarışık bir hâl almıştı.

"Olmaz dedim. Burada kalamazsın. Hiçbir yere de gidemezsin."

İsterik bir gülüşle çatalını sert bir şekilde masaya bıraktı. "Yok ya... Sen mi bana engel olacaksın? Kimsin ki sen?"

Doğan ayağının ucuyla Ayşem'in ayağına dokunduğunda kız işareti almıştı. Yanında oturan Mercan'a verdi aynı işareti. Mercan da Aysima'ya... Baran da usulca kalktı yerinden.

"Helin," dedi dişlerini sıkan Fikret. "Buraya seninle konuşmaya geldim. Sen benden kaçıyorsun."

"Ne kaçacağım senden? Hem bana mı sordun gelirken? Gelmeseydin!" Masadan kalktı Helin. Odanın boşaldığı gözünden kaçmamıştı. Hatta dış kapının kapanan sesini bile duymuştu. Bu adamı burada parçalarsa çok iyi bir şey ki kimse dur diyemeyecekti.

Fikret de yerinden kalkarak masanın çevresini dolanıp kızın karşısında durdu. Üstten baktığı kıza doğru eğildi. "Senin için geldim, kör müsün?"

Ödün vermez öfkeli gözlerini kocaman açtı Helin. "Neden? Ben artık seni ilgilendirmiyorum ki. Gidip arkadaşlarınla eğlenseydin ya."

Fikret doğrulup evin tavanına baktı. Gömleğinin üzerine giydiği ince siyah kazağın bir an boğazını sıktığını hissetti. Parmağıyla gömleğin yakasını genişletmek için hamle yaptı. Helin durmuş az sonra psikopata bağlayacakmış gibi görünen adama bakıyordu. Aniden kendine inen kahve bakışlara takıldı.

"Soruyorum bir de körsün sen."

"Sensin kör." Arkasını dönerek koridora doğru yürüyen kızın ardından yürüdü Fikret. "Yalan mı? Hem körsün hem de inat. Hem inatsın hem de pervasız. Bir de üzerine yüzsüzsün."

Adımını atamadı Helin. Arkasından gelen sese dönemedi. Hakkıydı bu sözler ama bu kadar yaralaması ne-

dendi? Dönemedi Fikret'e. Her sözü ayrı delip geçiyordu içini. Diyecek bir tek sözü bile yoktu. "Bittiyse git artık." Odasının açık kapısından süzülüp kapıyı kapattı. Üzerinde duran kilidi çevirdi. Onu artık görmek istemiyordu. Sesini duymak hiç istemiyordu. Kendini bu derece acıtan sözler umurunda olmamalıydı.

Kapının koluna attığı eliyle çevirdi kulpu ama açılmayan kapıyla işinin daha zor olacağını idrak etti Fikret. "Helin, aç kapıyı. Daha bitmedi."

"Bitti," diye bağırdı kız. "Defol git! Seni görmek istemiyorum."

"Açmazsan gitmeyeceğim kızım! Bu kapı açılacak."

Kapının ardından gelen boğuk ses öfkesini harlıyordu. "Daha ne diyeceksin ki? Aptalsın Helin. O kadar zaman peşinden koştum, beni görmedin şimdi de şansımı başka kollarda arıyorum mu? Sesini bile duymak istemiyorum Fikret, git!"

Kapının ardındaki adam ciğerlerini acıtan bir soluk aldı. Oynadığı küçük oyunun kıza nasıl acı verdiğine şahitlik ediyordu. Bu kadar üzmüş olduğunu da yeni idrak ediyordu. Kapıyı nasıl açtıracağını hiç bilmiyordu. Helin'in hıçkırık sesini işittiğinde kapıya kuvvetle asıldı.

"Aç dedim, aç."

"Hayır!"

"Bana kapıyı kırdırma Helin. Yüzüme bakacaksın konuşurken."

"Bakmayacağım. Gelmiyorum ben Urfa'ya. Burada kalacağım bundan sonra. Görmek istemiyorum seni."

Son bir nefes verdi Fikret. Bu böyle olmayacaktı. Bunun rövanşı olacaktı. Fikret'in tek kadını Helin olacaktı ama kız laftan anlamıyordu. "Sen bilirsin Helin. Nasılsa kapının ardına girmediğin bir an bulurum." Kapının kulpu bırakıldı. Fikret'in evin içinde çınlayan, "Bu iş burada

bitmedi," sözleri gitgide uzaklaşıyordu. Sonunda adamın sesi kesildi ve dış kapı sert bir şekilde kapandı.

Evin içini sessiz bir boşluk sararken yüzünü elleriyle sildi. Siliyordu ama yerine yenileri geliyordu. Zor durdurduğu gözyaşlarıyla elini yüzünü odasındaki banyoda yıkadı. Gitmesini o istememiş miydi? Çantasını alıp koluna taktı. Odasının kapısını açıp çıktı. Korkuyla geriye bir adım attı. Gittiği sandığı adamı karşısında gördü.

"Korkma!" dedi Fikret ama Helin'in yüreği ağzına gelmişti. "Gitmedin mi sen?" derken çantasını çıkarıp adama savurmaya başladı.

"Hayvan herif, ödümü kopardın."

Fikret ağlasa mı gülse mi bilemediği yüz ifadesiyle çantayı kızın elinden kapıp yere fırlattı. "Hayvanım, Helin. Allah benim belamı versin. Öleyim ben..."

Boğuşmanın ve korkmanın etkisiyle soluk soluğa kalan kızın gözleri hâlihazırda tekrar ıslandı. Fikret'e diktiği gözleri yaşlarla parlıyordu. Helin'in her damlasında içi acıyan adamın yüzü üzüntüyle gerildi.

"Öleyim ben, Helin. Ben sana beni kaybediyor olduğunu anlatmaya çalışırken asıl seni kaybetmişim. Eskiden en azından görmezden geliyordun beni, şimdi yüzümü bile görmek istemiyorsun."

Gözlerini silip bakışlarını kaçırdı Helin. "Sözlerin beni yaralıyor, içime oturuyor. Ben bu adama alışık değilim."

"Özür dilerim." Küçük bir adım attı kıza. Bir adım geriledi Helin. "Seni nasıl üzerim Helin..."

Boğazı düğümlendi. Başını kaldırmadı. Bakmadı. "Benden özür dileme!" Tutamadığı hıçkırığıyla başını iyice eğdi. "Sen haklıydın. Söylediğin her şeyde, her yaptığında haklıydın. Ben gerçekten körüm."

Ağlayan kızın omzundan çekinerek tuttu. Her an reddedilme riskiyle burun burunaydı. İtiraz etmeyen, edemeyen, gücünün sonuna gelen kız adamın göğsüne

çekilişine karşı koyamadı. Çekildiği yerin nasıl bir yer olduğunu bile bilmiyordu. Yıllarca göz göze, biri körkütük âşık, diğeri kendinden habersiz yaşamışlardı.

Sırtına ve saçlarına bırakılan ellerin sıcaklığıyla sokuldu. Adamın nefesi saç derisini yakıyordu, tıpkı sevgisinin içini yaktığı gibi...

"Seni sevmediğime nasıl kandın? Benim seni unutmaya gücüm yeter mi? Yemin ederim sadece beni fark et diye yaptım. Ne kadını... Ne başkası... Gözümün gördüğü tek kadınsın sen!"

Kulağına doluşan sözlerle inanamadı. İnanmak isterken bile acı çektiğini hissetti. Hissettiği acı duygusu, eşsiz sözler hâlini perçinledi. Şiddetle sarsıla sarsıla ağladı. Onu ağlatan adama âşıktı, kim bilir ne zamandır? Hangi ara içine yer etmişti Fikret? Hangi tarihte kazınmıştı? Ve neden hiç fark edememişti?

Bir anda adamın kollarından çıktı. Kendinden iterek uzaklaştığında Fikret nedenini anlamak istercesine baktı. Helin'in bakışları isyan doluydu. Ve Fikret bu isyanın kime ait olduğunu bilmiyordu.

"Benim kadar bencil birini sevme! Gerçekten hak etmiyorum. Eziliyorum."

Beklediği sözler bunlar değildi genç adamın. Kendine sayıp hakaretler etse daha inanılırdı. Helin'in bu sözlerine gözlerini şaşkınlıkla açtı.

"Saçmalama Helin! Neden bahsediyorsun sen? Neden eziliyorsun?"

Helin bir adım geriye çıktı. Sürekli ağlıyordu ve buna bir türlü engel olamıyordu. Hayatı boyunca bu kadar gözyaşı döktüğünü hiç hatırlamıyordu. "Git ve düşün Fikret! Sen benden ne gördün ki beni seveceksin? Ben bencilin, pervasızın tekiyim."

Arkasını dönen kızı bileğinden yakaladı. Geldiğinden beri koruduğu sakinliğini bozdu. Helin ne dediğini

ya bilmiyordu ya da Fikret onu anlayamıyordu. Sert bir hareketle Helin'i kendine çevirdi. Her zaman arkasını dönüp gidendi Helin. Sevse de gidiyordu sevmese de. Burnundan çıkan soluğun sesi Helin'e kadar ulaşıyordu. Açık kahve gözleri koyu kahveye dönmüştü genç adamın. "Yeter! Ne demeye çalışıyorsun sen? Ben seni sevmiyorum aslında öyle mi?"

"Sen beni nasıl sevebilirsin Fikret? Ben sana bir kez olsun umut vermedim. Sen geldin, ben seni hep ittim. Bu dediğin aşk olamaz."

Kızın burnunun ucuna kadar gelip durdu. Dişleri birbirine kenetliydi çünkü bunu hiç mi hiç hak etmiyordu. "Sen benim sevgimi bir hastalık olarak mı görüyorsun? Sana, benim içimdeki seni küçük görebileceğini kim söyledi?"

Daha önce şahit olmadığı ses tonu ve o koyu bakışlar tek kelime etmesine izin vermedi. Fikret'in bahsettiği şekilde düşünmemişti ama sözlerinin o yöne kaydığını da o an fark etti. Helin, her şeye rağmen neden adamın hâlâ kendisini sevdiğine inanamıyordu? Fikret'in sevgisi altında eziliyor, bin pişmanlıkla fokurduyordu.

"Hayır," diyebildi. "Ben... Ben aslında kızıyorum sana. Neden beni seviyorsun ki? Sana bin tane eziyet ettim. Hangi adam dayanır sana yaptıklarıma?"

"Sana ne? Sevgi benim sevgim. Sana ne? Demek ki dayanacak kadar çok sevmişim. Şimdi de bunu mu sorgulayacaksın? Sen bana değil, kendine kızgınsın ve bu şimdi şu an bize zarar veriyor, yıkıyor." Helin'in bileğini yavaşça bıraktı. Alamadığı gözlerini tazelediği nefesiyle çevirdi. Hem seviyordu hem de sevdiği kız karşında ağlıyordu. Yıllar boyu tartışmanın her türlüsünü yapmışlardı ama böylesi bir ilkti ve son olacaktı.

"Bu şekilde konuşamıyoruz. Kendini topla ve ağlama! Hiçbir yere de gitmiyorum." Helin'in gözlerine baka

baka konuşmuştu. "Seni salonda bekliyorum. Kendini bir yere kilitleme, bu sefer kırarım."

Arkasını dönüp giden adama bakmadan kendini büyük banyoya attı. Musluğu açarak hem ağladı hem yüzünü yıkadı. Kalbinin içinden çıkamıyordu bugün. Ne kadar derine batmış olduğunu yeni idrak ediyordu. Fikret'in sözleri beyninde dönüp duruyordu. Hiçbir şekilde kendini iyi hissedemiyordu. Kendi pişmanlığı altında kavrulurken farkında olmadan Fikret'i de yaralıyordu.

Değişik bir döngünün aurasına kısılmıştı. Ne tarafa döneceğini zerre bilmiyordu. On dakika boyunca çıkmadı. Sonunda derin nefesler ala ala kendine geldiğini hissettiğinde kapıyı açıp salona ilerledi.

Helin'in ne yapmaya çalıştığını on dakika boyunca düşündü Fikret. Kendini sevmiyor olduğunu düşünemiyordu çünkü buna fazlaca delil vardı elinde. Durduk yere o kadar gözyaşını neden döksündü? Kendisini yıllar boyu ittiği hâlde Helin keyfinden hiç vazgeçmeyen biriydi. Bir kez olsun durup da *ben Fikret'e ne yapıyorum* dememişti. Şimdi demediği, düşünüp aklına getirmediği şeylerin pişmanlığındaydı. Pencereden izlediği manzaraya bir son verip, sessizce gelip büyük koltuğun ortasına gergin bir şekilde oturan kıza baktı. Koltuğun ucuna denecek şekilde, dirsekleri dizlerinde, alnını avuçlarına bırakmıştı Helin.

Hiç tereddüt etmeden gelip yanına oturdu. Helin hiç kıpırdamazken Fikret ona dönmüştü bedeniyle. "Yıllarca bugünü bekledim ve sen ağlıyorsun. Neden ağlıyorsun Helin? Beni sevmek zoruna mı gidiyor?"

Ağlamaktan sesi katılaşan kız başını kaldırıp çenesini bıraktı avuçlarına. Tam karşısında duran konsola odaklıydı. "Bunca zaman anlamamam zoruma gidiyor."

Ufacık bir tebessüm yerleşti Fikret'e. Milim yerinden kayarak kıza yaklaştı. "Bu mu yani bu kadar gözyaşının nedeni?"

"Senin bu dediğin şey beni bitirdi. Kendime mi yaptım bu kötülüğü, sana mı?"

"Bana bir şey yapmadın. Kendini nedensiz yere üzdüğünü nasıl anlatacağım sana?"

Helin hâlâ konsola bakıyordu. "En kötüsü de ne biliyor musun?" Sesi tekrar ağlamaya hazırlanıyor olduğunu işaret ederken omzuna dolanan kola ve yaslandığı bedenle hız kazandı gözyaşları.

"Muhtemel ki bilmiyorum." Fikret kızı olması gerektiği yerde sıkıca kendine bastırırken saçlarından öptü. Helin'in şakağı Fikret'in göğsünde duruyordu.

"Geç fark ettiğim için kaybetmem, en acılısı buydu."

"Kızım sen deli misin, ben seni bırakır mıyım? Hepsi düzmeceydi. Sen ne ara bu hâle geldin, ben onu anlamadım. Sahne tam olarak senin beni kıskanmış olman, kendini fark etmen ve bana karşı gelmemenden ibaretti. Gerisini ben halledecektim. Tüm oyunu nasıl yaptın bilmiyorum, kendi lehine çevirdin. Şu an senin beni sevdiğine ikna etmen gerekiyordu ama ben ediyorum. Hem de senin bildiğin bir şey için." Fikret engel olamadığı gülüşüyle sarsılırken kızın da gözyaşları geldiği yere dönmeye başlamıştı.

"Kaybettim sandım. Bana bunu nasıl yaptın?"

"Yapmasam da anlayacağın yoktu Helin ama kendini bu derece mahvedeceğini bilsem yapar mıydım?"

Başını adamın göğsüne iyice gömerken kalan birkaç iç çekişle adamın yüreğine kadar indi sevdasıyla. "Çok korktum, yemin ederim... Gerçekten vazgeçtin sandım. Bu hissi hiç ama hiç bilmiyordum."

"İyi ettin artık bana sahip çıkarsın. Eller kapmasın. Annem bana kız arıyor, ayağını denk al."

Başını gömdüğü yerden kaldırdı. Gözyaşları kurmuştu ama ağlamanın vermiş olduğu mahmurluk yüzünde

asılı duruyordu. Geriye çekilip kendinden ürken adamın göz bebeklerine bakındı.

"Şaka, yeminle şakaydı."

"Annene selamımı söyle, seni elimden alacak kızın eceli gelmiş demektir. Şaka olmadığını da biliyorum. Civar civar kız arıyor anneciğin."

Kinaye dolu sesle ve atarına bile kurban olduğu kadının sözlerine kurban kesecekti. Bunları da duymuştu sonunda. "Helin," dedi kızın atar yapan yüzü evin içini turluyordu. "Evet," dedi adama dönerek.

İki elinden de tutarak tekrar kendine yaklaştırdı. Dip dibe birbirilerine baktılar. "Kaç yıldır beklediğimi bile unuttum. Sesinden, o güzel dudaklarından duymak istiyorum."

Gözlerini kaçırıp başını çevirecek olan kıza engel oldu. Helin'in dudağının uçlarına kendininkileri en yavaş şekilde bastırdı. Bunu da beklemişti, çok kez hayalini kurmuştu. Bir eli kızın sırtına dolanırken diğeri Helin'in elini içinde tutuyordu. Sevildiğini bir süre önce anlamıştı ama bu teslimiyet düşündüğünün çok ötesinde geldi Fikret'e.

Biraz geriye çekildi, hissettiği duyguların yoğunluğundan ton atmış, ışıl ışıl gözlere bakarken doldu Helin'in gözleri. Bir süre kaybetme korkusunu atlatamayacağını hissetti. "Seviyorum." Fikret gözlerini kapatıp nefesle açtı. Elinden tutup kendine çektiği kız kollarını boynuna doladı. "Yemin ederim çok seviyorum. Allah canımı alsın ki deli gibi seviyorum."

Fikret hatırı sayılır kocaman gülüşüyle dünyanın en mutlu adamları arasına kendi adını yazdırmıştı en sonunda. Helin, Fikret'i seviyordu.

Boynuna dolanan kolları desteklemek adına kızın sırtına koyduğu elleriyle bedenine bastırırken ettiği bin şükürle bir değil birkaç kurban kesmesi gerektiğine karar verdi.

"Allah canımı alsın senden başkasını seversem..."

21. Bölüm

İki Göz

Sahile vuran hırçın dalgaları izliyordu. Serin olmasını umarak dışarı çıkmışlardı ama şu an üşüyordu. Sert bir şekilde şahlanıp, kayalara çarparak geri dönen hırçın dalgalar ona huzur veriyordu. "Urfa'da deniz olmaması ne kadar kötü," dedi Ayşem, Doğan'ın sinesine iyice sokulup. "Üşüdüm."

"Urfa'ya deniz getiremem Ayşem ama istersen burada yaşayabiliriz."

Ayşem burun kıvırıp gözlerini kapattı. Doğan'ın göğsü tüm denizlere değerdi. "Bunu istediğini sanmıyorum, sen Urfa'yı çok seviyorsun." Alnına bastırılan dudaklarla ısındığını hissetti. "Seni daha çok seviyorum."

Gözleri açılırken gülümseyerek başını kaldırdı. Kendisine bakan yeşil gözlerin sahibinin yanağına uzanıp öptü. "Romantik Doğan... Arada başını gösterip kayboluyor. Özlüyorum ben onu. Gerçekten ikizimiz de değişmişiz."

"Artık çocuk değiliz, bunda haklı olabilirsin. Ama sevgimiz değişmiyor. Şimdi daha coşkulu seviyorum seni. Belki de bazı şeylerin oturabilmesi için ayrılık şarttı."

Ayşem başını tekrar Doğan'ın göğsüne sakladı. "Sanmıyorum. Akıllı insanlar gibi davranmak varken kaçmak saçma. Ama o günkü kendimi hâlâ savunabilirim. Sadece on sekiz yaşındaydım."

"Çocuk olan sendin, onu demeye mi çalışıyorsun?" Doğan'ın sesi neşeli geliyordu kulağına. Adam terk edilmişliğine gülümsüyordu ve bu sadece Doğan'ın hoşgörüsünden kaynaklanıyordu.

Başını kaldırıp geriye çekildi Ayşem. "Sen gülüyor musun? Oldu olacak seni terk ettim diye madalya tak."

Doğan kadının elini tutup yüzüne doğru kaldırdı. Parmağındaki yüzüğü gösterdi. "Taktım ya."

Elini çekerken gülümseyen Ayşem kendini onu sevmekten alamıyordu. Adamın boynuna sıkıca sarıldı.

"Sen..."

"Ben?"

"Muhteşem bir adamsın. Kalbime teşekkür ederim, seni sevdi."

Doğan'ın kahkahası soğuk bir kış günü sıcacık ısıtmıştı kadının içini. Geri çekilip gülümsemenin yakıştığı adama aşkla baktı. Hiçbir gülümsemesini kaçırmak istemiyordu, beş yıl bu gülümsemeye hasret kalmıştı.

"Hiç bana teşekkür yok, senin gibi inat ve çekilemez bir kadını sevdiğim için."

Kibirli Ayşem tek kaşını kaldırdı. "Sen Allah'a dua et canım, karşına ben çıkmışım, seni sen yokken bile beklemişim. Kim yapardı ha? Sen bile yapmadın."

Gülüşü sakinleşen adam kadına kirpikleri altından baktı. "Beni ben yokken mi bekledin? Bunu anlamadım ama teşekkür ederim." Son söylediğini duymamayı tercih etti Doğan.

"Rica ederim adamım, ne demek, yüzyıl sonra doğsam yine beklerdim. Sen değersin..." Doğan anlamadı Ayşem de anlatmadı.

Adamın parmak uçları kadının sarı saç tellerini yakaladı. Rüzgârın savurduğu birkaç tutam elinde öylece onlara bakıyordu. Yüzünde gelmiş geçmiş izler ve yorgun bir aşk

sarmalı geziyordu. "Her kadın her erkeğe uymaz Ayşem. Adam kadını taşımalı, kadın adamı örtmeli. Açıklarını bir tek o bilmeli. İki kişi birbirini tamamlamalı." Gözlerini, Ayşem'in gökyüzü mavilerine dikti. "Benim taşıyabileceğim tek kadın sensin. Benim eksiklerimi kapatacak olan da... Biz birbirimizi tamamlıyoruz."

Yorgun bir sancı oturdu kadının içine. Derin, kapanmaya yüz tutmuş bir yara kanadı. Doğan tırnaklarını Ayşem'in kalbine geçirip deşti. Kanattı, acıttı... Doğan kadının gözlerine kalbindeki aşkla baktı ama Ayşem tüm pişmanlıklarıyla...

Çıktığı sineye sessizce sokuldu. Adamı iki koluyla sardı. Gözlerini kapatıp yutkundu. "Ne olursa olsun beni bırakma Doğan..."

"Asla!" dedi Doğan. "Ne olursa olsun, karşıma kim çıkarsa çıksın. Asla!"

Uçakta başını çevirip arka koltuğa göz attı Ayşem. Helin ve Fikret'i bu şekilde göreceğini birkaç ay önce birisi söylese asla inanmazdı. Fikret'in gözlerinden çıkan hayali kalpleri görebiliyordu Ayşem. Ayakları yere basmayan adam mükâfatını misli misli tahsil ediyordu. Ağabeyinden dahi çekinmiyor, sürekli eli kolu Helin'in üzerinde geziniyordu.

Doğan anlayışsız biri değildi. Olduğu toprakların da adamıydı belki ama o da bir âşıktı, kardeşlerini yadırgamıyordu. Görmezden geliyordu ve bunu oldukça rahat tavırlarla ortaya seriyordu. "Ayşem," diyen sese döndü genç kadın. "Ne?" dedi fısıltıyla.

Doğan ona manidar bir bakış atıp gülümsedi. "Kardeşlerimizi dikizliyorsun." Yüzünde şen bir gülüşle

Doğan'a sokuldu. "Ama çok tatlı değiller mi? Helin'i hiç böyle görmemiştim. Tabii Fikret'i de."

Doğan kadına bakarak sırıttı. "Annem duyunca neler olacak dersin?"

Elini ağzına kapatan Ayşem kahkahasını bastırdı. "Ya benim annem?"

"Annenizden dolayı, Karacadağlı kadınından iki adet Karacadağlı kadını olacak, buna en çok amcam sevinecek. Anneler... Bilemiyorum."

"Aman," dedi Ayşem. "Analar tahtını yaparmış, kiminle evleneceği onların elinde olan bir şey değil. Kabul edecekler mecbur."

Aslında içten içe Bergüzar'ın nasıl delireceğini biliyordu, bundan zevk alıyordu Ayşem ama bunu elbette Doğan'a söylemeyecekti. "Öyle..." diyen adama gülümsemekle yetindi.

Büyük kutuyu masaya bıraktı Doğan. Yanında Ayşem ve Fikret ile birlikte konağa gelmişti. Akşam olalı biraz olmuştu. Masanın başında kutuya aşkla bakan Haşim Ağa bir an önce bozasına kavuşmak istiyordu.

"Sizin için erken döndük babacığım," dedi Ayşem. "Sıcak sıcak, taptaze içiniz."

"Allah razı olsun güzel gelinim." Oğullarına dönen adam, "Açın kutuyu," dedi. Fikret önce davranarak termos kutuyu açıp içinden üç şişe çıkardı. Hâlâ sıcacık olan şişeye elini uzatan adamın keyfi hiç bu kadar yerinde olmamıştı.

"Ah işte kız evlat olacak. Babasına kıyamayacak." Doğan ve Fikret babasına inanmaz gözlerle bakarken Ayşem kibirli, çokbilmiş gülüşünü gizlemeye çalışıyordu. "Ben size bardak getireyim de afiyetle için. Annem nerede?" derken mutfağa doğru yollanmıştı Ayşem.

"Yukarıda, iner şimdi," diyen Haşim Ağa'nın sesini işittiğinde dönmedi. Mutfaktan sorumlu genç kadına bakıp gülümsedi. "Dört tane bardak alacağım."

Seher hemen tepsiye dizip verdi bardakları. "Buyur hanımağam."

"Teşekkür ederim."

Arkasını dönerek giden Ayşem'in teşekküründe kalan Seher, kadının ardından gülümsemişti. Bergüzar'dan bir gün bile duymadığı sözleri gelininden duyduğunda ağası için memnun olmuştu.

Ayşem tepsiyi masaya bıraktığında ardından gelen kayınvalidesini de fark etmişti. Arkasını dönerek tatlı tatlı sırıttı. "Nasılsınız anneciğim?" dedi, kendini kadına doğru atıp sarıldı ve hızla geri çekildi. Doğan dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. *"Ne kadar tehlikeli bir kadın!"* diyen iç sesine kahkaha atmak istemişti.

Bergüzar, Ayşem'e tepeden baktı. "Hoş geldin gelinim."

Samimiyetsiz gülüşüne kusmak istedi Ayşem ama oyunun hakkını verecekti. "Hoş buldum." Masanın üzerindeki pakete uzandı. Alıp kadına uzattı. "Bunu senin için getirdim. Modacı bir arkadaşımdan aldım. Paris'te kadınlar arasında çok kıymetli."

Etrafındaki adamların varlığı, Ayşem'e eziyet etmesine engel oluyordu. Kadın uzanarak paketi aldı. "Sağ olasın. Nedir bu?" dedi gerçek bir merakla. Paris demişti ve merakı artmıştı bir anda.

"Kumaş. Çok ünlüdür arkadaşım. İstanbul kadınlarını o giydiriyor. Kendine istediğin elbiseyi diktirebilirsin."

"Bak işte kız evlat olacak dedim, değil mi?" Haşim Ağa Fikret'e döndü. "Doldur şunu," dedi sitemkâr bir sesle.

Bergüzar Kadın kocasının sitemine alınmıştı ama içinde tuttu. Paketi açmadı. Kocasının yanına, masaya otur-

du. Kendisi de çok severdi ama belli de etmeden bir bardak aldı bozadan.

Doğan Ayşem'e bakarak başını sağa sola salladı. Gizli gizli gülümseyen kadın gelip yanına oturdu. "Harcıyorsun bizi," diye fısıldadı Doğan.

"Babanın sizi harcayası varmış, ağam. Ben ne yapıyorum ki?"

"Ah Ayşem ah..."

Odasında çizim masasının başında uzun saatler geçirmişti. Belediye binası için üstlendiği görevin hakkını vermek istiyordu. Büyük bir aşkla katmanları oluşturmaya başlamıştı bile. Büyük, gösterişli ve Urfa'ya uyan bir tarzla tamamlayacaktı. Bunun için eski yapıları gözleri önüne getiriyordu. Eski tarihi yapıları gümümüze olduğu kadar uyarlayacak, muhteşem bir bina çıkaracaktı ortaya.

Dün gece Adana'ya giden Doğan'ın dönüşünü bekliyordu. Özlüyordu. Alışmanın acı gerçeği olan özlemi yaşıyordu. Telefonu alıp Doğan'ın numarası üzerine dokundu. Sinyal seslerini dinlerken bile çizim masasında neler çıkardığına bakıyordu.

"Sen acaba beni mi özlüyorsun?" diyerek telefonu açan adamın sesiyle gülümsedi. "Nasıl da zeki bir adamım var. Yerim seni ben..."

"Zevkle sunarım kendimi sana." Doğan'ın sesi yüreğinde yankılanıyordu âdeta. Başka başka âlemlere götürüyordu Ayşem'i. "Bitmedi mi işin?"

"Bitti sayılır. Hasat bitmek üzere ama kâhyanın işleri nasıl idare ettiğini izliyorum. Pamuklar fabrikaya yola çıkınca ben de döneceğim. Birkaç saate bitecek gibi. Gece dönmüş olurum."

"Harran'a geçeyim ben o hâlde. Yarın buluşuruz."

"İyi fikir."

"Tamam, o zaman. Öptüm yârim." Telefonun diğer ucunda hırsla inleyen adamın tavrına kahkaha attı. "Ayşem, iki dakika normal kadınlar gibi mi olsan..."

"Nasıl normal? Ben de normalim."

"E, başka?" derken kahkaha attı Doğan.

"Söylemem. Büyüsü kaçmasın."

"Ayşem!" diyerek isyan etti Doğan.

"Tamam ya... Oysa daha bir şey dememiştim." Ayşem kahkaha atmamak için alt dudağını ısırdı.

Telefonu kapatıp müzik bölümüne girdi. Keyfi hiç olmadığı kadar yerindeydi. Aklındakiler bir anda silinip gitmiş, geriye Doğan kalmıştı.

Bir süre sonra müzik sesinin yükseldiği telefonu, parçayı bırakmış, kendini zil sesine emanet etmişti. Gözleri çizimde, uzanarak aldı telefonunu. Ekrana baktı ama kayıtlı bir numara değildi gördüğü.

"Efendim."

"Ayşem bacım," diyen adamı çıkaramadı.

"Tanıyamadım, affedersiniz." Hâlâ gözü çizimler üzerindeydi.

"Ben Âdem. Affan Gümüşçü, Âdem. Kartını bırakmıştın bana."

Gözleri usulca önündeki duvara kalktı. Kalem elinde dondu kaldı. Omuzları kalkarken sesine kavuştu. "Âdem, kusura bakma, seçemedim sesini. Özür dilerim."

"Önemli değil Ayşem. Konuşmuştuk ya, gümüş paranın üzerindeki yazıyı okuyabilirsem arayacaktım seni."

Nefesi ciğerlerini yaktı. Aklı durdu ve ne diyeceğini bilememenin şaşkınlığını yaşadı birkaç saniye. "Okudun mu?"

"Okudum. Babama da sordum. O da biraz hatırladığını anlattı."

Ayağa kalkan Ayşem penceresinin önüne yürüdü. Elleri buz kesmişti bir anda. Hafif bir titreme baş göstermişti. "Ne yazıyormuş?"

"Her bir tespihe verilen özel bir ad varmış. Dört ağaya dört tespih yapılmış, her tespihte üç adet gümüş para takılı ve üç paraya da aynı şeyler yazılmış."

Ayşem bunu biliyordu zaten. Nefesini saldı ve adamın başka şeyler söylemesi için içinden dualar etti. "Yani?"

"Yani senin bana getirdiğinde yazanları dedemin çok eski defterleri arasında buldum. Dedem her şeyi not alıyormuş. Babam bana defteri verdi."

Gücünün tükendiğini hissettiğinde masasına tutundu. Sabrı azalıyordu ve adam tane tane konuşarak onu daha büyük bir merakın içine hapsediyordu. "Âdem söyle artık."

"Tamam. Sana okuyorum ama yazılı bir şekilde de göndereceğim."

Ayşem gözlerini devirip koltuğuna çöktü. Kalbi duracak kadar hızlı atıyordu ve kulaklarında uğultu başlamıştı. "Hadi!" dedi sert çıkan sesiyle.

"Yerdekilere merhamet edin ki göktekiler de size merhamet etsin." (Hadis-i Şerif)

Cümle beyninde dolanıyordu ama ona bir şey ifade etmiyordu. Elini terleyen alnına götürüp ovaladı. "Kime ait bu para Âdem?" dedi daha yüksek sesle. Adamın duraksayan sesi ileri gittiğini fark ettirdi. "Affedersin, heyecanlandım," dedi yumuşak bir sesle.

"Anlıyorum. Her paraya verilmiş başka bir söz varmış, bu sana söylediğim söz Haşim Ağa'nın tespihine ait. Notta öyle yazıyor. Notu da benden başkası okuyamaz. Dedemin kendine has yönetimiyle yazılmış."

Zaman durdu. Ses kesildi. Telefon yere düştü. Ellerinin titreyişi arttı. Nefesi daraldı ve elini boğazına götürüp

ovaladı. *"Haşim Ağa'nın tespihi."* Çan misali ileri geri çarpıyordu sözler bedeninin her yerinde. "Yalan!" dedi fısıltıyla. Sesi zor çıkıyordu. "Olmaz. İnanmam."

Ayağa kalkmaya çalıştı. Dizleri dahi titriyordu. Kaç saniye o şekilde kaldığını bilemedi. İçinden çıkmaya çalıştığı dünya dönmüyordu sanki. Durmuş gibiydi. Masasına öylece bakıyordu ama bir şey gördüğü yoktu. *"Haşim Ağa'nın"* sözleri beynini delip geçiyordu balyoz darbesi gibi. İhtimaller sıfıra iniyordu belki ama yine de o *ama* onu deşiyordu. Haşim Babasının yapmış olması fikri dahi midesini kaldırırken kalbine hançerler saplıyordu.

Zaman kavramını kaybettiğini anlayınca yerdeki telefona uzandı zorla. Hâli bitikti. Kolları canını kaybetmişti. Elleri sürekli titriyordu. Âdem'in mesajını buldu ekranda. *"Yerdekilere merhamet edin ki göktekiler de size merhamet etsin. Haşim Ağa..."* Haşim Ağa... Sözler üzerinde anlamsızca gezindi gözleri.

Gümüş paranın resmiyle birlikte geri göndermişti Âdem. Yerinden kaktı. Hızla çantasına eşyalarını tıktı. Kendine geldiğinde Taş Han'ın önündeydi. Saat ikindi vaktine geliyordu. Yine hızlı adımlarla Affan Kuyumculuk tabelasının önünde durdu. Âdem'i gördü dışarıdan. Kendini biraz daha topladı. Yüzüne eskisi kadar sakin bir tavır takamadı ama içeri girdi. Âdem onu görünce ayağa kalktı.

"Ayşem bacım."

"Bana o defteri getir, Âdem."

"Hanımağam," dedi Âdem itiraz edercesine.

"Bak Âdem, ben kötü biri değilim ama istersem ne olacağımı ben bile kestiremiyorum. O yüzden bana o defteri getir ve düzgünce oku!" Rahat bir tavırla sandalyeye çöktü Ayşem. Âdem ona bir süre bakmıştı. "Olur," deyip küçük dükkânın arka tarafına geçmiş, on saniye sonrada geri dönmüştü.

Ayşem adamın elinde çok eski ama çok eski, kapağı bile bölük pörçük olan defterle karşısına oturmasını izledi. Âdem soru sormuyordu. Anlamak da istemiyordu. Her yerden kuşatılmış gibi hissediyordu kendini. Bu hesapta var olan bir durumdu. Sayfaları açıp Ayşem'e döndü. Kadının değişmiş yüz hatları gerçekten de ilk görüşünde olduğu gibi değildi. Sert ve soğuk duruyordu.

Dükkânın dışındaki kalabalıktaydı Ayşem'in gözleri. Okumasını istiyordu. Hepsini okumasını... "Tek tek hepsini oku," dedi adama bakmadan. Âdem başını salladı.

"Kılıcın yapamadığını adalet yapar." (Kanuni Sultan Süleyman) "Bu Bekir Ağa..."

"Doğruluktan, ölüm de olsa ayrılma. Sadık ol." (Hz. Ömer) "Bu Süleyman Ağa..."

"Yerdekilere merhamet edin ki göktekiler de size merhamet etsin." (Hadis-i Şerif) "Haşim Ağa..."

Başını kaldırmadan Ayşem'e baktı Âdem. Gözlerinden akan birkaç damlayı gördü. Gözlerini üzüntüyle kapatıp önüne döndü.

"Zulüm kılıcını çeken aynı kılıçla öldürülür." (Hz. Ali) "Haydar Ağa..."

"Süleyman Ağa, *güveni* temsil ediyor. Bekir Ağa, *adalet*... Haşim Ağa, *merhamet*... Haydar Ağa, *cesaret*..." dedi Âdem. "Her bir paranın bir yüzünde sözler, diğer yüzündeyse anıldıkları sıfatlar var. Bunlar elbette babalarına müteakip yazılmış sözler. Babadan oğula kalmışlar."

"Bir kâğıda yazar mısın?" Ayşem hâlâ dışarıdan geçenleri izliyordu. Ellerini kaldırıp yanaklarına düşen yaşları kuruttu. Âdem masanın altından bir not kâğıdı çıkarıp yazmaya başladı. Bittiğinde Ayşem'e uzattı kâğıdı. Ayşem başını yan çevirip adama dik ve soğuk gözlerle baktı. Uzanıp kâğıdı aldı.

Âdem, karşısında gerçekten de üzgün görünüyordu. Ama bir açıklama istemiyordu. "Kime bahsettin sana geldiğimden?"

Âdem'in gözleri bir an büyüyüp küçüldü. Gafil avlandı. Önüne döndü ama ses çıkaramadı. "Kimseye bahsetmedim."

"Yalan söylediğini görebiliyorum. Bu kâğıtta yazanlar ne kadar doğru onu bilmiyorum ama birinin, sözlerin yerini değiştirdiğini bilmeyecek kadar aptal değilim, Âdem. Değiştiren sensin! Peki değiştirmeni isteyen kim?"

Âdem kadına bakarken gözlerini bile kırpmadı. Çenesini kilitledi ve sessizliği seçti. Ayşem cevap gelmeyeceğini anladı. Ayağa kalktı. "Ona benden selam söyle. De ki Ayşem seni bulduğunda canını alacak."

Âdem başını eğdi ve hiç kaldırmadı. Ayşem kapıdan çıkarken de ardından bakmadı. Beş dakika boyunca oturduğu yerden kımıldamadı. Telefonunu alıp araması gereken kişinin numarasını buldu.

"Bana gelip sözleri yazılı bir şekilde aldı. Hayır, bana inanmadı. Size selamı var. Sizi bulduğunda canınızı alacakmış."

Arabasını Harran girişinde durdurdu. Issız yolda kimseler yoktu. Mevsim sonbahar sonlarıydı ve hava soğuktu. Ama Ayşem'in ciğeri yanıyordu alev alev. İki eli de direksiyondaydı. Âdem'in ona yalan söylediğini biliyordu. Haşim Babasına ait olamazdı o gümüş para. Âdem'le konuştuktan sonra ilk şokla düşünmüştü olabilir mi diye ama dükkâna giderken detaylı düşündüğünde imkânsız olduğunu anladı. Aradığı adamın da onu arıyor olduğuna sevindi. Demek ki çok ama çok yaklaşmıştı.

Çantasından gümüş parayı çıkarıp iki parmağı arasında çevirmeye başladı. Lanet bir yazı ve gizli bir sırdı.

Özellikle okunmaması için uğraşılmışlığı vardı sanki. Yapanın aklından ne geçiyordu, bilemedi. Âdem'in yazdığı notu aldı eline. Tekrardan okumaya başladı. Sözlerden biri paradaki yazıyla yer değiştirmişti, buna emindi. Başını arkaya atıp altı buçuk sene öncesine gitti.

Gülperi iki büklüm hastane odasında yatıyordu. Cenin pozisyonunu almıştı ve artık ağlamıyordu. Tüm gece babasının ona ettiği eziyetlerin acıları ve ruhunda açılan derin girdabın sancıları verilen sakinleştiricilerle dinmişti.

Ayşem ona yaklaşmaya korkmuyordu. O ne derse, ne kadar utanırsa utansın Ayşem onun elini asla bırakmazdı. Karşısına bir sandalye çekerek oturdu. Gülperi ne kadar çökmüşse Ayşem de o kadar yıkılmıştı.

"Seni asla ama asla bırakmayacağım. Kim ne derse desin Gülperi... Kimsenin sana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim."

Ruhsuz bakışlarıyla hastanenin gümüş renkli kapısına bakıyordu Gülperi. "Bittim. Öldürecekler beni..."

"Ben buna izin vermem. Gideceksin buradan. Babam seni devlet korumasına aldırıyor şu an. Gidecek, bir daha da dönmeyeceksin. Ben senden ayrı kalırım ama sen hep nefes al."

"Nefesimin değeri kalmadı Ayşem. Agâh..." demişti genç kız. "Ona onu hep çok seveceğimi söyle olur mu?"

"Kendin söyleyeceksin kızım, ben neden söyleyeyim? Şimdi doğru düşünemiyoruz ama kurtulacaksın. Agâh da seni gerçekten çok seviyorsa kabul edecek. Etmezse sevgisinden şüphe etmeliyiz. Bak, biliyorum buraları. Sen de biliyorsun evet, çok değerli bir şey kaybettik ama bu bir son değil Gülperi."

"Son bu Ayşem. En son denilen yerdeyiz. Kimse beni istemez. O kadar vaktim olduğunu bile sanmıyorum. Abim yaşatmaz beni."

"Abini gebertirim ama ben. Bir bok yapamaz sana."

Gülperi konuşmadı. Gözlerini kapatıp sakin soluklar aldı.

Belki vakti hiç gelmeyecekti ama sormak zorundaydı Ayşem. Cebinden çıkarttığı gümüş parayı havada tuttu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Gülperi gözlerini açarak gümüş paraya baktı. "Bilmiyorum."

"Bunu dün sizin bahçede buldum. Seni aramaya geldiğimde. Bunu o düşürmüş olabilir mi?"

Gülperi yutkundu.

"Konuş benimle," demişti Ayşem, kızın ellerine sıkıca sarılarak. "Anlat bana!"

Gözlerini sıkıca yuman kız, başını iki yana salladı. Ne biliyordu ki ne anlatacaktı? Sesi çatal çataldı. "Bahçedeydim. Soba için odun alacaktım. Ders çalışacaktım sonra. Odunları almak için girdim, aldım birkaç tane. Eve yürüyordum. Ağzıma bir şey kapatılırken odunlar düştü ve boynumdaki ele uzandım ama sonrası yok. Uyandım ve sen geldin."

İlaçların etkisiyle olabileceği kadar sakindi Gülperi. Ayşem kızın ellerini daha çok sıktı, güç verircesine. "Bu size ait değilse ona ait o hâlde. Düşürmüş olmalı. Bulacağım onu. Bulduğumda da neler yapacağımı göreceksin."

"Bulma onu. Bilmek istemiyorum. Yalvarırım bırak, ne olur Ayşem. Sakın yapma! Ona ne olur ki? Ben her şekilde bir ölüyüm artık. Sana da bana da kimse inanmaz."

Bir süre, kendine yalvaran kızı gözyaşları arasında izledi. Lanet etti her şeye o gün. Düzene, düzeni getirene... Caniye, şeref yoksununa...

Gözlerinin ıslaklığını sildi elleriyle. Tekrar düşünmeye başladı. Gözü yolda, parmakları ritmik hareketlerle direksiyona vuruyordu.

"Kayıp paranın sahibi yenisini yaptırmış olmalı. Affan yaşamadığına göre Âdem'in babası yapmıştır yenisini. Âdem ve babası kim olduğunu biliyor ama kimin kim olduğunu bilmiyor. Boğazlarına bıçak da-

yasam konuşmazlar. Âdem konuşmadı, ihtiyar hiç konuşmaz. Nasıl bulacağım ben seni? Yoksa sen mi beni bulacaksın?"

Telefonun bildirim sesiyle irkildi. Düşünceleri dağıldı ve bakma gereği hissetti. Mesajı açtığında kaşlarını çattı. Yüreği deli gibi ritim tuttu.

"Beni arıyorsun... Emanetimi almak istiyorum senden."

Kaşlarını çatarak, dişlerini sıkarak on kez okudu mesajı. Telefonu avucunda sıktıkça sıktı. Numaraya göz attı ama elbette yabancıydı. Numara sorgulamaya başladı fakat bir şey çıkmayacağına da emindi ki öyle de oldu. Sorgulamaya kapalıydı numara. Hırsla yan koltuğa fırlattı telefonu. "Allah belanı ben diye verecek. Geberteceğim seni. Yeminim olsun yapacağım."

Tekrar bir bildirim sesiyle fırlattığı telefonu çekip aldı.

"Cevap vermiyorsun demek. Peki, Ayşem, öyle olsun. Beni çok merak ettiğini bilseydim daha önce çıkardım karşına. Biraz da seninle eğlenirdim. Yine eğleniriz... Bu gece seni Gülperi'nin evinde bekliyorum. Rahat giyin, çıkarması kolay olsun."

Mesajı okuduğunda dudağının ucu havaya kalktı. Kendine aynada bakmak aklına gelseydi eğer kendinden bile korkardı. Yüzündeki canilik o an itibarıyla gerçeklik kazanmıştı. "Piç kurusu! Seni öldürmek farz oldu bana."

Telefonu koltuğa atıp arabayı çalıştırdı. Gaza yüklendikçe içindeki hırs büyüyordu. Helin'i arayıp Harran'da olduğunu bildirdi. Konağın önüne gelince durup nefes aldı. Sakinliğine biraz olsun kavuşunca indi. Yüzüne normal olmaya yakın bir ifade takındı. Dedesini ve büyükannesini inandırmak zorundaydı.

Akşam ezanının sesi yankılandı her yerde. Dedesi birazdan namaza duracaktı. Kulaklarından içeri sızan ezan sesiyle avludaki divana yürüdü. Hava soğuktu, herkes evin köşesinde işleriyle meşgul olmalıydı.

"Bana yardım et Allahım," diye mırıldandı. "Beni yalnız bırakma." Ezan bitene kadar sessizce oturdu ve kalkıp merdivene yöneldi. Ağır ağır çıkıp odasına ilerledi. Üzerini değişip kışın kullandıkları büyük salona girdiğinde dedesi ve anneannesini baş başa konuşurken buldu.

"Deli kız, sen nereden çıktın?" dedi Bekir Ağa.

"Hayırdır Ayşemim," dedi Meryem Hanım.

Ayşem gülümseyerek yaklaşıp anneannesinin elini öptü. Dedesinin yanına oturup onun elini de öptükten sonra adamın göğsüne sokuldu. "Şehir beni boğuyor dede. Nefes almaya geldim."

Torunun saçlarını okşayan yaşlı adam gülümsedi. "Öyle diyorsan öyledir kızım. Helin nerede?"

"O evde. İşleri vardı. Ben aniden karar verdim gelmeye. Başım ağıyor biraz."

"Yemek yiyelim kızım, ilaç alırsın," diyen Meryem Hanım yerinden ağır şekilde kalktı. "Sofrayı kursunlar, haber vereyim."

Kadın odadan çıkarken Ayşem dedesinin sinesine daha çok sokuldu. "Söyle bakalım benim deli kızım, ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Deden yer mi Ayşem? Doğan'la mı atıştınız?"

"Hayır. O Adana'da zaten, gece dönecek. Valla bir şeyim yok dedem, inan ki."

Bekir Ağa sessiz kalıp üstelemedi. "Hadi yemeğe geçelim."

Zorla ayrıldı dedesinden. Belki bir daha sokulamazdı en sevdiği yere. Belki bir daha onlarla akşam yemeği de yiyemezdi. İyi görünmeye çalışarak yemeğe katıldı. Havadan sudan sohbete kendini zorladı. Dedesi ve büyükannesi odalarına çekildiğinde saat dokuzdu. Saatleri nasıl gece edeceğini bilmiyordu ama hazırlık yapması

gerektiğini biliyordu. Odasından çıkıp sessiz hareketlerle anne babasının odasına girdi. Kapıyı kapatıp derin bir nefes bıraktı.

Hemen büyük giysi dolabına yöneldi. Çok emin değildi ama deneyecekti şansını. Eğer bulamazsa dedesinden izinsiz alacaktı. Ezbere bildiği köşeye yöneldi. Orada olmalıydı. Olacaktı. Annesinin ayakkabı kutularını bir bir açtı. En altta duran kutu son şansıydı. Nefes nefese uzanıp açtı. Oradaydı. Siyah ve soğuk metal ona gülümsüyordu. O da derin bir soluk bırakıp gülümsedi. "Ablana gel tatlım."

Silahı alıp beline taktı. Şarjör ve kurşunları avucuna sıkıştırdı. Yaptığı dağınıklığı umursamadan odanın ışığını kapatıp odasına yürüdü. Kapısını açıp girdiğinde açık olan ışıkla koşar adım yatağına varıp oturdu. Avuçlarındakini yatağa bıraktı. Belindekini çıkarıp onu da bıraktı. Şarjöre kurşunları tek tek taktı. Doğan kendi silahına el koymuştu ama aşiretin ağasının evinde silahtan çok ne vardı? Evin bir köşesinde dedesine ait mühimmat deposu olduğunu biliyordu.

Babası onu asla affetmeyecekti. Doğan onu asla affetmeyecekti. Annesi ona küsecekti. Kardeşi ona çok kızacaktı. Ama Gülperi... Ama o intikam ateşini söndürecek, ruhunu huzura erdirecekti.

"Doğan..." dedi mırıldanıp. Gözleri doldu, burnunun ucu sızladı. "Affet beni..."

Gözlerinden akanları silip ayağa kalktı. Silah yatağın üzerinde kuzu kuzu yatıyordu. Birkaç saat sonra bir kurşun çıkacak, intikam alınacak ama Ayşem pek çok şeyi geride bırakacaktı. Bugün için yaşamıştı. Doğan'ı çok sevmiş, ölünceye kadar da sevecekti. Geleceğini geçmişe katarak alıp gidecekti Ayşem.

Üzerindekileri hızla çıkardı. Dolabından siyah bir kazak ve siyah bir pantolon seçip giydi. Başak sarısı saçlarını

atkuyruğu yaptı. Tabancayı beline taktı. Kalbi güm güm atıyordu. Siyah montunu giydi. Yine siyah botlarını ayağına geçirip bağcıklarını en yavaş biçimde sıkı sıkı bağladı. Telefonunu sessize alıp montunun cebine tıktı. Odasının ışığını kapatıp sessizce ayrıldı konaktan.

Tıpkı o günkü gibi konağın arka bahçe duvarını aştı. Arabasını bilerek konağın uzağına bırakmıştı. El frenini yine o günkü gibi indirdi ve araç sessizce yola aktı. Araç çalıştığında konaktan birinin onu duyması mümkün değildi.

Kendinden emin, gücünün farkında, aklında Gülperi'nin gülen yüzü ve şen kahkahası vardı. Derin derin nefesler alırken Gülperi'nin evine yaklaşmıştı. Kimin ne zaman geleceğini bilmiyordu ama bekleyecekti. Nasılsa gelecekti. Evlerin aralıklı olması ve gecenin bir vakti onu kimsenin görmeyecek olmasına sevindi. Kaldı ki o evde cinler ve periler yaşıyordu artık. Issız, boş ve soğuktu, bir zamanlar bir ailenin huzur içinde yaşadığı ev.

Evin önüne park edip motoru durdurdu. Farlar kapandı ve gece şimdi zifiri karanlıktı. Sokak lambası dahi yoktu. Telefonundan saate baktı: 22.00. Doğan'ın sesini duymak için çarpan kalbine itaat etti.

"Neredesin?" Sesi sakindi. Kalbi kan akıtıyordu ama sesi sakindi. Bir ölü kadar sakin...

"Bir daha seni almadan gitmeyeceğim Ayşem. Bu ne özlem..."

Yüzüne yayıldı gülüşü. Asılı kaldı ve sesine yansımadı. "Seni hep özledim. Hep özleyeceğim. Bu geçici bir durum değil."

"Geçmemesini yeğlerim Ayşem. Urfa'ya az bir yolum kaldı, geliyorum. Sen neredesin?"

"Harran'da."

"Güzel. Buluşalım istersen."

Belki bir gün... "Geç olur sen gelene kadar. Buluşuruz bir ara."

"Bir ara?"

"Lafın gelişi Doğan."

Doğan'dan ses alamadı bir süre. Hattın diğer ucunda düşünen bir adam vardı şimdi. Ondan bir şey saklamak hep zor olmuştu. "Neyin var, sesin de iyi değil gibi?"

"Uykum var. Sesini duymak istedim sadece. Bir de seni çok seviyorum, söylemek istedim." Boğazına şimdi bir yumru oturmuştu kadının. "Yemin ederim çok seviyorum."

"İyi değilsin sen! Senin beni sevme şeklin bu değil. Neler oluyor?"

"İyiyim gerçekten. Hız yapma lütfen."

"Uyuma! Konağı basarım yoksa, iki saate oradayım."

"Basarsın ağam," diyerek zorla gülümsedi Ayşem. Geceyi delen ışıkları fark etti. Bir araç kendine doğru geliyordu. "Kapatıyorum Doğan."

"Ayşem!"

Adamın sesine aldırmadı. Gitgide yaklaşan aracın ışıklarından çekmedi gözlerini. Telefonu çalıyordu. Göz ucuyla titreyen telefona bakıyordu. Doğan arıyordu. Telefonu alıp montunun cebine bıraktı. Belindeki silahı eline aldı. Aracın kapısını açtı. Cesaret onu hiçbir zaman bu kadar kuşatmamıştı. Kan, damarlarında cesaret diye akıyordu. Vücudu ölüm kadar soğuktu...

Onun pek çok duygusu arkadaşıyla toprak altındaydı. Mermi, çıkacağı ve yakışacağı tene girmek için yerini almıştı. Sımsıkı tuttuğu silahla araçtan indi. Kapısını kapattı. Kendi aracına dört metre kalan ve yan park edilen araçtan kimse inmiyordu. Farları kapanmıyordu. Şoför koltuğunda oturan adamı seçemiyordu. VIP tarzı araca kilitlenmişti. Siyah aracın sürgülü

kapısı açılmaya başladığında silahı tutan eli havalandı. Kim çıkarsa çıksın ölecekti. Netti. Konuşmaya ihtiyacı yoktu.

Aracın kapısı sonuna kadar açıldı. Karanlık aracın içini seçmesine engel oluyordu. Biri inecekti ve ölecekti. Ölüm beklemezdi. Ama Ayşem beklerdi. Hep beklemişti.

Toprağa basan bir ayak gördü. Siyahlar kuşanmıştı. Siyah bir bot giymişti. Eğilerek dışarı çıkan bedeni izledi. Gece kadar siyah ve uzun saçların havalandığını... Deri siyah bir mont giydiğini... Uzun boyu ve yüzü... Bembeyaz ten gecenin karasına inat parlıyordu. Safir mavisi gözleri yüreğine kadar indi, onu altüst etti.

Saçlar geriye savruldu. İki ayağı üzerinde dimdik durdu karşısında. Ayşem'in göz bebekleri büyüdü. Silahı tutan eli titredi. İntikam için kaynayan yüreği alev aldı.

"Abla?"

Sesi titredi. Bacaklarının hâli azaldı. "Efşan."

Aracın içinden biri daha indi ve Efşan'ın hemen yanında durdu. O da siyahlar içinde kendine bakıyordu.

"Vedat," diyebildi zor çıkan sesiyle. Silah hâlâ elindeydi. Titriyor ama indiremiyordu.

Arkasından gelen ses kalbinin sesi değildi. Gözlerini yumdu sıkıca. Arkasından gelen sesle gerçek bir kumpasın içine düştüğünü en derin ve yaralı şekilde anlamıştı. Gözlerini yavaşça kapattı.

"Gökyüzüm."

22. Bölüm

Kuş Kadar Kalp

Şenlik Günü (Ayşem'in bayıldığı an)

"Abla!"

Can havliyle attığı adımla, bayılan Ayşem'in yanında buldu kendini. Doğan'ın kollarına yığılan Ayşem'in bilinci tamamen kapanmıştı. Aklı duran ve korku her yanını saran Doğan kollarındaki kadını kucağına aldığında sese dönmüştü ki hemen yanında biten kıza kaşlarını çattı. Kız, tanıdık geliyordu ona, birkaç saniye yüzüne bakarak oyalandı. Nerede ve ne hâlde olduğuna tekrar geri döndüğünde yüksek sesle, "Ceketimin cebindeki anahtarı al!" dedi.

Genç kız acele ve endişeli hareketleriyle titreyen elini Doğan'ın cebine atıp, anahtarı bulup çıkarttı. "Yürü!" dediğinde Doğan, kız hiç ikiletmeden onu takip etti. Arabanın yanına geldiklerinde kız, kilit açma düğmesine basıp aracın ön kapısını açtı. Doğan, Ayşem'i koltuğa bırakıp kıza döndü. Başı yana düşen sevdiğine içi ezilerek baktı ve neler olduğunu hızla aklından geçirip tekrar genç kadına çevirdi bedenini. "Kimsin sen?"

Kız başını önüne eğdi. Ne demesi gerektiğine karar veremedi. Kızın tanıdık siması ve şu anki hâli Doğan'a

normal gelmiyordu. Neden Ayşem kızı görünce bayılmıştı? Gül kimdi?

"Kimsin dedim!" diyen katı sesle kız irkildi.

"Gülefşan."

Doğan kaşlarını çattı. Bu isim ona hiçbir şey çağrıştırmıyordu. "Neden seni görünce bayıldı? Ben anlamıyorum, adın Gülefşan ama sen kimsin? Kimlerdensin?"

"Ben..."

Yok! Olmuyordu. Doğan her saniye daha çok, daha farklı bir düşünce girdabına giriyordu. Aracın kapısını kapatıp Ayşem'i içeride bıraktı. Vardı bir şeyler bu iki kadın arasında. Doğan'ın merakı katlanıyor, bilmediği şeylerden de korkacağını hissediyordu. "Sana bir şey sordum?" derken Gülefşan'a bir adım attı.

"Doğan Abi," dedi Gülefşan.

Bu kız buralıydı. Kendini tanıyordu. Ama aklı durmuştu. "Anlat çabuk!" diye bağırdığında arkasından gelen sese döndü kısa bir an. Vedat Çelebi ona sesleniyordu. Bir sorun olduğunu anlayan Vedat, Doğan'ın yanına yaklaştı. Aracın içinde cansız duran Ayşem'e bakıp endişeyle Doğan'a döndü.

"Neler oldu?"

Doğan ona aldırmadı. İçinde bulunduğu değişik ve karmaşık durumla Gülefşan'a bir adım daha attı. Bir adım geriye giden kızla ileri gittiğini düşünerek kendini frenlediğinde Vedat aralarında sayılacak alana geçti.

"Doğan," dedi. Kendisi de ne olduğunu anlamamış ama yardımcı olmak adına yaklaşmıştı Vedat.

"Çabuk konuş!" diye bağıran Doğan'ın sesi Gülefşan için son nokta olmuştu.

"Ben, Gülperi'nin kız kardeşiyim."

"O kim?" diye tekrar bağırdı Doğan.

Kızın kara gözleri doldu. Doğan'a kaldırdı bakışlarını. "Yıllar önce burada öldürülen, harcanan, bebeğini kucağına almadan canı elinden alınan kızın, kız kardeşiyim. Gülefşan Dağlıca, Halim Dağlıca'nın kızı. Hatırlamazsın sen. Sen burada değildin o zamanlar. Çok zaman geçti üzerimizden. Ablam..." dedi kız, cesurca sözleri boğazında düğümlenmişti. Gözleri taşmıştı. Doğan'a kilitlenmişti. "Ablam, Ayşem'in en yakın arkadaşıydı. Benden öte severdi ablam onu. O da ablamı çok sevdi. Buraya geleceğimden haberi yoktu. Aramadım onu, o yüzden telaş yaptı."

Çivi gibi çakılı kaldı olduğu yere. Kızın sözleri onu beş buçuk yıl öncesine götürdü. Urfa'ya geldiği günlere. Yirmi beş yaşına yeni bastığında topraklarına geri dönmüştü. Yedi yılını yurt dışında geçirmişti. Gittiği ilk birkaç yıl içinde iki kez geldikten sonra askerliğini tamamlayana kadar dönmemişti. Döndüğünde üzerinden aylar geçen olayı babası anlatmıştı ona.

"Halim'in büyük kızı oğlum, Halim Dağlıca, maraba Halim hani, hatırlarsın."

Doğan bir süre düşünmüş ve hatırlamıştı. "Hatırladım."

"Kızının ırzına geçmişler. Şerefsizlik! Kimin yaptığı bilinmiyor. Ailesi evde yokken kızı bayıltmış ya da bayıltmışlar. Bir kişi mi, o bile bilinmiyor. Anası babası eve döndüğünde kızı kötü hâlde bulmuşlar. Polis, jandarma araya girdi, aldılar kızı Halim'in elinden, tazeciğe çok eziyet etti hem babası hem abisi..."

Doğan üzüntüyle dinliyordu. Kahrolmuştu hatta. "Sonra..."

"Aşiret ölecek dedi. Devletin elinden kim alacak kızı da öldürecek? Koruma altına aldılar. Kız gebe kalmış, bebeğini doğurduğu gün abisi hastanede kızı paramparça etti. El kadar sabi anasız kaldı. Abisini de hapse koydular."

Derin bir hüzün kaplamıştı Doğan'ın içini. Yüzü hissettiği kederle kararmıştı. "Ailenin geri kalanı nerede baba?"

"Halim, karısını öldürdü. Olanlar ağır geldi mi diyeyim oğul ne diyeyim ben de bilmiyorum. Kaldıramadılar. Bir şeytan üfledi öfkeye, Halim karısını vurdu sonra da kendini... Dilan Kadın ve Halim oldukları yerde can verdi. Cengiz hapiste, ana, baba ve kız mezarda... Bir kız kaldı onlardan, onu da devlet aldı. Bir de bebek var ama kimdir, nerededir bilinmez. Devlet onu töreye kurban gitmemesi için gizledi. Zaten kim kaldı ki ona bakacak? Bunu yapan kimdir Doğanım? Bu topraklarda bu ilk değildir ama kimdir? İçimizde bir düşman, bir haysiyetsiz geziyor ve biz onu hiç bulamayacağız..."

Gözlerini açıp Ayşem'e baktığında kızın hâlâ kendinden bihaber hâline hüsranla baktı. Ağır çekimle yanında duran Vedat'a döndü. Ayşem'in, bu adamı buraya neden getirdiğini o an anladı. Vedat'ın yarasını biliyordu Ayşem. Kendine yardım etmesi için düşmüştü Vedat'ın peşine. Gözlerinin yaşını silen Gülefşan'a döndü. Derin bir soluk alıp verdi.

"Uyandığında burada olmayacaksın!"

"Neden?" dedi Gülefşan. "Ama beni gördü."

Kızı dinlemedi Doğan. Vedat'a döndü. "Bana yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Adamın mavi gözleri kısılmıştı. "Sorun değil."

"Kızı buradan götür. Ama Urfa'dan ayrılma. Yarın sizi görmeye geleceğim. Bu kızı burada gören olursa olay çıkabilir."

Vedat upuzun siyah saçların önüne düştüğü kıza baktı. Kara gözler ona ait değildi. Bembeyaz, sağlıklı cildi göz alıcıydı. "Tamam."

"Ben Baran'a haber vereyim, sizi, bizim evlerden birine bıraksın. Arabanıza binin, birazdan uyanır, sizi görmemeli. Ben ona açıklama yaparım."

"Baran bekliyor beni, bu gece burada kalacaktım zaten. Tamam, yarın konuşalım." İtiraz etmeyen Vedat,

bunu neden yaptığını bilmiyordu. Sorgulamaya bile gerek duymuyordu. Kalbindeki hislere ayak uyduruyordu.

Gülefşan itiraz için ağzını açacaktı ki Doğan izin vermedi. "Şimdi benim dediğimi yapacaksın. Sen buralısın madem ben de senin ağanım. Canın bana emanet. Şimdi Vedat Bey'le gideceksin, ben yarın geleceğim ve duymak istediklerimi duymadan seni göndermeyeceğim. Ayşem uyandığında seni ararsa açmayacaksın. Ona mesaj atıp evine döndüğünü söyle."

Gülefşan başını eğerek kabul ettiğini açıkladı. Bir doğru vardı ki Doğan onun ağabeyi, ağası ve bir nevi atasıydı. Ablasının kara sevdasıydı. Ne döndüğünü bilmiyordu ama uyacaktı. Ablasına sonra gereken açıklamayı yapacaktı.

"Gidelim," diyen Vedat'ın aracına doğru yürüdüklerinde Doğan, Baran'ı arayıp yapması gerekenleri söyledi. Fikret ve Helin'i yanlarına çağırıp normal bir görüntü sergiledi.

Ertesi gün, Vedat ve Doğan...

(Zemin etüdünde olduğunu iddia eden Doğan)

"Hoş geldin abi," dedi Gülefşan.

Doğan karmakarışık bir suratla bakıyordu ona. "Hoş buldum." Vedat'la el sıkışan Doğan pencerenin önündeki koltuğa oturdu. "Otur bakalım," dedi Doğan.

Gülefşan yavaşça Doğan'ın çaprazındaki koltuğa çöktü. "Benim gitmem gerekiyor ağam. Ablama yalan söyledim. Bana çok kızacak."

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Vedat.

"Hayır, kal," dedi Doğan. Adama bir süre bakmıştı ve kabul etmişti Vedat.

Doğan, Efşan'ı anlamak istercesine dik dik baktı. "Bana her şeyi anlatacaksın önce. Sonra seni göndereceğim."

Efşan kaşlarını birleştirdi. "Her şey nedir?"

"Ayşem'le olan bağından başla."

Bu bir sır değildi. Doğan'a anlatmakta hiçbir sıkıntı yoktu. Başını ağır ağır salladı. "İstanbul'a geldiğinde buldu beni. Nasıl yaptı bilmiyorum ama buldu."

Vedat ellerini cebine sokmuş, sırtını duvara yaslamıştı. Bir ayağı diğer ayağının üzerinden geçmiş, çapraz duruyordu ve bakışları geniş camdan gökyüzüne çevriliydi. Sevgili dostlarını kırmamak için geldiği şehirde bambaşka, garip bir olayın içinde bulmuştu kendini. Şimdiyse sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Doğan odadan çıkmamasını özellikle neden istemişti onu düşünüyordu. Efşan'ın anlatacağı şeylerle ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Baştan anlat," dedi Doğan. "Ablana olanlardan başla." Başını kaldırmamıştı. Duyacaklarından ürküyordu. Konuya nereden girilmesi gerektiğini anlayamıyordu.

Gülefşan annesinden emanet mavi gözlerini Doğan'a dikti. Yıllardır içinde tuttuklarını anlatmasını isteyen adama sessizce baktı. Doğan'ın yeşil gözleriyle çakışınca mecbur olduğunu fark etti. Gözler hiç tekin görünmüyordu.

"Ablamla Ayşem bölünmez bir bütünün eş parçasıydı. Ayrı gibi duruyorlardı belki ama onların kalbi bile bir atıyordu bana göre. Onlardan sadece iki yaş küçüktüm ama her şeyin farkındaydım. Ablam için ben Ayşem'den sonra gelirdim, Ayşem için de Helin öyleydi. Bir gün eve döndük, şehre gitmiştik. Annem pazardan her ikimize de kumaş almıştı. Bize elbise dikecekti. Kalanıyla da çeyizimize birkaç şey saymıştı o gün, onları yapacaktı. Annem o elbiseleri hiç dikemedi ve hiç çeyizimiz olmayacaktı, o gün en acı şekilde anlamıştım.

Eve döndüğümüzde ablamla Ayşem bir odada ağlıyordu. Ablamın üzerindeki kıyafetler paramparçaydı. Saçları... O kömür karası saçları darmadağındı. On dört yaşındaydım ve pek çok şeyin bilincindeydim. Ablama biri veya birileri..." Ablasının o günkü hâli gözleri önüne tekrar serilmişti. Susarak yutkundu.

Vedat'ın mavi gözleri ton değiştirdi. Dişleri sıklaştı ve çenesi kasıldı. Birkaç adım atarak Doğan'ın hemen arkasında ayakta durdu.

"Abim ablamın üzerine yürüdü. Ablam kendini korumak için geriye çekildi, ben... Ben o görüntüyü unutamıyorum. Ablamın gözlerindeki korkuyu unutamıyorum. Her gece rüyalarıma gelirdi ilk zamanlar. Şimdi de ara sıra görüyorum hâlâ. Ayşem, boyuna, zayıflığına bakmadan abimin üzerine atladı. Tırnaklarıyla parçaladı abimi.

Ablamı unuttuk o an. Abimle Ayşem'i ayırmaya çalıştık. Abim Ayşem'e bir tokat atarak ondan kurtulduğunda ablama yürüdü tekrar. Ama Ayşem ayağa kalkıp tekrar saldırdı. Derin, çok derin çizikler bıraktı abime. Geçmedi o yaralar. Aynaya her baktığında Ayşem'e lanetler etti.

Babası Tahsin Amca, kızının yüzündeki izleri gördüğünde abimi elinden zor aldılar. Ortalık... Ortalık öyle bir hâl almıştı ki... Ayşem ne olduğunu anlayamadığımız bir zaman diliminde tüm ailesini başımıza topladı. Yetmedi, jandarması, polisi... Ablam hiç susmadan ağladı. Odasının bir köşesine, annesinin korkusundan saklanan küçücük bir çocuk gibi sindi. Küçüldü. Ufacık oldu ve saklandı. Yüksek sesli ağıtları kesik hıçkırıklara dönüştü. Yanına hiç kimseyi yaklaştırmadı. Ayşem'i bile... Evine götürmek istedi ama izin vermediler. Yaşı küçükmüş, kendi başına hareket edemezmiş. Bekir Ağa'yı bile takmadı babam, ağam da zorlayamadı. Olanlar basit bir şey değildi. Ayşem'i zorla evine götürdü babası. Zorla

arabaya bindirdi. Ablam o gün ölmüştü aslında. O gün Ayşem'in bir yanı çürümeye yüz tutmuştu. O sürekli gülümseyen tatlı Ayşem'i bir daha hiç göremedim.

Babam söz verdi jandarmaya, 'Hiçbir şey yapmayacağım,' dedi. Askerler inandı. Ama babam o gece ablamı sabaha kadar hırpaladı. 'Kim?' diye sordu. 'Peşine kimi taktın da sana bunu yaptı?' diye sordu. 'Yaptın bir pislik, kılıf mı arıyorsun?' dedi. Ablam, 'Ben masumum,' dedi ama babam inanmadı. Abim o gece eve gelmedi. Annemin gözyaşları çağlayan oldu, babam aldırış etmedi. Korumak istedi kızını ama gücü yetmedi. Onu da hırpaladı. Sabaha kadar durmadı. Ablam en sonunda bayıldı o gece."

Doğan kaldırmadı başını. Tek bir soru bile sormadı. Kızın anlattıklarını anbean yaşadı. Ayşem'in çaresizliğine yandı. Gülperi'nin yaşadıklarına yüreği dağlandı. Olduğu anı terk etti Efşan konuşurken. O günlere, o eve giderek bir köşeden izlediğini düşündü.

"Ayşem o gecenin sabahı babasıyla çıkıp geldi tekrar. Ablamı ve annemi o hâlde bulunca delirdi. Babası bile engel olamadı. O gün kendi babamla Tahsin Amca'ya baktım, o da bir babaydı ama bizimkiyle uzaktan yakından bir benzerliği yoktu. Annemi ve ablamı o hâle getiren babamın üzerine yürüyecekti ama onun yerine Ayşem babamı parçalara ayırmak isterken onu babası tuttu. Tahsin Babam jandarmayı aradı. Jandarma gelinceye kadar ablamın ellerini bırakmadı Ayşem. Ablam ağladı, Ayşem ağladı. Evde bir cenaze vardı âdeta. Herkes ağlıyordu, babam dışında...

Tahsin Babam bile bir ara gözlerini silmişti. Ablamın her yeri morluklar içindeydi. İki büklüm öylece yatıyordu. Ayşem ona *her şeyin yoluna gireceğini* söylüyordu ama ablam duydukça daha çok ağlıyordu. Haykıra haykıra ağlıyordu. Sesi evin her yerini sarıyordu.

Jandarma geldi ve ablamı hastaneye götürdüler. Yanlarında annem, Ayşem ve Tahsin Babamla... Ben ablamı en son o gün gördüm. Gülperi Dağlıca bir daha evine hiç dönmedi...

Tahsin Babam her ne yaptıysa devlet koruması altına aldırdı ablamı. Bilemedik nereye götürdüler çünkü söylemediler. Biliyorlardı. Aşiret denildiğinde buralarda böyle bir olayın sonunun ölüm olduğunu... Kaçınılmaz sonun o olacağına herkes emindi. Babamı içeri aldılar ama hemen saldılar. Annem eve geri döndü o gün. Babam da annemi her gün dövdü. 'Sen biliyorsun nerede olduğunu, söyleyeceksin!' dedi ve yine dövdü. Annem belki de biliyordu ama asla konuşmadı.

Abim çıldırdı. Kafayı yedi. Dengesiz biriydi hep. Olanlardan sonra iyice psikopata bağlamıştı. Ortalarda deli gibi geziniyordu. Hepimize bakan gözlerin artık rengi, şekli değişmişti. Biz onlara göre *namussuz* insanlar olmuştuk. Arkadaşlarım benimle konuşmuyor, yanıma bile yaklaşmıyordu. Dedem, babaannem, amcalarım, tüm akrabalarım bize yüz çevirmişti. Ablam ölmeden de bir daha yüzümüze bakmayacaklardı. Evimizin iki göz odasına tıkılmıştık. Babam evden çıkmıyordu. O gözler onu da esir alıyordu. Çıktığında bir söz eden olsa eve gelip annemden çıkartıyordu hırsını.

Ayşem o günden sonra bize hiç gelmedi. Evimizin yakınlarında gördüm bir kez. Muhtemelen bana ve anneme bakınıyordu. Uzaktan ona el sallamıştım bir keresinde. Cebinden bir kâğıt çıkartıp hemen yanındaki bir taşın altına koyup onu almamı işaret etmişti. Onun gitmesini bekleyip gidip almıştım. Ablamın çok iyi olduğunu, bunu anneme söylememi, dayanmamızı, o günlerin geçeceğini, her şeyin güzel olacağını yazmıştı.

Kâğıdı yırtıp atmıştım ve anneme koşarak anlatmıştım. Annem mutluluktan ağlamıştı o gün. Ve babam annemi o gün de hırpalamıştı. Annem ağlamıştı ama ben o gözyaşlarının mutluluktan aktığını biliyordum.

Aylar geçmişti sonra üzerinden. Tam dokuz koca ay. Harran'da artık bize huzur yoktu. Kimsemiz kalmamıştı. Aç kalacak dereceye kadar geliyorduk. Ayşem yine arada geliyor, o taşın altına hem not hem de para bırakıyordu. Anneme gizli gizli veriyordum. Babam artık yemekten içmekten kesilmişti. Zayıflamıştı. Annem de öyle. Abim eve gelmiyordu.

Bir kara gün geldi çattı. En sonunda babam annemi vurdu. Bir gece yarısı, zindan karası bir anda... Annemin bedenine saplanan saçmalar onu da aldı götürdü. Annemi vuran babam da kendi canını kendi aldı gözlerimin önünde... Abim buna dayanamadı. Onları toprağa koyup gitti.

Ayşem o sıra Urfa'da değildi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Birkaç gün sonra o haber de geldi. Abim, ablamı bulmuştu. Bir hastane odasında yeni doğum yapmış olan ablamı bıçakla parçalara ayırırmışçasına katletti." Buz gibi sert ses kesildi. Kız içinde tekrar yaşadı o günleri. Gözleri doldu ve taştı. Yaşadı. Anbean tekrar yaşadı.

"Peki, sen?" dedi Vedat, kaskatı bir sesle.

Efşan başını kaldırıp ıslak, koyu mavi gözlerini adama çevirdi. "Ben ne?"

"Sen bu hikâyenin neresindesin?" dedi Vedat düz tutmaya çalıştığı sesiyle.

Adamdan gözlerini almadı Gülefşan. "Ben... Ailesi yok olurken, köşede sessizce bekleyen bir çaresizdim. En kötüsü de buydu. Herkes gitti. Acılarını sırtına vuran bu dünyayı terk etti, kalan acıları da taşımak bana düştü. Babam gözlerimin önünde annemi öldürüp kendi canına

kıydı, abim ablamı öldürdü. Ben kimsesiz kaldım." Başını eğdi Efşan. Gözyaşları kucağını ıslatıyordu.

"Ablamın cenazesi bile gelmedi buraya. Bebek... Bir kez bile görmedim. Ablamdan yâdigar bir kız çocuğu var bu hayatta ve ben onun nerede olduğunu bile bilmiyorum..." dedi gözlerinden birkaç damla yaş daha inerken.

Hâlâ kımıldamayan Doğan'ın sanki duymak istediği şeyler bitmemişti. "Daha sonrası..."

Gülefşan adama bakıp devam etti. "Bir hafta sonra döndü Ayşem, babası ve annesiyle. Sinir krizleri geçirmiş, hastanede gözetim altında kalmış birkaç gün. Buraya döndüğünde ruh gibiydi. Bekir Ağam beni evine aldı. Akrabalarım beni istemiyordu. Ayşem Abla bana baktıkça ağlıyordu. Ablama olan benzerliğimi ayıran tek şey vardı, gözlerim. Aşiret toplandı ve benim için karar verildi. Ya burada kalıp bir sığıntı gibi yaşayacak, babam yaşındaki adama eş, kuma, köle olacak ya da buradan gidecektim. Hiçbir akrabam beni kabul etmedi. Tahsin Amca beni İstanbul'a, yetiştirme yurduna yerleştirdi. Eli hep üzerimdeydi. O günden sonra buraya ilk defa dün geldim. Artık yirmi iki yaşındayım ve hiçbir şeyi unutmadım.

Ayşem Abla beni yurttan çıktığım gün aldı. Önce ablamın mezarına götürdü. Sonra bana bir ev aldı. Bankaya bir hesap açıp düzenli para yatırdı. Hayatta, etrafındakilere ne şekilde güveneceğimi öğretti. Beni ablam kadar sevdi ve korudu. Hayatımı, eğitimimi, her şeyimi ona borçluyum. Buraya geldiğim için çok pişmanım. Gelmemeliydim."

Doğan ilk defa başını kaldırdı Efşan'a. Yeşil gözlerinin aklarına kan oturmuştu. "Daha sonra..." dedi sert bir sesle. "Bana Ayşem'in neler planladığını anlat!"

Genç kadın kaşlarını çatarak baktı. Doğan'ın neden bahsettiğini anlayamadı. "Bir şey mi planlıyor? Bana bundan hiç bahsetmedi."

Doğan, Efşan'ı bir süre tarttı. Düşündü. Baktı ve baktı. Efşan doğruyu söylüyordu. Her hâlinden belliydi. Ayşem her ne yapıyorsa kimseye tek kelime etmemişti.

"Bizi yalnız bırakır mısın?" dedi Doğan.

Gülefşan kendine söyleneni algılayıp uyuşan bacaklarına izin verdi. Koltuktan ağır bir hareketle kalktı. "Abi, benim buradan gitmem gerekiyor ya da ablamın karşısına çıkmam. Bu yaptığım doğru bir hareket değil. Onunla bunu konuşacağım."

Oturduğu yerden kalkıp Efşan'ın karşısına geçti. "Ablana tek bir söz dahi etmeyeceksin. Buradan gideceğin zamanı sana ben söyleyeceğim. Bu bir emir! Ben Ayşem'in kocasıyım. O benim aşiretimin hanımağası. Bir şeyler planlıyor olmalı ama bunlardan ben de dâhil kimsenin haberi yok. Onun yapacağı tek bir yanlış hepimizi ipe götürür. Ayşem'in iyiliği için susacaksın ve benden haber bekleyeceksin. Ben diyene kadar da bu evden dışarı adımını bile atmayacaksın!"

Efşan bir süre Doğan'a baktı. Gerçekten de anlamış değildi. Ne Doğan'ı ne de onun konuştuklarını. "Ben ona zarar gelsin istemem. Seni kaybetsin hiç istemem." Belli belirsiz gülümsedi Efşan. "Ablamla saatlerce seni konuşurlardı. Benim duymadığımı, bilmediğimi zannediyorlardı."

Doğan kaşlarını çatarken Vedat izlediği manzaradan ayrılmış, onlara dönmüştü. İki adamın da kendine bakan gözlerinde bir es diliminde gezindi.

"Ayşem Abla seni sen yokken bile seviyordu. Tıpkı ablamın da Agâh'ı sevdiği gibi. İkisi saatlerce sizden bahsederlerdi."

Doğan ilk kez duyduğu sözler karşısında kalktığı koltuğa geri oturdu. Bakışları önünde, Ayşem'i ilk bulduğu güne döndü. Kaza yapacakken ona engel olduğu güne... O günkü hâlleri... Bir anda gelişen şeyler bir anlık değil miydi? İstanbul'da *seni sen yokken bile bekledim* demesi...

"Ablanın sevdiği mi vardı?" dedi Vedat.

"Vardı."

"Ya o, ablanı seviyor muydu?"

"Anlatılmayacak kadar çok..."

"Peki, o şimdi nerede?"

"Öldü. Abim onu da öldürdü."

"Neden?" diye sordu Vedat. "O ne yaptı ki?"

"O ablama sahip çıkmıştı. Tüm bunlar olurken o askerdeydi. Döndü ve ablama her şeye rağmen sahip çıktı. Eğer abim onları..." Yutkundu, dolan gözleri yanaklarından süzüldü. Parmaklarıyla gözyaşlarını sildi Efşan. "Eğer abim ikisini de o hastane odasında öldürmemiş olsaydı, gideceklerdi. Tahsin Babam onları yurt dışına çıkaracaktı. Babası Agâh değildi ama bebeğe baba olacaktı. Eğer öyle olsaydı hâlâ hayatta ve mutlu olacaklardı. Olmadı. Olmuyor bazen... Öyle istediğin gibi... Hayal ettiğin gibi..."

Vedat'ın göğsü sıkıştı. Ağır bir sancı gelip nefesine kadar oturdu. Doğruları söylüyordu Gülefşan. *Olmuyordu hayal ettiğin gibi...*

Efşan arkasını dönerek ağır ağır yürüyüp, odanın kapısını ardından kapatarak iki adamı baş başa bıraktı.

"Beni buraya bilerek çağırdı. Bana ihtiyacınız yoktu. Ayşem her ne planlıyorsa ince ince düşünmüş, beni nasıl ve neden buraya getireceğini çok güzel ayarlamış. Benimle neler yapacağını sen söylemek ister misin?"

Doğan oturduğu yerden kalkarak Vedat'ın yanına, geniş pencerenin önüne gelip durdu. Bakışları Urfa'nın

dağlarına bakan manzaraya döndü. "Cengiz'i ortadan kaldırmanı isteyecek."

"Nişanlın... O çok zeki biri. Ve bana kalırsa tek sorun Cengiz değil."

"Değil. Ayşem, Gülperi'ye bunu yapanların peşinde."

Vedat, Doğan'a döndü. İki adam da göz göze geldi. "Benim ne olduğumu, kim olduğumu biliyor musun?"

Elbette ki Vedat Çelebi'nin kim olduğunu biliyordu Doğan. Hiç şüphesiz ki Vedat pek çok insanın hayatında düşmanı olmamalıydı. Vedat gibi bir düşman kimse istemezdi.

"Kimsin sen?" dedi Doğan. "Ben Vedat Çelebi ile anlaşmaya oturacağım belki. Başka birini tanımıyorum."

Vedat'ın dudağı ufacık kıvrıldı. "Sevdim bunu. Oturalım o zaman. Sen bir düşün, kim yapmış olabilir?"

"Ben yedi sene yurt dışında kaldım. Bu olaylar olurken ben yoktum. Kimler geçti bu diyardan nasıl bulabilirim, bilmiyorum. Belki kızı şehirde, okulunda gören, bilen biriydi. Belki hiç buralı değildi. Ben döndüğümde üzerinden aylar geçmişti."

"Eksik var Doğan. Bu kadar karmaşık olamaz. İyi düşün! Ayşem bunların peşine düşmüşse bir şeyleri biliyor olabilir. Boşuna neden kürek çeksin?"

"Düşünüyorum. Düşüneceğim."

"Düşün ve beni ara."

"Arayacağım."

Doğan'ın aklında aniden beliren bir şey başının üzerinde lamba gibi yanmıştı. Gözleri Vedat'a boş boş bakar gibiydi ama onun beyninde çarklar çatırdayarak işliyordu. "Tespih!" dedi aniden.

"Tespih?" Vedat kaşları hafifçe birleşmiş ona bakıyordu.

"Dün Ayşem tespihi görünce bir tuhaf olmuştu. Ardından Efşan'ı görünce de Gül demişti. Rüzgâr'ın tespihiyle renk değiştirmişti Ayşem'in yüzü."

"Ben seni anlamıyorum, Doğan." Vedat da düşünüyordu ama anladığı asla söylenemezdi.

"Bizim, benim ailemin çok uzun zamandır kullandığı bir obje. Ağalarda bulunan özel, el yapımı tespihler var. Yani pek çok kişide var aslında. Tespihlerin bu sorunla olan alakasını çözmeye çalışıyorum." Doğan tekli koltuğa geri dönüp oturmuştu. Ellerini birleştirmiş, iki kaşının tam ortasına dayamıştı.

Vedat da gelip karşısına oturmuştu. "Tespihi görünce mi bayıldı dedin az önce?"

"Evet." Doğan ellerini yüzünden çekerken sıkıntılı nefesini saldı.

"Kimde var bu tespihlerden?"

"Bekir Amcam, babam, Süleyman Ağa ve Haydar Ağa, bu son ikisi babamın amca oğulları. Sadece onlarda değil ama. Her bir ağanın üç tespihi var. Oğullarına da yapılmış vaktinde. Yani benim, kardeşim Fikret'in, Rüzgâr'ın da var. Bekir Amcamın oğlu olmadığı için onunkilerden biri tek erkek torunu olan Rüzgâr'da, diğer ikisi hep onda kaldı ama diğerleri oğullarına verdi. Tıpkı babam gibi. Her bir ağaya ait tespihte farklı sözler ve unvanlar yazılı ama herkes okuyamaz. Hatta kimse okuyamaz, Âdem'den başka. O da torunu. Çok iyi bir ustanın ellerinden çıktı. Kendine ait bir tarzı vardı. Farsça ve Arapça karışımı da dâhil kendine has kıvrımları olan bir yazı çeşidi. Hangi kıvrımın hangi harfi işaret ediyor olduğunu sadece o bilirdi. Biz biliyoruz üzerinde yazanları, o yüzden yazıma da çok bakmadık." Doğan düşüncelere tekrar daldığında Vedat da eliyle hafif çıkmış sakalını kaşıdı. Düşünüyordu. Tıpkı Doğan gibi arada bir bağ kurmaya çalışıyorlardı.

"Ben ve Fikret burada değildik. Rüzgâr hiç değildi. Bizim tespihlerimizi zaten babam biz yurt dışından döndüğümüzde vermişti."

"Hiç kayıp tespih var mı? Özel yapım dedin, aynısını yapmak zor olmalı. Olsa bile yapan kimdi? Ayşem tespihi görünce bayılıyorsa, tespih ve Gülperi arasında bir bağlantı olmalı." Vedat bunu hissediyordu.

"Kayıp olduğunu hiç duymadım. Ama bir dakika." Cebinden çıkarttığı telefonundan amcasının numarasını tıklayıp kulağına götürdü.

"Alo," diyen tok sesi işitti.

"Amca," dedi Doğan.

"Doğanım."

"Benim amca, sana bir şey soracaktım. Müsait misin?"

"Sor oğlum. Bir başıma oturuyorum."

"Bizim aile yadigârı tespihler amca..."

"Ne oluyor Doğan?"

"Ne oldu ki amca?"

"Sabah Ayşem de bin tane soru sordu tespihler hakkında."

Doğan gözlerini yumarak başını yere eğdi. Boştaki eliyle alnını ovaladı. Gözlerini açıp yerdeki koyu renk parkeyi inceledi. "Ne sordu amca?"

"Kim yaptı, nerede yapıldı? O da kendine yaptıracakmış, öyle dedi. Bir de üzerinde yazan yazıları sordu."

"Söyledin mi peki?"

"Söylemedim. Derdini bilemedim ama neyin peşinde olduğunu hiç bilemedim. Kimin yaptığını dedim ama. Kendine yaptırmak için Affan'a gidecek kanaatimce, tabii dediği doğruysa. Aklında kırk tilki var kırkının da kuyrukları birbirine değmiyor Doğanım."

"Tamam, amca. Sen söyleme. Ben öğreneceğim, o zaman sana da haber ederim."

Amcasının telefonunu kapatıp Vedat'a döndü. Ona aktardığı sözlerle Vedat iyiden iyiye işkillenmişti. "Hiç normal değil," yorumunda bulundu.

"Ben çıkıyorum. Halfeti'de yemek yiyelim. Anlaşmayı orada imzalarız." Ayağa kalkan Doğan'la, Vedat da kalktı. "Tamam. Ben de birazdan çıkarım."

"Affan'a, yani tespihleri yapan ustanın torununa gideceğim. Sorup soruşturacağım. Oradan haber bekleyeceğiz artık. Eğer tahmin ettiğimiz gibiyse Ayşem oraya gidecek."

Doğan, Vedat'ın yanından ayrılıp ilk olarak Affan'a, Âdem'in yanına uğramıştı. Ona izah edebileceği kadarını anlatmış, Ayşem'in ona uğraması hâlinde kendini aramasını söylemişti. Âdem şaşkındı ama Doğan Ağasına da sıkı sıkıya bağlıydı. Dedesinden süre gelen Harran aşireti sevgisi onda başkaydı. Ne olduğunu anlamış değildi ama Doğan Ağasına elbette yardım edecekti.

Taş Han'dan çıkan Doğan başını gökyüzüne kaldırmıştı. Ayşem'in gökyüzü bakışları üzerindeydi sanki.

"Bu kadar mıydık Ayşem?" dedi. "İntikam alacaksın öyle mi? Ben mi intikam mı diye sorsam, intikam diyeceksin."

Efşan'ın her bir sözü beyninde yankı üzerine yankı yapıyordu. Uzun süre unutacak gibi değildi kızın sözlerini.

"Bu kadar acıyı kuş kadar kalbine sıkıştırdın da bana tek laf etmedin Ayşem."

Şirkete kadar düşünerek kullanmıştı aracını. Şirketin kapısından girerken her şeyi unutmuş, hiç olmamış gibi yaparak yüzünü eski hâline getirmişti. Ayşem'i seviyordu. O, öylesi bir kadın değildi onun için. O istesin neler yapmazdı ki? Ama onu bir katil yapamazdı. Buna asla izin veremezdi. Ne aradığı adamı ne de Cengiz'i öldürmesine müsaade edemezdi. Ayşem tam da bu yüzden

her şeyi kendinden saklıyordu. İzin vermezdi ki Doğan o katil olsun, hapislerde çürüsün. Nasıl versindi izin... O, evinin hanımağası olacak kadındı. O, kalbinin *evim* dediği kadındı. O, her şeydi...

Neden sürekli olarak ona sokulduğunu da bir nebze çözdü. Ayşem Doğan'ın kadını olacak, istediğini alacak ve bir katil damgasıyla çekip gidecekti. Aşireti birbirine katacak, ailesini ve kendini hiç düşünmeden yakacaktı. En çok da Doğan'ı.

Doğan ona hiç yalan söylemedi. Asla rol yapmadı onu severken. Dokunurken içi yanan adamdı o. Yana yana gelecek bir günü sabırla bekleyen adamdı o.

"Pusulan ben olacaksam, yönünü asla şaşırmayacaksın, Gökyüzüm..." derken ona en başta en doğrusunu söylemişti.

23. Bölüm

Zulüm Kılıcı

"Gökyüzüm."

Hayatında bu sözü bu kadar acı bir şekilde duymamıştı. Sekiz harf, üç hece hiç bu kadar hüsranla çıkmamıştı sevdiği adamın dudaklarından. Doğan'ın kederli sesi kalbinden akan oluklara karıştı. Kendi kederiyle birleşti ve uzun bir nehre dönüşmek için içini hasretle aşındırmaya başladı.

Doğan onu asla affetmeyecekti.

Kapalı gözlerinden taşan damlalar yanaklarından süzüldü. Silahı tutan eli usulca indi. Birbirine zıt bu üç insanın orada ne işi vardı? Efşan ve Vedat neden birlikte gelmişti? Doğan her ikisini de bir araya nasıl getirmişti ve Ayşem nerede hata yapmıştı?

"Sana kızgınım," dedi Efşan.

Islak mavi gözlerini yavaşça açarak Efşan'a baktı. Duyguları çekilmiş gibi hissediyordu. Kimi, neyi düşüneceğini kestiremiyordu.

Ablasından herhangi bir söz alamayan genç kadın ona bir adım attı. "Çok kızgınım. Neden bana söylemedin? O pisliği tek başına mı halledecektin? Benim de buna hakkım yok muydu?"

Dili tutulmuş gibiydi. Konuşmak istiyordu ama tek bir söz edecek takati kalmamıştı. Arkasındaki adam ona

yaklaşmıyor, tek bir söz dahi etmiyordu. Ona ne diyeceğini bilmiyordu. Acıyordu kalbi. Ağlıyordu aşkı. Doğan acı çekiyordu, Ayşem acı çekiyordu. Her ikisinin de canı çok ama çok acıyordu.

Efşan'a bakan hareleri yumuşadı. Ona asla kıyamazdı. O, ona arkadaşından kalan tek şeydi. Lanet bir sevgi anlayışı vardı ki sevmişse asla vazgeçmezdi.

"Seni de mi kaybetseydim? Sen de mi toprak olacaktın?"

"Ben... Ben sana emanetim de ya sen?" dedi Efşan. "Sana bir şey olursa beni hiç mi düşünmedin? Senden başka kimim var? Elini kana bulayacaktın, geleceğini mahvedecektin. Hiç düşünmedin beni abla. Ablam yaşasaydı seni asla affetmezdi. Sana bu şekilde davrandığın için küserdi, seninle konuşmazdı. Aileni, sevdiğin adamı, beni ama en çok kendini hiç düşünmedin."

Gece kadar koyu bir hıçkırık önce Ayşem'i, ardından arkasında duran adamı parçaladı. Doğan ona bir adım dahi gitmiyordu. Sessizce acı çekiyordu. Sert, boğazını yakan yutkunmayla Ayşem'e bakmaya devam etti.

"Ablan yaşamıyor, Efşan. Aldılar onu bizden. Onu bizden alanlar hâlâ nefes alıyor ve sen bana kendimi düşünmemi söylüyorsun."

"Ablam öldü! Ablam artık yok. Ben de senin kadar istiyorum suçlu kimse bulunsun, cezasını çeksin ama bunun ucu senden geçecekse ben bir abla daha kaybedemem!" Ablasının ıslak ve parlak mavilerini kendi nemli gözleriyle buluşturdu Efşan. "Seni çok ama çok seviyorum. Herkes gitti, sen kal. Beni bir de sensiz mi bırakacaksın?" Sesi sevgisinin ve üzüntüsünün verdiği ritimle soğukta kalmış kedi yavrusu gibi titriyordu genç kadının. "Vazgeç!"

Vazgeçecek neyi kalmıştı ki... Doğan her şeyi en düşünmediği şekilde öğrenmişti. Karşısında şerefsizlikle

nefes alanı beklerken neler bulmuştu... Neyden vazgeçecekti şimdi? Ne kalmıştı elinde? Başladığı yere geri dönmüştü. Sıfır bile yoktu elinde. Eksiler de donuyordu şimdi. Kalbini paramparça ettiği adama diyecek hiçbir sözü yoktu, onu sevdiğinden başka... Ona kendini affettirecek bir yol bile bulamayacaktı belki de.

Silah parmakları arasından kayarken gözleri Efşan'ın üzerindeydi. Kızın kendine bir adım yaklaşmasına ve sıkıca sarılmasına izin verdi.

Vedat telefonunu alıp, birkaç tuşa basıp kulağına götürdü. İki kadının da hâli onu hem üzüyor hem de içinde bulunduğu durumu iyice yokuşa sürüyordu. "Getir!" dedikten sonra kapatıp cebine attı telefonu.

"Özür dilerim," dedi Efşan geri çekilip. "Bana olan güvenini kötüye kullanmak asla istemedim. Buraya senin için geldim. Seni kaybedemem, bilseydim en başında sana yine de engel olurdum. Affet beni abla!"

Binlerce sorusu vardı. Nasıl cevap alacağını zerre bilmiyordu. Aklını arkasında sessizce duran, belki de gitmiş bir adam esir almıştı. Kırık dökük ruhunda artık her şey tuzla buz misali gibiydi. Ayşem'in ruhu acıyordu. Efşan'a tek bir söz edemiyordu. Onu kendisi yetiştirmişti. Kendisi kadar zeki ve güçlü bir kadındı Efşan. Kendisine asla yanlış yapmazdı. O Gülperi'nin kanıydı ve canıydı. Ayşem'in de her baktığında gördüğü arkadaşıydı. O yadigâr bir insandı Ayşem için. Ona kızamıyordu. Belki sonra... Doğan'la konuşabilirse onu sonra düşünecekti.

VIP tarzı bir araç daha çapraz şekilde önlerinde durdu. Ayşem araca baktı. Efşan sırıttı. Açılan sürgülü kapıya odaklıydılar.

"Son durak köpek!" diye bağıran Korhan'ın sesine ufacık sırıttı Vedat. Ayşem anlamaya çalışırken ne olduğunu anlayamadığı bir anda araçtan tekmeyle itilen bir

adam ayakları dibine düştü. Efşan ve Ayşem bir adım geri çıktılar. İnleyen adam ağrıyan kollarından destek almak için hareket etmeye çalışıyordu.

Dili tutulmuşçasına yerdeki yüzükoyun yatan adama bakıyordu Ayşem. Yüzünü göremiyordu. Gözleri sonuna kadar aniden açıldı Ayşem'in. Nefesi göğüs kafesini zorladı.

"Benden bunu istemedin ama kaderine küs artık."

Gözleri dehşetle açık olan Ayşem, Vedat'a çevirdi koyulaşan bakışlarını. Konuşamıyordu. İçi bir yıkım başlatmışken yıkım üzerinde nefretin tonları kendine yer arıyordu ki başını kaldıran adamın yüzünü görmek için eğdi başını.

Aykan...

"Ayşem..." diyordu Aykan.

Ayşem bir adım daha geriledi. "Sen!"

"Ben, evet." Üzerine düştüğü silahı anında kavramış olan Aykan, tabancayı Ayşem'e doğrulttuğunda Vedat kadınlara bir adım attı. O silahın orada olmaması gerekiyordu. "Kahretsin!" diye inledi Vedat.

Ayşem kendine doğrultulan kendi silahıyla olduğu yerde dondu.

Doğan, o ana kadar ayaklarına beton dökülmüş gibi bir adım bile gidememişti Ayşem'e. Kalbinin dermanı yok gibiydi. Sevdiğine doğrultulmuş silahı görünce tüm o ağırlık yerini kaybetme korkusuna bıraktı ve Doğan koşar adım canhıraş nefesiyle Ayşem'in arkasında biterek bileğinden tuttuğu kadını arkasına çekerken, Aykan suratına aldığı tekmeyle devrildi.

Efşan'ın savurduğu tekme ölümcül bir darbeydi ve şansı varsa Aykan orada ölmeliydi. Vedat, kızın adama attığı tekmeyle attığı adımına son verdi. Gözleri iri iri açılırken Efşan'dan beklemediği şeyi görmenin gururunu hissetti.

"Sana verecek abla kalmadı bende şerefsiz!" Bağırarak devrilen adamın yanına varıp eğildi ve silahı aldı. Acıyla bir bütün olan Aykan başına gelmiş olanlara hâlâ inanmakta zorluk çekiyordu.

"Sürtükler!" diye bağırarak acıyla yardı gecenin sessizliğini.

Beklediği günün gelmesi hiç mi hiç hayali olmadığı gibi kalbini parça parça ettiği adamın kendisini arkasına almasıyla düşünceleri bir kez daha karmakarışık hâle gelmişti. Doğan'ın ardından uzattığı bakışları hırs doluydu. Bileğini Doğan'dan kurtarıp öne çıktı. Doğan ona engel olmadığı gibi tek bir söz dahi etmedi. Madem Ayşem'in beklediği gün bugündü, hırsını almalıydı. Zamanı gelince o da kendi hırsını alacaktı.

"Sürtük seni ne hâle getirecek şimdi." Aykan'ın baş ucuna geldi. Yere sabit olan kafanın üzerine bastı. İçi soğumayacaktı ama bunu ve buna benzer pek çok şeyi yapacaktı. Bu eğitimi bunun için almamıştı ama hayırlı bir işe yarayacaktı demek. Bastı. Aklına üşüşen, ablasının çektiği tüm acıları içercesine... "Nasıl dokundun ablama? Nasıl kıydın ona?"

Kulakları, kafatası derisi acıyordu. Canı öylesine yanıyordu ki bağırmaktan başka bir şey yapamıyordu Aykan.

Ayşem izlediği görüntüyü, Efşan'ın dudaklarından dökülen sözlerle ve geçen hırsıyla gözleri dolu dolu izlemeye başladı. "Gülperi," diye mırıldanıyordu. Gözleri önüne o günkü hâli geliyordu. Evde bir başına uyandığı, hayatının karardığı o gün... Beyaz bir yatakta kanlar içinde cansız yatan arkadaşına ve Agâh'a... Dizleri cansızlaşırken kendini yere bıraktı. Dizleri üzerine çökerek ağlamaya başladı.

"Ben sana yardım edeyim," diyen Korhan, Aykan'ı yerden kaldırıp zorla ayağa dikti. Aykan acılarının

geçmesini diler gibi başını havaya kaldırmış derin derin nefes alıyordu.

"Yüzüne çalışma!" diyen Vedat'ın kati sesine aldırmadı Efşan. İkinci tekme ustaca adamın suratına indi. Korhan adamı tutmamış âdeta yere fırlatmıştı. "Elimden kaçtı."

Vedat yüzünü buruşturdu. "Kime diyorsam?"

"Hepinizi öldüreceğim," diyen Aykan'ın acılı sesine kimse aldırmadı. Doğan yerde yatan, kendi kanından, adından olan Aykan'a bakarken midesinin bulandığını hissediyordu. Soyundan çıkan ilk kansızdı Aykan. Harran aşiretinin yüz karası, Karacadağlı adının kana bulanışıydı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Efşan, gözleri yaşlarla kaynarken her bir darbesinde daha fazla öfkeliydi. Karşısında *adamım* diye gezen yaratık ondan tüm ailesini almıştı. Geçmişini almıştı. Geleceğini çalmıştı.

Ayşem'in altı buçuk yıldır beklediği gün gelmişti ama kolunu dahi kaldıramıyordu. Dili lâl olmuştu. Gücü Efşan'ın her bir darbesiyle azalıyordu. Gözleri doluyor, taşıyor, olduğu yerde gelmiş geçmiş tüm acıları tekrar ve tekrar yaşıyordu. Yıllardır dik tuttuğu ruhunun bugün boynu bükülmüştü.

İntikam uğruna neler yapmıştı? Sevdiği adamı terk etmişti. Etmemiş gibi geri gelip onu almıştı. Gücüne güç katarak bulmaya odaklanmıştı. Hırsları gözünü kör etmişti. Aşkına ihanet etmişti. Ve şimdi sevdiği adam ona Ayşem bile demiyordu.

Ve hiçbir şey Gülperi'yi geri getirmiyordu.

Haşim Ağa'nın konağı sabahın ilk ışıklarıyla seslerle inliyordu. Namaza kalkan ev halkı avlunun ortasındaki adamı görünce ortalık karışmıştı.

"Tüm ağalara haber sal baba!" diye gürlemişti Doğan. Haşim Ağa oğluna ve ortada duran yüzü gözü dağılmış yeğenine bakmıştı.

"Ne oluyor Doğan?" diye bağırmıştı.

"Ben sana ne söyleyeyim baba? Bu bir Karacadağlı! Bu aşiretin yüz karası, bu Harran'ın kansızı!" Adamın sesi avluları aşıyor, varabildiği her haneye giriyordu.

Avlunun içinde annesi de dâhil tüm çalışanlar onları izliyordu. Aykan dizleri üzerinde durmaya çalışıyordu. Bedeninin her yeri ağrıyordu. Babası olanları öğrendiğinde onu kurtaracaktı. O Haydar Ağa'nın oğluydu, nasıl olsa kurtarırdı. Doğan bu yaptığına çok pişman olacaktı.

"Ne dersin sen Doğan?" Haşim basamakları hızla inerek oğlunun yanına geldiğinde Fikret de sesleri duyup kalkmış, hızla yanlarına gelmişti. Bergüzar Kadın ne olduğunu anlamıyordu ama korkudan küçük dilini yutacak dereceye gelmişti. Oğlunun bir kolundan tutup kendine çevirmişti. "Sen delirdin mi oğlum, Haydar bu yaptığına ne der?"

"Haydar'ın bir şey demeye yüzü yok artık anne." Kolunu annesinden kurtaran Doğan babasına döndü. Yerde oturan Aykan'a bakmıyordu ama Haşim Ağa genç adamdan gözlerini alamıyordu.

"Ne oluyor dedim Doğan!" diye kükredi adam. Doğan derin birkaç nefes aldı. "Yıllar önce bu topraklardan bir Gülperi geçti baba, hatırla!"

Babasının kuşkulu bakışları oğlu üzerindeydi ve başını salladı. "Ee?"

"Gülperi'yi o hâle getiren," dedi, işaret parmağını Aykan'a uzattı. "Bu şerefsiz!"

Fikret'in gözleri dehşetle açıldı. Bergüzar Kadın bir adım geriye çıktı. Korkuyla açılan gözleri Aykan'ı bulmuştu. Eli göğsüne gitti kadının. Haşim Ağa nefesini tuttu. Oğlunun sözlerine kilitli kalmıştı. "Nereden çıktı bu?" dedi zor çıkan sesiyle.

"Anlatacağım baba, hepsini hem de."

Âdem onu aradığında ona Ayşem'in elinde bir gümüş parayla geldiğini söylemişti. Gümüş paranın üzerinde yazan yazının sahibini biliyordu Doğan. Orijinal para olduğunu, dedesinin el yazması olduğunu Doğan'a Âdem söylemişti.

Âdem'e yapması gerekenleri anlatmıştı ve genç adam Ayşem'e hiç renk vermemişti. Ayşem'i arayıp sözlerin yerini değiştirmesini, ona yanlış bilgi vermesini istediği gün o orada olmayacaktı.

Âdem'den aldığı telefonla doğru iz üzerinde olduğunu bir kez daha net olarak anlamıştı. Ayşem ağlıyordu ve birilerinin onun peşinde olduğunu artık biliyordu. Ömrünü adadığı intikam oyununun sonuna getirmişti kadını. Ve her şeyi aslında Ayşem için yapmıştı.

Kendi zekâsını da kullanan kadın değiştirilen sözlerin ait olduğu kişiler yalanını yememişti. Bunu biliyordu Doğan. Ayşem buna kanmayacak kadar zekiydi ama öfkesi onu ona getirecek kadar harlıydı ki Ayşem bir mesaja tav olmuştu. Hem de sonunu hiç düşünmeden...

Demek paralardan biri kayıptı ve bunca zaman hiç kimsenin haberi olmamıştı. Adana'ya gidiyorum diyerek soluğu Ankara'da almıştı. Nereye ulaşacağını bilmiyordu ama zekâsı ve kıvrak düşünce yeteneğiyle bir şeyleri ayyuka çıkaracağına emindi.

O para Ayşem'de ise bir sebebi vardı. Ağlıyorsa sebebi Gülperi'den başkası olamazdı. Elbette bilmediği şey, Ayşem o parayı nerede ve nasıl bulmuştu? Bunu da bir şekilde öğrenmeliydi.

Ankara'ya adım atar atmaz Aykan'ın şirketinde almıştı soluğu. Adamı bir çay içme bahanesiyle istediği yere çekmeyi

başarmıştı. Vedat onu gideceği yerde bekliyor olacaktı. Efşan ve Korhan arkalarından gelecekti ki Efşan'ın gelme sebebi kesinlikle Doğan'ın istediği bir şey değildi. Vedat, Efşan'ın bulunmasını istemişti, Doğan da karışmamıştı.

Cebine yerleştirdiği ses kayıt cihazı ve bulundukları yeri net şekilde mercek altına alan kamera kayıtlarını da Vedat halletmişti.

Karşılıklı oturdukları yerde havadan sudan açılan muhabbeti Doğan istediği yöne çekmeyi sonunda başarmıştı.

"Geçenki İsot Şenliği'nde yoktun Aykan, neden gelmedin?"

Aykan karizmatik yüz hatlarına yakışan çapkın bir gülüş yerleştirmişti suratına. "Sevmiyorum Urfa'yı, Doğan. Hiç ilgimi çekmiyor orada olanlar."

Doğan dudak bükmüştü. "Sen ağa oğlusun, bu düşüncen çok garip geldi bana. Ağalarla kaynaştık o gün. Rüzgâr bile geldi. Tespihlerimizle seçildik. Bilirsin çok önemliler. Onlarsız topluluğa adım attırmaz büyüklerimiz."

Aykan'ın bir anda solan gülüşü ve kaçak bakışı onun için ilk kapıyı aralamıştı. Bozuntuya vermeden devam etti. "Sahi senin tespih babanda mı?"

"E... Bilmiyorum ki Doğan nerede? Dedim ya ben hiç ilgilenmiyorum ağaymış, tespihmiş..."

Haydar, oğlunu ağa yapabilmek için canla başla, fesatlık ve fitnelik peşinde koşarken oğlu hiç ilgilenmiyordu demek. Doğan buna inanmadı. Aykan ve Reşit, kendine ve Fikret'e olan kıskançlıklarından kaçmışlardı Urfa'dan. Annesi bunu defalarca dile getirmiş, babası da defalarca onaylamıştı.

"Tespihsiz ağa mı olur Aykan? Bizim namımız o boncuklar. Ha boncuk deyip geçtiğime bakma tabii. Çok değerliler." Cebinden kendi tespihini çıkartıp sağ eline yerleştirmişti Doğan. Gümüş boncukları içinden, "Ya sabır," diyerek çekmeye başlamıştı.

Aykan'ın gözleri adamın elindeki tespihe kaymıştı. Nerede kaybettiğini dahi bilmiyordu ama bir fikri elbette hep olmuştu.

Geri dönüp bulamadığı günden sonra da o eve hiç yaklaşmamıştı. Değil karşındaki kişi, dünya üzerinde hiç kimse o gün o eve girdiğini ve ne yaptığını bilmiyordu.

"Ben kaybettim onu sanırım," cümlesi çıktı iki dudağından. Doğan'ın aniden kalkan gözleri adamı bulmuştu. İkinci kapı aralanmıştı Doğan'a. "Nasıl? Aile yadigârını kayıp mı ettin? Bunlar bir asırlık neredeyse, Aykan."

Aykan gülen bir yüzle saçlarını karıştırmıştı. "Sorma ya. Vallahi bilmiyorum nerede olduğunu. Kayıp yani benimki. Babamın tek oğluyum, bir tane daha var gerekirse ama tespih kullanmıyorum, duruşuma ters zaten. Burada ağalığım falan da yok!"

"Babanın da mı haberi yok?" demişti Doğan gülümseyerek. Ortamı makaraya bağlamak istedi Doğan. Samimi bir portre çiziyordu şu an.

"Birkaç kez sordu tabii ama ben diğerini benimmiş gibi gösterip halletmiştim. Aramızda kalsın tabii bu," diyerek başını yana yatırmış, gözlerini de şevkle kısmıştı.

"Tabii ki aramızda," dedikten sonra cebine elini atan Doğan aslında Fikret'e ait olan parayı çıkarıp masanın üzerine bırakmıştı. Kime ait olduğunu seçemeyecekti Aykan.

"Ama ben buldum seninkini." Adamın gözlerine artık gülerek bakmıyordu. Kısık bakışlarda öfke kol geziyordu. Gelecek cevabı bekliyordu ki Aykan'ın yüzü asılmış, rengi atmıştı.

"Ne? Nereden buldun?" diyebilmişti Aykan zoraki sesiyle. Kanı aniden kaynamaya başlamıştı. Bir heyecan ve korku kasırgası içinde esmeye, onu içine içine çekmeye başlamıştı.

"Gülperi'nin evinde!" Doğan gayet sakin bir sesle yüzünün şeklini bozmadan konuşmuştu.

Aykan'ın göz bebekleri büyümüş, büyümüş ve sonuna kadar açılmıştı. Ve bu aralanan üçüncü kapının sesini Doğan iliklerine kadar duyumsamıştı. Adam konuşamıyordu. Dilini yutmuş gibiydi. Bir Doğan'a bir masanın üzerindeki paraya gidiyordu gözleri.

"O kim?" Yalana başvuran Aykan, aklının nasıl olup da bu yalanı aniden bulduğunu düşünemedi bile.

"Halim'in kızı Gülperi... Cengiz'in bacısı Gülperi... Zorla sahip olduğun Gülperi... Senin çocuğuna hamile kalan Gülperi... Ve abisi tarafından öldürülen Gülperi... Hatırladın mı?" Sesi sakinliğini koruyor gibi görünse de tınısındaki soğukluğu arkasında oturan Vedat bile hissetmişti.

Aykan'ın alnından inen ter boncuklarına bakıyordu Doğan. Aykan konuşmuyordu ama yüzü her şeyi izah ediyordu. Böylesi bir suçlamayı suçsuz birine yapmış olsa başına silah dayanmayı hak ederdi. Masayı Doğan'ın başına geçirir, döve döve de öldürebilirdi. Ama Aykan öylece duruyordu. Yakalanmış olduğunu kavramaya çalışıyor, her an kurtulma yoluna girmek için sessiz duruyor ama beceremiyordu.

"Susma!" demişti Doğan gülümseyerek. "Bu da aramızda kalacak Aykan. Oğlum sen manyak mısın? Madem böyle bir bok yiyorsun ne diye arkanda delil bırakıyorsun? Evi yıkacaktı akrabaları, ben de bir göz atayım, karar vereyim, belki toprağı kendime alırım demiştim. Kazara eve giren ben olmamış olsam kim bilir kim bulacaktı bu parayı? Sen ve ben Karacadağlı'yız. Ben seni ateşe atar mıyım? Aşiretimin diline seni düşürür müyüm? Senin namın benim namım."

Kasları gevşemeye başlayan Aykan nefesini salmıştı. Eliyle alnını silmişti ama hâlâ tek laf etmiyordu. Nasıl olup da Doğan'ın parayı bulduğunuysa zerre tahlil edemiyordu. Aklı çorba olmuştu.

Yıkılmış bir şekilde dirseklerini masaya dayamış, başını elleri arasına almıştı. Doğan dişlerini sıkarak tespihini çekiyordu. "Korkma oğlum. Ben de erkeğim lan, anlıyorum seni," derken midesi bulanmıştı Doğan'ın. Karşısındaki adamın anlaşılacak tek bir şeyi dahi yoktu oysa.

Doğan'ın sözlerinden güven alan Aykan başını iki yana sallayarak kaldırmış ve Doğan'a bakmıştı. "Çok güzel kızdı.

Aklımı başımdan alıyordu. Tarafıma bile bakmıyordu üstelik. Sırf ona yakın olmak için Cengiz'le dostluk ediyordum. Ama o başka birine yangındı. Bir gün Ayşem'le ikisini takip etmiştim. Fıstık bahçelerine girmişlerdi."

Doğan elindeki gümüş boncukları sıktı. Sıktı ve daha çok sıktı. Bu itin Gülperi'ye yaptığını düşününce Ayşem'in adını aldığı ağzını kırmak istedi. "Ee..." demişti düz bir sesle.

"Orada gördüm onu. Köyün gençlerinden biriydi. Benim yerime saçlarını okşuyordu. Seviyordu benim göz, gönül koyduğum kızı. Evlerine o kadar geldim gittim bakmadı bana. Ağa oğlu ben dururken ne olduğu belirsiz bir adamı sevmiş. Mecbur etmek istedim onu. Kendime engel olamadım. Olmak istemedim. Nasılsa bana yâr olacak diye düşündüm. Zorla sahip olursam evime kadın yaparım nasıl olsa dedim. Ben istersem kimse bir şey diyemezdi. Herkesi karşıma alırdım, alacaktım da. Gülperi o kadar güzeldi ki aklım ondan başka bir şey almıyordu. Benim için basit bir eylemdi. Evin ne zaman, nasıl boş olduğunu hep bilirdim. O gün, o gündü ve yaptım. Ona sahip oldum. Sonra karşısına çıkacak, bendim diyecektim belki. Belki başka şekilde bir şeyler düşünecektim. Ama her şey bambaşka yöne kaydı. Ayşem ve babası tüm hesaplarımı tersine çevirdi. Aldılar ve bir daha da getirmediler. İşin içine devleti soktular, polisi, jandarmayı... Sesimi çıkaramadım sonra. Benim diyemedim. Cengiz'in ona ulaşacağını ve öldüreceğini hiç sanmıyordum. Ama kader çok farklı yönlere attı hepimizi."

Doğan sabrının son kırıntılarını kullanıyordu. Ayşem arkadaşına sahip çıkmamış olsa bugün karşısındaki kansızın karısı olacaktı demek. Bu, Gülperi'nin ölümle taçlanmış olmasıydı Doğan için. Kendine bunu yapan adamla ömür geçirmektense Gülperi dahi ölmek isteyecekti.

"Sen benim hayatımda gördüğüm en şerefsiz adamsın, Aykan. Sen Harran aşiretinin yüz karası, erkeklerin de en adisisin. Şimdi cezanı çekme vakti."

Aykan ağzı bir karış açık Doğan'ın sözlerini dinledi ve düştüğü tuzağı da geç fark etmişti. Şaşkınlığını üzerinden atamadan Doğan'ın arkasındaki masadan kalkan heybetli adam ona dönerek yürümüş ve yanına oturmuştu. Aykan böğrüne sokulan silahın varlığıyla donmuştu. Doğan ona onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Cehennemime hoş geldin Aykan Ağa," diyen Vedat'a kararan yüzüyle dönmüştü. Karşısındaki adamı kim tanımazdı ki Aykan bilmesindi? Cellat gibi ışıldayan parlak mavilerin methini bilmeyen çok az insan vardı.

Haşim ve Bekir Ağa izledikleri görüntü karşısında elleri önlerinde, başları eğik bir şekilde sessizce oturuyordu. Saat sabahın şafak vaktinden az öteydi. Gün Urfa'ya hayır getirmek için doğmamıştı bugün. Avlunun orta yerinde, taş zemin üzerinde hâlsiz duran adamın babası bekleniyordu şimdi. İleri gelen büyükler birkaç dakika önce babası ve amcası arasında yerlerini almıştı. Hava soğuktu ama her birinin içi yanıyordu.

Ayşem ve Gülefşan kapının hemen ucundan süzülerek geçerken Doğan ona göz ucuyla dahi bakmıyordu. Ayşem kaybettiği nahif ruhuna anbean yaklaşıyordu. Nasıl acı onu hırçın bir kadına dönüştürmüşse ona benzer bir acı da sükûnete itiyordu bugün. Aşk acısı ona derin bir hüzün yüklüyordu. Dilinin kepenkleri bir bir kapanıyordu üzerine. Sesini çıkartamıyor, konuşmak dahi içinden gelmiyordu.

Bergüzar Kadın gelinini hiç bu şekilde görmemişti. Usul usul merdivenleri çıkan kadının karşısında durdu. "Sen getirdin bu belayı başımıza, değil mi?"

Gözlerinin feri sönen Ayşem onu dikkate dahi almak istemiyordu. Fakat Doğan'la aralarında açılacak olan uçurumun farkındaydı. Doğan ona acımayacaktı.

O da annesine acımazdı. "Sen de bir kadınsın, kendini düşürme. Bir kızın yok diye mi bu anlayışsız tavrın?"

Gözleri nefretle kısılan kadın elini havaya kaldırdığında Doğan aşağıdan onları izliyordu. Hayır, Ayşem kendine bunun yapılmasına asla izin vermezdi ama kadını deli gibi seven kalbinin izniyle bir adım attığında annesinin havada süzülen elini Efşan'ın tutmasıyla durarak gözlerini yumdu. Arkasını döndü. Görmek istemiyordu. Hiçbir şey görmek istemiyordu.

"Orada dur hanımağam," dedi Efşan. Bergüzar Kadın elini tutan kıza baktığında gözleri hiddetle açılmıştı. Dilan Kadın tam karşısındaydı âdeta. "Efşan."

Efşan kadının elini bırakıp ablasının yanına geçti. "Benim. Ve ablama dokunmana izin vermem. Ağamın misafiriyim, gideceğim."

Gözlerini kapatıp açan Ayşem, kadının yanından eser gibi geçti. Şu an için Bergüzar onun umurunda bile değildi. Efşan'a bakan kadın dişlerini sıkarak arkasını dönüp uzaklaştığında Ayşem balkonun en uç köşesine geçmişti. Efşan da hemen yanındaydı. Doğan'ın sırtını izliyordu. Adam ona bir kez bile bakmamıştı geceden bu yana. Bir kez bile adını anmamış, tek bir söz dahi etmemişti. İçi kaynıyordu ama ne için seçemiyordu Ayşem. Beklediği günün gelmesine sevinemiyordu. Gün gelmişti ama Doğan ne olacaktı şimdi? İkisi ne olacaktı? İlişkileri nikâhla şartlanmış iki nişanlıydılar ve sonları karmakarışık bir hâl almıştı. Doğan ondan vazgeçerse biter miydi Ayşem?

"Anlat bana," dedi Ayşem, gözleri Doğan'ın üzerindeydi. "Nasıl haberiniz oldu?"

Efşan ablasına sokuldu. "Affet beni! Ama senin düşüncelerinden zerre kadar haberim yoktu. Şenlik günü buraya geldiğimde sen bayılmıştın ve Doğan Abi beni görmüştü..." Efşan ablasına bir bir izah ediyordu yaşadı-

ğı anları. Ayşem gözlerinden süzülen yaşlara engel olamıyordu. Yıllarca kalbinde sakladıklarını Efşan gelişiyle darmaduman etmişti. Kızın bir suçu, günahı yoktu. Nereden bilecekti ki Ayşem'in *kalbinde sakladıklarını...*

"O çok zeki bir adam abla. Siz bir bütünsünüz. O seni çok seviyor. Mutlaka konuşarak halledeceksiniz, buna eminim. Ama eğer gelmemiş olsam, asıl senin yapacakların size zarar verecekti. Altında ezildiğin yalanlar bitirecekti sizi. Bana kızmıyorsun ya?" dedi masum ve kırık bir sesle.

Geldikleri sonucu açıklamıyordu Efşan'ın anlattıkları. Eksik vardı ki demek Efşan da bilmiyordu. Nasılsa öğrenecekti Ayşem. Dudaklarını güler gibi büktü Ayşem kıza dönerken. "Olacağın önüne kim geçebilmiş ki Gülefşan? Sana nasıl kızarım ben? Seni öyle çok seviyorum ki benim için Helin neyse sen osun."

Burukça gülümseyen Efşan, ablasına iyice sokuldu. Kızı göğsüne saran Ayşem, Efşan'ın kömür karası saçlarını okşarken avlunun bir ucundan onu izleyen Vedat ve Doğan'dan bihaberdi.

"Onlar gerçekten de çok güçlü kadınlar," dedi Vedat. "Bazen kadınların bize nazaran daha güçlü olduğunu düşünüyorum."

"Sanırım öyle," dedi Doğan. "Biz gücümüzü bileğimizde taşıyoruz ama onlar kuş kadar kalplerinde bizim bileğimizdekinin bin mislini taşıyor."

Vedat, Doğan'a döndü. "Seninle aynı fikirde olmayı neden sevmeye başladım Doğan?"

"Belki birbirimize benziyoruzdur Vedat, olamaz mı?"

"Oluyormuş." Ağalara döndü Vedat. "Bu gösteri biter bitmez Efşan'ı da alıp gideceğim. Burası onun için uygun bir yer değil."

Doğan kaşlarını çatıp adama döndü. "Dur bakalım! Buna nasıl ve neden sen karar veriyorsun? Burası onun evi."

Doğan'ın gözlerine bakan Vedat ona pek çok şeyi açıklayamazdı. Kendine bile açıklayamıyordu ki Doğan'a ne diyecekti? "Efşan da benimle aynı fikirde, onun için öyle dedim."

Kapı ardına kadar açıldığında Haydar ve Süleyman içeri bağıra bağıra girmişti. Vedat ortalıktan sıvışarak kendine kuytu bir köşede yer buldu.

Oğlunu yarı baygın gören adamın esmer teni öfkeden tamamen renk atmıştı. "Oğlum!" diye haykırarak Aykan'ın yanına çöktü. Yüzündeki morluklara ellerini sürerken içi yanan adam oğlunun, "Kurtar beni baba," demesiyle dişlerini sıkmıştı. Süleyman bağırarak ağalara yürüyordu.

"Ne oluyor burada? Nedir bu böyle? Kendi kanınıza neden ettiniz bu zulmü?"

Ağalardan ses çıkmıyordu. Hepsi de aşiretin içinden çıkan kansızı korumamaya ant içmiş gibiydiler. Altı tane büyük, ata dedikleri adamlar şimdi kendilerine de bulaşan bu haysiyetsizliğin hesabını kesecekti.

Haydar hırsla doğruldu. Karşısında Doğan'ı buldu. "Hoş geldin Haydar Ağa," dedi Doğan.

"Hoşuna başlatma Doğan! Oğluma ne yaptın sen? Andım olsun öldürürüm seni."

Parmağını sallarken ağzından tükürükler çıkan adama bakarken yüzünü nefretle kıstı Doğan.

"Lafını bil Haydar!" diye bağırdı Haşim Ağa. Haydar'ın onunla laf dalaşına girmeyeceği belliydi. Odağı Doğan'dı ve onu es geçti.

"Duydum ki tespihlerden biri kayıpmış. Hay Allah dedim, acaba kimin? Sordum soruşturdum, meğer senin oğlununmuş. Altı buçuk sene önce Halim'in evinde düşürmüş senin oğlun, imameye takılı olan parayı."

Haydar ona anlamsız bakıyordu. Hiçbir şey anlamıyordu. Ne diyordu Doğan? "Halim kim Doğan?"

Doğan adama bakarken tiksiniyordu. Öyle ya, oğlu bir aileyi yok etmişti ama adamın haberi bile yokken ne de çabuk unutmuştu Halim'i.

"Halim Dağlıca. Gülperi Dağlıca'nın babası. Hani o kız. Hani o on altı yaşındaki çocuk kız. Senin oğlun o kızın ırzına zorla geçmiş Haydar Ağa." Doğan'ın yükselen sesiyle Haydar'ın gözleri büyüdü. Süleyman, Doğan'a yürüdü. "Doğru konuş Doğan!" diye bağırdı. "Ne saçmalarsın sen?"

Ayşem ve Efşan yutkunarak izliyordu tepeden görüntüyü. Doğan'ın sözleri onların en derinden akan kan çeşmesini açmıştı.

Doğan adamlardan iki adım gerileyip, alabildiğine bağırmaya başladı. Öfkesi asla geçmeyecekti. Nefreti hiç bitmeyecekti. "Aykan Karacadağlı, Gülperi Dağlıca'nın ırzına geçti. Kendi itiraf etti." Cebinden çıkarttığı kendi tespihini havada salladı. "Aykan'ınki yok. Nerede bulundu biliyor musun?"

Haydar oğluna baktı. Döndü Doğan'a baktı. "Nerede?" deyiverdi.

"Gülperi'nin evinin önünde!" diye bağırdı Ayşem. Artık paranın ondan gitme vaktiydi. Bir daha görmek istemediğini biliyordu. Ömrünün sonuna kadar bir daha görmek istemiyordu. Elindeki parayı başparmağıyla havaya savurduğunda gümüş para yere düşerek Aykan'ın önünde durdu. Aykan gözlerini yumarak başını eğdi.

Doğan gözlerini kısa bir an kapattı. Ayşem'in parayı nerede bulduğunu da bu şekilde öğrenmiş oldu.

Haydar sesin geldiği yöne başını kaldırdığında Ayşem'e nefretle baktı. "Yalan konuşuyorsunuz. Yapmaz benim oğlum. Eksik eteğe mi inanacaksınız?"

Haşim Ağa yerinden kalkıp oğlunun yanında durdu. "Oğlun itiraf etmiş Haydar. Hepimiz izledik. Senin oğlun

bir soysuz. Benim gelinime laf ettiğin dilini kopartırım senin. Senin oğlun aşiretin yüz karası oldu. Adını, adımızı yerle yeksan etti. Şimdi cezasını çekecek. Hiç sanmayasın bu işin üzeri kapatılır, kimse sesini çıkartmaz. Aykan'ın yaptığı bir aileyi yok etti. Genç bir kız onun yüzünden öldü. Ve bir yerlerde, kimsenin bilemeği bir yerde bizim kanımızı taşıyan bir çocuk var. Kuldan utanacaksın. Yok utanmıyorsan, Allah'tan korkacaksın!" Haşim Ağa'nın bağıra çağıra sarf ettiği sözlerle adam dik duruşunun sonuna geldi.

Dizleri üzerine çöken Haydar'ın yanına koştu Süleyman. "Abi, kalk. Yalandır, inanmayasın." Doğrulup Doğan'a baktı Süleyman. "Sen Doğan Ağa. Sen aşiretine nasıl yakıştırdın bunu? Nasıl yaparsın? Kan çıkartacaksın içimizde. Birbirimize mi düşeceğiz ölmüş gitmiş eksik etek için?"

Efşan dişlerini sıktığında çenesine saplanan ağrıyı hissetmedi. Adım atıp aşağı inecekti ki Ayşem kolundan tuttu. Ablasını dinleyen genç kız olduğu yerde durmaya devam etti.

Doğan adama yürüyordu ki babası önüne geçti. Süleyman'a bakan Haşim Ağa oğluna seslendi. "Unvanları say Doğan!" dedi gür sesiyle.

Doğan yüksek sesle bağırdı.

"Süleyman Ağa, güven. Bekir Ağa, adalet. Haşim Ağa, cesaret. Haydar Ağa, merhamet."

"Senin adın neymiş Süleyman?" dedi Haşim Ağa.

Süleyman sustu.

Doğan devam etti.

"Kılıcın yapamadığını adalet yapar. (Kanuni Sultan Süleyman) Bekir Ağa.

Doğruluktan, ölüm de olsa ayrılma. Sadık ol. (Hz. Ömer) Süleyman Ağa.

Yerdekilere merhamet edin ki göktekiler de size merhamet etsin. (Hadis-i Şerif) Haydar Ağa.

Zulüm kılıcını çeken aynı kılıçla öldürülür. (Hz. Ali) Haşim Ağa..."

Ayşem gözlerini yumdu. Haydar'ın unvanıyla Doğan kendi unvanının yerini değiştirmişti. Doğan bu sonuca nasıl ulaşmıştı? Delirecekti düşünmekten. Nasıl uyanmıştı tespihlere?

Ömrü boyunca bugünkü kadar nefretle ve öfkeyle dolup taştığını bilemedi Doğan. Asla böylesi bir günü olmamıştı. Sesinden yayılan canavar herkesi yutarak içine alacakmış gibiydi. Sesi bugün Urfa'nın eteklerinde çağlıyordu.

"Kalk ayağa Haydar Ağa," diye bağırdı Doğan. "Yerdekine merhamet etmeyen, zulüm kılıcıyla bir masuma kıyan oğluna, ben şimdi zulüm kılıcımı çekeyim mi?"

Haydar eğik başını iki yana salladı. Oğlu itiraz etmiyordu. Ağalar izledik diyordu. Doğan ve hiç kimse yalan konuşmuyordu ama lanet olası bir Ayşem vardı. Her şey ama her şey onun başının altından çıkmıştı. Buna emindi. O dönemi hatırlıyordu. Ayşem'in neler yaptığını bilirdi. Yıllarca gizlenmiş olan bugün de gizlenecekken Ayşem her şeyi ayyuka çıkarmıştı.

"Yapma!" dedi. Sadece yapma... Kurtuluşu olmayacaktı bu işten. Oğlu ellerinden kayıyordu ve o oğlunu düşünüyordu. Yitip gidenler aklında bile değildi.

"Kılıç kınından çıktı Haydar Ağa. Adaletin kılıcı oğlunun boynuna dolanacak artık."

Haydar çöktüğü yerde ağladı. Ayşem ve Efşan olduğu yerde... Doğan öfkeden delirdi ama elinden bu kadarı geldi.

Köşede sessizce izleyen bir Vedat vardı. Başını Efşan'a kaldırdı. Safir mavisi gözlerden yaş iniyordu. Cesareti

suretinde taşıyan kadının süngüsü iniyordu ağlarken. Vedat'ın mihrabıyla Efşan. Adaletin saf bir yansımasını sunacaktı ona.

Sonra adamlara indirdi bakışlarını ve mırıldandı.

"Adaletime hoş geldin Haydar Ağa..."

24. Bölüm

Seni Elimden Kimse Alamaz

Avlunun içini saran askerlere, bulunduğu odanın küçük penceresinden bakıyordu. Beklediği günün bu şekilde gelmiş olması yüreğini bir nebze olsa ferahlatıyor ama Aykan'ın aldığı bir nefesi dahi hazmedemiyordu. Ölmeliydi. Aykan yaşamayı hak etmeyecek adi insanlardan biriydi. Gözlerini kapatınca gözyaşları indi birer birer. Ne tarafa dönse acıdan ibaretti bugün. İçi karmakarışıktı. Düzgün düşünemiyordu. Ve onunla tek kelime bile konuşmayan Doğan'ın sessiz öfkesi her geçen saniye daha derine batan bıçak gibiydi. O bıçağın oradan kalkacağını sanmıyordu. Bu işin bitiminde hiçbir şey güzel olmayacaktı. Doğan onu affetmeyecekti.

Aysima yerinden kalkarak Ayşem'e yandan sarıldı. Öğrendiklerinde hemen konağa koşmuş, ağlayan Ayşem'e tek bir soru bile soramamışlardı. Güçleri soru sormaya yetmiyordu bugün. Geçen o acı günlerin en büyük tanıkları, Aysima, Helin ve Mercan'dı. Hepsi unuttu sanmakla ne büyük bir yanlışa düşmüş olduklarını o an anlamışlardı.

"Topla kendini. Eriyorsun Ayşem."

Gözaltlarını kurulayıp arkasını dönünce Aysima ayrıldı kadından. Gökyüzü gözlerine kan oturmuştu. "Neden bana kızmıyorsunuz? Hadi bağırıp çağırıp bir şeyler

sorsanıza. Ne bekliyorsunuz? Ben yaptım! Dolaylı olabilir ama ben buldum." Yüksek sesle bağırdı Ayşem. Helin ve Mercan sessizdi. Gülefşan dik duruşuyla hepsini dize getirirdi. Acının kalıplaşmış hâliydi genç kadın.

"Sana neden bağıralım?" dedi Aysima. "Bizim kendimize kızmamız gerekiyor. Seni bilen, tanıyan bizleri kandırmış olman senin değil, bizim suçumuz."

"Aptal mısın sen! Sizi ayakta uyuttum. Tek bir söz bile etmedim. Bana kızmanız gerekiyor, beni teselli etmeniz değil."

Mercan ayağa kalkıp Ayşem'in karşısında durdu. "Bu ne işe yarayacak? Aptal olan sensin! Bu kadar büyük bir acıyı tek başına yaşamak istemen zaten büyük aptallık. Biz seni seviyoruz. Seni anlamaya çalışıyoruz. Senin neler yaşadığını hepimiz gördük. Aysima haklı! Seni anlamadık, en büyük suç bizim. O gün de yanındaydık, bugün de yanındayız. Hepimiz kadınız! Bizim başımıza gelmeyeceğini kim garanti edebiliyor? Hiç kimse! Sana nasıl kızabiliriz Ayşem?"

Elini yüzüne kapatıp, hıçkırıklara boğulup ağlamaya başladı. Efşan dolan gözlerinin akmasına izin vermemek adına sıkıca kapattı gözlerini. Ayşem'i ağlarken görmek demek, ablasını ağlarken görmek gibiydi.

Helin de kalkıp ablasına sarıldı. Boğazı düğümlenen Helin zorla, "Seni çok seviyorum abla. Ne olur ağlama," diyebildi. Kardeşine sıkıca sarılan Ayşem'in ağlaması hiddet kazandı. Hepsinin gözleri doldu ve boşaldı. İçini parçalara ayırana kadar ağladı Ayşem. Helin'den ayrılıp, elini yüzüne sürerek, gözyaşlarını silip saçlarını geriye attı. "Çok yoruldum. Kazandım ve kaybettim."

Askerlerin boşalttığı avluda tek başına dikilen Doğan'a baktığında çenesi titredi. Burnunun ucu sızladı. "Doğan'ı kaybettim. Hiçbir zafer böylesi acı olmadı! Bu

acıyı yaşayacağımı bile bile çıktım bu yola ama tahmin edemediğim bir şey var, giden Ayşem'le dönen Ayşem'in aşkı çok farklıymış."

Hiçbiri ses edemedi. Bu konuyla alakalı tek duaları Doğan'ın Ayşem'i affetmesiydi. Hepsi bunu umuyordu. Ayşem gelmeyen, beklediği sözlerin ağırlığıyla kapatıp açtı gözlerini. Hepsi de onunla aynı fikirdeydi. Sözleriyle değilse de sessizlikleriyle belli ediyorlardı.

Avlunun kapısı açıldı ve gelenleri gördüğünde yüzü tekrar düştü. Gözleri sulandı. Şimdi yeni hesaplar vermesi gerekenler gelmişti. Kapıya yöneldi. "Babamla annem geldi."

Odanın kapısını hızla açtı. Hızlı adımlarla konağın merdivenine yürüdüğünde kızlar da onu takip ediyordu. Merdivenleri yine hızla indi. Birkaç hızlı adımdan sonra durdu. Doğan babasıyla el sıkışıyordu. Annesine kaydı gözleri. Onun gibiydi, ağlayan kadının gözleri kızarmıştı. Babası kızını fark edince tıpkı kızı gibi çenesi titredi adamın. O, bir babaydı. O, kızını da kızının arkadaşını da yaşarken ölmüş gören bir adamdı. O, çocuklarından daha değerlisi olmayan bir adamdı.

Babasının hüzünlü çehresiyle gözyaşları hız kazandı. Koşarak kendini babasının kollarına bıraktığında Doğan geriye çekilip boğazındaki kocaman, kupkuru yumruyu itmeye çalıştı. Ayşem ağlarsa Doğan'ın yüreğinden kan damlardı. Doğan, sevdiği kadını kaç kez ağlarken görmüştü ki? İkisini içine alan acı kasırgası sadece ikisini yerle bir ediyordu.

Kızını kollarına alan adam sıkıca sarıldı. Başını kızının omzuna gömdü. O, hiçbir zaman inanmamıştı kızının unuttuğuna. Ayşem'in aldatamadığı tek kişi babasıydı. Dün geceden bu yana istediği tek şeyin ona güven veren bir babanın kolları olduğunu idrak ettikçe gözyaşları sel

oldu. Bedeni sarsıldı ağlarken. Tahsin Bey kızının ağlamasına dayanamadı, gözleri ıslandı. Kızını geriye itip başını elleri arasına aldı. Kızının alnına dudaklarını bastırıp kuvvetlice öptü ve geriye çekildi. "Seninle gurur duyuyorum kızım."

Nagehan Hanım gözleri yaşlı uzanıp kızının saçlarını okşadı. Anne olarak kızının gözyaşlarına yüreği dağlanıyordu.

Bir hıçkırıkla başını eğdi Ayşem. "Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yapmadın benim gözümde. Sonunda başardın. Bir gün bulacağını biliyordum. Sana *ne yaparsan yap arkanda olduğumu* söylerken tam da bundan bahsediyordum. Eğer elini kana bulamış olsaydın da bu değişmeyecekti." Tahsin'in bakışları Doğan'a kaydı. "Neyse ki Doğan erken davranmış."

Doğan acı içinde seğiren yüzünü yana çevirdi. Ayşem ona bakmaya cesaret edemiyordu. Tahsin tekrar kızına döndü. Kollarına sardığı kızının saçlarını öptü. Adamın gözleri konağın çaprazından kendilerini izleyen Bergüzar'a kaydı. Merdivenden inmekte olan Haşim ve Bekir Ağa'yı gördü. Kızını kendinden ayırıp solgun yüzlü kızın çenesinden tutup kaldırdı. "Araba kapıda. Sizi konağa götürecek. Ben birazdan geleceğim."

Gözlerini silip başını kaldırdı Ayşem. Doğan'dan bir ses, bir söz bekledi ama bulamadı. Onun tarafına dönemedi. Bu suskunluk nereye kadar gidecekti, bilmek istiyordu. Ve belli ki Doğan tahmin ettiğinin ötesinde kızgındı ona.

Aysima ve Helin, Ayşem'in koluna girdiğinde, Nagehan Hanım da onların peşinde, açılan kapıdan birlikte çıktılar. Doğan gözlerini bile kırpmadan giden kadının ardından baktı. İçi yana yana izledi. Sessizliğin nerede patlak vereceğini o da bilmiyordu. Ayşem'in kendisine verecek çokça hesabı vardı ve kendi gibi susuyordu.

"Ben yukarıdan eşyalarımızı alıp geleyim," diyen Mercan, koşar adım çıkmaya başladı merdivenleri. Bekir ve Haşim Ağa da yanlarına gelmişti. Efşan, Tahsin Bey'e bakıp gülümsedi. Tahsin Bey de kollarını bir kez daha açarak genç kızı çağırdı. "Babaya sarılmak yok mu, Efşan?"

Tahsin Baba dediği adamdan, kendi babasından zerre kadar görmediği babalığı gören genç kızın her zamanki gibi gözleri dolmuştu. Buruk bir gülüş çehresine dolanırken iki adımda kendini Tahsin Babasının kollarına bıraktı. Kendi kızlarından ayırt etmediği Efşan'a baba şefkatiyle sarıldı. Sardı. "Bana kızmadın ya?" dedi Efşan, geriye çekilirken.

Tahsin kızın güzel yüzüne bakıp gülümsedi. "Bugüne kadar size hiç kızdım mı? Benim kızlarım akıllıdır, ne yaptığını bilir. Ayşem bugün aramızda ve bunda senin de payın var. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Efşan gülümseyerek adama tekrar sarıldı. Üst kattan Vedat'ın kendisini izlediğini bilmiyordu. Yanındaki kuzeni Korhan da tıpkı onun gibi gözlerini kısmış izliyordu. Arada Vedat'a bakarak nabız ölçüyordu.

"Tahsin Bey... O, mükemmel bir adam," dedi Korhan.

Vedat adama bakarak ağır ağır başını salladı. "Çok mükemmel bir adam."

Mercan çıktığı gibi koşarak indi merdivenlerden. Efşan'ı da alıp çıktı konaktan. Haşim, Bekir Ağa, Doğan ve Tahsin birbirlerine baktılar.

"Var mı yapabileceğim bir şey?" dedi Tahsin. Açık açık bir sorun var mı diye usulen soruyordu. Kızı ortalığı birbirine bir ağa gelini olarak katmıştı. Kattığı insanlarsa kanları bir olan bir aşiretin üyeleriydi.

"Doğan halletti Tahsin," dedi Haşim Ağa.

Tahsin, Doğan'a döndü. Bekir Ağa ikisi arasındaki bakışmayı pürdikkat izliyordu. "Tahsin."

"Buyur, baba!" Tahsin bu sefer kayınpederine döndü. "Bir şey yoktur. Olan oldu. Cezayı adalet kesecek. Bizi alakadar eden bir durum yok." Hepsi de biliyordu ki aşiretin içi darmadağındı şimdi. İyiler, adaletten yana olanlar ve üzerinin neden kapatılmadığını sorgulayacaklar vardı. Ayşem kılıcın ucuna takmıştı kendini. Hepsi de öğrenmişti, Ayşem ne yapmışsa gizli gizli yapmış, Doğan'a tek laf etmemişti. Doğan bilenmiş keskin bir bıçak gibiydi gözlerinin önünde.

"Öyledir babam," deyip Doğan'a döndü. "Gel seninle biraz dolaşalım Doğan."

Sertçe yutkundu Doğan. Başını önüne indirdi. Ayak uçlarına baktı. "Şimdi değil. Kusura bakma abi." Başını iki yana sallayan adam Tahsin'in yanından geçerek konağın kapısından çıkıp gitti. Tahsin gözlerini yumdu. Her şey karışmış gibi görünüyordu. Fazlasıyla karışmış...

"Senin kızın benim gelinim, Tahsin. Bunda bir şüphe var mıdır?" dedi Haşim Ağa.

"Şüphe yok amca. Bizde yok. Ya onlar?"

"Karışmayın," dedi Bekir Ağa. "Ayşem işini bilir. Doğan da kendi nikâhında olan bir kadına nasıl davranacağını bilir."

"Hayır!" dedi Tahsin. "Onlar ne isterse o olacak! Siz karışmayacaksınız. Düğün olmadığına göre kız benim kızımdır. Kendi kararlarını verirler."

"Sen ne dersin Tahsin?" dedi Haşim. "Sen bilmez misin nikâh nedir buralarda? Ayşem senin kızın, benim de gelinim. Hepimiz de biliriz ki onlar sevdalı. Biz de genç olduk."

Tahsin derin bir soluk aldı. "Amca, benim harcanacak evladım yok. Madem onlar sevdalı, bırakırız ne hâlleri varsa görürler. Ama kızımı istemediği bir evliliğe zorlamayacağım. Ayrıl da demem."

"Yeter!" dedi Bekir Ağa. "Bu dedikleriniz saçma. Kim dedi size onlar ayrılacak diye? Olmamış, olmayacak şeylerin lafını etmeyin. Ben ne Doğan'a ne Ayşem'e kıymam! Daha Bekir ölmedi. İkisinin kaderi birse kim ayırabilir? Değilse kim birleştirebilir? Rahat bırakın! İkinize de derim bu sözleri."

Odasında, tıpkı beş buçuk koca sene geçmemiş gibi bacaklarını toplamış, kollarıyla sarmıştı. Başını dizlerine bırakmış, kalbi ağzında atarken gözyaşlarını tutamıyordu. Bugün o odada Gülperi için değil, Doğan için ağlıyordu. Deli bir hisle onu hiç bırakmaması için dua ediyordu ve dualarının boş olacağına da emindi. Elinden başka bir şey gelmiyordu.

Aysima elinde bir tepsiyle odaya girdiğinde Efşan, Helin ve Mercan da hemen arkasındaydı. "Bu işler parayla değilmiş Ayşem, bu çorbayı içiyorsun!" dedi Aysima sert bir sesle. Ayşem yatağına devrilip cenin pozisyonunda yatmaya başladı. "İçmeyeceğim. Doğan'la konuşmadan tek bir şey bile ağzıma sokmayacağım."

Mercan göz devirdi. "Ben sana bir sokacağım şimdi Ayşem. Kalk çabuk!"

"Yalnız kalmak istiyorum." Ayşem gözlerini silerken iyice gömüldü yatağa.

"Abla, lütfen." Helin'in içli sesini işitince gözlerini yumdu. Kendisiyle birlikte kaç kişiyi üzüyordu. "Tamam," diyerek doğruldu. Kucağına aldı tepsiyi. Gözleri nemli nemli içmeye başladı. Her yudum boğazında kalıyordu. Zorla yutkunuyordu.

"Ne olur üzme kendini. O seni çok seviyor. Senden asla vazgeçmez," dedi Efşan. Ama biliyordu ki önce

çekilecek bolca acı vardı. Genç kız her ikisi için de dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Ayşem ıslak gözlerini genç kadına kaldırdı. "Çok geç, Efşan."

Efşan, ablasının yanağına öpücük kondurdu. "Asla geç değildir. Her şeyin vakti olduğunu bana sen öğrettin. Bir şekilde uzlaşacaksınız. Buna eminim."

"Efşan haklı," dedi Helin. "Doğan Abi seni bırakır mı hiç? Hem sen Ayşem'sin. Sen buna izin vermezsin."

Yatağın içindeki telefondan gelen titreşim sesiyle tepsiyi Efşan'a uzatıp, telefonu aramaya koyulup buldu. Ekranı açar açmaz Doğan'ın kısa mesajını gördü.

"Seni bekliyorum..."

Telefonu yatağa atan kadın, hızla ayağa kalktığı gibi odanın ortasında dönmeye başladı. Elleri bir an saçlarına gitti. "Beni bekliyormuş! Ne yapacağım şimdi?"

"Gidip konuşacaksın, ne yapacaksın başka?" dedi Mercan. "Atarlanmadan."

Yatağın ucuna tekrar oturdu ve omuzları düştü. "Korkuyorum."

"Sen!" dedi Aysima. "Korku kim sen kim Ayşem? Hadi bir cesaret, yoluna girecek ne varsa."

Ayşem mahzunlukla Aysima'ya döndü. "Buna sen inanıyor musun?"

Aysima gülümsedi. "Ben onun seni sevdiğine inanıyorum. Bu yetmez mi?"

Ayşem başını iki yana umutsuzca salladı. "Ona yaptıklarım çok ağır. Yetmez. Sevgi kaldırmaz bizi."

"Tartışacak, konuşacak ve belki küseceksiniz. Ama bir yolunu bulacaksınız abla. Biraz sabır. Git ve konuş," dedi Efşan.

"Sen onun karısısın," dedi Helin. "Cümle âlem biliyor bunu. Efşan doğru söylüyor. Sizin için karar çoktan verildi. Bir yolu olacaktır. Seni bırakamaz. Boşayamaz."

Ayşem'in gözleri hiddetle aralandı. "Ya beni evliliğe zorlarsa?" Ellerini yüzüne kapatıp aynı hızla açtı. "Bu şartlar altında ben asla evlenmem onunla. Bana düşman gibi bakan bir adamla evlenemem ben."

"Bunu yapacağını sanmıyorum," dedi Mercan. "Çok bayağı bir hareket. Doğan öyle biri değil. Neden seni zorlasın ki?"

"Tabii ki bana dünyayı zindan etmek için. Allahım..."

"İyice delirdin Ayşem. Oldu olacak seni anasının eline de versin. Saçmalıyorsun," dedi Mercan.

Saçmalıyor olduğuna kendini ikna ederek yerinden kalktı. Dolabını açıp bir hırka aldı. Giyerken kızlara baktı. "Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum sadece."

Babasına haber verdiğinde adamın ona olan bakışlarından kaçındı. Herkese karşı suçlu hissediyordu. Yükü ağır bir vicdandan ibaretti ve nasıl ödenir bilmiyordu. Hiçbir hesabı yüreğindeki sancılarla örtüşmüyordu. Arabasına yerleştiğinde havanın kararmış olduğunu o an fark etti. Yirmi dört saati bile doldurmayan olaylar tüm dengesini altüst etmişti. Düşünecek pek çok şeyi vardı ama Doğan şimdi bunların en başını kolluyordu. Ne yapacağını ise zerre kadar bilmiyordu. Hiç şüphesiz onu beklediği yerin her zamanki yerleri olduğunu biliyordu. Arabasını kayanın başında durdurmadan Doğan'ın aracını görmüştü ve kalbi ağzında atmaya başlamıştı. Hesap anı gelip çatmıştı!

Araçtan inip kalın hırkasına sıkıca sarıldı. Doğan'ın başı önünde, elleri birleşik oturan hâliyle yutkundu. Attığı her adım, ayaklarının altındaki bir çividen ibaretti. Batıyordu toprak, canını yakıyordu. Ve bu Doğan'a giden en acılı yoldu. Usulca önünde durup hemen yanındaki kayaya oturdu. Yanındaki adama göz ucuyla

baktı yutkunarak. Karanlıktaki siluet acı çekiyordu ve tek suçlusu da kendisiydi. "Sor hadi," dedi titrek sesle.

Hiç kıpırdamadı Doğan. Burnuna dolan yasemin kokusunu özleyecekti belki en çok. "Neyi? Beni nasıl aldattığını mı?"

Sertçe yutkunarak gözlerini sıkıca yumup açtı. "Böyle olsun istemezdim. Geldiğim yer istediğim yer değil, mecbur olduğum yer."

"Beni kandırmaya ne kadar mecburdun?" Her söz bir bıçak darbesi bırakıyordu adamda.

"Olanların seninle tek bağlantısı benim. Sen hayatımda yokken de ben bu günü göreceğime ant içmiştim."

"Peki," dedi adam doğrulup başını karanlığa kaldırdı. "Beni hayatında hiçbir yere koymamış olmana da peki."

"Öyle değil." Yalvaran ses tonu onu biraz olsun anlamasına sebepti belki de. Ama Doğan bu gece onu anlamak istemiyordu.

"Öyle Ayşem, öyle." Doğan korkutucu sakinliğiyle başını aşağı yukarı sallamıştı. Ayşem öylece onun o korkutucu hâline bakabilmiş, söyleyecek sözleri dilinde kilitlenmişti. Doğan yargılarını kuşanmış, şimdi kendisine göstermeye hazırlanıyordu.

Ayağa kalkan adam elleri ceplerinde öne birkaç adım attı. Ayşem onun heybetli bedenine korkuyla bakıyordu. Ömründe ilk defa korkuyordu. Duyacağı sözlerden korkuyordu. O sözler onu yakacak, parçalayacaktı ve kendisinin neler diyeceğini bilmiyordu.

Doğan ona döndüğünde göz göze geldiler. Tek bir adım atarak karşısında durdu Ayşem'in. Derin bir soluk bırakıp, ayağa kalkıp tıpkı onun gibi ona bakmaya başladı.

"Tüm yaşadığın her şey için üzgünüm. Öyle üzgünüm ki insanlığımdan utanıyorum. Tahmin etmeye ça-

lışıyorum. Yaşadığın hiçbir anı hafife almıyorum. Aksine seninle gurur duyuyorum." Yüzü acıyla kasılan adam Ayşem'e bitik bir hâlde bakıyordu. Ayşem gözlerinin dolmasına engel olamıyordu. Kendisini kandırmasına gerek yoktu. Konuşmanın devamında *ama* vardı. Bariz, açık ve netti. Küçük bir adımla Doğan'a yaklaşmak istediğinde Doğan bir adım geriye çıktı. "Hayır, dokunma." Eliyle de engel olduğu kadından uzaklaştı. Karanlıkta ışıl ışıl eden gökyüzü renklerinin ıslaklığına kapılmak istemiyordu. Ve bunu isterken bile canı ölesiye acıyordu.

"Sana sarılırsam, seni affederim. Kendimle savaşıyorum Ayşem. Seni hiç ağlarken görmemişim, o günden sonra. Beni terk ederken bile gözünde yaş yoktu. Dünden bu yana sana sarılmak, ağlama demek istiyorum. Acını benimle yaşa, teselliyi benim omzumda bul istiyorum."

İki elini birden ağzına kapatan Ayşem, kaçacak kocaman bir hıçkırığa engel oldu ama gözyaşlarına olamadı. Öylesine gelişigüzel akıyordu.

"Eğer hiç dönmeseydin *neden* bile demezdim. Yine öğrenirdim nasılsa. Ayşem bana yalan söyledi demezdim. İhanet etti demezdim."

Mıh gibi çakıldığı yerden bir adım bile atamıyordu. Doğan'a giden tüm yollar tıkanmıştı. Diyecek pek çok sözü olsa da hiçbirinin zamanı değildi. İlk defa adama yaklaşmaya korkuyordu. "İhanet etmedim."

"Ettin!"

Doğan'ın gür çıkan sesiyle gözlerini ürkerek kapattı. "Sen buna ne diyorsun Ayşem? Bu ihanet değil de ne? Yalan değil de ne? Bu beni kandırmış olman değil de ne?" O kadar bağırıyordu ki sesini kimselerin duymuyor olması bir şanstı. İçindeki öfkeyi nasıl atacağına dair tek fikri tümünü kusmaktan geçiyordu. Sesinin ayarını düşürüp kadına yıkılmış ruhuyla bakıyordu. Adamın

yıkıntıları gözlerinden, yüzündeki gergin çizgilerden dışarı akıyordu.

"Neden döndün?" Minicik, fısıltılı sesi Ayşem'in yüreğini bıçakla oyar gibi acıttı.

"Yemin ederim tek istediğim sendin. Ben senin için döndüm. Dönmemin olanlarla bir ilgisi yoktu. Her zaman belki dedim, belki bulurum. Önüme bir işaret çıkarsa oradan yürürüm. Belkiydi gerçekler... Hepsi belkiden ibaretti. Ben seni sevdiğim için döndüm." Doğan'a attığı adımlar adamın ondan kaçmasıyla yarıda kesiliyordu.

"Yalan! Sana inanmıyorum. Sen bana hissettiğin her şeyin önüne koydun intikam oyunlarını. Bir gün hayatımdan çıkıp gidecektin. Bana zerre kadar değer vermedin. Sen! Sen beni hayatında en son yere koydun. Gelmeseydin keşke!"

Ayşem derin nefes alarak dişlerini sıktı. Burnundan içeri dolan soğuk havayla kendine gelmeye çaba gösterdi. "Bunlar senin düşüncelerin. Sen benim kalbimdeki yerini sorgulayamazsın! Yalansa yalan. Evet, söyledim. Ben yaptım. Ben gizledim. Senden sakladım. Ben bu hayatta iki şey için ölüme yürürüm. Biri intikam! Biri sen! Ben, senin beni gördüğün yerde değilim, Doğan. Sen kendini görmek istediğin yerdesin. Sen benim ne yaşadığımı bile bilmiyorsun. Duyduğun hiçbir şey benim yaşadığım bir gün etmez."

Bunları biliyordu Doğan. Asla inkâr etmiyordu. "Tek bir kelime etseydin bilirdim. Sana destek olur, senin yerine ben bulurdum. Tıpkı bugün olduğu gibi. Ama sen..." derken sesi tekrar yükseldi. "Sen saçma sapan bir oyuna giriştin. Beni bugünler için terk ettin. Buraya bu günleri görmek için geldin. Hedefe giden yolda beni bile tanımadın. Ben senin aşkının neresine inanayım şimdi?"

Ağlıyordu ama artık sesi çıkmıyordu kadının. Gözyaşları usulca iniyor, öylesine akıp geçiyordu. Tıpkı Doğan'ın ondan gidişi gibiydi gözyaşları. Geriye sayım başlıyordu. O, aşkı uğruna ölebilir ama asla boyun bükmezdi. "Sen benim sevdama inanmıyorsun. Ben sana daha ne diyebilirim ki?" Kocaman bir parça koptu göğsünden. Elle tutulur, gözle görülürdü. Acı etrafını kapkara bir duman gibi sarıyordu.

"O kadar aptalsın ki Ayşem."

"Sensin aptal."

Doğan sert bir kahkaha attı. Öfkeyle karışık kahkaha kadını yaraladı. Dağıttı. Bunun ardı gelecekti.

"Bu doğru. Aptal olan benim. Buraya," dedi ellerini semaya açarak. "Bu şehre benim için döndüğünü düşünmem, benim en büyük aptallığım."

Yalandı. Bilmiyordu ki Doğan, gerçekten onun için dönmüştü ama yaptıkları başka bir açıklamaya mahal vermiyordu. "Hayır, senin için döndüm." Sesi yumuşak ve titreyerek çıkmıştı. Doğan karşısında can çekişiyordu. Ayşem ne yapacak da onu kendine inandıracak asla bilmiyordu ama artık uğraşamıyordu da. Doğan hükmünü giyinmişti.

"Yalansın sen," dedi Doğan. "Her şeyin yalan. Bir tek gidişin gerçekti. Dönüşün kocaman bir yalandan ibaret. Beni nasıl da kandırdın." Avazı çıktığı kadar bağırıyordu Doğan. Karşısındaki kadın gözlerini kapatmıştı. Çenesi titriyordu ama buna kanacak değildi. Fazlasıyla kanmıştı çünkü.

"Yemin ederim senin için döndüm. Ben seni hep sevdim." Son bir gayret diyordu kendine. Son bir gayret...

"Sus!" diye bağıran adam işaret parmağını Ayşem'e çevirmişti. "Bana nasıl anlatmazsın?"

Ayşem başını sağa sola salladı, gözleri kapalıydı. Düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. "Neyi nasıl anlatacaktım

sana? Benimki öylesine bir istekti. Evet, çabaladım, başaracağıma inandım ama elime bu kadar büyük şeylerin geçeceğine ihtimal vermemiştim. Ben hep bir gün için ant içtim. Bir gün olacaktı. Bir gün karşıma o çıkacaktı ve ben hep hazırda bekleyecektim."

"O gün geldiğinde de onu öldürecektin." Doğan'ın sesi düşmüştü. Omuzları gibi. Bu kadın ikisini de hiç mi hiç düşünmemişti. Bir katil olacaktı. Yerine, adına gölge düşürecek ve Doğan'ı ateşin ortasına bırakıp yine gidecekti.

"Bunu hiçbir şeyi istemediğim kadar istedim." Ellerini havaya açtı Ayşem. İçinden taşan bağırma hissini serbest bıraktı. "Seninle bu kadar çabuk ilerleyeceğimiz hiç aklıma gelmemişti. Bir anda senin nişanlın, karın oldum."

Tekrar hırsa gelen Doğan gökyüzüne doğru bağırdı. "O yüzden düğünü istemedin. Hep bekleyecektin. O gün senin için gelecekti, değil mi Ayşem?"

"Evet." Bağırdı. Sesi kocaman bir çığlık gibi çıkmıştı. Doğan'ın yüreği dağlanıyordu. Ona kızgın kalbi ona hâlâ kıyamıyordu ama diline de pelesenk vuramıyordu.

"Beni hiç düşünmedin. Bizi hiç aklına getirmedin. İntikam gözlerini kapatırken sevgimizin üzerini çizdin sen." Dişlerini sıktı. Ayşem'den gözlerini alamıyordu. "Sen beni zerre kadar sevmedin. Ben senin için amacına giden yolda en yüksek basamaktım ve sen basa basa yükseldin."

Ayşem, ardı kesilmeyen gözyaşlarıyla Doğan'a bir adım attı. "Değildin. Yemin ederim değildin. Seni gerçekten ölesiye seviyorum." Bir son gayret daha dedi. Doğan bir adım geriye çıktı. "Dokunma!"

Ayşem durdu. Ona sarmak için hazırda duran kolları boşluğa dolandı. Doğan'ın gökyüzü gözlü kadını ilk defa çaresiz duruyordu karşında ama Doğan kadar yıkılmış değildi. "Doğan..." dedi incecik bir sesle.

"Sen beni öldürdün Ayşem." Doğan'ın boğazına takılan kendi sözleri yüreğini gri bir sis tabakasıyla kaplamıştı. O sis kalkacak gibi değildi. Belki de hiç kalkmayacaktı.

"Ben kendimi yıllar önce öldürdüm ama sana tutundum. Sen beni ayağa kaldırdın. Sen beni sevdin, bana benim hayatımı geri verdin. Ben, senin bana olan sevgine hiç ihanet etmedim."

Doğan, gözünden akan bir damla yaşa aldırmadı. Silmedi. Bu kadın onun da kalbinin de sonu olacaktı. Dünya üzerinde kalbinin attığı tek kadın onun kalbinin katiliydi. "Yaptığın her şeyle sen en çok beni öldürdün. Cesaretine hayranım. Senin gibi bir kadın daha giremez ömrüme. Dün gece beni de öldürdün Ayşem. İçindeki katile selam söyle."

Hıçkırıklar Doğan'ın kalbine ok gibi saplanıyordu. Elini uzatsa, o sevdiği başak sarısı saçlara dokunsa, yüreğine bastırsa belki her şey son bulacaktı ama bu içinden gelmiyordu. Bir yanı *o hiç seni sevmedi* diye feryat ediyordu.

Gözlerini kapatarak adamın sözlerini yüreğine nakış nakış işledi. Doğan bir gün pişman olacaktı. Bu sözler için ondan özür dileyecekti. Başını kaldırıp kızarmış gözlerini adama dikti. Sevdiği adam ağlıyordu. Bu kadar çok sevilmenin acısı da varmış dedi yüreği. Kaç adam sevdiği kadın suçlu olduğu hâlde onun için gözyaşı dökerdi?

"Ben seni sevmek için doğdum. Senin beni sevmediğin zamanlarda bile seni sevdim. Kaç bahar bekledim bu lanet yere dönmen için, bilmiyorsun. Senden gizlediğim hiçbir şeyi benim sana olan sevgimle kıyaslayamazsın sen. Sana bu hakkı vermiyorum."

İsterik bir gülüş fırladı Doğan'ın iki dudağı arasından. "Seninki aşk değil."

Hüzünlü mavileri bir anda zemheri bir gölgeyle sarmalandı. Adama sarılmak isteyen kolları tekrar havalanıp Doğan'ı itmeye başladı. Kendi isteğiyle milim milim geriledi Doğan. Ona asla karşı koymadı.

"Benimki aşk değil ama seninki hiç değil. Ayşem'im ben! Sen beni öldüremezsin. Ben seni öldürürüm." Ardı ardında indirdiği yumrukları arada adamı tekrar itiyordu. Artık ağlamıyordu ama öfkesi soğuk gece de alev alevdi.

"Ah tabii, nasıl unuttum? Sen Ayşem'sin. Kesin yaparsın." Dalga geçen adamın içi dışıyla taban tabana zıttı. Yanıyordu Doğan ama hırsı bitmiyor, kırgınlığı geçmiyordu.

Durup adamın gözlerine baktı kadın. "Ben seni sevdim, çok sevdim. Ama asla beni sevmeyen Doğan'ı istemedim. Ben sende ölüyorsam, sen bende toprak olursun."

Yeşil taneleri öfkeyle kısılan adamın çenesi seğirmeye başladı. Yine vazgeçiyordu. Ve bu sefer hakkıydı. Haklıydı. Hiçbir kadın onu sevmeyen, sevmeyecek bir adamı istemezdi. Bu ihtimal kızgın lavların içine sokup çıkardı Doğan'ı. Sevilmemenin acısını da taşırdı yüreği ama vazgeçilmenin acısını daha kaç kez tadacaktı?

"İnan buna Doğan, her ölen gömülmüyor. Dünya üzerinde her an herkes birbirini öldürüyor."

Elini hızla kadının ensesine götürüp kendine bastırdığında nefesleri birbirilerine yakın ama ruhları ay ve güneş kadar uzaktı. İki hırslı sevgili birbirlerine meydan okuyarak bakıyordu.

"Senin kalbini sökerim!" dedi dişleri arasından. "Seni elimden kimse alamaz!"

"Hani öldürecektin beni?" Bir yanı delice adamın onu şimdi, burada, bu şekilde *asla bırakmam seni* demesini

bekliyordu. Diğer bir yanıysa toprak serpiyordu kalbi üzerine.

"Öldüreceğim, hiç merak etme." Sessiz ve son tını döküldü dudaklardan. Doğan kadını bırakırken iterek uzaklaştırdı kendinden. Parmağını uzattı. Sesi yüksek ve sertti. Asla caymaz ve ödün vermezdi.

"Ben sensiz çok yaşadım. Beş koca sene öldüm. Şimdi sıra sende..."

25. Bölüm

Ayşem Özler Seni

Masasına dayadığı dirsekleriyle başını iki eli arasına aldı. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Kalmamıştı. Konuşmak, kendini anlatmak istemiyordu artık. Yaptığı hatalar denizinde debelenmesi, Doğan'ın ona hiç ama hiç inanmasıyla alakalı değildi. Hataları Gülperi için işlemiş ama gerçekte nefes alan adamı kaybetmişti. Kaybettiğini kabullenmek istemiyordu. Hiçbir zaman da kabullenmeyecekti. Doğan ondan asla gidemezdi. O ancak kendini kandırırdı. Ayşem buna asla izin vermezdi.

İntikam diye yanan yüreği hiç durmamıştı. Şimdi de Doğan'ın ondan vazgeçecek olması fikri onun için saçma sapan bir düşünceden ibaretti. Ama Doğan, belli ki gidecekti. Gidecek olması umurunda değildi. Kendi de gitmiş, dönmeyi de bilmişti. Onu suçlamıyor, hak veriyordu belki de... Belki de bir yanı böyle düşünmesini sağlıyordu. Bu değildi ki Ayşem'in içi yanmıyor... Yaşanacak onca acının kapıda onu beklediğini biliyordu. Sonlarını merak etmiyordu. Yaşanacak acıların altından nasıl kalkacağını düşünüyordu. Ama bu Doğan'ın peşinde pervane olacağı anlamına gelmiyordu. Aşkı için ölmeyi göze alabilir ama asla önünde eğilmezdi.

Gidene *dur* demeyecekti. Doğan da ona dememişti. Her şey o güne ne kadar da benziyordu. *Gidiyorum* diyen biri, *gitme kal* demeyen başka biri yine vardı.

Ayşem kendi inadından adamda da olduğundan emindi. Tek fark! Tek fark artık on sekiz yaşında olmayışıydı. İlk gençlik aşkı yıllar içinde dev bir aşka dönüşmüştü. Aklı başında Ayşem'in yüreği o gün yanmadığı kadar ateşler içindeydi. Hırsından gözleri hiçbir şeyi görmüyordu.

İki gün önce o kayanın başında onu terk edeceğini söyleyen adam, ardına bakmadan aracına binip gittiğinde gözlerindeki tüm yaşları kurulamıştı. Ne hissettiğini şu an oturduğu yerde analiz ediyordu.

Aracına hırsla binip son sürat konağa geri döndüğünde, evin kapılarını kırarcasına çarpmıştı. Doğan'a olan öfkesini analiz edecek durumda değildi. Neye bu kadar kızdığını dahi bilemiyordu ama canı yandığında o bambaşka birine dönüşüyordu. Kendini tanımakta zorlanıyor, hatta ne olduğunu düşünmüyordu bile. Kapıların sesine avluya hücum eden ailesine bakıp parmağındaki yüzükleri, mavi gözleri birer ateş açarcasına ailesine bakıp, avlunun ortasına fırlatmıştı.

"Bana Doğan diyenin kafasına sıkarım! Bitti!" diye bağırıp annesi, babası ve kızların yanından hışımla geçerek odasına girmişti.

Ardında bıraktığı insanların yüzlerinin aldığı hâlleri bile görmemişti. Kızlar sessizce birbirilerine bakmış, anne ve babası da yine sessizce göz göze gelmişti. Ardından konağı basan Efşan'ın akrabalarını bir güzel temize çekmiş, dedesi Bekir olmasa adamları kurşuna dizmeye meyletmişti. Efşan'ı apar topar Vedat'la İstanbul'a geri göndermişti.

Hırsı geçip de odasında kendiyle yalnız kaldığında tek istediğinin Doğan olduğunu çok net anlamıştı. Gidecek olması onu dağıtıyordu. Ayşem, dağıldığında ortalığı saman alevi gibi palazlandırıyor, bunu da en geç kendi fark ediyordu. Peşinden gitmeyecekti. Gururuna bile isteye yenilecekti. Acısını ya sessizce yaşayacak ya da ortalığı ayağa kaldıracaktı. İkisi arasında kalacağını da yine bulunduğu yerde idrak ediyordu. Ve neler yapacağını asla kestiremiyordu. Derdi aşk olanın, acısı dağ olurmuş da altında ezilir kalırmış. Tek bir kaya parçasını yârdan başka kimsenin kaldırmaya gücü yetmezmiş.

Ve Doğan şu an attığı son imzalarla ne zaman döneceği belli olmayan gidişini karalıyordu. Ayşem'e göre aşklarının üzerini çiziyordu. Tıpkı kendi yaptığı gibi ama acı olan tek bir şey vardı Ayşem için, Doğan ona olan sevgisine inanmıyordu. Büyük büyük yalanların altında ezilen kadın, adamın kırgınlığına, kızgınlığına aldırmıyordu.

Seninki aşk değil...

Aşk değilse neydi Ayşem'in hissettiği? Yıllarca tek bir adama bağlı kalan yüreğindeki aşk değilse, neydi?

Baktığı hiçbir adamda Doğan'ı göremiyorsa, kalbi bir başka isim, beden, gözler için atmıyorsa, Ayşem'in duyguları neydi? Ama Doğan bunların tam zıttı olan sözlerle kadının yüreğini elleri arasında ezmişti. *Yalan söyledin, kandırdın, arkamdan iş çevirdin...*

Bunlar Ayşem'e yetmiyordu. Girdiği handikabın içinde tek takıldığı nokta buydu. Her şey bir yanaydı, sevdiğine inanmaması bir yanaydı. Yaptıkları adama onu işaret etse de kadına en çok dokunan buydu. Ayşem'de her şey yalan olsa bile aşk, tüm çıplaklığıyla gerçekti. Bencil duyguyu kaldıramıyordu kalbi üzerinden. Ve her altında kaldığı duygu onu hırslandırıyordu. Amaçsız hırsın kollarında yaşayacaktı artık. Etrafını kasıp kavuran, ol-

duğunun misli misli daha fazla bilenmiş bir kadın. İnat damarları şaha kalkmış, eğilmem dercesine dimdikti.

Ayşem her şey olabilirdi. Tüm insanlığı kandırabilirdi. Ama aşkta asla yalan söylememişti. Yüreği kırgındı. Kırdığı adamın onu kırdığı yerden paramparçaydı.

Ellerini başından alıp eşyalarını çantasına doldurdu. Mevsim kışın çoktan başladığını belli eder gibi güneşini çalmış, ardına yağmurunu bırakmıştı. Havaya göz attığında saatin daha erken olmasına rağmen kararmış olduğunu gördüğünde, tıpkı kendi içine benzetti havayı.

Siyah diz üstü kabanını alıp koluna taktı. Burada onun gidişini izlemeyecekti. Son bir isteği olacaktı Doğan'dan. Sonrası yoktu. Acısını da dik yaşamayı bilirdi. Hep bilmişti.

Kalın askılı siyah elbisesi diz üstünde bitiyordu. Siyah topuklu ayakkabılarıyla zemini inadıyla inletti. Kapıyı açıp sertçe çektiğinde Aysima mum gibi dikildi yerinde. Ayşem'e baktığında yine bir fırtına eşiğinde olduğunu fark etti genç kadın.

"Çıkıyor musun?"

"Birazdan. Akın Bey çıktı mı?"

Doğan'ın ilk adını kullanmaktan nefret ediyordu ama ona gelecekte bir güne kadar bir daha asla Doğan demeyecekti. Doğan özeldi. Onun kalbinin özeliydi. Akın isminden hiç ama hiç hoşlanmıyordu. Artık ona en çok Akın yakışıyordu.

"Babanla birlikte olmalı."

"Tamam." Aysima'ya son kez bakıp adımlarını babasının odasına çevirdi. Orada mı bilmiyordu ama Doğan'ın odasına girmek istemiyordu. Beklediği gibi de babasının odasına buldu onu. Kapıdan içeri girdiğinde, önlerinde imzalanmış dosyaları fark ettiğinde hiçbir tepki vermedi. Doğan başkanlığını babasına devretmişti.

Doğan'la göz göze geldiyse de anında babasına döndü. "Hazır sen de buradayken bir şey söylemek istiyorum, baba."

Doğan gözleri kısık baktığı kadının hâlâ dik duran çenesi ve ters bakışlarıyla içinden atamadığı gerginliğin arttığını hissetti. Neden şaşırıyor veya delice bir öfke duyuyordu ki kadının bu hâline? Karşısındaki kadın Ayşem'di. Kadından aldığı bakışlarını yüreğinde alev alev yanan kırgınlığıyla pencerelere çevirdi.

"Söyle babam." Adam kızına normal bir ifadeyle baktı ama biliyordu ki kızı yine ortama bomba bırakacaktı.

"Çocuk oyunu oynamadığımıza göre beni boşamasını istiyorum."

Pencereye bakan gözlerini sıkıca yumdu Doğan. Dişleri birbirine girerken çenesi kaskatıydı.

Başını önüne eğen adamın, ikisinin de arasına girmek, herhangi bir şeye şahit olmak gibi bir niyeti yoktu. "Ayşem..." dedi usul bir sitemle.

"Ben onun kölesi değilim."

"Müsaade eder misin, abi?" dedi Doğan, Tahsin Bey'e. Adam başını ağır ağır sallayıp yerinden kalktı. Kızına manidar bir bakış atıp yanından geçip çıktı. Olduğu yerden bir milim bile kımıldamadı Ayşem.

"Boşa beni!" dedi. "Burada senin dönmeni bekleyecek değilim."

Doğan Ayşem'i ölünce boşardı ama Ayşem'in bunu bilmesine gerek yoktu. Yanan canının acısıyla yakacaktı kadını. Koltuğunu Ayşem'e çevirirken öfkesi yüzünde taptazeydi. Fakat kadın bundan zerre etkilenmiyordu.

"Kuzu kuzu bekleyeceksin! Dönersem tabii..." dedi, döneceğini bile bile.

"Sen beni bekledin mi ki ben seni bekleyeceğim, Akın Bey? Sen hayatına devam ettin, ben de edeceğim. Sen-

siz!" Sesi yüksek çıkan kadının ağzı hiç açılmamış tozlu bir sandığın açılması gibi döküyordu ne varsa. Onu tekrar kazanmak için döndüğünde bunların hiçbirini dert etmemişti oysa.

Öfkesiyle ayağa kalkan adamın koltuğu kendinden uzağa fırladı. Başka bedenlerin varlığına inanmak istiyorsa, inanabilirdi. Doğan bunun aksine onu inandırmayacaktı. "Beni terk eden sendin! Şimdi bana kalkmış neler söylüyorsun? *Evlenme Doğan* diyen kimdi? Sen! Evlenmedim bak! Seni bekledim evlenmek için. Beni bekle dedin mi? Demedin! Bir gün döneceğim dedin mi? Demedin! Sen giderken arkanda bıraktığın adamın hâli ne düşündün mü? Düşünmedin! Ben bir mecnun olsaydım da bekleseydim Ayşem bir gün döner diye... Nereden bilecektim ki sen dönecektin? Bana demedin! Hayatımı kurmaya, en azından denemeye çalışırken çıkıp gelen sensin! Bir gün geleceğine inanmak benim tercihimdi. Sen o gün gittin, benim sadece sevgilimdin. Ben bugün gidiyorum ama sen benim KARIMSIN! Ben de senin KOCANIM! Aradaki farkı görecek kadar zekisin."

Adamın kısık sesinden dökülen sert sözlerin doğruluk paylarını seçebiliyordu belki ama onu da umursamadı. "Şimdi de sen terk ediyorsun. Demek ki ben de kendi hayatıma bakabilirim." Öne bir adım atan Ayşem adama bakan gözlerini kıstı. Ve adamın en derinlerde olan damarına bastığını biliyordu.

Masanın etrafını dolanan adamın dibinde bitmesiyle çenesini kaldırdı. Kadının burnuna kadar girip âdeta sessizce kükredi. "Sana! Benden asla çıkış yok!"

"Yok canım..." dedi eğreti bir gülüşle. "Sen İstanbul'da gününü gün ederken Ayşem seni burada bekler mi sanıyorsun?"

Her an daha çok kabaran öfkesini ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın Ayşem onun karısıydı ve söyledikleri çok çirkindi. Ne zannediyordu Ayşem? Doğan hiçbir zaman adi bir adam olmamıştı. Güvenmiyordu Ayşem. "Sen benim karımsın, ben de senin kocanım. Ve asla adice bir şey yapmam. Çirkinleşme!"

"Sen de beni terk etme!" Sesi yumuşamış, gözleri aşka dilenciydi. Ama Doğan gidecekti, bunu da biliyordu. "Bak bunu sen bana dememiştin. Demiş olsaydın sana bir kapı açardım o gün. Ama sen arkana bakmadan gitmiştin."

Burnunun dibindeki kadını şimdi sarsa, hiçbir şey olmamış gibi yapsa... Yapamıyordu. En derinde bir yerde her yer tarumardı. Ne öfkesi bitecekti ne de aşkı... "Yaşattığını yaşamadan ölmezmiş insan. Sen kendi kazdığın kuyudasın şimdi."

Başını yana çeviren kadın omuz silkti ve derin bir nefes alıp verdi. "Bunlar artık geçmişte kaldı. Bitti. Bittik. Belki ben seni kaybettim ama en çok sen beni kaybettin. Şimdi beni boşayacaksın."

Kibrinden zerre ödün vermeyen kadına bakıp kahkaha attı. Sadece deli gibi öfkeliydi. Ayşem onun öfkeden güldüğünü görebiliyor, her hücresinde hissediyordu.

"Sen benim karımsın."

Ayşem kalbinin titrediğini duyumsadı. Doğan öylesine hoş bir sesle konuşmuştu ki aniden birkaç kez hızla attı yüreği. "Adam dediğin karısını terk etmez. Gidiyorsun ve bu iş burada biter. Ne kadar suçlu olursam olayım değişmeyecek bir şey var, Akın!"

Her *Akın* kalbine hançer gibi saplanıyordu, Doğan bunu da sindiriyordu.

"Ne kadar kırılmış olursan ol, ne duyarsan duy, neye inanmak istiyorsan ona inan." İşaret parmağını adamın

göğsüne bastırdı. Doğan'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Aşkına ölürüm, öldürürüm ama asla boyun eğmem!"

Doğan'a, Ayşem'de en çok neyi sevdi diye sorsalar duraklamasız *dik duruşunu* derdi. O, gördüğü hiçbir kadına benzemiyordu. "Unut boşanmayı." Doğan kadının elini tutarak kendi göğsüne bastırdı. "Ölene kadar bana aitsin!"

Ayşem elini adamın elinden kurtarmak için sertçe çekti ama başaramadı. Eliyle birlikte Doğan'a daha çok çekiliyordu. "Ben kimseye ait değilim. Senin de olmadım, olmayacağım da. Yüzyıl da gelmesen acımı çenem dik, gözüm yaşlı çekerim. Fakat unuttun sanırım. Benimki aşk değildi. Sen öyle söyledin. Ben seni hiç sevmedim ki. Bu aşk değilse ben acıyı neden çekeyim Akın Bey?" Son sözleri adamın yüzüne doğru yüksek sesle söyledi.

Doğan gözlerini kısarak baktığı kadının elini bıraktı. "Senin yaptıkların başka bir açıklamaya mahal vermedi. Üzgünüm Ayşe Hanım. Ne görüyorsam onu söylüyorum."

Bir kolundaki çantası ve kabanını diğer koluna takan Ayşem bu kadar konuşmanın yeterli olacağına kanaat etti. Doğan onun istediğini ona vermeyecekti. Açıkta kalan eline gözü çarpan adam yüzüklerin yerinde olmadığını gördü.

"Bitti. Git. Nereye istiyorsan oraya git. Ayşe seni beklemeyecek ama bunu bil." Dilinden akan zehirle yüreğinden akan acının birbiriyle hiçbir bağlantısı yoktu belki. Ama bunu Doğan'a diyecek değildi. Adının sonundaki iyelik ekini kaldıran adama daha ne diyebilirdi?

Doğan'a söz hakkı tanımadan odadan çıkarken pek çok şey gerisinde kalıyordu. Boğazına oturan sertliği kaybetmek için yutkundu ama yumru daha çok büyüdü. Gözleri dolarken asansör kapısından içeri adımını attı,

kapı üzerine kapanınca omuzları düştü. Elini boğazına götürüp ovaladı. Nefesi kesiliyordu. Acı duygusu içinden taşmak için bedenini parçalaya parçalaya çıkmak istiyordu. Asansör durduğunda kendini zorla toparladı.

Etrafındaki insanlarla göz göze gelmemek adına başını kaldırmadı. Güvenliğe verdiği her günkü *iyi çalışmalar* sözünü sarf edemedi. Şirket binasından çıktığında bedenine nüfuz eden yağmur ve soğuk havayla ağzını açarak derin derin nefes aldı.

Aracının getirilmesini istemeye gerek duymadı ki bu o an aklına bile gelmemişti. Merdivenlerden inerek şirketin arka tarafına doğru yürüdü. Yüzünü ıslatan sadece ince ince yağan yağmur değildi. Üzerine giymeyi akıl edemediği kabanı kolunda ıslanıyordu. Elini duvara verip duraksadı. Yıka döke ağlamak istiyordu. Kimse onu görmesin, duymasın ve o içi dışına çıkana kadar ağlasın...

Buz gibi olan vücudunu ne umursuyor ne de hissediyordu. Yüreği yanarken dış dünya onu hiç ama hiç etkilemiyordu. Elini duvardan alıp, çantasının içine elini atarak anahtarı bulup çıkardı. Gözyaşları yağmura karışırken titreyen bacakları onu aracına kadar götürse yeterdi.

"Dur orada!"

Kalın ve gür sesle çivi gibi çakıldı. Arkasını dönmedi. Onu görmek acıdan başka neydi? Gitmek istiyordu. Onunla daha fazla konuşmak istemiyordu. Ensesinde biten adama yine de dönmedi. Hava kış mevsimi ama Doğan'ın sıcaklığı bahar gibiydi. Ensesinde sıcak bir adamın varlığıydı tüm hissettiği.

"Sen bir Karacadağlı'sın. Bunu bir imza taçlandıramaz. Her adımını ona göre atacaksın. Dönerim veya dönmem, bu hiçbir şeyi değiştirmez." Otoparkı aydınlatan uzun lambadan kadının titreyen omuzlarını görüyordu

ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ona hızla dönen kadının öfkeli yüzüyle burun buruna geldi.

"Benim soyadım Altunhan! Tahsin Altunhan'ın bekâr kızıyım. Bunu hiç kimse değiştiremez. Ne yapacağımı da kimseye soracak değilim. Ben buraların kızı değilim. Senin de hiçbir şeyinim. Bu toprakların üzerinde sen varsın diye varım. Sen şimdi gidiyorsun ve bana her yer keyfim."

"Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?"

"Kendimi savunmuyorum. Savunmayacağım da. Yaptıklarım ikimize de zarar verdi. Ne yapabiliriz? Ben anlatmaktan yoruldum, beni kimse tam olarak anlamadı bugüne kadar. Bundan sonra da kimseden beklemiyorum. Bu gördüğün kadının toprağın altında bir canı var! Sen de üstünde olursun biter gider."

"Kes şunu!" diye büyükçe bağırdı Doğan. "Suçluluk denen duygu sende nasıl yaşanıyor böyle? Yaptığın her şey ama her şeyin tek bir açıklaması var! Sen beni gerektiği gibi sevmiyorsun! Her vazgeçişin biraz daha yıpratıyor içimdeki seni."

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı bu sefer Ayşem. "Ne yapayım senin için? Ayaklarına mı kapanayım, bırakma beni, gitme mi diyeyim? Bunu mu istiyorsun? Bunu yaparsam adı aşk mı olacak? Ben seni seviyor mu olacağım? Kafana silah da dayayayım istersen, *bırakamazsın beni* mi diyeyim? Beni sevecek misin o zaman? Gerçekten de ben o kadın mıyım?"

Mıknatısın ters yüzleri gibiydiler artık. Yaklaştıkça birbirlerini itiyorlardı. Ne adam kadına kendini ifade edebiliyordu ne de kadın... Her ikisi de olacakları insanlardı ve bu, onları hiçbir yere götürmüyordu.

Değildi o kadın. Bu kadın değil miydi Doğan'ı kasıp kavuran? Ayşem değil miydi Doğan'a diz çöktüren? Şimdi

her ikisi de kendi acılarıyla yanarken birbirlerine su olamıyorlardı.

Kadının ıslak yüzüne baktı bir süre. Doğan sessiz, Ayşem sessizdi. Kadının kolundaki kabanı gözünün içine baka baka yavaşça aldı. İki elini de kullanarak bir adım daha attı. Kabanı kaldırıp Ayşem'in omuzlarına bırakttı. Elleriyle kadının yüzünü kavradı. Başını önüne eğdi Ayşem. Üzerine ne alırsa alsın hiçbir şey onu ısıtamazdı artık. Doğan onu affetmedikçe, sarılmadıkça, kollarının arasına almadıkça yüreği ayazda kalmış yaprak gibi titreyecekti.

"Gitmek zorundayım." Ayşem'in sesli hıçkırığıyla her şeye lanet ederek dişlerini sıktı. "Kalırsam seni her gün yaralarım. Her gün canını yakarım. Sana her gün nefretle bakarım. Ve sana her baktığımda bütün olan biteni hatırlayacağıma eminim. Her aklıma gelişi sana olan aşkıma zarar verecek. Seni güzel hatırlamak istiyorum, uzakta seni sevebilirim, çok özlerim. Deli gibi özlerim ama yanında ikimiz de daha deli olacağız. Daha hırçın... Daha kötü... Dahalar bitmeyecek ama asla daha âşık olmayacağız."

Daha fazlası dökülsün isterdi. *Her şey senin için... Bazen gidişler bile aşk için... Seni deli gibi özlerim ama kalırsam kimseye faydası olmayacak. Ben sana öfkeyle baktıkça sen benden nefret edeceksin. Bakışlarının rengi değişecek. Seninki değişecek, benimki şekil alacak... Sana vereceklerim için gitmek zorundayım...*

Sert rüzgârlar kadının saçlarını savurduğunda Ayşem başını kaldırıp eliyle adamın ellerini geriye attı. Doğan'ın bitmiş yeşil bakışları karanlığa karışmıştı. "Gidersen de asla daha çok âşık olmayacağız. Bizim için *dahalar* bile bitiyor, farkında değilsin. Yara dediğin nedir ki? İçimde bir sızı... Ben seni sensiz çok yaşadım. Bundan sonra da

yaşarım. Kendine iyi bak! Ben, bize iyi bakmayı düşünmüyorum."

Arkasını dönen kadın aracını açıp iki adımda yanına vardı. Çantasıyla omuzlarındaki kabanı aracının yan koltuğuna fırlattı. İçine girip Doğan'a son kez bile bakmadan yanından süratle geçip gitti.

Ardından bakan adamın acısı katlandı ama yolundan dönmek gibi bir niyeti yoktu. Kalırsa her günü bu şekilde geçirecekti. Giderse Ayşem için de özlenen ve en sevilen olarak kalacaktı. Ve biliyordu ki Doğan, hangi özlem onu yakarsa yaksın kül olmadan dönmeyecekti. Hayatlarıyla oyun oynayan, sevgilerini hiçe sayan Ayşem'i affetmesinin zamanını bilmiyordu. Yalanlar kalbinde mızrak gibi saplıydı. Ayşem'in kalbinde sakladıkları onların sonunu getirmişti. İnancı tamamen zedelenmişti. En büyük yarayı en çok sevdiği kadından almıştı. İhanet, içinde zavallı bir çocuk gibi ağlıyordu şimdi.

"Doğan Abi," dedi Helin. Fikret ile ağabeyini yolcu etmeye gelmişlerdi.

Doğan yorgun bakışlarını Helin'e çevirdi. "Lütfen, Helin." Konuşmak, daha fazla bir şey duymak istemiyordu. Ayakları geri geri giderken her şey oldukça zordu.

Helin hüsranla başını aşağı yukarı salladı. "Anlamaya çalışıyorum sizi. Bunun için beni suçlama. Çok ama çok üzgünüm."

Kimse Doğan kadar üzgün değildi. Doğan'ın acısı bencilce kendini öne sürüyordu. Son anonsla kardeşine sarıldı Doğan. "Gözünü asla kızların üzerinden ayırma. Nefes kadar yakınım. Gidiyorum diye gittim sanılmasın. İşlerim bittiğinde ve hazır olduğumda döneceğim. Bunu

Ayşem'e söylemeyin." Helin'e ve Fikret'e baka baka sarf etti sözlerini. "Söz mü Helin?"

"Döneceğim diyorsun. Ablamı tanıyorum, umarım geç kalmazsın. Söz!"

"Geç diye bir şey olmayacak. Biz daha başlamadık bile..." Arkasını dönerek uzaklaşan adamın arkasından baktı iki sevgili.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi Helin, Fikret'in açtığı kolun altına girerek. "Abinin bu kadar inat biri olduğunu bilmiyordum."

Gözleri etrafı kolaçan eden Fikret, kızı çıkışa yönlendirdi. "Ben erken döneceğine eminim. Biraz zaman..."

Büyük puntolarla şehrin adı yazan havaalanının tabelasının biraz gerisine, dörtlüleri yakarak kenara çektiği aracının kaportasına yaslanmıştı Ayşem. Deli gibi üşüyordu ama onu üşütenin adamın gidişi olduğunu da biliyordu. Elbiseleri nemi emerek tenine vermişti. Kabanı bugün umurunda bile değildi. Kızarmış göz aklarını, ağrıyan başını da umursamıyordu. Doğan gidiyordu! Tek düşündüğü buydu. Alışacaktı. Doğansız da bir hayat yaşanırdı. Ama nasıl yaşanır, tekrar baştan yazacaktı.

Ağlamanın artık faydası yoktu. Sızlanmanın, yaptığı hataların pişmanlığını yaşamanın... Ama neden sürekli gözlerinden sessizce inen yaşları hissediyordu? Gözyaşları yanağını ıslatırken onu üşütüyordu.

Yüzüne vuran farla kapattı gözlerini. Başını gökyüzüne kaldırdı ve aracın yanından hızla geçip gitmesini diledi. Araç yanından geçip gitti. Ve durdu.

"Abla!" Helin'in sesini duymak istemiyordu. Kimseyi görmek istemiyordu. İçinde bir sancı vardı ve o, bu

sancıyı tek başına yaşamak istiyordu. Önüne kadar gelip duran kız kardeşine baktı.

Ablasının omuzlarına elini bırakan Helin, kadının buz kestiğini fark ettiğinde gözleri dehşetle açıldı. Şoka giren Fikret, Ayşem'in kısa, incecik bir elbiseyle o soğuk havada nasıl beklediğine inanamadı. Ceketini çıkarıp Ayşem'in omuzlarına doladı. "Delirdin mi Ayşem? Öldüreceksin kendini."

"Gitti mi?" Ayşem'in sorusuyla ikisi de birbirine baktı. Ne Helin ne Fikret tek kelime edebildi. "Gitti." Kendi sorusuna kendi cevap verdi. Omuzlarındaki ceketi iki eliyle geriye atıp doğruldu. "Ben delirmeyeyim de kim delirsin?" dedi acı sesiyle. "Gitti."

"Geri dönecek bir gün. Sen de biliyorsun Ayşem," dedi Fikret. "Biraz sabır."

Ayşem iki elini de havaya kaldırıp hırsla bağırdı. "Neyin sabrı, neyin? Arkadaşım gitti sabır dedim. Acıyı yaşa, yaşa, yaşa ben bittim, tükendim. Ayşem her şeye sabır mı edecek? Tüm ömrü sabırdan mı geçecek? Gülperi gitti! Doğan gitti! Ben daha neye sabır edeceğim?"

Helin'in dolup taşan gözleri tek bir söz etmesine engel oldu. Elini ağzına kapatmış ablasına bakıyordu. Fikret ondan daha iyi durumda, ablasına merhametle bakıyordu. "Yapma güzel bacım. Kendine eziyet etme. Her şey bir gün olması gerektiği kadar güzel olacak. Gittiği yerde sensiz yaşar mı abim?"

"Yaşar!" diye bağırıp Fikret'i iki omzundan itekledi Ayşem. "Çok güzel yaşar. Ayşem ne hâlde bile demez."

"Yapmaz!" dedi Fikret, ona engel olmadı. Ayşem tüm hırsını Fikret'ten çıkartıyordu.

"Neden demedin ona? Ayşem seni özler. Bırakma onu. Gitme! Neden demedin? Sen gidersen Ayşem seni siler, neden demedin Fikret?" Kendi diyemediği sözleri

birinin ona söylemesini istemişti. Eğilmeyen diline, bükülmeyen gururuna yenilip kendi demediği sözleri biri ona söylemeliydi.

Cansız yumrukları, buz kesmiş parmaklarıyla adama dokunuşunu bile hissetmiyordu. Ayak uçlarından başlayan hissizlik dizlerine tırmanalı çok olmuştu ama Ayşem onu da hissetmemişti. Koca koca hıçkırıklar geceyi bile ağlatırken Fikret, Ayşem'i göğsüne bastırdı.

"Demedin! Ayşem seni özler demedin."

Kadının acısı Fikret'in teninin altında atan kalbine kadar işlemişti. Gözlerini yumdu Fikret. Çırpınan kadını sakinleştirmekten başka isteği yoktu.

"Demedin..."

Birinci kitap sonu

Özleyeceğini,
çok özleyeceğini bile bile gitmişti Ayşem.
Deli gibi özlemişti.

Doğan, bir gün döneceğini bilerek yaşamıştı.
Ayşem bir gün ona geri dönecekti.

Ve şimdi geri dönecekti. Doğan için mi, intikamı için mi?

Doğan, sevdiği kadının kendisini terk etmesini ve beş sene sonra hayatının ortasında tekrar belirmesini bekliyor muydu?

"Gel," bile demeden, "Bekle beni," bile demeden giden Ayşem'in aşkına Doğan inanacak mıydı?

Bu aşk tekrar harlanacak mıydı yoksa saklı kalan gerçekler bu iki âşığı farklı noktalara mı sürükleyecekti?

Zamana direnen bir aşk, geleneklere başkaldıran bir kadın ve onu her ne pahasına olursa olsun korumak isteyen bir adam...

Şanlıurfa çok şey görmüştü ama Ayşem gibi bir kadın daha görmemişti. Mezopotamya'da yaşanan büyük bir aşkın ve dostluğun hem acıtan hem de mutlu eden hikâyesini merak ve heyecanla okuyacaksınız...

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

9 786257 099400